ROBIN COOK

INTENȚII PERICULOASE

rao international publishing company

Editura RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

ROBIN COOK
Harmful Intent

Traducere din limba engleză
EUGENIA POPESCU

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

martie 2003

ISBN 973-576-447-4

Aceasta este o operă de ficţiune.

Personajele şi evenimentele descrise în această carte sînt opera imaginaţiei şi orice asemănare cu persoane fizice, în viaţă sau decedate, este o pură coincidenţă.

MULŢUMIRI

Asemenea tuturor proiectelor mele, şi opera de faţă beneficiază din plin de experienţa şi priceperea prietenilor, colegilor şi prietenilor prietenilor. De vreme ce acţiunea este legată de două profesiuni, este evident că sursa de bază au oferit-o profesioniştii. Cei cărora ţin să le mulţumesc în mod oficial sînt:

Medicii: Tom Cook
Chuck Karpas
Stan Kessler

Avocaţii: Joe Cox
Victoria Ho
Leslie McClellan

Judecătorul: Tom Trettis

Specialistul în terapeutică: Jean Reeds

Toţi mi-au oferit cu generozitate multe ore din timpul lor preţios.

Dedic această carte minunatei mele mame,
Audrey Cook

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să-i ucidem pe avocați.“

W. Shakespeare, *Henric al VI-lea*, Partea a II-a

Prolog

9 septembrie 1988
11.45 a.m.
Boston, Massachusetts

De la primele spasme de durere care începură în acea dimineață pe la ora nouă și jumătate, Patty Owen nu avu nici o îndoială asupra stării în care se afla. Se temuse că, atunci cînd va sosi momentul, nu va reuși să facă deosebirea între contracțiile ce anunțau începutul durerilor facerii și micile zvîcnete și disconfortul general al ultimelor trei luni de sarcină. Dar neliniștea ei se dovedi fără temei: contracțiile erau dureroase, energice și intermitente, cu totul diferite de tot ceea ce simțise pînă atunci. Îi erau familiare doar în sensul că erau exact ca la carte în privința caracteristicilor și a frecvenței. O dată la douăzeci de minute, ca pe ceas, Patty simțea un junghi ascuțit în șale. În pauze, durerea dispărea, dar apoi izbucnea din nou. În ciuda durerilor din ce în ce mai mari – și care erau abia la început – Patty nu-și putu reprima o umbră de zîmbet. Știa că micuțul Mark se pregătea să vină pe lume.

Încercînd să-și păstreze calmul, Patty începu să caute prin învălmășeala de hîrtii de pe dulăpiorul din bucătărie, ca să dea de numărul de telefon al hotelului, pe care i-l dăduse Clark în ajun. El ar fi preferat să renunțe la această călătorie de afaceri, de vreme ce Patty se afla atît de aproape de soroc, dar banca nu-i dăduse nici o posibilitate de alegere. Șeful lui insistase ca el să fie prezent la runda finală a negocierilor ce

avea să ducă la încheierea afacerii la care lucra de trei luni. Se ajunsese totuşi la un compromis: cei doi bărbaţi fuseseră de acord ca, indiferent de stadiul negocierilor, Clark să lipsească două zile. Totuşi, îi fusese tare greu să plece, dar măcar va fi acasă cu o săptămînă înainte de a naşte Patty...

Patty găsi numărul de telefon. Îl formă şi o operatoare amabilă îi făcu legătura în camera lui Clark. Telefonul sună de două ori şi, văzînd că nu răspunde, Patty îşi zise că soţul ei plecase deja la întîlnire. Ca să fie sigură, îl lăsă să mai sune de încă cinci ori, cu speranţa că el era la duş şi va răspunde brusc, cu răsuflarea tăiată. Dorea din tot sufletul să-i audă vocea liniştitoare.

În timp ce telefonul suna, Patty clătină din cap, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Deşi această primă sarcină o făcuse atît de fericită, de la început fusese chinuită de o presimţire că se va întîmpla ceva rău. Cînd Clark venise acasă cu vestea că trebuie să plece din oraş într-un moment atît de critic, Patty simţise că i se confirmau bănuielile. După toate cursurile Lamaze şi exerciţiile pe care le făcuseră împreună, trebuia să facă faţă încercării de una singură. Clark îi spusese că se frămînta prea mult, dar că era firesc şi că va fi acasă cu mult timp înainte ca ea să nască.

Vocea telefonistei se auzi din nou pe fir. O întreba pe Patty dacă dorea să lase un mesaj. Patty îi spuse că voia ca soţul ei s-o sune cît de curînd posibil. Îi dădu numărul spitalului Boston Memorial. Ştia că un astfel de mesaj concis avea să-l neliniştească pe Clark, dar aşa-i trebuia, dacă plecase într-un asemenea moment!

Apoi, Patty sună la biroul doctorului Ralph Simarian. Vocea tunătoare, bine dispusă a doctorului îi potoli spaimele, pentru moment. Îi spuse să-l roage pe Clark s-o ducă la BM, cum îi spunea el în glumă spitalului Boston Memorial, şi să o interneze. Va veni şi el acolo după două ore. Adăugă că intervalele de douăzeci de minute însemnau că mai avea mult de aşteptat.

– Doctor Simarian? zise Patty în clipa cînd doctorul se pregătea să închidă telefonul. Clark e plecat din oraş într-o călătorie de afaceri. O să vin singură.

– Da' bine şi-a mai ales momentul! răspunse doctorul Simarian, rîzînd. Aşa-s bărbaţii: le place să se distreze, dar, cînd e un pic de treabă de făcut, îşi iau tălpăşiţa.

– El credea că mai durează o săptămînă, îl lămuri Patty, simţindu-se obligată să-l apere pe Clark. Ea avea voie să fie înfuriată pe el, dar altcineva, nu.

– O simplă glumă, îi răspunse doctorul Simarian. Sînt convins că o să fie nenorocit că nu-i şi el de faţă. Cînd se va întoarce o să avem o mică surpriză pentru el. N-ai de ce să fii neliniştită. Totul va fi perfect. Ai cum să ajungi la spital?

Patty îi spuse că o vecină se oferise s-o aducă ea, dacă se iveau surprize în timpul absenţei lui Clark.

– Domnule doctor, adăugă Patty pe un ton şovăielnic, acum, că partenerul meu de la cursurile Lamaze nu-i aici, mă simt prea agitată ca să fac singură faţă. Nu vreau nimic care să dăuneze copilului, dar dacă credeţi că pot fi anesteziată aşa cum am vorbit...

– Nici o problemă, răspunse doctorul Simarian, tăindu-i vorba. Nu-ţi chinui căpşorul ăla drăguţ cu măruntişurile astea. Am eu grijă de toate. Îi sun chiar acum şi-o să le spun că vrei anestezie epidurală, e bine?

Patty îi mulţumi doctorului Simarian şi închise telefonul exact în clipa cînd începutul unei noi contracţii o făcu să-şi muşte buzele.

„Nu există nici un motiv de îngrijorare", îşi spuse ea ferm. Avea încă destul timp ca să ajungă la spital. Doctorul Simarian ţinea totul sub control. Patty ştia că bebeluşul era sănătos. Ea insistase să i se facă ultrasunete şi amniocenteză, deşi doctorul Simarian îi spusese că nu era nevoie, de vreme ce Patty nu avea decît douăzeci şi patru de ani. Dar, cum la presupunerile ei sumbre se adăugă şi grija firească, hotărîrea lui Patty avu cîştig de cauză. Rezultatele testelor fură extrem de încurajatoarea: copilul pe care îl purta în pîntece era un băiat normal, sănătos. La o săptămînă de la

primirea rezultatelor, Patty și Clark au zugrăvit camera bebelușului în albastru și au început să se gîndească la nume, oprindu-se, în cele din urmă, la Mark.

Una peste alta, nu existau motive să se aștepte la altceva decît la un travaliu normal și la o naștere obișnuită.

În timp ce se îndrepta spre dulapul din dormitor ca să-și ia geanta cu cele necesare, Patty observă că vremea de afară se schimbă pe neașteptate. Lumina strălucitoare a soarelui de septembrie care se revărsase prin ferestrele arcuite fusese eclipsată de un nor întunecat care se ivise brusc dinspre apus, cufundînd camera de zi într-o obscuritate aproape perfectă. Un bubuit de tunet din depărtare îi dădu lui Patty fiori pe șira spinării.

Nefiind superstițioasă din fire, Patty respinse ideea că această furtună era un semn prevestitor de rău. Se duse spre canapeaua din camera de zi și se așeză. Se gîndea să-și sune vecina de îndată ce contracția aceasta va lua sfîrșit. Astfel, vor fi aproape de spital cînd va începe următoarea.

Cînd durerea deveni insuportabilă, încrederea insuflată de doctorul Simarian dispăru. Patty fu cuprinsă de teamă în clipa cînd o pală de vînt se dezlănțui în curtea din spate, îndoind mestecenii și aducînd primele picături de ploaie. Patty se înfioră. Ar fi vrut să se fi sfîrșit toate astea. Poate că nu era superstițioasă, dar era speriată. Felul cum se potriviseră lucrurile – furtuna aceasta, călătoria de afaceri a lui Clark, începutul durerilor cu o săptămînă mai devreme – părea ciudat. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji, în timp ce aștepta să-și sune vecina. Numai dacă n-ar fi atît de speriată!

– Ah, minunat! spuse doctorul Jeffrey Rhodes pe un ton sarcastic privind panoul cu programările pentru anestezie. Apăruse un caz nou: Patty Owen, o pacientă care se hotărîse să nască neapărat cu anestezie epidurală. Jeffrey clătină din cap, știind prea bine că el era singurul anestezist disponibil în acel moment. Toți ceilalți din tura de zi erau implicați într-un caz sau altul. Jeffrey sună la

sala de naşteri ca să afle date despre pacientă şi i se spuse că nu era nici o grabă, fiindcă femeia nu sosise încă de la biroul de internare.

– E vreo complicaţie care să mă intereseze şi pe mine? întrebă Jeffrey, aproape speriat de ce ar fi putut să audă. Lucrurile nu-i merseseră bine în ziua aceea.

– Pare o treabă de rutină, răspunse infirmiera. Primipară. Douăzeci şi patru de ani. Sănătoasă.

– Cine o asistă?

– Simarian, răspunse infirmiera.

Jeffrey spuse că se va duce îndată s-o vadă şi puse jos receptorul. „Simarian!" îşi zise Jeffrey, gîndindu-se c-o să meargă strună. Tipul era bun din punct de vedere tehnic, dar Jeffrey găsea că felul superior în care-şi trata pacienţii era cam enervant. Slavă Domnului, că nu era Braxton sau Hicks! Îşi dorea să meargă uşor cazul şi, dacă se putea, rapid; cu unul dintre cei doi lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel.

Părăsi sala de anestezie şi o porni pe coridorul principal care ducea spre sălile de operaţie, depăşind biroul de programări şi agitaţia dinăuntrul lui. Tura de seară era aşteptată peste cîteva minute; schimbarea gărzii producea, inevitabil, un moment de haos.

Jeffrey împinse uşile duble, batante, care duceau în holul secţiei chirurgie şi-şi smulse masca ce-i atîrna pe piept, legată de elastic. O azvîrli în coşul de gunoi cu o senzaţie de uşurare; de şase ore tot respira prin pacostea asta.

Holul era animat de personalul care intra în tură. Jeffrey nu băgă pe nimeni în seamă şi merse mai departe spre vestiarul la fel de aglomerat. Se opri în faţa oglinzii, curios să vadă dacă arăta tot atît de rău pe cît se simţea. Aşa era! Ochii parcă i se înfundaseră, păreau atît de îngropaţi în orbite! Sub fiecare vedea o pată adîncă în formă de semilună. Pînă şi mustaţa lui Jeffrey arăta ponosită; nici nu era de mirare, după ce ţinuse pe faţă masca de chirurg timp de şase ore.

Asemenea majorităţii doctorilor care încercau să scape de ipohondria dobîndită în facultatea de medicină, Jeffrey cădea adesea în cealaltă extremă: nesocotea sau trecea cu vederea

orice simptom de boală sau semn de oboseală, pînă ce acestea amenințau să-l copleșească. Nici ziua aceea nu făcea excepție. Din clipa în care se trezise, la șase dimineața, se simțise groaznic. Deși de cîteva zile era lipsit de vlagă, la început atribuise amețeala și frisoanele vreunui aliment pe care-l consumase în ajun. Cînd, spre amiază, fu cuprins de valuri de greață, Jeffrey se gîndi imediat că starea lui era cauzată de excesul de cafea. Iar cînd durerea de cap și diareea se porniră în primele ceasuri ale după-amiezei, dăduse vina pe supa pe care o mîncase la prînz la bufetul spitalului.

Abia cînd se confruntă cu imaginea sa hăituită din oglinda din vestiar, Jeffrey recunoscu, în sfîrșit, că era bolnav. Probabil că se molipsisese de gripa care bîntuise prin spital în ultima lună. Își atinse fruntea cu încheietura mîinii ca să vadă dacă are temperatură. Nu era nici o îndoială: era fierbinte.

Jeffrey plecă din fața chiuvetei și se îndreptă spre dulapul lui, gîndindu-se ce bine era că ziua se apropia de sfîrșit. Se vedea în pat și asta era cea mai atrăgătoare imaginea pe care și-o putea închipui.

Se așeză pe banchetă, nebăgînd în seamă grupurile angajate în conversație, ca să-și deschidă dulapul cu cifru. Se simțea mai rău ca niciodată. Stomacul îi ghiorăia rău; intestinele îl dureau. O crampă trecătoare îi umplu fruntea de broboane de sudoare. Dacă nu-l înlocuia nimeni, mai avea cîteva ore de serviciu.

După ultima cifră, Jeffrey își descuie dulapul. De acolo scoase o sticluță de paregoric, un leac vechi pe care mama lui îl silea să-l înghită cînd era copil. Boala pe care mama lui i-o atribuia tot timpul era fie constipația, fie diareea. Abia cînd ajunse la liceu, Jeffrey își dăduse seama că diagnosticele mamei lui nu erau decît pretexte ca să-l facă să ia leacul ei universal. În decursul anilor, Jeffrey ajunsese să se încreadă în paregoric, dacă nu și în talentul de diagnostician al mamei sale. Avea întotdeauna o sticluță la îndemînă.

Scoase capacul, își dădu capul pe spate și trase o dușcă zdravănă. Tocmai se ștergea la gură, cînd văzu un om de serviciu care stătea lîngă el și-i urmărea fiecare mișcare.

– Vrei o duşcă? întrebă Jeffrey rîzînd şi întinzîndu-i bărbatului sticluţa. E grozav!

Omul îi aruncă o privire scîrbită, se ridică şi plecă.

Jeffrey dădu din cap văzînd lipsa de umor a bărbatului. După reacţia lui, ai fi zis că-i oferise otravă. Jeffrey îşi scoase hainele cu o încetineală neobişnuită. Îşi frecă în treacăt tîmplele, apoi se urni din loc şi intră la duş. După ce se săpuni şi se clăti, mai rămase cinci minute sub jetul de apă, apoi ieşi de sub duş şi se şterse la repezeală. Îşi perie părul ondulat, castaniu deschis, îşi puse un halat curat, o nouă mască şi o nouă bonetă. Acum se simţea cu mult mai bine. În afară de cîte o bolboroseală, din cînd în cînd, chiar şi colonul lui părea să-l ajute, măcar pentru moment.

Jeffrey se întoarse prin holul secţiei de chirurgie, de-a lungul coridorului sălilor de operaţie şi trecu prin uşa de comunicare a departamentului de travaliu. Decorul de acolo se deosebea în mod plăcut de faianţa utilitară a sălilor de operaţie. Camerele individuale de travaliu, deşi la fel de sterile, erau zugrăvite în culori pastelate şi aveau reproduceri de artă impresionistă pe pereţi. Existau chiar şi perdele la ferestre. Îţi dădea, mai degrabă, impresia unui hotel decît a unui spital mare, urban.

Jeffrey se duse la ghişeul principal şi se interesă de pacienta lui.

– Patty Owen e la 15, îi spuse o negresă înaltă, chipeşă. Numele ei era Monica Carver şi era sora-şefă a turei de seară.

Jeffrey se sprijini de ghişeu, recunoscător că se poate odihni o clipă.

– Cum se simte? întrebă el.

– Destul de bine, îi răspunse Monica. Dar o să cam dureze. N-are contracţii puternice sau frecvente şi s-a dilatat doar patru centimetri.

Jeffrey dădu din cap. Ar fi preferat ca treaba să fie mai avansată. Practica obişnuită cerea să se aştepte ca pacienta să fie dilatată şase centimetri pînă să se înceapă anestezia. Monica îi întinse lui Jeffrey fişa lui Patty. El o parcurse rapid.

Nu scria mare lucru acolo. Femeia era, evident, sănătoasă. Măcar ăsta era un lucru bun.

– O să stau puţin de vorbă cu ea, spuse Jeffrey, pe urmă mă întorc în sala de operaţie. Dacă intervine ceva, dă-mi un telefon.

– Sigur că da, răspunse Monica pe un ton vesel.

Jeffrey porni spre camera 15. Cînd se afla pe la jumătatea drumului, în hol, îl apucă o altă crampă intestinală. Fu nevoit să se oprească şi să se sprijine de perete pînă îi trecu. „Ce pacoste!“ îşi zise el. Cînd se simţi îndeajuns de bine îşi continuă drumul spre camera 15 şi bătu la uşă. O voce plăcută îl invită să intre.

– Sînt doctor Jeffrey Rhodes, spuse el, întinzîndu-i mîna. Voi fi anestezistul dumitale.

Patty Owen apucă mîna întinsă. Palma îi era umedă şi degetele, reci. Părea cu mult mai tînără de douăzeci şi patru de ani. Avea părul blond şi ochii ei mari păreau ai unui copil. Jeffrey îşi dădu seama că femeia era speriată.

– Ce bine-mi pare că vă văd, spuse Patty, nelăsînd să-i scape mîna lui Jeffrey. Trebuie să vă spun de la început că sînt o laşă. Nu prea ştiu să suport durerea.

– Fii sigură că noi te putem ajuta, îi răspunse Jeffrey, pe un ton liniştitor.

– Vreau să fiu anesteziată, zise Patty. Doctorul meu spune că se poate.

– Înţeleg, răspunse Jeffrey. O să fii. Totul va fi bine. Avem o mulţime de naşteri aici, la Boston Memorial. O să avem grijă de tine şi, cînd toate se vor sfîrşi, o să te miri singură de ce ai fost atît de speriată.

– Chiar aşa! se miră Patty.

– Dacă n-am avea atîtea paciente fericite, crezi că un număr atît de mare de femei s-ar întoarce aici a doua, a treia sau chiar a patra oară?

Patty îi răspunse cu un zîmbet sleit.

Jeffrey mai petrecu un sfert de oră cu ea, punîndu-i întrebări în legătură cu sănătatea şi alergiile ei. Îşi arătă simpatia cînd află că soţul ei era plecat din oraş într-o călătorie de afaceri. Fu surprins de faptul că ea ştia atîtea despre

anestezia epidurală. Ea îi mărturisi nu numai că citise despre asta, dar şi că sora ei fusese astfel anesteziată la cele două naşteri ale ei. Jeffrey îi explică de ce nu o va anestezia imediat. Cînd doctorul îi spuse că putea să-i dea, între timp, puţin Demerol, dacă dorea, Patty se relaxă. Înainte de a pleca, Jeffrey îi reaminti că orice medicament lua ea, îl lua şi bebeluşul. Apoi, îi repetă că nu exista nici un motiv de îngrijorare; se afla pe mîini bune.

Cînd ieşi din camera de travaliu a lui Patty şi simţi o altă crampă intestinală, Jeffrey îşi dădu seama că va trebui să ia măsuri serioase împotriva simptomelor lui, dacă ţinea să reziste la această naştere. Deşi luase paregoricul, se simţea din ce în ce mai rău.

Trecînd din nou prin uşile ce duceau la sălile de operaţie, Jeffrey se întoarse la boxa anestezistului de lîngă sala de operaţie unde-şi petrecuse cea mai mare parte din zi. Camera era goală şi probabil că nu avea să fie folosită pînă în dimineaţa următoare.

Se uită de-a lungul coridorului ca să vadă dacă nu era cineva şi trase draperiile. Deşi îşi dăduse seama, pînă la urmă, că era bolnav, nu voia să recunoască asta faţă de nimeni.

Trase sertarul aparatului său de anestezie Narcomed III şi scoase de acolo un ac mic pentru injecţii intravenoase şi o trusă de perfuzie. Luă un flacon de Ringer Lactat de pe raft şi smulse învelişul de pe dopul de cauciuc. Cu un gest hotărît, înfipse tubul de perfuzie în sticlă şi agăţă sticla de stativul de pe aparatul de anestezie. Dădu drumul fluidului prin tub pînă ce dispărură bulele de aer, apoi închise capacul de plastic.

Jeffrey nu-şi făcea acest tratament decît rareori, dar practicase metoda destul ca să fi căpătat dexteritate. Folosindu-şi dinţii ca să ţină garoul de un capăt, îl încolăci în jurul bicepsului şi se uită cum încep să i se destindă venele.

Jeffrey se hotărîse să se folosească de o şmecherie despre care aflase cînd era medic rezident. Pe vremea aceea, el şi colegii lui, mai cu seamă cei de la chirurgie, refuzau să-şi ia concediu de odihnă, de teamă să nu-şi piardă îndemînarea. Dacă făceau gripă sau aveau simptome ca acelea pe care le

avea acum Jeffrey, își acordau, pur și simplu, un răgaz ca să-și injecteze un litru de fluid intravenos. Rezultatul era aproape garantat, considerîndu-se că majoritatea simptomelor gripei se iveau din cauza deshidratării. Cînd un litru de Ringer Lactat îți curgea prin vine, nu se putea să nu te simți mai bine. Trecuse mult timp de cînd Jeffrey recursese ultima oară la o perfuzie. Tot ce spera era ca eficiența să fie aceeași ca pe vremea cînd era medic rezident. Acum, cînd avea patruzeci și doi de ani, îi venea greu să creadă că ultima oară fusese cu aproape douăzeci de ani mai tînăr.

Tocmai cînd Jeffrey era gata să înfigă acul, perdeaua boxei fu trasă la o parte. Jeffrey ridică privirea și dădu de chipul uimit al Reginei Vinson, una dintre surorile din tura de seară.

– Oh! exclamă Regina. Mă scuzați.

– Nici o problemă, dădu să spună Jeffrey, dar Regina dispăruse tot atît de repede cum apăruse. De vreme ce se nimerise să-l surprindă asupra faptului, Jeffrey se gîndi s-o roage să-l ajute să atașeze tubul perfuziei de ac, după ce el îl va introduce în venă. Întinse mîna și dădu la o parte perdeaua, în speranța că o va prinde din urmă, dar Regina ajunsese deja departe în holul aglomerat. Lăsă să cadă perdeaua la loc. Se va descurca la fel de bine și fără ea.

După ce atașă tubul de perfuzie, deschise supapa. Aproape imediat, avu o senzație de răceală, în timp ce lichidul se răspîndea repede în brațul lui. În momentul în care flaconul fu aproape gol, antebrațul lui Jeffrey deveni rece la pipăit. Scoase acul, tamponă locul cu un pic de vată muiată în alcool și îndoi cotul ca să n-o lase să cadă. Aruncă flaconul și acul în coșul de gunoi, apoi se ridică. Așteptă o clipă să vadă cum se simte. Senzația de amețeală și durerea de cap dispăruseră complet. La fel și greața. Încîntat de rezultatele rapide, Jeffrey trase perdeaua și porni din nou spre vestiar. Doar colonul îl mai supăra.

Tura de seară își începuse deja activitatea, în timp ce tura de zi se pregătea să plece. Vestiarul era plin de lume veselă. Majoritatea dușurilor erau ocupate. Jeffrey folosi mai întîi toaleta. Pe urmă, scoase sticluța de paregoric și mai

trase o duşcă zdravănă. Gustul îl făcu să se cutremure şi se întrebă de ce era atît de amar. Aruncă sticluţa goală în coşul de gunoi. Apoi mai făcu un duş şi se îmbrăcă cu un alt rînd de haine curate.

Cînd pătrunse în secţia de chirurgie, se simţea aproape un om normal. Avea de gînd să stea jos vreo jumătate de oră şi să-şi citească ziarul, dar, înainte de a apuca să se aşeze, auzi ţîrîitul celularului. Recunoscu numărul. Era de la sala de travaliu.

– Doamna Owen întreabă de dumneavoastră, îi spuse Monica Carver, auzindu-i vocea.

– Cum se simte? întrebă Jeffrey.

– Destul de bine, răspunse Monica. E un pic speriată, dar n-a cerut analgezice, cu toate că acum are contracţii regulate. S-a dilatat cam între cinci şi şase centimetri.

– Perfect! zise Jeffrey. Era mulţumit: Vin imediat.

În drum spre sala de travaliu, Jeffrey se opri la oficiul de anestezie ca să se uite la panoul cel mare pe care erau afişate activităţile din acea seară. După cum se aşteptase, toată lumea era angajată în cazurile în curs. Luă o bucată de cretă şi scrise că, dacă e liber cineva, să vină la travaliu, să-l înlocuiască.

Cînd Jeffrey ajunse în camera de travaliu, numărul 15, Patty era tocmai în mijlocul unei contracţii. O moaşă experimentată se afla lîngă ea şi cele două femei se comportau ca o echipă bine antrenată. Fruntea lui Patty era îmbrobonată de sudoare. Îşi ţinea ochii strîns închişi şi o apucase zdravăn pe soră de mîini. Un monitor de cauciuc îi înconjura mijlocul, urmărind desfăşurarea travaliului şi bătăile inimii fătului.

– Ah, salvatorul meu în haine albastre! spuse Patty cînd durerea se mai potoli şi cînd, deschizînd ochii, îl văzu pe Jeffrey stînd la picioarele patului. Zîmbi.

– Cu anestezia ce facem? întrebă Jeffrey.

– Ce facem? repetă şi ea, ca un ecou.

Întregul echipament de care avea nevoie Jeffrey se afla pe un cărucior pe care doctorul îl împinsese în cameră la întoarcerea lui. După ce instală un tensiometru, Jeffrey scoase monitorul de cauciuc de pe abdomenul lui Patty şi o ajută să

se aşeze pe o parte. Cu mănuşile pe mîini, îi frecă spatele cu o soluţie antiseptică.

– Mai întîi, am să-ţi administrez anestezia locală despre care am vorbit, spuse Jeffrey în timp ce pregătea injecţia. Făcu o mică împunsătură cu un ac subţire în mijlocul spatelui lui Patty, mai jos de talie. Ea se simţi atît de uşurată la gîndul anesteziei, că nici măcar nu tresări.

Apoi, doctorul luă un ac Touhey de pe tava de anestezie şi se asigură că totul era în regulă. În continuare, folosind ambele mîini, împinse acul în spatele lui Patty, făcîndu-l să înainteze încet, dar sigur, pînă cînd se asigură că a atins învelişul ligamentos al canalului spinal. Retrase stiletul şi agăţă de el o seringă goală de sticlă, apoi apăsă uşor pe pistonul seringii. Simţind rezistenţă, începu iar, cu gesturi experte, să împingă acul mai adînc. Deodată, rezistenţa pe piston dispăru. Jeffrey era mulţumit: ştia că se află în zona epidurală.

– Te simţi bine? întrebă Jeffrey, folosind o seringă de sticlă ca să extragă o doză de testare de 2 centimetri cubi de apă distilată conţinînd o cantitate mică de epinefrină.

– Aţi terminat? întrebă Patty.

– Nu încă, răspunse Jeffrey. Mai durează cîteva minute. Injectă doza de testare, după care luă imediat tensiunea şi pulsul lui Patty. Nu intervenise nici o schimbare. Dacă acul s-ar fi aflat într-un vas de sînge, lui Patty i s-ar fi accelerat pe loc bătăile inimii, ca reacţie la epinefrină.

Abia atunci apucă Jeffrey micul cateter epidural. Cu atenţie şi îndemînare, îl ataşă de acul Touhey.

– Simt ceva ciudat în picior, spuse Patty, agitată.

Jeffrey opri presiunea pe cateterul care se afla la aproximativ un centimetru de vîrful acului. O întrebă pe Patty ce simţea, după care îi explică: deseori, cateterul epidural atingea nervii periferici ce traversează zona rahidiană. Asta ar putea explica senzaţiile ei. Cînd parestezia se mai atenuă, Jeffrey mai împinse încet cateterul încă un centimetru şi jumătate. Patty nu se văită.

În cele din urmă, Jeffrey trase acul Touhey afară, lăsînd micul cateter de plastic la locul lui. Apoi pregăti o a doua doză de testare de 2 centimetri cubi de Marcaină spinală de 25%, cu epinefrină. După ce injectă această doză – a doua – îi controlă lui Patty simţul tactil la extremităţi. După cîteva minute, cînd văzu că nu intervin schimbări, Jeffrey nu se mai îndoi că poziţia cateterului său era bună. În cele din urmă, injectă doza terapeutică de anestezic: 5 centimetri cubi de Marcaină de 25%. Apoi deşurubă capacul careterului.

– Asta-i tot, spuse Jeffrey, aplicînd o faşă sterilă pe locul înţepăturii. Dar, te rog, să mai stai aşa, pe o parte, încă puţin.

– Dar nu simt nimic, se plînse Patty.

– Aşa şi trebuie, îi răspunse Jeffrey, zîmbind.

– Credeţi că-şi face efectul?

– Stai să vezi la următoarea contracţie, zise Jeffrey, plin de încredere.

Jeffrey îi spuse moaşei cît de des dorea să-i ia tensiunea lui Patty. Apoi o ajută să instaleze monitorul fetal. Rămase în camera de travaliu în timpul următoarei contracţii a lui Patty, folosind acest timp ca să-şi completeze fişa de anestezie care era, ca de obicei, detaliată. Patty se simţea liniştită. Durerile prin care trecuse fuseseră mult mai uşoare, drept care îi mulţumi lui Jeffrey din suflet.

După ce îi spuse Monicăi şi moaşei unde poate fi găsit, Jeffrey porni spre una dintre camerele de travaliu goale, neluminate, ca să stea întins puţin. Se simţea bine, dar, bineînţeles, nu normal. Alinat de zgomotul ploii care bătea în geam, închise ochii pentru cîteva minute şi, spre mirarea lui, adormi tun. Îşi dădea vag seama că, din cînd în cînd, se deschidea şi se închidea uşa, că diferite persoane veneau să vadă ce face, dar nimeni nu-l deranjă pînă cînd Monica intră şi-l zgîlţîi uşor de umăr:

– S-a ivit o problemă, spuse ea.

Jeffrey se dădu jos din pat şi se frecă la ochi:

– Ce s-a întîmplat?

– Simarian a hotărît să-i facă lui Patty Owen cezariană.

– Atît de curînd? întrebă Jeffrey. Se uită la ceas. Clipi din ochi de mai multe ori. Camera părea mai întunecată decît înainte. Văzînd cît era ceasul, constată cu uimire că dormise o oră și jumătate.

– Fătul se află în prezentație occipitală posterioară și nu înaintează, explică Monica. Dar problema principală este că inima lui întîrzie să revină la ritmul normal după fiecare contracție.

– E timpul să se facă o cezariană, fu de acord Jeffrey, în timp ce se ridica nesigur în picioare. Așteptă o clipă pînă cînd ușoara amețeală pe care o simțea se risipi.

– Vă simțiți bine? îl întrebă Monica.

– Foarte bine, răspunse Jeffrey. Se așeză pe un scaun ca să-și încalțe pantofii sterili. Cum arată orarul?

– Simarian o să fie aici peste vreo douăzeci de minute, zise Monica, cercetînd chipul lui Jeffrey.

– E ceva în neregulă? întrebă Jeffrey. Își trecu degetele prin păr, de teamă să nu-i stea zbîrlit.

– Arătați palid, zise Monica. Poate din cauza luminii slabe de aici.

Afară ploua și mai tare.

– Cum se simte Patty? întrebă Jeffrey, îndreptîndu-se spre baie.

– E speriată, îi răspunse Monica din ușă. În privința durerilor, e bine, dar ar trebui să vă gîndiți să-i dați un calmant ca să fie mai liniștită.

Jeffrey aprobă din cap, în timp ce aprindea lumina în baie. Nu era împotriva ideii de a-i administra lui Patty un calmant, dar, în împrejurările de față, se va mai gîndi.

– Ai grijă să stea sub masca de oxigen, îi spuse el Monicăi. Ies de aici într-o clipă.

– Are masca de oxigen, îi strigă Monica peste umăr, în timp ce ieșea din cameră.

Jeffrey se cercetă în oglindă. Într-adevăr, arăta palid. Apoi, mai observă ceva. Pupilele îi erau atît de contractate, încît păreau două vîrfuri de creion. Nu le mai văzuse așa mici

niciodată. Nu-i de mirare că abia dacă zărise cît era ceasul în camera cealaltă.

Jeffrey îşi aruncă apă rece pe faţă, apoi se şterse, frecîndu-se. Măcar asta îl mai trezea. Îşi mai privi pupilele încă o dată. Cotinuau să aibă un aspect miotic. Trase adînc aer în piept şi-şi făgădui că, de îndată ce se va termina această naştere, va porni spre casă şi se va băga în pat. După ce-şi aranjă părul cu degetele, se îndreptă spre camera de travaliu 15.

Monica avusese dreptate. Patty părea încurcată, speriată şi neliniştită la gîndul cezarienei care o aştepta. Se simţea vinovată de absenţa travaliului. Cînd îşi exprimă din nou supărarea că soţul ei nu era de faţă, ochii i se umplură de lacrimi. Jeffrey se simţi plin de compătimire şi făcu un mare efort ca s-o liniştească şi să-i spună că totul va fi bine şi că, bineînţeles, nu era vina ei. Îi administră 5 miligrame de Diazepam intravenos despre care ştia că va avea un efect minim sau nul asupra fătului. Efectul calmant asupra lui Patty fu rapid.

– O să fiu adormită în timpul cezarienei? întrebă Patty.

– O să te simţi foarte bine, răspunse Jeffrey, ocolind întrebarea. Unul dintre marile avantaje ale anesteziei epidurale continue este că poate fi prelungită acum, cînd este nevoie de un nivel mai înalt, fără să-i facem nici un rău micuţei Patty.

– E băiat, zise Patty. Numele lui este Mark. Zîmbi slab. Pleoapele îi deveniseră puţin mai grele. Efectul calmantului era evident.

Transferul din camera de travaliu în sala de operaţie avu loc fără incidente. Jeffrey o ţinu pe Patty sub masca de oxigen în timpul scurtei călătorii.

Personalul sălii de operaţie fusese informat că se hotărîse efectuarea unei cezariene. Cînd Patty fu adusă, sala era aproape gata pentru această procedură. Infirmiera în echipament sterilizat era ocupată cu aranjarea instrumentelor. O soră nouă ajuta la împingerea căruciorului în încăpere şi la transferarea lui Patty pe masa de operaţie. Patt purta încă monitorul fetal care, pentru moment, nu fusese îndepărtat.

Jeffrey nu cunoştea prea bine personalul de seară şi o vedea pentru prima oară pe această soră. Numele de pe ecusonul ei era Sheila Dodenhoff.

– O să am nevoie de puţină Marcaină de 5%, îi spuse doctorul Sheilei, în timp ce o trecea pe Patty de la oxigen portabil la tubul de oxigen procurat de aparatul lui de anestezie Narcomed III. Apoi îi luă din nou tensiunea lui Patty la braţul stîng.

– Îndată, îi răspunse vesel Sheila.

Jeffrey lucra repede, dar cu grijă. Înregistra fiecare procedură în fişa de anestezie, imediat ce o aplica. Spre deosebire de majoritatea doctorilor, Jeffrey se mîndrea cu scrisul lui frumos, citeţ.

După ce ataşă firele EKG-ului, aplică oximetrul, pentru măsurarea pulsului, pe degetul mijlociu de la mîna stîngă a lui Patty. Tocmai înlocuia acul cu un altul mai sigur cînd se întoarse Sheila.

– Poftim, spuse ea, dîndu-i lui Jeffrey o fiolă de sticlă de 30 de centimetri cubi, conţinînd Marcaina 5%. Jeffrey luă medicamentul şi verifică eticheta, aşa cum făcea întotdeauna. Puse fiola pe aparatul de anestezie. Scoase din sertar o fiolă de 2 centimetri cubi de Marcaină rahidiană 5% cu epinefrină şi o extrase într-o seringă. După ce o întoarse pe Patty pe partea dreaptă, Jeffrey injectă cei 2 centimetri cubi în cateterul epidural.

– Cum merge treaba? se auzi o voce puternică dinspre hol.

Jeffrey întoarse capul şi-l văzu pe doctorul Simarian punîndu-şi masca pe faţă, cu mîna încă pe clanţă.

– Sîntem gata într-un minut, răspunse Jeffrey.

– Cum merge inima fetei? întrebă el.

– Pentru moment, bine, îl informă Jeffrey.

– Mă echipez şi ne punem pe treabă.

Uşa se închise. Jeffrey îi strînse umărul lui Patty, în timp ce-i analiza rezultatele EKG-ului şi tensiunea.

– Te simţi bine? o întrebă el, mişcîndu-i masca de oxigen mai într-o parte.

– Cred că da, răspunse ea.

– Te rog să-mi spui tot ce simţi. Înţelegi? îi zise Jeffrey. Simţi ceva ciudat în picioare?

Patty făcu semn că nu. Jeffrey se apropie de ea şi-i controlă sensibilitatea tactilă. Se întoarse iar la masă şi controlă din nou monitoarele; era sigur că nu intervenise nici o schimbare de poziţie a cateterului epidural şi că acesta nu pătrunsese nici prin şira spinării, nici prin vreuna dintre venele Bateson dilatate de sarcină.

Mulţumit că totul era în ordine, Jeffrey luă fiola de Marcaină adusă de Sheila. Folosindu-şi degetul mare, desprinse capătul recipientului de sticlă sigilat. Verifică încă o dată eticheta, apoi extrase 12 centimetri cubi. Dorea să ridice nivelul anesteziei la T6 sau, mai bine, la T4. Cînd puse jos sticluţa de Marcaină, ochii lui întîlniră privirea Sheilei. Stătea la stînga lui şi se uita fix la el:

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Jeffrey.

Sheila îl fixă cu privirea o clipă, apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi din sala de operaţie, fără o vorbă. Jeffrey întoarse capul ca să surprindă privirea celeilalte infirmiere, dar aceasta continua să fie ocupată cu aranjarea instrumentelor. Jeffrey ridică din umeri. Se întîmpla ceva care lui îi rămînea străin.

Se întoarse lîngă Patty şi îi injectă Marcaina. Apoi deşurubă cateterul epidural şi se întoarse la masă. Puse seringa jos şi notă în fişă ora şi cantitatea exactă a medicamentului injectat. O uşoară accelerare a pulsului îl făcu să-şi întoarcă privirile către monitorul EKG. Dacă intervenea vreo schimbare în ritmul inimii, Jeffrey se aştepta la o uşoară slăbire a blocajului simpatic progresiv. Dar se întîmplă invers. Pulsul lui Patty se intensifica. Era primul semn al dezastrului inevitabil.

Prima reacţie a lui Jeffrey fu, mai degrabă, de curiozitate decît de îngrijorare. Mintea lui analitică încerca să găsească o explicaţie logică pentru ceea ce vedea. Se uita la cifra afişată de tensiometru, apoi la cea a oximetrului. Ambele erau bune. Privi din nou EKG-ul. Pulsul continua să crească şi, ceea ce era şi mai alarmant, bătăile inimii erau neregulate, ectopice. În condiţiile prezente, acesta nu era un semn bun.

Jeffrey înghiţi în sec, simţind cum groaza îl strînge de gît. Trecuseră doar cîteva secunde de cînd injectase Marcaina. Era posibil să fi pătruns intravenos, în ciuda rezultatelor dozei de test? Jeffrey mai întîlnise o reacţie negativă la anestezia locală în cariera lui profesională. Incidentul îl chinuise mult.

Bătăile ectopice îşi intensificau frecvenţa. De ce se mărea ritmul inimii şi de ce devenise neregulat? Dacă doza de anestezic pătrunsese intravenos, de ce nu scădea tensiunea? Jeffrey nu găsea un răspuns imediat la aceste întrebări, dar cel de-al şaselea simţ al său, cel medical, creat de ani de experienţă, declanşă semnale de alarmă în mintea lui. Se întîmpla ceva anormal. Ceva ce Jeffrey nu reuşea să-şi explice şi, cu atît mai puţin, să înţeleagă.

– Nu mă simt bine, zise Patty, întorcînd capul ca să vorbească pe la marginea măştii.

Jeffrey se uită la chipul lui Patty. Îşi dădea seama că era din nou năpădit de teamă.

– Care-i problema? întrebă el, năucit de desfăşurarea rapidă a evenimentelor. O atinse pe umăr.

– Am o senzaţie ciudată, răspunse Patty.

– Cum adică „ciudată"? Privirea lui Jeffrey se întoarse la monitoare. Exista întotdeauna riscul unei alergii la anestezia locală, deşi apariţia unei alergii în primele două ore de la prima doză părea ceva foarte neobişnuit. Observă că tensiunea se ridicase uşor.

– Aaaah! strigă Patty.

Jeffrey îşi aţinti imediat privirea asupra ei. Trăsăturile lui Patty erau contorsionate într-o grimasă oribilă.

– Ce-i cu tine, Patty? întrebă Jeffrey.

– Simt o durere în stomac, reuşi să spună Patty cu voce răguşită, printre dinţii încleştaţi. E sus, sub coaste. E altfel decît durerile naşterii. Vă rog... Vocea i se stinse.

Patty începu să se zvîrcolească pe masă şi să-şi ridice picioarele. Sheila apăru din nou, însoţită de un infirmier voinic care dădu o mînă de ajutor la potolirea pacientei.

Tensiunea, care se ridicase uşor, începu acum să scadă.

– Puneţi-i o faşă sub şoldul drept, ţipă Jeffrey, în timp ce scotea efedrina din sertar şi o pregătea pentru injecţie. Calcula în minte cît timp lăsase tensiunea să scadă înainte de a injecta agentul de accelerare. Nici acum nu pricepea ce se întîmplă şi prefera să nu acţioneze înainte de a şti exact care era situaţia.

Un sunet ca un gîlgîit îl făcu să-şi întoarcă iar privirile spre chipul lui Patty. Îi scoase masca de oxigen. Spre uimirea şi groaza lui, ea saliva ca un cîine turbat. În acelaşi timp, lăcrima din belşug: faţa ei era scăldată în lacrimi. O tuse coaptă arăta că secreţii traheo-bronhice apăruseră în cantităţi mari.

Jeffrey continua să lucreze ca un profesionist desăvîrşit. Practica îl învăţase să se descurce în astfel de situaţii de criză. Mintea îi lucra în viteză, prelucrînd toate informaţiile, făcînd ipoteze pe care apoi le elimina. Între timp, se lupta cu simptomele ce puneau în pericol viaţa pacientei. Mai întîi, aspiră căile nazofaringiene ale lui Patty, apoi îi injectă atropină intravenos, urmată de efedrină. Aspiră din nou, după care injectă o a doua doză de atropină. Secreţiile se diminuară, tensiunea scăzu, oxigenarea se păstră normală, dar Jeffrey continua să nu-şi dea seama care e cauza. Singura explicaţie era o reacţie alergică la Marcaină. Controlă EKG-ul, sperînd ca atropina să fi avut un efect pozitiv asupra bătăilor neregulate ale inimii. Dar ritmul inimii rămase tot neregulat. De fapt, deveni şi mai neregulat pe măsură ce pulsul lui Patty creştea. Jeffrey prepară o doză de 4 mg de propranolol, dar, pînă să o injecteze, observă fibrilaţiile musculare care distorsionau trăsăturile lui Patty într-o serie de contorsionări şi spasme aparent necontrolate. Fibrilaţiile se răspîndiră rapid şi la alţi muşchi, pînă cînd trupul ei începu să fie zguduit de convulsii cronice.

– Ţine-o, Trent! îi strigă Sheila infirmierului. Prinde-o de picioare!

Jeffrey injectă propranololul, în timp ce EKG-ul continua să înregistreze noi schimbări bizare, sugerînd o implicare difuză a sistemului electric conductor al inimii.

Patty aruncă pe gură fiere verde pe care Jeffrey o șterse imediat prin aspirare. Își aruncă ochii la afișajul oximetrului. Acesta rămînea constant. Apoi, se porni alarma monitorului fetal; inima fătului își încetinea ritmul. Înainte să aibă cineva timp să reacționeze, Patty suferi un alt atac puternic. Membrele ei se agitau nebunește în toate direcțiile, după care spatele i se arcui într-o ciudată hiperextensie.

– Ce naiba se petrece aici? urlă Simarian, dînd buzna pe ușă.

– E Marcaina, strigă Jeffrey. Are un fel de reacție exagerată. Jeffrey nu avu timp să explice mai mult, în timp ce trăgea în seringă 75 mg de succinilcolină.

– Sfinte Dumnezeule! răcni Simarian, dînd ocol mesei ca să ajute la imobilizarea lui Patty.

Jeffrey injectă succinilcolina, împreună cu o nouă doză de diazepam. Era mulțumit că exigența lui îl făcuse să schimbe acul IV cu altul mai sigur. Semnalul audio al oximetrului arătă o scădere, pe măsură ce slăbea oxigenarea lui Patty. Jeffrey îi curăță din nou căile nazale și încercă să o alimenteze cu oxigen 100%.

Mișcările convulsive ale lui Patty se potoliră, pe măsură ce paralizia produsă de succinilcolină își făcea efectul. Jeffrey îi introduse un tub endotraheic, îi verifică poziția și o ventilă bine cu oxigen. Sunetul emis de oximetru reveni imediat la frecvența mai ridicată. Totuși, monitorul fetal continua să transmită semnale de alarmă. Inima fătului își încetinise ritmul și nu își revenea.

– Trebuie să scoatem fătul, răcni Simarian. Apucă o pereche de mănuși sterile de pe una dintre mesele laterale și le trase pe mîini.

Jeffrey urmărea în continuare tensiunea, care începuse iar să scadă. Îi administră lui Patty o nouă doză de efedrină. Tensiunea se ridică din nou. Își aruncă ochii la EKG; nici o schimbare în bine după propranolol. Apoi, spre groaza lui Jeffrey, tocmai cînd îl urmărea, EKG-ul se dezintegră într-o fibrilație fără sens. Bătăile inimii lui Patty încetaseră.

– Stop cardiac! urlă Jeffrey. Tensiunea scăzuse la zero. Atît EKG-ul, cît și oximetrul începură să scoată sunete stridente.

– Doamne sfinte! ţipă Simarian. O acoperise la repezeală pe pacientă. Se duse la masă şi începu masajul cardiac extern, prin apăsarea pieptului lui Patty. Sheila făcu anunţul necesar la panoul sălii de operaţie. Urmau să vină ajutoare.

Mai sosiră cîteva surori, o dată cu căruciorul de urgenţe. Pregătiră defibrilatorul cu viteza fulgerului. Mai veni şi o soră de la anestezie care i se alătură lui Jeffrey.

Conţinutul de oxigen din sîngele lui Patty se ridică uşor.

– Produceţi-i contraşocul! porunci Jeffrey.

Simarian luă defibrilatorul din mîna uneia dintre infirmiere. Îl puse pe pieptul gol al lui Patty. Toată lumea se îndepărtă cu un pas de masa de operaţie. Simarian apăsă pe buton. Patty fiind acum paralizată de succinilcolină, curentul electric nu îi produse nici un efect, în afara celui de pe ecranul EKG. Fibrilaţia dispăru, dar cînd apăru din nou, semnalul fosforescent nu arăta o bătaie de inimă normală. În schimb, trasa o linie dreaptă, cu doar cîteva ondulaţii minore.

– Reîncepeţi masajul, ordonă Jeffrey. Se uită la EKG. Nu-i venea să creadă că nu exista nici o activitate electrică. Infirmierul îl înlocui pe Simarian şi începu să apese pe pieptul lui Patty; reacţia fu pozitivă.

Monitorul fetal continua să emită sunete. Ritmul inimii copilului era prea lent.

– Trebuie să extragem fătul! răcni din nou Simarian. Îşi schimbă mănuşile şi mai luă cîteva feşe de la una dintre infirmiere. Le plasă cît putu mai bine, în ciuda masajului cardiac. Apucă un bisturiu de pe masa cu instrumente şi se puse pe treabă. Făcînd o incizie verticală lungă, secţionă abdomenul inferior al lui Patty. Tensiunea fiind redusă, sîngerarea fu foarte slabă. Sosi printre cei de faţă şi un pediatru, gata să preia nou-născutul.

Jeffrey nu-şi lua ochii de la Patty. O aspiră şi fu mirat de cantitatea de secreţii, chiar şi după cele două doze de atropină. Cercetă pupilele pacientei şi fu mulţumit că nu erau dilatate. Fu chiar surprins cînd le văzu cît gămălia acului. Oxigenarea continua, aşa că Jeffrey hotărî să nu mai introducă nici un fel de medicamente în organismul lui Patty pînă la extragerea

fătului. Îi explică pe scurt ceea ce se petrecuse infirmierei anesteziste.

– Credeţi că e o reacţie la Marcaină?

– Nu ştiu ce altceva ar putea fi, recunoscu Jeffrey.

Un minut mai tîrziu, un nou-născut fără glas, vineţiu şi inert fu extras din abdomenul lui Patty. După tăierea cordonului ombilical, copilul fu repede predat pediatrului care aştepta. Acesta alergă cu el la secţia de nou-născuţi, unde copilul fu înconjurat de echipa de reanimare. Infirmiera anestezistă se alătură şi ea grupului.

– Nu-mi place EKG-ul ăsta plat, îşi spuse Jeffrey, în timp ce injecta o doză de epinefrină. Se uită la EKG. Nici o reacţie. Apoi încercă cu o nouă doză de atropină. Nimic! Exasperat, extrase o mostră de sînge arterial şi o trimise la laborator pentru analiză.

Ted Overstreet, unul dintre chirurgii cardiaci care tocmai terminase o operaţie de bypass, intră înăuntru şi se opri lîngă Jeffrey. După ce acesta îl lămuri care era situaţia, Overstreet veni cu ideea ca Patty să fie deschisă.

Infirmiera anestezistă se întoarse să le spună că nou-născutul nu era într-o formă bună.

– Apgarul este doar trei, zise ea. Respiră şi inima-i bate, dar nu bine. Nici tonusul muscular nu e bun. De fapt, e cam ciudat.

– Cum aşa? întrebă Jeffrey, luptîndu-se cu un val de disperare.

– Piciorul lui stîng se mişcă bine, dar dreptul, nu. Dreptul este inert. Cu braţele e exact invers.

Jeffrey clătină din cap. Era clar că copilul fusese lipsit de oxigen *in utero* şi creierul îi fusese afectat. Descoperirea aceasta era copleşitoare, dar nu era timp să te pierzi în regrete. În momentul acela preocuparea lui principală era Patty şi ce să facă să-i pornească din nou inima.

Sosi şi analiza de la laborator. PH-ul lui Patty era 7,28. În condiţiile de faţă, îşi zise Jeffrey, nu era rău. Acum îi injectă o doză de clorură de calciu. Minutele se tîrau ca orele, în timp ce toată lumea urmărea EKG-ul, aşteptînd să vadă un semn

de viaţă, o reacţie la tratament. Dar pe monitor nu apărea decît o linie dreaptă ce nu dădea speranţe.

Infirmierul continuă masarea pieptului, în timp ce ventilatorul păstra plămînii lui Patty plini de oxigen pur. Pupilele ei rămaseră miotice, semn că creierul ei primea suficient oxigen, totuşi inima îi rămase electric şi mecanic inertă. Jeffrey repetă toate procedurile din manuale, dar fără rezultat. Îi aplică iar un şoc lui Patty cu defibrilatorul fixat la 400 jouli.

După ce medicul pediatru îl stabiliză pe nou-născut, întregul personal de terapie infantilă părăsi sala de operaţie, împreună cu grupul de rezidenţi şi infirmiere. Micul Mark fu transportat la secţia de terapie intensivă postnatală. Jeffrey îi urmări plecînd. Curajul îl părăsise. Dînd din cap cu tristeţe, se întoarse iar la Patty. Ce-i de făcut?

Jeffrey se uită la Ted, care se afla tot lîngă el. Îl întrebă ce credea el că trebuie făcut. Jeffrey era disperat.

– Aşa cum am spus, cred că trebuie să o deschidem şi să lucrăm direct pe inimă. Aşa cum stau lucrurile, n-avem mult de pierdut.

Jeffrey mai privi o clipă linia dreaptă a EKG-ului. Apoi oftă.

– În regulă. Hai să încercăm, spuse el în silă.

Alte idei n-avea şi nici să renunţe nu voia. Aşa cum spusese Ted, n-aveau nimic de pierdut. Merita să încerce.

Ted se echipă şi îşi puse mănuşile în mai puţin de zece minute. Acum, că era gata, îi spuse infirmierului să înceteze masajul pieptului, ca să poată întinde o pînză împrejur şi să facă incizia. După cîteva secunde, ţinea inima lui Patty în mînă.

Ted masă inima cu mîna înmănuşată şi chiar injectă epinefrină direct în ventriculul stîng. Cînd nu se văzu nici un efect, încercă să pună inima în mişcare, ataşînd fire interne de peretele cardiac. Aceasta aduse nişte schimbări pe ecranul EKG-ului, dar inima nu reacţionă.

Ted reluă masajul pe cord deschis.

– Să nu crezi că vreau să fac un joc de cuvinte, spuse el după cîteva minute, dar pe mine nu mă mai trage inima să fac asta. Mă tem că jocul s-a terminat, dacă nu cumva aveţi vreo inimă pentru transplant pe-aici, pe undeva. Asta-i terminată de mult.

Jeffrey îşi dădu seama că Ted nu voia să pară dur şi că atitudinea lui, aparent superficială, era mai mult un mijloc de apărare decît o lipsă crasă de compasiune, totuşi se simţi ca pălmuit. Trebui să facă un efort ca să nu răspundă violent.

Cu toate că renunţase, Ted continuă masajul pe cord deschis. În sala de operaţie nu se mai auzeau decît sunetul monitorului care înregistra pacemakerul şi murmurul slab al oximetrului pentru puls care reacţiona la masajul intern făcut de Ted.

Simarian fu cel care sparse tăcerea:

– Sînt de acord, spuse el simplu.

Îşi smulse mănuşile cu zgomot.

Ted se uită la Jeffrey peste ecranul de eter instalat în grabă. Jeffrey dădu din cap. Ted încetă masajul inimii şi îşi retrase mîna din pieptul lui Patty:

– Îmi pare rău, zise el.

Jeffrey dădu iar din cap. Trase adînc aer în piept, apoi închise ventilatorul. Se uită din nou la imaginea tristă oferită de Patty Owen, cu abdomenul şi pieptul despicate grosolan. Era o imagine groaznică care n-avea să-l părăsească toată viaţa.

Podeaua era presărată cu sticluţe şi cu ambalaje de medicamente. Jeffrey se simţea distrus, paralizat. Acesta era sfîrşitul carierei lui profesionale. Asistase la alte tragedii, dar asta era cea mai groaznică şi mai neaşteptată. Privirea îi alunecă pe aparatul de anestezie. Şi el era acoperit cu tot felul de medicamente rămase. Sub ele se afla fişa de anestezie incompletă. Va trebui să o completeze. În timp ce încercase cu disperare să o salveze pe Patty, nu mai avusese timp şi de asta. Se uită după fiola pe jumătate goală de Marcaină, cuprins de o antipatie iraţională faţă de ea. Deşi părea absurd, judecînd după rezultatul dozelor de test, nu se putea

împiedica să creadă că o reacție alergică la acest medicament stătea la baza întregii tragedii. Îi venea să dea cu fiola de perete, așa, ca să se elibereze de frustrare. Bineînțeles că știa că nu va azvîrli cu fiola; era prea stăpîn pe sine ca să facă așa ceva. Totuși, nu reuși să dea de ea în harababura de acolo.

– Sheila, o strigă el pe infirmiera care începuse să facă ordine, ce s-a întîmplat cu fiola de Marcaină?

Sheila se opri din treabă și-l privi pe Jeffrey drept în ochi:

– Dacă dumneavoastră nu știți unde ați pus-o, de unde să știu eu? îi răspunse ea, supărată.

Jeffrey dădu din cap, apoi își îndreptă atenția spre firele care o legau pe Patty de monitoare, ca s-o deconecteze. Supărarea Sheilei era de înțeles. Și el era supărat. Patty nu meritase o astfel de soartă. Dar ceea ce nu înțelegea Jeffrey era că Sheila nu era supărată pe soartă. Era supărată pe Jeffrey. De fapt, era furioasă.

1

Luni
15 mai,1989
11.15 a.m.

Razele aurii de soare ale dimineţii pătrundeau prin fereastra care se afla sus, în stînga lui Jeffrey, şi inundau sala de tribunal, proiectîndu-se pe peretele lambrisat din spatele fotoliului judecătorului ca lumina unui reflector. Milioane de fire minuscule de praf străluceau, învolburîndu-se în dunga de lumină intensă. Chiar de la începutul procesului, Jeffrey fusese frapat de caracterul teatral al sistemului juridic. Dar aceasta nu era una dintre dramele transmise ziua la televizor. Cariera lui Jeffrey era în joc, de fapt, întreaga-i viaţă.

Jeffrey închise ochii şi se aplecă înainte, la masa apărării, cuprinzîndu-şi capul cu mîinile. Îndepărtîndu-şi coatele pe masă, se frecă la ochi. Tensiunea era cît pe ce să-l înnebunească.

Trase adînc aer în piept şi îşi deschise ochii, aproape sperînd ca scena din faţa lui să dispară ca prin farmec şi să se trezească din cel mai cumplit coşmar al vieţii lui. Dar, bineînţeles, suferinţa nu era cauzată de un vis urît. Jeffrey participase la cel de-al doilea proces al său, cauzat de moartea prematură a lui Patty Owen, cu opt luni în urmă. În clipa de faţă, se afla într-o sală de tribunal din centrul oraşului Boston, aşteptînd ca juraţii să-i hotărască soarta în acest proces intentat pentru crimă.

Aruncîndu-şi privirea peste capul avocatului său, cercetă mulţimea. Se auzea o bolboroseală de voci scăzute, agitate, un murmur de aşteptare. Jeffrey îşi abătu privirea, conştient că toate discuţiile se învîrteau în jurul lui. Ar fi vrut să se poată ascunde undeva. Se simţea cît se poate de umilit de spectacolul public care se desfăşura atît de rapid. Întreaga lui viaţă se destrămase, se dezintegrase. Cariera i se ducea de rîpă. Se simţea copleşit şi cu toate acestea era incapabil să facă ceva.

Jeffrey oftă. Randolph Bingham, avocatul său, îl rugase să aibă un comportament calm şi stăpînit. Uşor de zis, greu de făcut, mai ales acum. După tot zbuciumul, neliniştea şi nopţile nedormite, se afla la capătul drumului. Juraţii ajunseseră la o decizie. Urma să se dea verdictul.

Jeffrey cercetă profilul aristocratic al lui Randolph. Omul îl ajutase ca un tată de-a lungul acestor opt luni de hărţuială, deşi era doar cu cinci ani mai în vîrstă decît el. Uneori Jeffrey avusese aproape un sentiment de dragoste faţă de omul acesta, alteori încercase ceva ce se apropia de furie şi ură. Dar avusese întotdeauna încredere în capacitatea avocatului său, cel puţin pînă în acest moment.

Aruncîndu-şi privirea spre completul de judecată, Jeffrey cercetă chipul procurorului. Avea o deosebită antipatie pentru acest individ care părea să profite de cazul lui ca să avanseze în cariera lui politică. Jeffrey aprecia inteligenţa lui nativă, deşi ajunsese să-l dispreţuiască în aceste patru zile de proces. Dar acum, cînd îl privea cum discută animat cu un asistent, îşi dădu seama că, în mod ciudat, nu avea nici un sentiment faţă de acest om. Pentru avocat, toată treaba fusese o afacere, nici mai mult, nici mai puţin.

Privirea lui Jeffrey trecu de la procuror şi se fixă pe banca juraţilor, acum goală. În timpul procesului, ideea că aceşti doisprezece străini îi ţineau soarta în mîini îl paralizase. Niciodată pînă atunci nu se simţise atît de vulnerabil. Pînă în acest moment, Jeffrey trăise cu iluzia că soarta lui se afla, în mare măsură, în propriile sale mîini. Acest proces îi dovedea cît de mult se înşelase.

Juriul deliberase timp de două zile agitate şi – în ceea ce-l privea pe Jeffrey – două nopţi fără somn. Acum, toţi aşteptau ca juraţii să se întoarcă în sala de judecată. Jeffrey se întreba din nou dacă aceste două zile de deliberări erau un semn bun sau un semn rău. Randolph, în stilul lui enervant de conservator, refuza să facă orice fel de comentarii. Jeffrey era de părere că avocatul său ar fi trebuit să mintă, doar ca să-i ofere cîteva ceasuri de pace relativă.

În ciuda bunelor lui intenţii de a nu se mai frămînta, Jeffrey începu să-şi mîngîie mustaţa. Dîndu-şi seama ce făcea, îşi încrucişă braţele şi-şi puse mîinile în faţa lui, pe masă.

Se uită spre stînga, peste umăr, şi dădu cu ochii de Carol, cea care în curînd o să devină fosta lui soţie. Stătea cu capul în jos. Citea ceva. Jeffrey îşi întoarse iar privirea spre fotoliul gol al judecătorului. Ar fi putut să-l enerveze că ea era atît de relaxată, încît să poată citi în acest moment, dar nu se enervă. În schimb, Jeffrey îi fu recunoscător că se afla acolo şi că-i dăduse tot sprijinul de care fusese în stare. În definitiv, chiar şi înainte de începutul acestui proces de coşmar, ajunseseră amîndoi la concluzia că se înstrăinaseră.

La începutul căsătoriei lor, cu opt ani în urmă, nu părea să conteze că soţia lui era atît de sociabilă şi de deschisă, în timp ce el înclina spre o atitudine opusă. De asemenea, pe Jeffrey nu-l deranjase că ea amîna momentul lărgirii familiei ca să facă progrese în cariera ei bancară, pînă cînd îşi dăduse seama că, pentru ea, „mai tîrziu" însemna „niciodată". Iar acum, ea dorea să se mute în vest, la Los Angeles. Jeffrey ar fi putut să accepte ideea mutării în California, dar nu se împăca deloc cu concepţia ei despre familie. De-a lungul anilor, ajunsese să-şi dorească, din ce în ce mai mult, un copil. Îl întrista să vadă speranţele şi aspiraţiile lui Carol îndreptîndu-se într-o cu totul altă direcţie, dar descoperi că nu putea să-i reproşeze nimic. La început, Jeffrey se împotrivise ideii de divorţ, dar, în cele din urmă, cedase. Într-un fel, nu se potriveau. Dar apoi, cînd problemele juridice ale lui Jeffrey se materializaseră, Carol avusese bunătatea să propună amînarea chestiunii familiale pînă după rezolvarea dificultăţilor lui legale.

Jeffrey oftă din nou, mai tare decît înainte. Randolph îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar pentru Jeffrey aparenţele nu prea mai contau în acel moment. Gîndul la ceea ce se întîmplase îl făcea să ameţească. Totul se petrecuse atît de repede! După tragica moarte a lui Patty Owen, citaţia de prezentare la tribunal nu întîrziase să apară. În climatul juridic al momentului, Jeffrey nu fusese surprins de acţionarea în justiţie, poate, doar, de rapiditatea acţiunii.

Chiar de la început, Randolph îl avertizase pe Jeffrey că va fi un caz dificil. Jeffrey nu-şi închipuise însă cît de dificil. Asta se întîmplase exact după ce Boston Memorial îl concediase. În acel moment, un asemenea pas i se păruse ciudat şi extrem de nedrept. Nu fusese, cu siguranţă, acel gen de sprijin şi vot de încredere pe care îl sperase Jeffrey. Nici el şi nici Randolph nu-şi dăduseră seama ce rost avusese concedierea. Jeffrey ar fi vrut să dea în judecată spitalul Boston Memorial pentru acest act abuziv, dar Randolph îl sfătuise să stea pe loc. El credea că această problemă se va rezolva mai bine după încheierea procesului de malpraxis.

Dar concedierea nu fusese decît prologul unor necazuri mai mari. Avocatul acuzării în procesul de malpraxis era un tip tînăr, agresiv, pe nume Matthew Davidson, de la o firmă din St. Louis, specializat în astfel de probleme. Lucra şi pentru o firmă de drept general din Massachusetts. Intentase proces împotriva lui Jeffrey, Simarian şi Overstreet, împotriva spitalului şi chiar împotriva companiei Arolen Pharmaceuticals, care produsese Marcaina. Jeffrey nu mai fusese niciodată implicat într-un proces de malpraxis. Randolph trebui să-i explice că era vorba despre o manevră „în forţă“. Acuzarea intenta proces oricărei persoane „cu buzunarele pline“, indiferent dacă existau sau nu probe de implicare directă în aşa-zisul delict de malpraxis.

Nefiind vizat doar el, Jeffrey găsise în asta o consolare la început, dar nu pentru multă vreme. În curînd, deveni clar că Jeffrey va înfrunta singur procesul. Îşi amintea momentul de cotitură de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Se petrecuse în timpul propriei sale depoziţii, în stadiile iniţiale ale primului proces

de malpraxis. El fusese primul care vorbise în apărare. Davidson pusese cîteva întrebări curente de fond cînd, deodată, începuse să devină agresiv:

– Doctore, spusese Davidson, întorcîndu-și fața prelungă, frumoasă, spre Jeffrey și dîndu-i acestui titlu un înțeles peiorativ. Se duse drept spre boxa martorilor și se opri la cîțiva centimetri de Jeffrey. Era îmbrăcat cu un costum impecabil, cu dungi subțiri, închis la culoare, purta o cămașă albastru deschis și o cravată roșie, cadrilată. Mirosea a colonie scumpă. Ai fost vreodată dependent de vreun drog?

– Obiecție! strigă Randolph, ridicîndu-se în picioare.

Jeffrey avu impresia că era o scenă dintr-o dramă, nu un capitol din propria sa viață. Randolph insistase asupra obiecției sale:

– Această întrebare nu are legătură cu problema în chestiune. Avocatul acuzării încearcă să exprime dubii privind moralitatea clientului meu.

– Nicidecum! replică Davidson. Problema este strîns legată de împrejurările incidentului, după cum vor dovedi depozițiile următorilor martori.

Cîteva clipe, în sala aglomerată a tribunalului domni tăcerea. Publicitatea făcuse acest caz notoriu. Lumea stătea în picioare de-a lungul peretelui din fund.

Judecătorul era un negru solid, pe nume Wilson. Își împinsese ochelarii cu rame groase, negre, mai sus, pe șaua nasului. În cele din urmă, își drese vocea:

– Dacă vrei să mă păcălești, domnule Davidson, o să te coste mult!

– Bineînțeles că nici nu mă gîndesc să vă păcălesc, domnule judecător.

– Obiecția se respinge, spuse judecătorul Wilson. Făcu un semn din cap către Davidson: Poți continua, domnule avocat.

– Vă mulțumesc, răspunse Davidson, îndreptîndu-și iar atenția către Jeffrey. Vrei să repet întrebarea, doctore? insistă el.

– Nu, răspunse Jeffrey. Își aducea foarte bine aminte care era întrebarea. Aruncă o privire spre Randolph, dar acesta era

ocupat cu completarea unor formulare juridice de culoare galbenă. Jeffrey răspunse privirii hotărîte pe care i-o arunca Davidson. Avea presentimentul că-l pîndea o nenorocire: Da, am avut cîndva o mică problemă cu drogurile, spuse el cu voce scăzută. Era un vechi secret care nu-şi imaginase că o să iasă vreodată la iveală, mai cu seamă într-o sală de tribunal. Îşi amintise de el de curînd, cînd trebuise să completeze formularul necesar reînnoirii permisului său de practică medicală în Massachusetts.

– Vrei să declari juriului de ce drog erai dependent? întrebă Davidson, îndepărtîndu-se de Jeffrey, de parcă era prea revoltat ca să rămînă în apropierea lui mai mult decît era necesar.

– De morfină, răspunse Jeffrey pe un ton aproape sfidător. Asta s-a întîmplat acum cinci ani. Aveam probleme cu nişte dureri de spate după un accident urît de bicicletă.

Privind cu coada ochiului, Jeffrey îl văzu pe Randolph scărpinîndu-şi sprînceana dreaptă. Plănuiseră dinainte ca acest gest să însemne că trebuia să se limiteze la subiectul în discuţie, dar să nu ofere nici o informaţie. Jeffrey însă nu-l băgă în seamă. Era furios că acest episod neimportant din trecutul lui era dezgropat. Simţea nevoia să explice şi să se apere. Nu era nici pe departe un om dependent de droguri.

– Cît timp ai depins de droguri? întrebă Davidson.

– Mai puţin de o lună, se răsti Jeffrey. A fost o situaţie în care nevoia şi dorinţa au fost imperceptibil legate între ele.

– Înţeleg, zise Davidson, ridicîndu-şi sprîncenele într-un gest dramatic de comprehensiune. Aşa ţi-ai explicat situaţia?

– Aşa mi-a explicat-o medicul care mi-a prescris tratamentul, i-o întoarse Jeffrey. Observă că Randolph se scărpina cu furie din nou, dar nu-l băgă în seamă. Am avut accidentul de bicicletă într-un moment în care problemele mele de familie se agravaseră. Un chirurg ortoped mi-a prescris morfină. Am încercat să mă conving că am avut nevoie de ea mai mult decît a trebuit. Dar, în cîteva săptămîni, mi-am dat seama ce se întîmpla, aşa că mi-am luat concediu medical de la spital şi m-am prezentat pentru

tratament. Şi, aş putea să adaug, şi pentru consiliere pentru problemele din căsnicia mea.

– În săptămînile acelea, ai anesteziat pe cineva în timp ce... Davidson făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gîndit cum să-şi formuleze întrebarea... erai sub influenţa drogului?

– Obiecţie! strigă Randolph. Acest fel de interogare este absurd! E aproape o calomnie!

Judecătorul îşi aplecă faţa ca să se uite pe deasupra ochelarilor care-i alunecaseră de pe nas.

– Domnule Davidson, spuse el cam de sus, ne-am întors la aceeaşi problemă. Presupun că ai un motiv puternic pentru a o lua pe calea asta.

– Absolut, domnule judecător, răspunse Davidson. Intenţionăm să demonstrăm că această mărturie are o influenţă directă asupra cazului în chestiune.

– Obiecţia se respinge, spuse judecătorul. Continuă.

Davidson întoarse iar capul spre Jeffrey şi repetă întrebarea. Părea încîntat de cuvintele „sub influenţa drogului".

Jeffrey îi aruncă o privire furioasă avocatului acuzării. Singurele lucruri din viaţa lui de care nu se îndoia absolut deloc erau simţul de răspundere profesională, competenţa şi priceperea în meserie. Faptul că acest om insinua contrariul îl înfuria.

– N-am creat probleme nici unui pacient, izbucni Jeffrey.

– Nu asta a fost întrebarea mea, zise Davidson.

Randolph se ridică în picioare şi spuse:

– Domnule judecător, aş vrea să mă prezint la bară.

– Cum doreşti, îi răspunse judecătorul.

Atît Randolph, cît şi Davidson se apropiară de judecător. Randolph era furibund, se vedea clar. Începu să zîmbească într-o şoaptă răguşită. Deşi Jeffrey se afla la numai cîţiva metri distanţă, nu putea să audă conversaţia clar, totuşi distinse cuvîntul „suspendare" pronunţat de mai multe ori. În cele din urmă, judecătorul se sprijini de spătarul fotoliului şi se uită la el.

– Doctor Rhodes, spuse el, avocatul dumitale pare să creadă că ai nevoie de o pauză. E adevărat?

– Nu am nevoie de nici o pauză, răspunse Jeffrey, enervat.

Radolph îşi aruncă mîinile în sus, iritat.

– Bine, spuse judecătorul. Atunci să continuăm interogarea, domnule Davidson, ca să putem face o pauză de prînz.

– Ei, bine, doctore, întrebă Davidson, ai anesteziat vreodată un pacient sub influenţa morfinei?

– Poate o dată sau de două ori, începu Jeffrey, dar...

– Da sau nu, doctore! i-o tăie Davidson. Un simplu da sau nu, asta-i tot ce vreau.

– Obiecţie! strigă Randolph. Avocatul acuzării nu-i dă voie inculpatului să răspundă la întrebare.

– Dimpotrivă! spuse Davidson. Este o întrebare simplă şi am nevoie de un răspuns simplu. Da sau nu!

– Obiecţia se respinge, replică judecătorul. Inculpatul va avea ocazia să răspundă în cadrul interogatoriului încrucişat. Te rog să răspunzi la întrebare, domnule Rhodes.

– Da, răspunse Jeffrey. Simţea cum îi fierbe sîngele în vine. Îi venea să se repeadă şi să-l strîngă de gît pe avocatul acuzării.

– După tratamentul pentru dependenţa de morfină... începu Davidson, îndepărtîndu-se de Jeffrey. Accentuase cuvintele „dependenţă" şi „morfină", apoi tăcu. Se opri în faţa boxei juraţilor, se întoarse, apoi adăugă: Ai mai consumat vreodată morfină?

– Nu, răspunse Jeffrey răspicat.

– Ai consumat morfină în ziua în care ai anesteziat-o pe nefericita de Patty Owen?

– Categoric, nu, răspunse Jeffrey.

– Eşti sigur, doctore Rhodes?

– Da, răcni Jeffrey.

– Nu mai am întrebări, spuse Davidson şi se întoarse la locul lui.

Randolph se străduise cît putuse în cadrul interogatoriului încrucişat, subliniind că problema dependenţei fusese minoră şi de scurtă durată şi că Jeffrey nu consumase niciodată mai mult decît doza terapeutică. În plus, Jeffrey se oferise singur să facă tratament, fusese declarat „vindecat" şi nu fusese

supus nici unei acţiuni disciplinare. Dar, în ciuda acestor asigurări, Jeffrey şi Randolph avuseseră amîndoi impresia că apărarea primise o lovitură mortală.

Dar chiar în momentul cînd se gîndea la asta, Jeffrey fu readus la realitate de apariţia subită a unui aprod în uniformă la uşa sălii juraţilor. Pulsul i se acceleră. Avu impresia că se va anunţa intrarea juraţilor. Dar aprodul se îndreptă spre biroul judecătorului şi dispăru înăuntru. Gîndurile lui Jeffrey se întoarseră iar la primul lui proces.

Respectîndu-şi cuvîntul în privinţa relevanţei, Davidson reluase ideea dependenţei, prezentînd noi probe cu totul neaşteptate după depoziţia dinainte. Prima surpriză apăru în persoana Reginei Vinson.

După obişnuitele întrebări introductive, Davidson dorise să ştie dacă îl văzuse pe doctorul Jeffrey Rhodes în ziua fatală a morţii lui Patty Owen.

– Da, răspunse Regina, uitîndu-se la Jeffrey.

Jeffrey o cunoştea vag pe Regina ca pe una dintre infirmierele din tura de seară de la sălile de operaţie. Nu-şi amintea s-o fi văzut în ziua cînd murise Patty.

– Unde era doctorul Rhodes cînd l-ai văzut? întrebă Davidson.

– Era în boxa de anestezie a sălii de operaţie unsprezece, răspunse Regina, fără să-şi ia ochii de la Jeffrey.

Din nou, Jeffrey avu presimţirea că i se va întîmpla ceva rău, dar nu-şi putea da seama ce anume. Îşi amintea că lucrase în sala unsprezece aproape toată ziua. Randolph se aplecă spre el şi întrebă în şoaptă:

– Ce urmăreşte?

– N-am nici cea mai vagă idee, mormăi Jeffrey, neputînd să-şi desprindă privirea din ochii infirmierei.

Ceea ce-l deranja era că o simţea pe femeie profund ostilă lui.

– Doctorul Rhodes te-a văzut? întrebă Davidson.

– Da, răspunse Regina.

Dintr-o dată, Jeffrey îşi aminti. Cu ochii minţii văzu imaginea chipului ei surprins în clipa cînd trăgea draperia

deoparte. Faptul că se simţea rău în ziua aceea nenorocită nu avea legătură cu problema dependenţei pe care i-o ascunsese lui Randolph. Se gîndise la ea, dar se temuse să-i spună. Pe vremea aceea era convins că atitudinea lui dovedea faptul că era profund dedicat profesiei. După cele întîmplate, nu mai fusese chiar atît de sigur. Aşa că se hotărîse să nu mai spună nimănui. Tocmai se pregătea să atingă braţul lui Randolph, dar fu prea tîrziu.

Davidson îi privea pe juraţi, unul după altul, în timp ce puse următoarea întrebare:

– Era ceva ciudat în faptul că doctorul Rhodes se afla în boxa sălii de operaţie 11?

– Da, răspunse Regina. Draperia era trasă şi sala de operaţie 11 nu funcţiona.

Davidson îşi ţinea ochii aţintiţi asupra juraţilor. Apoi zise:

– Te rog să spui curţii ce făcea dr. Rhodes în boxa de anestezie a sălii goale de operaţie cu draperia trasă.

– Se înţepa, spuse Regina iritată. Îşi făcea o injecţie intravenoasă.

Un murmur de agitaţie se răspîndi în sala de judecată. Randolph se întoarse spre Jeffrey cu o expresie şocată. Jeffrey dădu din cap cu un aer vinovat.

– Pot să explic, spuse el pe un ton chinuit.

Davidson continuă:

– Ce-ai făcut după ce l-ai văzut pe doctorul Rhodes „înţepîndu-se"?

– M-am dus la administrator, care l-a sunat pe şeful anestezist, răspunse Regina. Din păcate, şeful anestezist n-a fost de găsit decît după consumarea tragediei.

Imediat după mărturia dezastruoasă a Reginei, Randolph reuşi să obţină o pauză. Cînd rămase singur cu Jeffrey, Randolph vru să ştie ce era cu povestea cu „înţepatul". Jeffrey mărturisi că se simţise rău în acea zi nenorocită şi că numai el fusese disponibil să se ocupe de acea naştere. Explică la cîte recursese ca să poată fi în stare să lucreze, inclusiv injecţia pe care şi-o făcuse şi paregoricul pe care îl luase.

– Ce altceva mi-ai mai ascuns? întrebă Randolph, iritat.

– Nimic altceva, răspunse Jeffrey.

– De ce nu mi-ai spus asta mai demult? îl întrebă Randolph pe un ton răstit.

Jeffrey clătină din cap. De fapt, nici el nu era sigur de ce:

– Nu ştiu, răspunse el. Nu-mi place să recunosc că sînt bolnav, nici faţă de mine însumi, cu atît mai puţin faţă de alţii. Cei mai mulţi doctori sînt aşa. Poate că e felul nostru de a ne apăra, fiindcă trăim tot timpul în preajma bolii. Ne place să credem că sîntem invulnerabili.

– Eu nu-ţi cer să scrii un articol, aproape că ţipă la el Randolph. Păstrează articolul pentru *Revista de medicină din New England*. Vreau să ştiu de ce n-ai putut să-mi spui mie, avocatului tău, că ai fost văzut „înţepîndu-te" în dimineaţa în chestiune.

– Cred că mi-a fost frică să-ţi spun, recunoscu Jeffrey. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru Patty Owen. Oricine citeşte fişa îmi poate da dreptate. Ultimul lucru pe care aş fi fost dispus să-l admit e că putea fi vreo îndoială asupra formei bune în care mă aflam. Poate că mă temeam că nu mă mai vei apăra cu aceeaşi convingere, dacă credeai că am fost, cît de cît, vinovat.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Randolph.

Mai tîrziu, cînd se aflau din nou în sala de judecată şi avea loc interogatoriul încrucişat, Randolph încercă să repare tot ce se putea repara. Sublinie faptul că Regina nu ştia dacă Jeffrey se injectase cu un drog sau îşi făcuse, pur şi simplu, o injecţie pentru a se rehidrata.

Dar Davidson nu era încă dispus să cedeze. O aduse la bară pe Sheila Dodenhoff. La fel ca şi Regina, Sheila se uita chiorîş la Jeffrey în timp ce-şi depunea mărturia:

– Domnişoară Dodenhoff, zise Davidson, ca infirmieră care ai asistat la tragedia doamnei Owen, ai observat vreodată ceva ciudat la inculpat, la doctorul Rhodes?

– Da, am observat, spuse Sheila, triumfător.

– Vrei să fii drăguţă să spui tribunalului ce ai observat? întrebă Davidson. Era clar că momentul îl încînta.

– Am observat că pupilele lui erau ca gămăliile de ac, spuse Sheila. Am observat asta fiindcă are ochii atît de albaştri. De fapt, abia i-am văzut pupilele.

Următorul martor al lui Davidson fu un oftalmolog de renume mondial din New York care scrisese un volum exhaustiv despre funcţiile pupilei. După ce vorbi despre calităţile lui strălucite, Davidson îl rugă să spună care era cel mai obişnuit narcotic care contractă pupilele pînă ajung ca gămăliile acului – adică miotice, cum prefera să le numească doctorul.

– Vă referiţi la un narcotic sistemic sau la picături de ochi? întrebă oftalmologul.

– La un narcotic sistemic.

– Morfina, răspunse oftalmologul pe un ton convins.

Apoi se lansă într-o peroraţie incomprehensibilă despre nucleul Edinger-Westphal, dar Davidson îi tăie vorba şi îi cedă cuvîntul lui Randolph.

Pe măsură ce procesul îşi urmase cursul, Randolph încercase să dreagă răul făcut, sugerînd că Jeffrey luase paregoric pentru diaree. Fiindcă paregoricul are ca ingredient tinctura de opium, iar opiumul conţine morfină, îşi exprimase părerea că paregoricul îi micşorase pupilele lui Jeffrey. Explică, de asemenea, că Jeffrey îşi făcuse o injecţie împotriva simptomelor de gripă, care sînt, deseori, cauzate de deshidratare. Dar se pare că juraţii nu acceptau aceste explicaţii, mai ales după ce Davidson aduse la bară un internist bine cunoscut şi respectat.

– Spune-mi, doctore, zise Davidson mieros, este ceva obişnuit ca medicii să-şi facă injecţii aşa cum s-a spus că a făcut dr. Rhodes?

– Nu, răspunse internistul. Am auzit nişte bîrfe despre unii rezidenţi zăpăciţi care fac aşa ceva, dar, în mod cert, nu e o practică comună.

Lovitura finală din acest proces fu dată cînd Davidson îl chemă pe Marvin Hickleman la bară. Hickleman era unul dintre îngrijitorii de la sala de operaţie.

– Domnule Hickleman, spuse Davidson, ai curățat sala de operație 15 după cazul Patty Owen?

– Da, răspunse Marvin.

– Înțeleg că ai găsit ceva în conteinerul de gunoi de lîngă aparatul de anestezie. Poți să spui curții ce ai găsit?

Marvin își drese glasul:

– Am găsit o fiolă goală de Marcaină.

– Care era concentrația medicamentului? întrebă Davidson.

– 75%, răspunse Marvin.

Jeffrey se aplecase spre Randolph și-i șoptise:

– Am folosit 5%. Sînt sigur de asta.

Ca și cum ar fi tras cu urechea, Davidson îl întrebă pe Hickleman:

– Ai găsit vreo fiolă de 5%?

– Nu, răspunse Marvin. N-am găsit.

În cursul interogatoriului încrucișat, Randolph încercă să discrediteze mărturia lui Marvin, dar nu reuși decît să complice și mai mult lucrurile:

– Domnule Hickleman, obișnuiești să te uiți prin gunoi, atunci cînd faci curățenie într-o sală de operații și să verifici care e concentrația diferitelor medicamente?

– Nu.

– Dar în cazul ăsta așa ai făcut.

– Da.

– Poți să ne spui de ce?

– Așa mi-a spus sora-șefă.

Lovitura de grație fusese dată de doctorul Leonard Simon din New York, un renumit anestezist a cărui valoare era recunoscută chiar și de Jeffrey. Davidson merse direct la țintă.

– Doctore Simon, se recomandă Marcaina în concentrație de 75% în anestezia epidurală obstetrică?

– În nici un caz! răspunse dr. Simon. De fapt, este contraindicată. Precauțiile sînt indicate clar pe ambalajul medicamentului și în nomenclatorul farmaceutic. Orice anestezist știe asta.

– Puteți să ne spuneți de ce este contraindicată în obstetrică?

– S-a considerat că uneori produce reacții grave.

– Ce fel de reacţii, doctore?
– Intoxicarea sistemului nervos central.
– Asta înseamnă atacuri de apoplexie, doctore?
– Da, au existat atacuri de apoplexie.
– Ce altceva?
– Toxicitate cardiacă.
– Adică...?
– Aritmii, stop cardiac.
– Şi aceste reacţii au fost uneori fatale?
– Exact, spuse dr. Simon, bătînd ultimul cui în coşciugul lui Jeffrey.

Rezultatul fu că Jeffrey şi numai Jeffrey fusese găsit vinovat de malpraxis. Juriul decisese vărsarea a unsprezece milioane de dolari în contul Patty Owen: cu nouă milioane mai mult decît asigurarea pentru malpraxis a lui Jeffrey.

La sfîrşitul procesului, era clar că Davidson regretase că făcuse o treabă atît de bună distrugîndu-l pe Jeffrey. Ceilalţi acuzaţi groşi la pungă fiind disculpaţi, nu prea erau şanse să se colecteze mult peste asigurarea lui Jeffrey, chiar dacă venitul acestuia ar fi fost grevat pentru tot restul vieţii.

Pentru Jeffrey, acest rezultat era o nenorocire atît personală, cît şi profesională. Întreaga sa imagine despre sine însuşi se bazase pe sentimentul lui de dăruire, angajare şi sacrificiu. Procesul şi sentinţa juriului destrămaseră totul. Ajunsese să se îndoiască de sine însuşi. Poate chiar folosise din greşeală Marcaina de 75%.

Jeffrey ar fi putut să cadă în depresie, dar nu avu timp să se lase pradă unei astfel de stări. Prins între ştirile care se răspîndiseră despre faptul că Jeffrey „operase sub influenţa drogurilor" şi puternicele campanii antidrog din acea perioadă, avocatul statului se simţise obligat să emită acuzaţia de crimă. Deşi nu-i venea să creadă, Jeffrey se trezi acuzat de crimă cu circumstanţe atenuante. Sub această acuzaţie, Jeffrey aştepta acum verdictul juriului.

Jeffrey fu din nou trezit din gîndurile lui de aprodul în uniformă care reapăru din biroul judecătorului şi se strecură din nou în sala juraţilor. De ce o lungeau atît? Pentru Jeffrey

asta era o tortură. Era copleşit de o acută senzaţie de déjà-vu, de vreme ce procesul pentru crimă, care durase patru zile, nu fusese prea diferit de procesul civil anterior. Singura diferenţă era doar că miza era acum mai mare.

Una era să piardă bani, chiar dacă nu avea, şi cu totul altceva era să fie condamnat şi închis pentru crimă. Spectrul condamnării pentru crimă şi al unei întemniţări forţate era cu totul altceva. Sincer, Jeffrey nu credea că va rezista în spatele gratiilor. Nu-şi dădea seama dacă acest fapt era cauzat de o frică raţională sau de o fobie iraţională. În orice caz, aşa cum îi spusese lui Carol, mai degrabă îşi petrecea restul vieţii într-o ţară străină, decît să facă faţa unei perioade de detenţie.

Jeffrey îşi ridică ochii spre fotoliul gol al judecătoarei. Cu două zile în urmă, judecătoarea li se adresase juraţilor, înainte ca aceştia să se retragă pentru deliberări. Cîteva dintre cuvintele ei mai răsunau încă în mintea lui Jeffrey şi-i înteţeau temerile:

– Membri ai juriului, spusese judecătoarea Janice Maloney, înainte de a-l declara pe acuzat, dr. Jeffrey Rhodes, vinovat de crimă cu circumstanţe atenuante, Statul Massachusetts trebuie să dovedească, dincolo de orice îndoială, că moartea lui Patty Owen a fost cauzată de un act al acuzatului care a pus în pericol evident viaţa altei persoane trădînd o minte coruptă, indiferentă faţă de existenţa umană. Un act „evident periculos“ şi care „dovedeşte o minte coruptă“ este acel act pe care o persoană cu judecată normală îl consideră ca fiind evident cauzator de moarte sau de vătămare corporală a unei alte persoane. Este, de asemenea, actul care izvorăşte din rea voinţă, ură sau intenţie de vătămare.

Jeffrey avu impresia că rezultatul procesului depindea de faptul că juraţii credeau sau nu că el luase morfină. Dacă credeau că da, atunci vor considera că el acţionase cu intenţia de a vătăma. Aşa, cel puţin, ar fi considerat Jeffrey dacă ar fi fost unul dintre juraţi. În definitiv, administrarea anesteziei era întotdeauna un act primejdios. Singurul lucru care o deosebea de violenţa criminală era obţinerea consimţămîntului.

Dar cuvintele adresate de judecătoare juraţilor şi care reprezentau cea mai mare ameninţare pentru Jeffrey erau acelea care se refereau la pedeapsă. Judecătoarea îi informase pe juraţi că pînă şi condamnarea pentru vina relativ minoră de omor prin imprudenţă le cere să-i dea lui Jeffrey un minimum de trei ani de detenţie.

Trei ani! Jeffrey simţi cum asudă şi-l ia cu frig, în acelaşi timp. Îşi şterse fruntea şi degetele i se umeziră.

– Toată lumea în picioare! strigă aprodul curţii, ieşind din sala juraţilor. Apoi se dădu la o parte.

Toţi cei din sala de judecată se ridicară în picioare. Mulţi îşi întinseră gîtul, sperînd să ghicească verdictul de pe chipurile juraţilor cînd aceştia apărură.

Cufundat în gîndurile lui, Jeffrey fu luat prin surprindere de anunţul concis al aprodului. Reacţia lui fu exagerată: sări în picioare. Avu o clipă de ameţeală şi fu nevoit să se sprijine de masa acuzaţiei ca să nu cadă.

Juraţii intrară unul după altul, toţi ocolind privirea lui Jeffrey. Era asta un semn bun sau un semn rău? Jeffrey ar fi vrut să-l întrebe pe Randolph, dar nu avu curajul.

– Onoratul judecător, Janice Maloney, strigă aprodul, cînd judecătoarea apăru pe uşă şi-şi ocupă locul. Aranjă lucrurile de pe masa din faţa ei, punînd carafa cu apă mai la o parte. Era o femeie slabă, cu o privire pătrunzătoare.

– Puteţi lua loc, strigă aprodul. Membri ai juriului, vă rog să rămîneţi în picioare.

Jeffrey se aşeză, fără să-şi ia ochii de la juraţi. Nici unul dintre ei nu se uita la el, lucru care începu, încet-încet, să-l neliniştească. Jeffrey îşi aţinti privirea asupra chipului de bunicuţă cu păr alb de la capătul din stînga al rîndului întîi. În timpul procesului, ea se uitase de mai multe ori în direcţia lui. Intuiţia îi spunea lui Jeffrey că ea simţise o oarecare simpatie faţă de el. Acum însă, nu. Stătea cu mîinile împreunate în faţă şi cu ochii în jos.

Aprodul îşi potrivi ochelarii. Stătea la o masă din spatele barei, în dreapta. Exact în faţa lui se afla grefierul curţii.

– Rugăm acuzatul să se ridice cu fața la jurați, spuse aprodul.

Jeffrey se ridică din nou. De data asta, mișcările lui fură lente. Acum, toți jurații se uitau la el. Totuși, fețele lor rămîneau împietrite. Jeffrey simțea cum îi țiuie urechile.

– Doamna președintă, spuse aprodul. Președinta era o femeie frumoasă de peste treizeci și cinci de ani, cu un aer profesional. Juriul a hotărît verdictul?

– Da, spuse președinta.

– Domnule aprod, te rog, ia verdictul de la președintă, spuse grefierul.

Aprodul făcu un pas spre președintă și luă din mîna ei ceva ce părea o simplă foaie de hîrtie. Apoi îi întinse foaia judecătoarei.

Judecătoarea citi nota, înclinîndu-și capul ca să poată vedea prin ochelarii bifocali. Fără să se grăbească, dădu din cap și-i înmînă hîrtia aprodului care se ridicase să o ia.

Nici aprodul nu se grăbi. Jeffrey se simți profund iritat de aceste tărăgănări inutile, în timp ce stătea în fața juraților lipsiți de expresie. Curtea își bătea joc de el, se distra pe socoteala lui cu acest protocol învechit. Acum inima îi bătea și mai tare, iar palmele îi transpiraseră. Simțea ceva arzîndu-i în piept.

Aprodul își drese glasul și se întoarse spre jurați:

– Doamna președintă, este acuzatul vinovat sau nevinovat de presupusa infracțiune: crimă cu circumstanțe atenunate?

Jeffrey simți cum îi tremurau picioarele. Stătea cu mîna stîngă sprijinită de masa acuzării. Nu era prea credincios, dar se trezi rugîndu-se: *Doamne, fie-ți milă...*

– Vinovat! rosti președinta cu o voce limpede, răsunătoare.

Jeffrey simți că se clatină pe picioare, în timp ce imaginea sălii de judecată parcă dansa în fața lui. Se apucă de masă cu mîna dreaptă ca să nu cadă. Îl simți pe Randolph prinzîndu-l de brațul drept.

– Asta nu-i decît prima înfățișare, îi șopti Randolph la ureche. Vom face recurs, la fel ca la verdictul de malpraxis.

Aprodul se uită la Jeffrey și la Randolph cu dezaprobare, apoi se întoarse iar spre jurați, spunînd:

– Doamna președintă, doamnelor și domnilor jurați, iată verdictul înregistrat de curte. Jurații declară sub jurămînt că acuzatul este vinovat conform sentinței emise. De acord, doamna președintă?

– Da, răspunse președinta.

– De acord, doamnelor și domnilor jurați?

– Da, răspunse juriul la unison.

Aprodul își îndreptă iar atenția spre documentele lui, în timp ce judecătoarea procedă la concedierea juraților. Le mulțumi pentru timpul și eforturile lor în judecarea acestui caz, apreciindu-le rolul în menținerea acestei tradiții a justiției, veche de două sute de ani.

Jeffrey se lăsă greu pe scaun, simțindu-se amorțit și înfrigurat. Randolph îi spunea ceva, amintindu-i că judecătorul cazului de malpraxis n-ar fi trebuit să admită luarea în considerare a problemei lui privind drogurile.

– În plus, adăugă Randolph aplecîndu-se și privindu-l pe Jeffrey drept în ochi, toate probele au fost condiționate de împrejurări. N-a existat nici o probă definitivă că ai luat morfină. Nici una!

Dar Jeffrey nu asculta. Implicațiile acestui verdict erau prea copleșitoare ca să poată fi înțelese. În adîncul sufletului, înțelegea că, în ciuda temerilor lui, nu crezuse nici o clipă că va fi condamnat, pentru simplul motiv că nu era vinovat. Nu mai avusese niciodată de-a face cu sistemul juridic și fusese întotdeauna încredințat că „adevărul va ieși la iveală", dacă va fi acuzat vreodată pe nedrept. Dar se înșelase. Acum avea să ajungă la închisoare.

Închisoarea! Aprodul veni să-i pună cătușele la mîini, de parc-ar fi vrut să-i pecetluiască soarta. Jeffrey nu putu decît să le privească, nevenindu-i să creadă. Se uita la suprafața lucioasă a cătușelor ce păreau să-l fi transformat într-un criminal, un deținut, mai mult decît o făcuse verdictul juriului.

Randolph îl încuraja în șoaptă. Judecătoarea era încă ocupată cu eliberarea din funcție a juraților. Jeffrey nu auzea nimic. Simți cum deznădejdea coboară asupra lui ca o apă neagră. Deznădejdea se îmbina cu panica izolării iminente.

Ideea de a fi zăvorît într-o încăpere mică îi aducea în minte imaginea înfricoşătoare a momentelor cînd, copil mic fiind, fratele lui mai mare îl prindea sub plăpumi, umplîndu-l de groaza că se va sufoca.

– Doamna judecătoare, spuse procurorul districtual de îndată ce juraţii părăsiră sala, ridicîndu-se în picioare. Instanţa se pronunţă pentru condamnare.

– Se respinge, răspunse judecătoarea. Curtea va programa procedurile de penalizare după cercetări prealabile ale serviciului de eliberare condiţionată. Care-ar fi timpul potrivit, domnule Lewis?

Grefierul răsfoi dosarul de programări:

– 7 iulie pare o dată potrivită.

– Atunci va fi pe 7 iulie.

– Instanţa statului solicită cu respect respingerea cauţiunii sau o mărire substanţială a cauţiunii, spuse procurorul. Se recomandă ridicarea cauţiunii de la 50 000 de dolari la cel puţin 500 000 de dolari.

– Foarte bine, domnule procuror, spuse judecătoarea, să-ţi auzim argumentele.

Procurorul ieşi din spatele mesei acuzării şi se opri în faţa judecătoarei.

– Caracterul grav al acuzării, combinat cu verdictul cere o cauţiune ridicată, potrivită cu gravitatea infracţiunii pentru care inculpatul a fost condamnat. Au existat, de asemenea, zvonuri că doctorul Jeffrey Rhodes ar prefera mai degrabă să fugă din ţară, decît să suporte pedeapsa Curţii.

Judecătoarea întoarse capul către Randolph. Randolph se ridică.

– Doamna judecător, începu el, aş vrea să înştiinţez onorata instanţă următoarele: clientul meu are legături strînse cu comunitatea. El a avut întotdeauna o purtare responsabilă. Nu are cazier. De fapt, a fost un membru desăvîrşit al societăţii, un om productiv şi cu respect faţă de lege. Este absolut hotărît să se prezinte pentru detenţie. Consider cauţiunea de 50 000 de dolari mai mult decît suficientă; 500 000 de dolari ar fi exagerat.

– A exprimat vreodată clientul dumitale intenția de a evita pedeapsa? întrebă judecătoarea, privind pe deasupra ochelarilor.

Randolph îi aruncă o privire lui Jeffrey. Jeffrey se uită în jos, la mîinile lui. Întorcînd iar capul spre judecătoare, Randolph spuse:

– Nu cred că clientul meu ar putea gîndi sau declara așa ceva.

Judecătoarea își mută încet privirea de la Randolph la procuror. În cele din urmă, spuse:

– Cauțiunea se fixează la 500 000 de dolari bani gheață. Apoi, uitîndu-se direct la Jeffrey, spuse: Domnule doctor Rhodes, fiind un cetățean declarat vinovat de crimă, nu ai voie să părăsești statul Massachusetts. E clar?

Jeffrey dădu din cap spășit.

– Doamnă judecător...! protestă Randolph.

Dar judecătoarea nu făcu decît să lovească o dată cu ciocănelul în masă, după care se ridică dorind, evident, să încheie discuția.

– Toată lumea în picioare! strigă aprodul.

Răsucindu-și roba ca un derviș, judecătoarea Janice Maloney ieși din sala de tribunal și dispăru în biroul ei. Sala de judecată se umplu de zgomotul conversațiilor.

– Pe aici, doctore Rhodes, spuse aprodul care stătea cel mai aproape de Jeffrey, îndreptîndu-l spre o ușă laterală. Jeffrey se ridică și se poticni. Aruncă o privire rapidă în direcția lui Carol. Ea îl privea cu tristețe.

Panica lui Jeffrey deveni și mai mare atunci cînd intră într-o încăpere de arest mobilată cu o masă simplă și scaune de lemn cu aspect spartan. Se așeză pe scaunul pe care i-l împinse Randolph. Deși se strădui cît putu să-și țină firea, nu reuși să-și stăpînească tremurul mîinilor. Simțea că se îneacă.

Randolph făcu tot ce-i stătea în putință să-l calmeze. Era indignat din cauza verdictului, dar optimist în legătură cu recursul. Chiar în clipa aceea, Carol fu introdusă în încăperea îngustă. Randolph o bătu pe spate și îi spuse:

– Stai de vorbă cu el. Eu mă duc să-i sun pe cei de la cauțiuni.

Carol aprobă din cap şi-şi coborî privirea asupra lui Jeffrey:

– Îmi pare rău, spuse ea după ce Randolph ieşise din încăpere.

Jeffrey înclină capul. Fusese drăguţă că-i acordase sprijinul ei. Ochii lui se umplură de lacrimi. Îşi muşcă buza ca să-şi stăpînească plînsul.

– Ce nedreptate! spuse Carol, aşezîndu-se lîngă el.

– Nu pot să mă duc la închisoare. Asta fu tot ce putu să spună Jeffrey. Scutură din cap. Încă nu-mi vine să cred că se întîmplă aşa ceva.

– Randolph o să facă recurs, zise Carol. Nu e totul pierdut.

– Recurs, spuse Jeffrey scîrbit. O să fie acelaşi lucru. Am pierdut două procese...

– Nu, n-o să fie acelaşi lucru, răspunse Carol. Numai judecători cu experienţă vor cîntări probele, nu un juriu subiectiv.

Randolph se întoarse de la telefon şi le spuse că Michael Mosconi, un specialist în cauţiuni, era în drum spre ei. Randolph şi Carol începură o discuţie animată despre desfăşurarea recursului. Jeffrey îşi sprijini coatele de masă şi, ignorînd cătuşele, îşi lăsă capul pe mîini. Se gîndea la permisul lui de practică medicală, întrebîndu-se ce se va întîmpla cu el în urma verdictului. Din păcate, bănuia ce se va întîmpla.

Michael Mosconi sosi fără întîrziere, ducînd cu el o servietă. Biroul lui era doar la cîţiva paşi de tribunal, în clădirea arcuită din faţa Centrului Guvernamental. Nu era un tip solid, dar avea un cap mare, aproape chel. Puţinul păr pe care-l avea creştea în forma unei semilune negricioase ce i se întindea la spate, de la o ureche la alta. Cîteva şuviţe de păr negru fuseseră pieptănate peste creştetul chel ca-n palmă, într-o încercare nereuşită de a-l acoperi, cît de cît. Avea ochi negri ca tăciunele ce păreau formaţi doar din pupile. Era îmbrăcat ciudat într-un costum de poliester albastru-închis cu cămaşă neagră şi cravată albă.

Mosconi îşi puse servieta pe masă, o deschise cu zgomot şi scoase din ea un dosar purtînd o etichetă cu numele de *Jeffrey*.

– OK, spuse el, aşezîndu-se la masă şi deschizînd dosarul. La cît se ridică cauţiunea? Notase deja suma iniţială de 50 000 de dolari din care scăzuse 5 000 pentru serviciile lui.

– La 450 000 de dolari, îi răspunse Randolph.

Mosconi fluieră printre dinţi, oprindu-se din extragerea hîrtiilor.

– Cu cine cred ei că au de-a face? Cu inamicul public numărul unu?

Nici Randolph şi nici Jeffrey nu socotiră că îi datorau un răspuns.

Mosconi îşi îndreptă iar atenţia spre hîrtiile lui, fără să se sinchisească de tăcerea clientului său. Completase deja un cec de proprietate şi ipotecă privind casa lui Jeffrey şi a lui Carol de la Marblehead, cînd se stabilise iniţial cauţiunea, asigurînd gajul de 50 000 de dolari asupra casei. Casa avea o valoare declarată de 800 000 de dolari, cu o ipotecă reală de puţin peste 300 000 de dolari.

– Ei bine, e foarte avantajos, zise el. O să pot să stabilesc gajul cu o sumă suplimentară de 450 000 de dolari pe micul vostru castel din Marblehead. Ce ziceţi?

Jeffrey dădu din cap. Carol ridică din umeri.

În timp ce completa hîrtiile, Mosconi zise:

– Pe urmă, bineînţeles, mai există şi mica problemă a onorariului meu, care în acest caz va fi de 45 000 de dolari. Vreau bani gheaţă.

– N-am o astfel de sumă de bani, zise Jeffrey.

Mosconi se opri din completarea formularelor.

– Dar sînt convins că poţi face rost de ea, interveni Randolph.

– Presupun că da, răspunse Jeffrey. Iar îl cuprindea deznădejdea.

– Da sau nu, răspunse Mosconi. Eu nu fac treburi de-astea ca să mă distrez.

– O să fac rost, replică Jeffrey.

– În mod normal, eu cer onorariul de la început, adăugă Mosconi. Dar fiindcă eşti doctor... Rîse: Să zicem că sînt obişnuit să am de-a face cu o clientelă oarecum diferită. Dar, în cazul tău, o să accept un cec. Asta însă numai dacă faci rost de bani şi-i depui în contul tău pînă... să zicem, mîine la ora asta. Se poate?

– Nu ştiu, răspunse Jeffrey.

– Dacă nu ştii, va trebui să stai în arest pînă faci rost de bani, zise Mosconi.

– O să fac rost, răspunse Jeffrey. Gîndul că va sta la închisoare chiar şi numai cîteva nopţi era insuportabil.

– Ai un carnet de cecuri la tine? îl întrebă Mosconi.

Jeffrey dădu din cap că da.

Mosconi se apucă iar să completeze formularul.

– Sper că înţelegi, doctore, zise el, că-ţi fac un mare hatîr acceptînd un cec. Companiei mele nu prea i-ar conveni, dar asta să rămînă între noi. Deci, o să ai banii ăştia în contul tău în douăzeci şi patru de ore?

– Mă ocup de asta chiar azi după-amiază, zise Jeffrey.

– Minunat! răspunse Mosconi. Împinse hîrtiile spre Jeffrey. Ei, dacă voi doi semnaţi hîrtia asta, mă duc pînă la birou şi aranjez treaba.

Jeffrey semnă fără să citească ce semnase. Carol însă citi cu atenţie şi după aceea semnă. Apoi scoase carnetul de cecuri al lui Jeffrey din buzunarul lui de la sacou şi-l ţinu în mînă în timp ce el completă un cec de 45 000 de dolari. Mosconi luă cecul şi-l băgă în servietă. După care se ridică şi se repezi spre uşă.

– Mă întorc, zise el cu un zîmbet şiret.

– Drăguţ băiat, spuse Jeffrey. De ce s-o fi îmbrăcînd aşa?

– Îţi face o favoare, zise Randolph. Dar, ce-i drept, tu nu eşti una dintre jigodiile alea cu care are el de-a face de obicei. Pînă se întoarce, cred că ar trebui să discutăm despre pregătirile pentru recurs.

– Cînd înaintăm recursul?

– Imediat, răspunse Randolph.

– Şi sînt eliberat pe cauţiune pînă se pronunţă recursul?

– Aşa se pare, răspunse Randolph evaziv.

– Slavă Domnului pentru micile binecuvîntări! zise Jeffrey.

Randolph explică apoi cum se fac cercetările pentru recurs şi la ce se putea aştepta Jeffrey de la procedura de penalizare. Nu-i plăcea să-l vadă pe Jeffrey mai demoralizat decît era deja şi avu grijă să insiste asupra aspectelor promiţătoare ale recursului. Dar moralul lui Jeffrey rămase la pămînt.

– Trebuie să recunosc că nu prea am multă încredere în sistemul ăsta juridic, spuse Jeffrey.

– Trebuie să ai o gîndire pozitivă, zise Carol.

Jeffrey îşi privi soţia şi abia acum îşi dădu seama cît era de furios. Era cît se poate de enervat s-o audă pe Carol spunîndu-i că trebuie să gîndească pozitiv în împrejurările de faţă. Jeffrey înţelese subit că era furios pe sistem, pe soartă, pe Carol, chiar şi pe avocatul său. Măcar furia era, probabil, ceva mai sănătos decît depresia.

– Totul e în ordine, zise Mosconi, intrînd pe uşă. Flutura în mînă un document care părea un act oficial. Dacă nu te superi, spuse el, făcîndu-i semn unui ofiţer să-i scoată cătuşele lui Jeffrey.

Jeffrey îşi frecă încheieturile mîinilor cu o senzaţie de uşurare, cînd îi fură eliberate de cătuşe. Nu-şi dorea nimic mai mult decît să iasă din tribunal. Se ridică.

– Cred că nu mai trebuie să-ţi reamintesc de cei 45 000 de dolari, zise Mosconi. Nu uita că-mi pun fundul la bătaie pentru tine.

– Apreciez ce faci, îi răspunse Jeffrey, încercînd să aibă un ton recunoscător.

Părăsiră arestul împreună, dar, cînd ajunseră în hol, Michael Mosconi o zbughi în direcţia opusă.

Jeffrey nu apreciase niciodată, atît de conştient, aerul proaspăt, mirosind a ocean, ca acum, cînd ieşi din tribunal şi păşi în piaţa pavată. Era o după-amiază luminoasă, de miez de primăvară, cu nori mici, albi, pufoşi, plutind în depărtare pe cerul albastru. Razele soarelui erau calde, dar aerul era rece. Era uimitor cum ameninţarea închisorii îi ascuţise simţurile lui Jeffrey.

Randolph se despărţi de ei în piaţa largă din faţa primăriei din Boston, o clădire ţipător de modernă.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa. Eu am făcut tot ce-am putut.

– Ştiu, răspunse Jeffrey. Şi mai ştiu că am fost un client groaznic, care ţi-a îngreunat mult sarcina.

– O să ne luăm revanşa la recurs. Mai vorbim mîine dimineaţă. La revedere, Carol.

Carol îi făcu un semn cu mîna, apoi se uitară amîndoi cum Randolph porneşte spre State Street, unde el şi partenerii lui ocupau un etaj întreg într-unul dintre cele mai noi turnuri de birouri din Boston.

– Nu ştiu dacă să-l iubesc sau să-l urăsc, zise Jeffrey. Nu ştiu nici măcar dacă a făcut o treabă bună sau nu, mai ales că am fost condamnat.

– Eu, una, cred că n-a fost destul de energic, răspunse Carol, pornind către parcare.

– Nu te întorci la serviciu? strigă Jeffrey în urma ei.

Carol lucra la o firmă de investiţii bancare situată în zona financiară, care se afla în direcţia opusă.

– Mi-am luat zi liberă, îi răspunse ea peste umăr. Se opri, văzînd că Jeffrey nu o urma. Nu ştiam cît avea să dureze pronunţarea verdictului. Hai, poţi să mă conduci la maşină.

Jeffrey o ajunse din urmă şi merseră împreună, ocolind Primăria.

– Cum ai de gînd să faci rost de 45 000 de dolari în douăzeci şi patru de ore? îl întrebă Carol, scuturînd-şi capul în felul ei caracteristic.

Avea un păr drept frumos, blond-cenuşiu, care-i cădea tot timpul în ochi.

Jeffrey simţi cum îl cuprinde din nou iritarea. Banii fuseseră unul dintre motivele de conflict din căsnicia lor. Lui Carol îi plăcea să cheltuiască. Lui Jeffrey îi plăcea să economisească. Cînd se căsătoriseră, salariul lui Jeffrey fusese cu mult mai mare, deci Carol avea grijă să cheltuiască banii lui Jeffrey. Cînd leafa lui Carol începuse să crească, totul se vărsa în fondul ei de investiţii, în timp ce salariul lui Jeffrey

continua să fie folosit pentru plata tuturor cheltuielilor. Socoteala lui Carol fusese că, dacă ea n-ar fi lucrat, atunci oricum trebuiau să folosească salariul lui Jeffrey pentru toate cheltuielile.

Jeffrey nu răspunse imediat la întrebarea lui Carol. Îşi dădea seama că, în împrejurarea de faţă, iritarea lui era prost plasată. Nu pe ea era furios. Toate neînţelegerile lor financiare din trecut nu contau nicidecum şi era normal ca ea să se îngrijoreze în legătură cu cei 45 000 de dolari bani gheaţă de care el trebuia să facă rost. Ceea ce-l irita erau sistemul juridic şi avocaţii care-l conduceau. Cum puteau unii oameni ai legii, ca procurorul sau avocatul acuzării, să se mai suporte pe ei înşişi cînd minţeau cu neruşinare? Din depoziţiile lor, Jeffrey îşi dădea seama că nici ei nu credeau în propriile lor acţiuni de urmărire în justiţie. Fiecare proces reprezentase o acţiune amorală, în care avocaţii permiseseră ca scopurile să scuze mijloacele necinstite folosite.

Jeffrey se instală la volanul maşinii lui. Trase adînc aer în piept ca să-şi stăpînească furia, apoi se întoarse spre Carol:

– Am de gînd să măresc ipoteca pe casa din Marblehead. De fapt, ar trebui să trecem pe la bancă în drum spre casă.

– După garanţia pe care tocmai am semnat-o, nu cred că banca va ridica ipoteca, răspunse Carol. Era, oarecum, o autoritate în problema respectivă: era doar vorba de meseria ei.

– De-asta vreau să mergem chiar acum, răspunse Jeffrey. Porni maşina şi ieşi din garaj. Nu strică să ne informăm. Abia după o zi sau două, garanţia aceea va intra în computerele lor.

– Crezi că-i bine să faci asta?

– Poţi să-mi spui cum altfel să fac rost de 45 000 de dolari pînă mîine după-amiază? o întrebă Jeffrey.

– Cred că nu.

Jeffrey ştia că ea avea o asemenea sumă în fondul ei de investiţii, dar nici prin gînd nu-i trecea să i-o ceară.

– Ne vedem la bancă, zise Carol, coborînd din maşină în faţa garajului unde era parcată maşina ei.

În timp ce mergea spre nord, traversînd Podul Tobin, Jeffrey se simţi răpus de oboseală. I se părea un efort pînă şi să

respire. Începu să se întrebe de ce-şi mai bătea capul cu toate vorbele astea goale. Nu meritau atenţie. Mai ales acum, cînd era sigur că-şi va pierde autorizaţia de practică medicală. În afara medicinei, mai exact în afara anesteziei, nu se pricepea la mai nimic. Nu-şi putea închipui nici o muncă pe care ar fi putut s-o facă, cu excepţia unei slujbe prăpădite ca umplerea pungilor la o băcănie. Era un condamnat nenorocit de patruzeci şi doi de ani, un om de nimic de vîrstă mijlocie, fără şanse de angajare.

Cînd Jeffrey sosi la bancă, parcă, dar nu se dădu jos din maşină. Se apleca în faţă şi-şi rezemă fruntea de volan. Poate că era mai bine să dea totul uitării, să se ducă acasă şi să se culce.

Cînd se deschise uşa din dreapta, Jeffrey nu se osteni nici măcar să-şi ridice privirea.

– Cum te simţi? îl întrebă Carol.

– Cam deprimat, răspunse Jeffrey.

– Ei, nu-i de mirare, zise Carol. Dar acum, cît mai poţi să te mişti, hai să rezolvăm problema asta cu banca.

– Eşti plină de înţelegere, zise Jeffrey, iritat.

– Unul dintre noi trebuie să fie practic, îi răspunse Carol. Şi nu vreau să te văd la închisoare. Dacă nu ai banii ăştia în depozitul tău bancar, acolo ai să sfîrşeşti, în spatele gratiilor.

– Am o presimţire teribilă că, orice aş face, tot acolo o să sfîrşesc. Cu un efort suprem, reuşi să coboare din maşină. Se uită la Carol peste capota maşinii. Ceea ce mi se pare interesant e că eu mă duc la închisoare şi tu la L.A.[1], dar n-aş putea să spun care o să nimerească mai rău.

– Foarte nostim, zise Carol, mulţumită că el putea, măcar, să facă o glumă, deşi ea n-o găsea amuzantă.

Dudley Farnsworth era directorul sucursalei din Marblehead a băncii lui Jeffrey. Cu ani în urmă, şansa făcuse ca el să lucreze ca tînăr funcţionar la sucursala din Boston a băncii care se ocupase de prima achiziţie imobiliară a lui Jeffrey. Pe vremea aceea, Jeffrey era medic rezident, specialitatea anestezie. Cu paisprezece ani în urmă, Jeffrey cumpărase un vas Cambridge cu trei punţi şi Dudley aranjase plăţile.

---

[1] L.A. – Los Angeles.

Dudley îi primi cît putu de repede. Îi invită în biroul său personal şi-i instală în fotoliile de piele din faţa mesei lui de lucru.

– Cu ce pot să vă ajut? îi întrebă Dudley amabil. Era de vîrsta lui Jeffrey, dar, cu părul lui argintiu, arăta mai bătrîn.

– Vrem să mărim ipoteca pe casa noastră, zise Jeffrey.

– Nu-i nici o problemă, zise Dudley. Se duse la un dulap şi scoase de acolo un dosar. De cîţi bani aveţi nevoie?

– De 45 000 de dolari, răspunse Jeffrey.

Dudley se aşeză şi deschise dosarul.

– Nici o problemă, zise el, după ce parcurse cifrele. Se poate şi mai mult, dacă vreţi.

– 45 000 de dolari e suficient, replică Jeffrey. Dar am nevoie de ei mîine.

– Aoleu! exclamă Dudley. Asta o să fie cam greu.

– Poate reuşeşti să aranjezi un împrumut pe casă, sugeră Carol. În cazul ăsta, cînd se anunţă ipoteca, se poate plăti împrumutul.

Dudley dădu din cap, ridicînd din sprîncene.

– Asta ar fi o idee. Dar ascultaţi-mă pe mine, haideţi să completăm formularele pentru ipotecă. O să văd ce pot face. Dacă ipoteca nu se anunţă, o să fac cum spune Carol. Puteţi să reveniţi mîine dimineaţă?

– Dacă reuşesc să mă ridic din pat, răspunse Jeffrey, oftînd.

Dudley îi aruncă o privire. Îşi dădea seama că nu era în regulă ceva, dar era prea civilizat ca să întrebe.

Cînd terminară cu treaba de la bancă, Jeffrey şi Carol porniră spre maşinile lor.

– Ce-ar fi să mă opresc la magazin şi să cumpăr ceva bun pentru cină? sugeră Carol. Ce ţi-ar plăcea astă-seară? Ce zici de mîncarea ta preferată, cotlete de viţel la grătar?

– Nu mi-e foame, zise Jeffrey.

– Poate că nu ţi-e foame acum, dar o să-ţi fie mai tîrziu.

– Nu prea cred, îi răspunse Jeffrey.

– Te ştiu eu. O să-ţi fie foame. Mă opresc la băcănie să iau ceva pentru astă-seară. Aşadar, ce vrei?

– Ia ce vrei tu, răspunse Jeffrey. Se sui în maşină. Aşa cum mă simt acum, nu-mi închipui că o să pot să mănînc ceva.

Cînd Jeffrey ajunse acasă, băgă maşina în garaj, pe urmă se duse direct în camera lui. De anul trecut, el şi Carol aveau camere separate. Fusese ideea lui Carol, dar, spre mirarea lui, el fusese de acord imediat. Acesta fusese unul dintre primele semne clare că ceva nu mergea în căsnicia lor.

Jeffrey închise uşa în urma lui şi o încuie. Privirea îi rătăci spre cărţile şi revistele lui aranjate cu grijă după înălţime. Nu va mai avea nevoie de ele o vreme. Se apropie de bibliotecă, scoase *Analgezia epidurală* de Bromage şi dădu cu ea de perete. Cartea făcu o mică gaură în zugrăveală, apoi căzu pe podea. Gestul nu-l făcu să se simtă mai bine. De fapt, îl făcu să se simtă vinovat şi efortul îl slei şi mai mult de puteri. Luă cartea de jos, îndreptă cîteva dintre paginile îndoite, pe urmă o strecură înapoi la locul ei. Din obişnuinţă, o alinie cu celelalte volume.

Se lăsă greu în fotoliul din faţa ferestrei şi rămase cu privirea pironită pe cornul din grădină, ale cărui flori începuseră să se ofilească. Se simţea copleşit de o tristeţe fără margini. Îşi dădea seama că trebuia să scape de sentimentul de autocompătimire, dacă voia să mai realizeze ceva. Auzi maşina lui Carol oprindu-se, apoi uşa trîntindu-se. Cîteva minute mai tîrziu cineva bătu uşor la uşă. Nu dădu nici un răspuns, gîndindu-se că ea o să creadă că doarme. Voia să fie singur.

Jeffrey se lupta cu o senzaţie crescîndă de vină. Poate că ăsta era principalul dezavantaj al faptului că fusese condamnat. Încrederea în el însuşi îi fusese subminată şi începu iar să se frămînte că poate greşise cînd administrase anestezia în acea zi nefericită. Poate că folosise o concentraţie greşită. Poate că el era vinovat de moartea lui Patty Owen.

Trecură cîteva ore, în care Jeffrey se lupta cu sentimentul acut al propriei sale nimicnicii. Tot ce făcuse în viaţa lui i se părea prostesc şi fără rost. Nu-i ieşise nimic bine – nici ca anestezist, nici ca soţ. N-ar fi putut să spună în ce anume reuşise. Nici măcar atunci cînd încercase să formeze o echipă de baschet în primii ani de liceu nu avusese succes.

Cînd soarele coborî la apus şi atinse orizontul, Jeffrey avu senzaţia că apunea peste viaţa lui. Se gîndea că puţini oameni puteau înţelege ce grea povară era pentru sufletul şi cariera unui medic un astfel de proces de malpraxis, mai ales dacă nu era vorba despre incompetenţă. Chiar dacă Jeffrey ar fi cîştigat procesul, ştia că viaţa lui s-ar fi schimbat pentru totdeauna. Dar faptul că-l pierduse era cu atît mai dezastruos. Şi asta n-avea nici o legătură cu banii.

Jeffrey se uită cum cerul trece de la nuanţele calde de roşu la cele reci de purpuriu şi argintiu, în timp ce lumina se retrăgea şi ziua se stingea. Stînd aşa, în umbrele care se îngroşau, avu, deodată, o idee. Nu era adevărat că era cu totul neajutorat. Mai era ceva de făcut pentru a-şi putea schimba destinul. Împins de primul impuls spre acţiune pe care-l simţea de săptămîni întregi, Jeffrey se smulse din fotoliu şi se duse la dulap. Scoase de acolo trusa medicală mare, neagră şi o puse pe birou.

Din ea luă două flacoane Ringer Lactat, două truse de perfuzie şi un ac mic. Apoi căută două fiole, una de succinilcolină, cealaltă de morfină. Folosind o seringă, extrase o cantitate de 75 mg de succinilcolină şi o turnă într-unul dintre flacoanele de Ringer Lactat. Apoi extrase 75 mg de morfină, o doză de şoc.

Unul dintre avantajele de a fi anestezist era faptul că Jeffrey cunoştea mijlocul cel mai eficient de a te sinucide. Alţi doctori nu ştiau asta, deşi aveau mai mult succes în asemenea încercări decît oamenii obişnuiţi. Unii se împuşcau, o metodă murdară care, surprinzător, nu era întotdeauna eficientă. Alţii luau supradoze, o altă metodă care, de multe ori, nu dădea rezultatele dorite. Deseori, amatorii de sinucideri erau surprinşi la timp ca să li se facă spălături stomacale. În alte cazuri, medicamentele injectate erau suficiente pentru a produce comă, dar nu moarte. Jeffrey se cutremură la gîndul posibilelor urmări.

Pe măsură ce lucra, simţea cum depresia se risipeşte în parte. Desprinse tabloul de deasupra patului, ca să agaţe de cîrlig ambele flacoane pentru perfuzie. Apoi se aşeză pe marginea patului şi îşi injectă în dosul palmei doar soluţia de

Ringer Lactat. Agăţă fiola de succinilcolină de cealaltă, aşa încît doar un dop subţire, albastru, îl despărţea de conţinutul mortal.

Avînd grijă să nu disloce tuburile, Jeffrey se aşeză pe pat cu faţa în sus. Avea de gînd să-şi injecteze doza uriaşă de morfină, apoi să deschidă dopul sticluţei ce conţinea soluţia de succinilcolină. Morfina îl va transporta în lumea de dincolo înainte ca succinilcolina să-i paralizeze sistemul respirator. Fără un aparat de ventilat, va muri. Era cît se poate de simplu.

Jeffrey înfipse uşor acul seringii conţinînd morfina în tubul de perfuzie care-i intra în vena de pe dosul palmei. Exact în clipa cînd era gata să injecteze narcoticul, se auzi o bătaie uşoară în uşă.

Jeffrey dădu ochii peste cap. Ce moment îşi alesese şi Carol ca să-l întrerupă! Opri injectarea, dar nu răspunse la bătaia ei, sperînd ca ea să plece crezînd că doarme. În schimb, ea bătu mai tare, apoi şi mai tare.

– Jeffrey, ce-ai păţit?

Jeffrey trase adînc aer în piept. Îşi dădea seama că trebuie să spună ceva, că dacă nu, ea se va îngrijora şi va forţa uşa. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o vadă dînd buzna înăuntru şi să descopere perfuzia.

– Nimic, strigă Jeffrey, în cele din urmă.

– Atunci, de ce nu mi-ai răspuns? îl întrebă Carol.

– Dormeam.

– De ce-ai încuiat uşa? insistă Carol.

– Cred că n-am vrut să fiu deranjat, replică Jeffrey plin de ironie.

– Am pregătit masa, zise Carol.

– Drăguţ din partea ta, dar nici acum nu mi-e foame.

– Am făcut cotlete de viţel, mîncarea ta preferată. Cred c-ar trebuie să mănînci.

– Te rog, Carol, zise Jeffrey exasperat. Nu mi-e foame.

– Hai, vino să mănînci de dragul meu. Ca să-mi faci pe plac.

Enervat, Jeffrey puse seringa plină cu morfină pe noptieră şi smulse tuburile de perfuzie. Se duse la uşă şi o deschise larg, dar nu chiar atît încît Carol să vadă înăuntru.

– Ascultă! izbucni el. Ţi-am spus mai devreme că nu-mi era foame şi-ţi repet că nu mi-e foame nici acum. Nu vreau să mănînc şi nu vreau să mă faci să mă simt vinovat de asta, înţelegi?

– Hai, Jeffrey! Nu cred că-i bine să stai singur. Mi-am bătut capul să fac cumpărături pentru tine şi să gătesc. Vino să iei măcar o îmbucătură.

Jeffrey îşi dădu seama că nu poate s-o convingă. Nu era genul de persoană care să renunţe uşor, cînd dorea ceva.

– Bine, zise el fără convingere. Bine!

– Ce-ai păţit la mînă? îl întrebă Carol, observînd o picătură de sînge pe dosul palmei lui.

– Nimic, răspunse Jeffrey. Absolut nimic!

Se uită la dosul palmei. Din locul înţepăturii se scurgea sînge. Se chinui să găsească o explicaţie.

– Bine, dar sîngerează.

– M-am tăiat cu nişte hîrtie, răspunse Jeffrey. Nu se pricepuse niciodată să mintă. Apoi, cu o ironie pe care doar el o putea aprecia, adăugă: Nu mor din asta, crede-mă. Gata, într-o clipă sînt jos.

– Promiţi? întrebă Carol.

– Promit.

După ce Carol plecă, Jeffrey încuie din nou uşa, scoase flacoanele de perfuzie de un sfert de litru şi le ascunse în fundul dulapului, în trusa lui medicală de piele. Aruncă ambalajele de la trusele de perfuzie şi acul de seringă în coşul de gunoi din baie.

Carol ştia să aleagă momentul potrivit, se gîndi el furios. Abia în timp ce strîngea ustensilele medicale îşi dădu seama că fusese la un pas de sfîrşit. Îşi spuse că nu trebuie să se lase copleşit de disperare, în orice caz nu înainte de a epuiza toate căile legale. Pînă la această recentă întorsătură a evenimentelor, Jeffrey nu se gîndise niciodată serios la sinucidere. Fusese sincer uimit de sinuciderile pe care le ştia, deşi, privind cu ochii minţii, putuse să-şi dea seama de adînca disperare care le pricinuise.

Ciudat, dar, poate, nu chiar atît de ciudat, singurele sinucideri despre care auzise fuseseră tot ale unor doctori împinşi la marginea prăpastiei de motive ce nu se deosebeau de ale lui. Îşi amintea, mai ales, de un prieten: Chris Everson. N-ar fi putut spune exact cînd murise Chris, dar asta se întîmplase în cursul ultimilor doi ani.

Chris îi fusese coleg. Cu ani în urmă, el şi Jeffrey fuseseră medici rezidenţi în acelaşi spital. Chris trebuie să-şi fi amintit vremurile cînd rezidenţii zăpăciţi îndepărtau simptomele gripei cu Ringer Lactat. Amintirea lui Chris deveni, dintr-o dată, dureroasă cînd îşi dădu seama că acestuia i se intentase un proces de malpraxis pentru că unul dintre pacienţii lui avusese o reacţie groaznică la un anestezic local în timpul anesteziei epidurale.

Jeffrey închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte amănuntele cazului. Dacă-şi amintea bine, pacientul lui Chris făcuse un stop cardiac în clipa cînd Chris introdusese doza de test de numai 2 centimetri cubi. Deşi reuşiseră să pună iar inima în mişcare, pacientul sfîrşise tetraplegic şi intrase în semicomă. La o săptămînă după întîmplare, Chris fusese dat în judecată, împreună cu Valley Hospital şi cu toate persoanele care avuseseră vreo legătură, oricît de îndepărtată, cu povestea asta.

Dar Chris nu ajunsese la tribunal. Se sinucisese chiar înainte de încheierea perioadei de cercetări. Şi, deşi procedura de anestezie fusese socotită impecabilă, hotărîrea finală dăduse cîştig de cauză reclamantului. În acel moment, se hotărîse cea mai mare despăgubire pentru incompetenţă din istoria statului Massachusetts. Dar, în lunile următoare, după cum îşi amintea Jeffrey, mai fuseseră două cazuri de despăgubiri chiar şi mai mari.

Jeffrey îşi amintea clar reacţia sa cînd auzise de sinuciderea lui Chris. Nu-i venea să creadă, pentru nimic în lume. Pe vremea aceea, înainte ca Jeffrey să aibă de-a face cu sistemul juridic, nu-şi putuse închipui ce-l împinsese pe Chris spre un pas atît de groaznic. Chris avea reputaţia unui anestezist extraordinar, un medic printre medici, unul dintre cei mai buni. Se căsătorise de curînd cu o asistentă medicală

frumoasă, angajată la Valley Hospital. Părea să-i meargă totul din plin. Şi apoi se dezlănţuise coşmarul...

O bătaie uşoară în uşă îl trezi pe Jeffrey la realitate. Carol era din nou la uşă.

– Jeffrey, strigă ea. Mai bine vino pînă nu se răceşte.

Acum, cînd ştia prea bine prin ce trecuse Chris, Jeffrey regretă că nu păstraseră legătura în acea perioadă. Ar fi putut să-i fie un prieten mai bun. Şi chiar şi după ce omul îşi pusese capăt zilelor, tot ce făcuse Jeffrey fusese să participe la înmormîntare. Nici măcar nu luase vreodată legătura cu Kelly, soţia lui Chris, deşi la înmormîntare făgăduise că aşa va face.

O astfel de purtare nu-i stătea în fire lui Jeffrey şi se miră de ce fusese atît de lipsit de inimă. Singura scuză pe care şi-o găsea fusese nevoia de a uita totul. Sinuciderea unui coleg cu care Jeffrey putea atît de bine să se identifice era o întîmplare cît se poate de neliniştitoare. Poate că i-ar fi fost prea greu să o privească în faţă. Era genul de introspecţie pe care Jeffrey, asemenea doctorilor, în general, fusese obişnuit să o evite, etichetînd-o drept „detaşare clinică".

„Ce pierdere îngrozitoare!" gîndi el, amintindu-şi de Chris aşa cum îl văzuse ultima oară, înainte să se dezlănţuie întreaga tragedie. Şi, dacă n-ar fi fost întrerupt de Carol, n-ar fi gîndit şi alţii la fel în legătură cu el?

Nu, îşi zise Jeffrey cu convingere, sinuciderea nu era o soluţie. În orice caz, nu încă. Lui Jeffrey nu-i plăceau frazele răsuflate, dar acolo unde este viaţă este şi speranţă. Şi ce se întîmplase după sinuciderea lui Chris? Omul fiind acum mort, nu mai rămăsese nimeni care să-i apere sau să-i reabiliteze numele. Cu toată disperarea şi deznădejdea lui, Jeffrey continua să fie furios pe sistemul şi procesul care reuşiseră să-l condamne, cînd, vorbind cinstit, nu făcuse nici un rău. Putea, oare, să se liniştească pînă nu reuşea să se reabiliteze?

Jeffrey simţea că-şi iese din fire, doar gîndindu-se la procesul lui. Pentru avocaţii implicaţi, chiar şi pentru Randolph, toate astea nu erau decît o activitate obişnuită, dar pentru Jeffrey, nu. În joc era chiar viaţa lui. Cariera lui. Totul. Marea ironie era că, în ziua tragediei lui Patty Owen, Jeffrey

făcuse tot ce putuse ca s-o ajute. Îşi făcuse doar o injecţie şi luase paregoric numai ca să-şi facă treaba pentru care fusese pregătit. Devotamentul faţă de meserie fusese totul pentru el şi iată cum fusese răsplătit.

Jeffrey se temea că, dacă avea să mai practice vreodată medicina, efectele de lungă durată ale acestui proces îşi vor pune amprenta pe fiecare decizie medicală pe care o va lua. „La ce fel de îngrijire se puteau aştepta oamenii de la medici ajunşi să lucreze după o acuzaţie de malpraxis şi nevoiţi să-şi reprime intuiţia pozitivă şi să-şi măsoare fiecare pas? În ce fel evoluase acest sistem?" se întreba Jeffrey. Cu siguranţă că sistemul nu-i elimina pe puţinii doctori „proşti", de vreme ce, în mod ciudat, rar se întîmpla ca aceştia să fie trimişi în judecată. Realitatea era că o mulţime de doctori buni erau distruşi.

În timp ce Jeffrey se spăla ca să se ducă în bucătărie, mintea lui mai dezgropă o altă amintire pe care o reprimase, fără să-şi dea seama. Unul dintre cei mai buni şi cei mai devotaţi interniştí pe care-i cunoscuse se sinucisese cu cinci ani în urmă, în noaptea cînd primise o citaţie pentru malpraxis. Se împuşcase în gură cu o armă de vînătoare. Nici măcar nu aşteptase să înceapă cercetările, cu atît mai puţin procesul. În acea perioadă, Jeffrey fusese cît se poate de uimit, căci toată lumea ştiuse că procesul fusese lipsit de fundament. De fapt, ironia era că doctorul salvase viaţa acelui om. Acum Jeffrey putuse să-şi dea seama ce-l adusese pe medic la disperare.

Terminînd cu spălatul, Jeffrey se întoarse în camera lui şi se schimbă în haine curate: pantaloni sport şi cămaşă. Deschise uşa şi simţi mirosul mîncării pregătite de Carol. Tot nu-i era foame, dar făcuse un efort. Oprindu-se în capul scărilor, se jură să-şi reprime gîndurile triste, pe care era firesc să le aibă, pînă se va termina povestea asta. Cu hotărîrea asta în minte, porni spre bucătărie.

2

Marți
16 mai 1989
9.12 a.m.

Jeffrey se trezi tresărind și fu uimit să constate cît era ceasul. Prima dată se sculase în jurul orei cinci dimineața, mirat că se afla pe fotoliul din fața ferestrei. Se dezbrăcase cu gesturi înțepenite și se băgase în pat, crezînd că n-o să reușească să mai adoarmă vreodată. Dar, după cum se vedea, reușise.

Făcu un duș rapid. Ieși din camera lui și începu s-o caute pe Carol. Scăpase oarecum de adînca deznădejde din ziua precedentă și avea nevoie de un contact uman și de un pic de simpatie. Spera ca ea să nu fi plecat încă la lucru fără să-i vorbească. Ar fi vrut să se scuze pentru lipsa lui de recunoștință față de efortul ei din seara trecută. Făcuse bine, gîndea el, că îl întrerupsese și că îl enervase. Fără să-și dea seama, Carol îl salvase de la sinucidere. Pentru prima oară în viață, enervarea avusese un efect pozitiv.

Dar Carol plecase de mult. Un bilețel stătea sprijinit de o cutie de cereale de pe masa din bucătărie. Scria că nu voise să-l deranjeze, știind foarte bine că avea nevoie de odihnă. Trebuia să ajungă la serviciu devreme. Spera că el o va înțelege.

Jeffrey umplu un bol cu cereale și scoase laptele din frigider. O invidia pe Carol pentru serviciul ei. I-ar fi plăcut să aibă și el o slujbă la care să se ducă. Măcar s-ar fi putut

gîndi la altceva. Ar fi dorit să se poată face util. Asta l-ar fi ajutat să-şi recapete respectul de sine. Nu-şi dăduse niciodată seama cît de mult îi definise munca personalitatea.

Se întoarse în camera lui şi strînse trusa de perfuzie, o înveli într-un ziar vechi şi o duse la tomberonul de gunoi din garaj. N-ar fi vrut să dea Carol peste ea. Se simţea ciudat umblînd cu lucrurile astea. Era îngrozitor de tulburat că fusese, conştient şi voluntar, atît de aproape de moarte.

Ideea sinuciderii îi mai venise lui Jeffrey şi în trecut, dar întotdeauna într-un context romantic şi, de obicei, mai mult ca o pedeapsă imaginară dată cuiva despre care crezuse el că-l nedreptăţise, cum se întîmplase cu prietena lui din clasa a opta, căreia i se năzărise să-şi mute atenţiile asupra celui mai bun prieten al lui Jeffrey. Dar, cu o seară în urmă, fusese altceva şi cînd se gîndea că doar un pas îl despărţise de asta, simţea că i se înmoaie picioarele.

Întorcîndu-se în casă, Jeffrey se gîndea ce efect ar fi avut sinuciderea lui asupra prietenilor şi familiei lui. Poate că pentru Carol ar fi fost o uşurare. N-ar mai fi fost nevoie să treacă prin divorţ. Se întreba dacă l-ar fi regretat cineva. Poate că nu...

– Fir-ar să fie! exclamă Jeffrey, dîndu-şi seama ce idei trăsnite îi treceau prin minte şi amintindu-şi de jurămîntul lui de a nu-şi mai face gînduri negre. O să se lase copleşit de părerea proastă despre el însuşi tot restul vieţii?

Dar ideea de sinucidere nu se lăsa alungată. Începu iar să-şi pună întrebări despre Chris Everson. Fusese, oare, sinuciderea lui rezultatul unei depresii puternice care-l lovise ca o furtună neaşteptată, asemenea celei pe care o simţise Jeffrey cu o seară în urmă? Sau o plănuise îndelung? În orice caz, moartea lui fusese o pierdere teribilă pentru toată lumea – pentru familia lui, pentru comunitate, chiar şi pentru medicină.

Jeffrey se opri în drum spre camera lui şi se uită pe fereastra salonului fără să vadă nimic. Situaţia lui era, în orice caz, catastrofală. În ceea ce priveşte pierderea autorizaţiei de practică medicală şi condamnarea la închisoare însemnau un dezastru la fel de mare ca o sinucidere reuşită.

– La naiba! strigă el, apucînd o pernă de pe canapea şi lovind-o de cîteva ori cu pumnul. La naiba! La naiba!

Jeffrey îşi reveni repede şi puse perna la loc. Apoi se aşeză pe jos abătut, ridicîndu-şi genunchii. Îşi împleti degetele şi se sprijini cu coatele de genunchi, încercînd să se imagineze în închisoare. Era un gînd cumplit! Ce parodie de justiţie! Povestea cu incompetenţa fusese mai mult decît destul ca să-i sfărîme şi să-i distrugă viaţa, dar absurditatea asta cu crima era un pas şi mai mare spre nenorocire, ca şi cum ai pune sare pe o rană deschisă.

Jeffrey se gîndea la colegii lui de la spital şi la alţi prieteni medici. Toţi îi acordaseră sprijinul lor la început, cel puţin înainte de a se pronunţa acuzaţia de crimă. Apoi îl evitaseră, de parcă ar fi avut cine ştie ce boală molipsitoare. Se simţea singur şi izolat. Şi, mai cu seamă, se simţea furios.

– Pur şi simplu, nu-i drept! strigă el printre dinţi.

Deşi aşa ceva nu-i stătea în fire, Jeffrey se repezi la un bibelou de cristal de-al lui Carol care era aşezat pe o măsuţă laterală şi, lăsîndu-se pradă unei adînci frustrări, îl azvîrli cu o precizie nemaipomenită în bufetul acoperit cu sticlă care se vedea prin arcada ce ducea spre sufragerie. Se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă care-l făcu să tresară.

– Of! strigă Jeffrey, dîndu-şi seama ce făcuse.

Se ridică şi se duse să ia mătura şi făraşul. Pînă să curețe cioburile, ajunsese la o concluzie crucială: n-o să se ducă la închisoare! În nici un caz. Ducă-se dracului recursul! Avea tot atîta încredere în sistemul juridic, cît avea în poveştile cu zîne.

Hotărîrea fu luată atît de repede şi cu atîta convingere, încît Jeffrey deveni brusc bine dispus. Se uită la ceas. Banca avea să se deschidă în curînd. Cuprins de nerăbdare se duse în camera lui şi-şi căută paşaportul. Avusese norocul că instanţa nu-i ceruse să-l predea, atunci cînd îi mărise cauţiunea. Pe urmă, telefonă la Pan Am. Află că putea să zboare la New York, să ajungă cu autobuzul la aeroportul Kennedy şi pe urmă să ia un avion spre Rio. Studiind toate cursele aeriene văzu că avea o gamă largă din care să aleagă, printre

care un avion care pleca la 11.45 p.m. şi făcea cîteva escale în locuri exotice.

Simţind cum pulsul i se accelerează în aşteptare, Jeffrey sună la bancă şi ceru legătura cu Dudley. Se strădui să pară calm. Întrebă ce mai era cu împrumutul.

– Nici o problemă, răspunse Dudley cu mîndrie. Am tras cîteva sfori şi-am obţinut aprobarea. Jeffrey îl auzea cum pocneşte din degete de mulţumire. Cînd ai de gînd să vii? continuă Dudley. Vreau să fiu sigur că mă găseşti şi pe mine.

– Vin repede, răspunse Jeffrey, schiţîndu-şi programul. Sincronizarea era importantă. Mai vreau ceva. Aş dori să-mi daţi bani gheaţă.

– Glumeşti, răspunse Dudley.

– Nu, vorbesc serios, insistă Jeffrey.

– Nu prea se obişnuieşte, se codi Dudley.

Jeffrey nu avusese în vedere problema asta şi-şi dădu seama de ezitarea lui Dudley. Înţelese că va trebui să explice, dacă dorea să obţină banii de care avea neapărată nevoie. Nu putea să plece în America de Sud numai cu bani de buzunar.

– Dudley, începu Jeffrey, am nişte necazuri.

– Nu-mi place să te aud vorbind aşa, răspunse Dudley.

– Nu-i ce crezi tu. Nu-i vorba de jocul de cărţi sau de altceva de genul ăsta. Adevărul e că trebuie să-mi plătesc o cauţiune. N-ai citit despre problemele mele în ziare?

– Nu, n-am citit nimic, răspunse Dudley, cu mai multă înţelegere.

– Am fost dat în judecată pentru incompetenţă şi, pe urmă, condamnat într-un caz tragic de anestezie. N-am să-ţi bat capul cu amănunte acum. Problema este că am nevoie de 45 000 de dolari ca să plătesc agentul care a făcut cererea de cauţiune. A zis că vrea bani gheaţă.

– Sînt convins că ar accepta şi un cec.

– Ascultă, Dudley, zise Jeffrey. Omul mi-a zis că vrea bani peşin. I-am promis că-i dau. Ce pot să mai spun? Nu-ţi cer decît să-mi faci hatîrul ăsta. Nu complica şi mai mult situaţia.

Urmă o pauză. Lui Jeffrey i se păru că-l aude pe Dudley oftînd:

– E bine în hîrtii de o sută de dolari?

– Perfect! răspunse Jeffrey. În hîrtii de o sută ar fi excelent.

Se întreba cît de mult spaţiu ar ocupa bancnotele totalizînd 45 000 de dolari.

– Te-aştept cu banii, zise Dudley. Sper că n-ai de gînd să circuli mult timp cu ei.

– Doar pînă la Boston.

Jeffrey închise telefonul. Spera că Dudley nu va anunţa poliţia şi nici nu va lua măsuri ca să-i verifice spusele. Nu că toate astea n-ar fi corespuns cu realitatea. Se gîndea: cu cît erau mai puţini cei ce se preocupau de el şi puneau întrebări, cu atît era mai bine, cel puţin pînă se va afla în avionul ce decola din New York.

Se aşeză cu o hîrtie în faţă şi începu să-i scrie un bilet lui Carol în care-i spunea că el lua cei 45 000 de dolari, dar că ei îi rămînea restul. Dar cuvintele sunau ciudat. În plus, în timp ce scria îşi dădu seama că nu voia să lase nici o dovadă a intenţiilor lui pentru eventualitatea în care planurile îi vor fi întîrziate, din cine ştie ce motiv. Făcu hîrtia cocoloş, o aprinse la flacăra unui chibrit şi o azvîrli în cămin. În loc să-i scrie, se hotărî s-o sune pe Carol din vreun loc din străinate şi să vorbească direct cu ea. Era ceva mai personal decît o scrisoare. Şi era şi mai prudent.

Următoarea problemă era: ce să ia cu el? Nu voia să fie incomodat de bagaje multe. Se hotărî la o valiză mică pe care o umplu cu haine simple, de strictă necesitate. Nu-şi imagina că cei din America de Sud erau foarte pretenţioşi. După ce termină de împachetat tot ce-i trebuia, se aşeză pe valiză ca s-o poată închide. Pe urmă, puse cîteva lucruri într-o geantă, printre care obiectele de toaletă şi lenjerie de corp curată.

Tocmai cînd să închidă dulapul, dădu cu ochii de geanta lui cu ustensile medicale. Şovăi o clipă, întrebîndu-se ce va face dacă lucrurile vor lua o întorsătură urîtă. Ca să nu rişte nimic, deschise geanta şi scoase o trusă de perfuzie, cîteva seringi, un sfert de litru de ser şi o fiolă de succinilcolină şi una de morfină şi le băgă în bagaj, sub lenjeria de corp. Nu-i

plăcea să admită că îl bîntuia încă gîndul sinuciderii, aşa că își spuse că medicamentele erau ca o poliță de asigurare. Spera să nu aibă nevoie de ele, dar era bine să fie acolo, pentru orice eventualitate...

Jeffrey se simți ciudat și puțin trist cînd își roti ochii prin casă, poate pentru ultima oară, gîndindu-se că s-ar putea să n-o mai vadă niciodată. Dar, în timp ce trecea dintr-o cameră într-alta, se miră că nu era şi mai întristat. Erau atîtea care-i aminteau de momente din trecut, şi bune şi rele. Dar, mai presus de orice altceva, Jeffrey își dădu seama că asocia locul acesta cu căsnicia lui nereuşită. Şi, întocmai ca în cazul incompetenței profesionale, se va simți mai bine dacă va lăsa totul în urma lui. Avu o senzație de înviorare pentru prima oară în ultimele luni. Parcă era în prima zi a unei vieți noi.

Cu valiza în portbagaj şi geanta pe locul de lîngă el, Jeffrey ieşi din garaj, apăsă pe butonul de închis uşa şi porni la drum. Nu se uită în urma lui. Prima oprire era la bancă și, pe măsură ce se apropia, îl cuprindea îngrijorarea. Noua lui viață începea într-un fel unic: luase deliberat hotărîrea de a încălca legea, nesocotind instanța. Se întreba dacă va reuşi.

Cînd opri maşina în parcarea băncii, era foarte nervos. I se uscase gura. Ce se făcea dacă Dudley sunase la poliție să anunțe că el ceruse banii de cauțiune sub formă de bani gheață? Nu trebuia să fii specialist în nave cosmice ca să-ți dai seama că Jeffrey plănuia să facă altceva cu banii decît să-i predea agentului financiar.

După ce rămase o clipă în maşina parcată, ca să prindă curaj, Jeffrey puse mîna pe geantă şi-şi făcu vînt în bancă. Aproape că se simțea ca un spărgător de bănci, deşi banii pe care-i solicita erau, practic vorbind, ai lui. Trase adînc aer în piept ca să se liniştească şi se duse la biroul de informații să întrebe de Dudley.

Dudley veni în întîmpinarea lui cu zîmbete și amabilități. Îl conduse pe Jeffrey în biroul lui şi-i făcu semn să stea jos. Judecînd după purtarea lui, nu-l socotea pe Jeffrey suspect. Dar neliniştea acestuia rămase la pîndă. Tremura.

– Cafea sau suc? oferi Dudley.

Jeffrey se gîndi că era recomndabil să evite cofeina. Îi spuse lui Dudley că ar prefera niște suc. Se gîndea că era mai bine să-și ocupe mîinile cu ceva. Dudley zîmbi și spuse:

– Sigur că da.

Tipul se purta atît de cordial, încît Jeffrey se temea că era o cursă.

– Mă întorc imediat cu banii, zise Dudley, după ce-i întinse lui Jeffrey un pahar cu suc de portocale. Se întoarse după cîteva minute în mînă cu o geantă din pînză murdară, plină cu bani. Răsturnă conținutul pe biroul lui. Erau nouă pachete de bancnote de o sută de dolari, fiecare conținînd cincizeci de hîrtii. Jeffrey nu mai văzuse atîția bani la un loc. Se simțea din ce în ce mai stînjenit.

– Ne-a dat puțină bătaie de cap să strîngem banii atît de repede, îi spuse Dudley.

– Vă apreciez strădania, îi răspunse Jeffrey.

– Presupun că vrei să-i numeri, zise Dudley, dar Jeffrey răspunse că nu.

Dudley îi ceru lui Jeffrey să semneze o chitanță pentru bani.

– Ești sigur că nu vrei un cec? întrebă Dudley, luînd hîrtia semnată din mîna lui Jeffrey. Nu-i prudent să circuli cu atîția bani. Ai putea să-ți chemi agentul financiar să-i ia de aici. Și, știi, un cec este la fel de bun ca banii gheață. Pe urmă, ar putea să se ducă la oricare dintre oficiile din Boston și să-l schimbe pe bani, dacă asta vrea. Ar fi mai prudent pentru tine.

– A zis bani gheață, așa că-i dau bani gheață, răspunse Jeffrey. Era, într-adevăr, înduioșat de grija lui Dudley. Biroul lui nu e departe, explică el.

– Și ești sigur că nu vrei să-i numeri?

Tensiunea lui Jeffrey începea să atingă iritarea, dar își smulse un zîmbet.

– N-am timp. Ar fi trebuit să duc banii ăștia în oraș înainte de prînz. Sînt deja în întîrziere. În plus, nu-i prima oară cînd fac afaceri cu tine. Își băgă banii în geantă și se ridică.

– Dacă ştiam că n-o să-i numeri, aş fi scos cîteva bancnote din fiecare pachet, rîse Dudley.

Jeffrey se grăbi spre maşină, aruncă geanta pe banchetă şi ieşi din parcare cu deosebită grijă. Asta i-ar fi lipsit acum: o amendă pentru exces de viteză! Se uită în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Deocamdată, toate bune!

Jeffrey porni drept spre aeroport şi parcă pe acoperişul clădirii centrale de parcare. Lăsă biletul de parcare în scrumiera maşinii. Cînd o va suna pe Carol de cine ştie unde, îi va spune să ia maşina de acolo.

Cu geanta într-o mînă şi valiza în cealaltă, porni spre ghişeul de bilete al companiei Pan Am. Încercă să se comporte ca orice om de afaceri, plecat într-o călătorie, dar nervii îi erau la pămînt şi-l apucase durerea de burtă. Dacă-l recunoştea cineva avea să-şi dea seama că fugea de datorii. I se spusese clar să nu părăsească statul Massachusetts.

Neliniştea lui Jeffrey creştea cu fiecare minut de aşteptare la coada de bilete. Cînd îi veni, în sfîrşit, şi lui rîndul cumpără un bilet pentru zborul New York–Rio şi altul pentru cursa de 1.30 p.m. Funcţionarul încercă să-l convingă că ar fi fost mult mai bine să aleagă unul dintre zborurile lor directe la aeroportul Kennedy. În felul acesta, nu mai trebuia să ia autobuzul de la Aeroportul LaGuardia pînă la Kennedy. Dar Jeffrey dorea să ia cursa de New York. Simţea că e cu atît mai bine, cu cît pleacă mai repede din Boston.

Părăsind zona ghişeelor, Jeffrey se apropie de aparatul de control cu raze X. Un angajat al poliţiei de stat, în uniformă, stătea relaxat lîngă el. Jeffrey se stăpîni cu greu să nu se răsucească pe călcîie şi s-o ia la fugă.

De îndată ce-şi săltă geanta, apoi valiza pe banda rulantă şi le văzu cum dispar spre aparat, pe Jeffrey îl apucă o spaimă subită. Ce se va întîmpla cu seringile şi cu fiola de morfină? Ce va fi dacă apăreau pe ecran şi era nevoit să-şi deschidă geanta? Atunci vor descoperi teancurile de bani! Ce vor zice de atîta bănet?

Îi veni ideea să încerce să întindă mîna spre aparatul de raze X şi să-şi smulgă geanta de acolo, dar fu prea tîrziu. Aruncă o privire spre femeia care studia ecranul. Faţa îi era scăldată ciudat în lumină, dar ochii ei erau umbriţi de plictiseală. Jeffrey se simţi oarecum împins să înainteze de cei care aşteptau în spatele lui. Trecu prin detectorul de metale, cu ochii tot timpul la poliţist. Poliţistul îi prinse privirea şi zîmbi; Jeffrey reuşi să răspundă cu un zîmbet forţat. Se uită din nou la femeia care cerceta ecranul. Faţa ei inexpresivă păru, deodată, uimită de ceva. Oprise banda rulantă şi-i făcea semn altei femei să se uite la ecran.

Jeffrey simţi un gol în inimă. Femeile examinau conţinutul genţii lui care apăruse pe ecran. Poliţistul nu observase încă. Jeffrey îl surprinse căscînd.

Apoi, banda rulantă se porni din nou. Geanta apăru, dar cea de-a doua dintre femei făcu un pas înainte şi puse mîna pe ea:

– Asta e a dumneavoastră? îl întrebă ea pe Jeffrey.

Jeffrey şovăi, dar nu putu nega că era a lui. Avea paşaportul înăuntru.

– Da, răspunse el pierdut.

– Aveţi acolo un foarfece mic.

Jeffrey dădu din cap că da.

– OK, răspunse ea, împingînd geanta către el.

Uimit, dar uşurat, Jeffrey îşi luă repede bagajele şi se duse într-un colţ îndepărtat al sălii de aşteptare unde se aşeză. Ridică un ziar abandonat şi se ascunse în spatele lui. Nu se simţise ca un criminal cînd juriul pronunţase sentinţa, dar aşa se simţea acum.

Imediat ce fu anunţat zborul lui, Jeffrey se grăbi spre intrare. Era nerăbdător să se suie în avion. Odată ajuns acolo, abia aşteptă să-şi ocupe locul.

Locul lui era lîngă coridorul de trecere, destul de aproape de partea din faţă a avionului. După ce-şi instală valiza în compartimentul de deasupra capului şi geanta sub picioare, Jeffrey îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Inima continua

să-i bată nebunește, dar acum putea măcar să încerce să se relaxeze. Aproape că reușise.

Dar îi fu greu să se calmeze. Cum stătea așa în avion, gravitatea și iremediabilul gestului pe care era pe cale să-l facă începură să i se limpezească în minte. Pînă acum, nu încălcase nici o lege. Dar, de îndată ce avionul trecea din Massachusetts în alt stat va face acest lucru. Și nu va mai exista cale de întoarcere.

Jeffrey se uită la ceas. Începu să transpire. Era unu și douăzeci și șapte. Nu mai rămăseseră decît trei minute pînă la închiderea ușilor. Va urma decolarea. Era bine ce făcea? Pentru prima oară de cînd luase hotărîrea din dimineața aceasta, Jeffrey fu cuprins de o adîncă îndoială. Experiența lui de o viață îl sfătuia să dea îndărăt. De cînd se știa, se supusese legii și respectase autoritatea.

Începu să tremure din tot corpul. Niciodată nu trecuse printr-o asemenea îngrozitoare nehotărîre și confuzie. Se uită iar la ceas. Era unu și douăzeci și nouă. Însoțitorii de bord închideau compartimentele de bagaje cu un pocnet, și zgomotul puternic fu cît pe ce să-l înnebunească. Ușa carlingii fu trîntită cu un sunet pătrunzător. Un angajat al aeroportului se apropie de avion și dădu semnalul de plecare. Toți pasagerii se aflau la locurile lor. Într-un fel, Jeffrey încheia viața pe care o cunoscuse dintotdeauna, cu aceeași siguranță cu care deschisese dopul acela cu o seară în urmă.

Se întreba în ce fel această fugă îi va influența recursul. Nu-l va face să pară și mai vinovat? Și, dacă va fi dat în judecată, va trebui să primească cîțiva ani în plus pentru că fugise? De fapt, ce credea el c-o să facă în America de Sud? Nici măcar nu știa spaniola sau portugheza. Într-o clipă i se dezvălui întreaga grozăvie a pasului pe care-l făcea. Nu se putea să meargă mai departe.

– Așteptați! țipă Jeffrey, auzind cum se închide ușa avionului.

Toate privirile se întoarseră către el.

– Așteptați! Trebuie să cobor!

Îşi desfăcu centura de siguranţă, apoi încercă să-şi smulgă geanta de sub scaun. Geanta se deschise şi o parte din conţinut, printre care şi un teanc de bancnote de o sută de dolari, se răspîndi în jur. Vîrî lucrurile repede înăuntru, după care-şi trase afară valiza din compartimentul de deasupra capului. Nimeni nu scoase o vorbă. Toată lumea urmărea panica lui Jeffrey cu o mare curiozitate.

Jeffrey dădu buzna înainte şi se adresă stewardesei:

– Trebuie să ies de-aici! repetă el.

Transpiraţia îi curgea pe frunte, împăienjenindu-i vederea. Arăta disperat.

– Sînt doctor! adăugă el, în chip de explicaţie. E vorba de o urgenţă!

– OK, OK, răspunse, calm, stewardesa.

Bătu cu pumnii în uşă, apoi făcu un semn prin fereastră însoţitorului de pe pistă care rămăsese lîngă avion. Uşa se deschise, mult mai încet decît ar fi dorit Jeffrey.

De îndată ce trecerea fu liberă, Jeffrey o zbughi afară. Din fericire, nimeni nu-l opri să-l întrebe de ce se dăduse jos din avion. Alergă în sus, pe pistă. Poarta terminalului era închisă, dar nu încuiată. Porni de-a lungul zonei de îmbarcare, dar nu ajunse prea departe. Unul dintre angajaţii aeroportului îl chemă:

– Numele dumneavoastră, vă rog, spuse el cu o mină inexpresivă.

Jeffrey şovăi. Nu-i venea să răspundă. N-ar fi vrut să trebuiască să dea explicaţii autorităţilor.

– Nu pot să vă returnez biletul, dacă nu-mi spuneţi cum vă numiţi, adăugă agentul uşor enervat.

Jeffrey se înduplecă şi agentul îi dădu biletul înapoi. Băgîndu-l la repezeală în buzunar, trecu pe lîngă controlul de siguranţă şi intră în toaleta bărbaţilor. Trebuia să se calmeze. Era cu nervii la pămînt. Puse jos bagajul de mînă şi se sprijini de marginea chiuvetei. Se ura pentru că şovăise, întîi cu sinuciderea, acum, cu fuga. În ambele cazuri, Jeffrey continua să creadă că alesese calea cea bună, dar acum ce-i mai rămînea

de făcut? Simţi cum depresia îi dădea iar tîrcoale şi încercă să-i ţină piept.

Măcar Chris Everson avusese curajul să-şi ducă hotărîrea pînă la capăt, deşi fusese o hotărîre greşită. Jeffrey se înfurie din nou pe sine însuşi pentru că nu fusese un prieten mai bun. Dacă ar fi ştiut atunci ceea ce ştia acum, poate că ar fi reuşit să-şi salveze colegul. Abia acum îşi dădea seama Jeffrey prin ce trecuse Chris. Se dezaproba profund pentru că nu-i telefonase lui Chris şi pentru că persistase în această neglijenţă, uitînd s-o sune pe tînăra lui văduvă, Kelly.

Jeffrey îşi aruncă apă rece pe faţă. După ce îşi reveni cît de cît, îşi luă bagajele şi ieşi din toaletă. În ciuda agitaţiei din aeroport, se simţea îngrozitor de singur şi de izolat. Gîndul de a se întoarce acasă în încăperile acelea goale îl apăsa. Dar nu ştia unde altundeva putea să se ducă. Dezorientat, se îndreptă spre garajul din parcare.

Ajuns la maşină, Jeffrey băgă valiza în portbagaj şi aruncă geanta pe locul pasagerului. Se strecură în spatele volanului şi rămase aşa, privind ţintă în faţa lui şi aşteptînd să-i vină o idee.

Nu se mişcă din loc cîteva ceasuri, analizîndu-şi eşecurille. Nu fusese niciodată atît de abătut. Obsedat de Chris Everson, începu să se întrebe ce se mai întîmplase cu Kelly Everson. O văzuse la vreo trei sau patru întîlniri mondene înainte de moartea lui Chris. Îşi aducea chiar aminte că făcuse unele observaţii laudative la adresa ei faţă de Carol. Pe atunci, Carol nu fusese încîntată să audă aşa ceva.

Jeffrey se întreba dacă Kelly mai lucra încă la Valley Hospital sau dacă mai locuia prin apropierea Bostonului. Îşi amintea că era o fată înăltuţă, cu un corp subţire, atletic. Avea părul castaniu cu reflexe roşcat-aurii şi-l purta lung, legat cu o panglică. Avea o faţă deschisă, ochi căprui închis şi trăsături delicate, dar mature, care se destindeau adesea într-un zîmbet luminos. Dar ce-şi amintea cel mai mult era farmecul ei. Avea un aer jucăuş care se îmbina minunat cu o căldură feminină şi o sinceritate care trezea simpatia spontană a tuturor.

Cînd amintirile lui Jeffrey trecură de la Chris la Kelly, îi veni ideea că ea, mai mult decît oricine altcineva, ar putea să-şi dea seama mai bine prin ce trecea el acum. Pierzîndu-şi soţul din cauza dezastrului emoţional produs de acuzaţia de malpraxis, va fi, poate, profund sensibilă la căderea nervoasă pe care o suferea Jeffrey. S-ar putea chiar să-i dea unele sugestii. În orice caz, poate că-i va oferi înţelegerea de care el avea atîta nevoie. Şi, dacă nu reuşea altceva, îşi va uşura conştiinţa dînd, în sfîrşit, telefonul pe care avusese, vag, de gînd să-l dea.

Jeffrey se întoarse la terminal. Cînd ajunse la primul şir de cabine, deschise o carte de telefon ca să caute numele lui Kelly Everson. Se opri la K.C. Everson din Brookline. Părea promiţător. Introduse fisa şi formă numărul. Telefonul sună o dată, de două ori, apoi a treia oară. Tocmai cînd se pregătea să pună jos receptorul, cineva de la celălalt capăt al firului răspunse. Se auzi o voce veselă.

Jeffrey îşi dădu seama că nu se gîndise nici o clipă cum să înceapă. Dădu direct bună ziua şi-şi spuse numele. Era atît de nesigur de sine, se temea că ea nu-şi va aminti de el, dar, înainte ca el să spună ceva ca să-i stimuleze memoria, auzi un exuberant:

– Bună, Jeffrey!

Părea sincer încîntată să afle veşti de la el şi deloc surprinsă.

– Ce bine-mi pare că ai sunat, zise ea. M-am gîndit să te sun cînd am citit despre procesul tău, dar, pur şi simplu, nu mi-a venit să pun mîna pe telefon. Mă temeam că nici măcar n-o să-ţi mai aminteşti de mine.

Se temea că *el* n-o să-şi amintească de *ea!* Jeffrey o asigură că aşa ceva nu era posibil. Urmîndu-i exemplul, îi ceru mii de scuze că nu-i telefonase mai de mult, aşa cum făgăduise.

– Nu trebuie să te scuzi, răspunse ea. Ştiu că tragediile îi intimidează pe oameni, aşa cum se întîmplă sau se întîmpla cu cancerul. Şi mai ştiu şi că doctorii suportă greu sinuciderea unui coleg. Nu m-am aşteptat să mă suni, dar m-a mişcat faptul că ţi-ai făcut timp să vii la înmormîntare. Lui Chris i-ar fi

plăcut să știe că ai ținut la el. El te respecta sincer. Mi-a spus odată că te socotea cel mai bun anestezist pe care-l cunoștea. Așa că m-am simțit onorată că te-am văzut acolo. Cîțiva dintre ceilalți prieteni ai lui n-au venit. Dar nu m-am supărat.

Jeffrey nu știa ce să spună. Deci Kelly îl ierta de tot, ba-i mai făcea și complimente. Totuși, cu cît ea îi vorbea mai mult, cu atît el se simțea ca un nemernic. Neștiind ce să răspundă, el schimbă vorba. Spuse că-i părea bine c-o găsise acasă.

– Asta-i ora la care pot fi găsită. Tocmai m-am întors acasă de la lucru. Cred că știi că nu mai lucrez la Valley.

– Nu, nu știam.

– După moartea lui Chris, m-am gîndit c-ar fi mai sănătos pentru mine să plec în altă parte, răspunse Kelly. Așa că m-am mutat în oraș. Acum lucrez la Spitalul St. Joe. La secția de terapie intensivă. Îmi place mai mult decît la reanimare. Îmi închipui că ești tot la Boston Memorial.

– Oarecum, răspunse Jeffrey evaziv.

Se simțea stîngaci și nehotărît. Se temea că ea va refuza că se întîlnească cu el. În definitiv, ce-i datora ea lui? Avea o viață a ei. Dar Jeffrey mersese prea departe; trebuia să încerce.

– Kelly, spuse el în cele din urmă. Mă întrebam dac-aș putea să trec pe la tine să stăm o clipă de vorbă.

– Cînd te gîndești să treci? îl întrebă Kelly fără ezitare.

– Cînd îți convine ție. Aș... aș putea veni chiar acum, dacă nu ești prea ocupată.

– Da, sigur că da, îi răspunse Kelly.

– Dacă nu te deranjează, aș putea...

– Nu, nu! E perfect! Hai, vino, spuse Kelly, înainte ca Jeffrey să-și termine vorba. Apoi îi explică cum să ajungă acasă la ea.

Michael Mosconi avea cecul lui Jeffrey pe agenda din fața lui cînd ceru legătura cu Owen Shatterly la Banca Națională din Boston. Nu credea c-o să fie nervos, dar, în clipa cînd se apucă să formeze numărul, stomacul i se făcu ghem. Doar o dată, în cariera lui de agent de cauțiune, acceptase un cec

personal. Tranzacţia aceea se dovedise reuşită. Nu fusese tras pe sfoară. Dar Michael auzise poveşti de groază de la colegii lui. Sigur că, dacă ceva ieşea prost, problema lui cea mai mare era că firma lui nu permitea, în nici o situaţie, acceptarea de cecuri. Aşa cum îi explicase Michael lui Jeffrey, îşi punea fundul la bătaie. Nu înţelegea de ce se lăsase îmbrobodit. Dar, pe de altă parte, era un caz unic. Tipul era medic, ce naiba! În plus, un onorariu de 45 000 de dolari se ivea o dată la o mie de ani. Michael nu voise să lase concurenţa să-i sufle afacerea. Aşadar, oferise în felul lui condiţii mai bune. Fusese o hotărîre dictată de împrejurări.

Răspunse cineva de la bancă şi-i spuse lui Michael să aştepte. Pe fir se auzea o melodie. Michael bătea toba cu degetele pe tăblia biroului. Era aproape patru după-amiaza. Tot ce voia să facă era să se asigure că se putea achita cecul doctorului la depunerea la bancă. Shatterly îi era prieten de mult şi Michael ştia că nu va fi nici o problemă să afle totul de la el.

Cînd Shatterly apăru pe fir, Michael îi explică de ce informaţie avea nevoie. Nu fu necesar să-i spună mai mult. Shatterly zise doar atît:

– Numai o secundă.

Michael îl auzi cum bătea pe tastele computerului.

– Care e valoarea cecului?

– 45 de miare, răspunse Michael.

Shatterly izbucni în rîs.

– În cont sînt numai 23 de dolari şi nişte mărunţiş.

Urmă o pauză. Michael se opri din bătut darabana. Simţea un gol în capul pieptului.

– Eşti sigur că nu s-a făcut nici o depunere astăzi? întrebă el.

– Nimic care să semene cu 45 000 de dolari, replică Shatterly.

Michael puse receptorul în furcă.

– Ai probleme? îl întrebă Devlin O'Shea, ridicînd ochii de pe un exemplar vechi al revistei *Penthouse*.

Devlin era un tip solid, care arăta mai degrabă ca un motociclist de prin anii '60 decît ca un fost poliţist din Boston.

De lobul urechii lui stîngi atîrna o cruciuliţă malteză din aur în chip de cercel. Şi părul şi-l purta strîns într-o micuţă coadă de cal. În afară de faptul că-i era de ajutor în muncă, înfăţişarea lui Devlin era modul lui de a le da cu tifla autorităţilor, acum cînd nu mai era nevoie să-şi bată capul cu ţinuta reglementară. Fusese dat afară din poliţie după o condamnare pentru luare de mită.

Devlin se aşeză comod pe o canapea de vinilin din faţa biroului lui Michael. Era îmbrăcat în nişte haine care aproape că deveniseră o uniformă după ce plecase din poliţie: o jachetă de doc, blugi prespălaţi şi cizme negre de cow-boy.

Michael nu zise nimic, ceea ce, pentru Devlin, echivala cu un răspuns.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

Michael îl privi cu atenţie pe Devlin, întîrziind cu privirea asupra antebraţelor lui puternice, cu împletitura lor de tatuaje. Unul dintre dinţii din faţă îi lipsea, dîndu-i aerul unui bătăuş de bar, ceea ce şi era, uneori.

– Poate că da, răspunse Michael. Începuse să încropească un plan.

Devlin trecuse pe la biroul lui Mosconi în după-amiaza aceea, fiindcă se afla între două angajamente. Tocmai adusese îndărăt un criminal care, fiind eliberat pe cauţiune, fugise în Canada. Devlin era unul dintre vînătorii de recompense pe care Michael îl folosea cînd se ivea nevoia.

Michael se gîndi că Devlin era exact omul bun de trimis să-i amintească lui Jeffrey de obligaţiile lui. Considera că Devlin va fi mult mai convingător decît el însuşi.

Lăsîndu-se pe spate în scaunul lui de la birou, Michael îi explică situaţia. Devlin aruncă revista *Penthouse* cît colo şi se ridică în picioare. Avea aproape doi metri şi cîntărea mai mult de o 130 de kilograme. Burdihanul i se revărsa peste catarama mare de argint a curelei. Dar sub stratul de grăsime erau o groază de muşchi.

– Sigur! Discut eu cu el, zise Devlin.

– Fii amabil! Nu trebuie decît să fii convingător. Nu uita că e doctor. Tot ce vreau eu este să nu mă uite.

– Eu sînt întotdeauna amabil, răspunse Devlin. Atent, cu aspect îngrijit, manierat. Ăsta-i farmecul meu.

Devlin părăsi biroul, bucuros că avea ceva de făcut. Nu-i plăcea să ardă gazul de pomană. Singura problemă era că ar fi vrut ca treaba asta să fi fost mai rentabilă. Dar aştepta cu încîntare călătoria pînă la Marblehead. Poate că va trece pe la restaurantul ăla italian de acolo şi, pe urmă, o să bea cîteva beri la barul lui preferat din port.

Casa lui Kelly era o încîntătoare clădire colonială cu etaj şi cu ferestre cu şipci verticale. Era zugrăvită în alb şi avea obloanele negre. Cele două coşuri de la ambele capete erau placate cu cărămidă veche. Pe latura dreaptă a casei se vedea un garaj pentru două maşini iar, la stînga, o verandă acoperită.

Jeffrey opri maşina de cealaltă parte a casei şi trase lîngă trotuar. Examină casa prin fereastra maşinii, sperînd să-şi facă puţin curaj să treacă strada şi să apese pe sonerie. Era mirat să vadă atîţia copaci la un pas de centrul comercial al Bostonului. Casa era ascunsă într-un încîntător pîlc de arţari, stejari şi mesteceni.

Stînd aşa acolo, Jeffrey se gîndea ce-i va spune lui Kelly. Nu i se mai întîmplase niciodată să se ducă la cineva ca să caute „afecţiune şi înţelegere". Pe urmă, mai exista şi teama că va fi respins, în ciuda căldurii cu care-i răspunsese la telefon. Dacă n-ar fi ştiut ce-l aştepta, n-ar fi fost în stare să meargă pînă la capăt.

Luîndu-şi inima în dinţi, porni din nou maşina şi intră pe aleea casei. Păşi spre uşa din faţă, cu geanta în mînă. Se simţea caraghios că purta aşa ceva – ca medic, nu era obişnuit dar se temea să lase atîta bănet în maşină.

Kelly deschise uşa înainte ca el să aibă timp să apese pe sonerie. Era îmbrăcată cu pantaloni negri mulaţi, un pulover roz, o bentiţă roz în jurul capului şi jambiere groase.

– Mă duc la nişte cursuri de gimnastică aerobică după-amiaza, aproape în fiecare zi, îi explică ea, roşind uşor. Apoi îl îmbrăţişă strîns. Lui Jeffrey aproape că-i dădură lacrimile cînd se gîndi că nu-şi mai amintea cînd îl îmbrăţişase cineva

ultima oară. Îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi revină şi s-o îmbrăţişeze şi el, la rîndul lui. Fără să se desprindă din braţele lui, Kelly se apleca pe spate ca să-l poată privi în ochi. Jeffrey era cu mai bine de 15 centimetri mai înalt decît ea.

– Ce bine-mi pare că ai venit! zise ea. Îi susţinu privirea o clipă, apoi adăugă: Intră, hai intră! Îl luă de mînă şi îl conduse înăuntru, închizînd uşa cu piciorul.

Jeffrey se trezi într-un hol larg cu arcade, care dădea într-o sufragerie, pe dreapta şi în camera de zi, pe stînga. Pe o măsuţă se afla un serviciu de ceai din argint. La capătul holului, spre fundul casei, o scară elegantă se răsucea spre etaj.

– Ce zici de nişte ceai? se oferi Kelly.

– Nu vreau să deranjez, răspunse Jeffrey.

Kelly pocni din limbă:

– Cum adică să deranjezi?

Îl conduse, fără să-i dea drumul la mînă, prin sufragerie, apoi în bucătărie. O cameră confortabilă de lucru se întindea mai încolo, dînd în bucătărie. Părea să facă parte dintr-o extensie a casei. În spatele ferestrei arcuite se vedea o grădină; arăta de parcă nu i-ar fi stricat un pic de îngrijire. În interior, casa strălucea de curăţenie.

Kelly îl pofti pe Jeffrey să se aşeze pe o canapea din pînză cu dungi. El îşi puse geanta jos.

– Ce-i cu geanta asta? îl întrebă Kelly, în timp ce se pregătea să pună nişte apă la fiert. Credeam că doctorii poartă valijoare negre cînd fac vizite bolnavilor. Asta te face să arăţi mai degrabă ca un agent de asigurări. Izbucni într-un rîs cristalin, în timp ce se duse la frigider, să scoată o prăjitură cu brînză din congelator.

– Dacă ţi-aş arăta ce e în geanta asta, nu ţi-ai crede ochilor, zise Jeffrey.

– Ce vrei să spui?

Jeffrey nu răspunse, dar, amabilă, ea nu insistă. Luă un cuţit de pe un rastel de deasupra chiuvetei şi tăie două bucăţi de prăjitură.

– Îmi pare bine că te-ai hotărît să vii, zise ea, lingînd cuţitul. Nu scot prăjitura cu brînză decît dacă am cu cine s-o mănînc.

Ceainicul începu să fluiere strident. Kelly îl trase de pe plită şi turnă apa clocotită în vasul de ceai. Puse totul pe o tavă pe care o duse la o măsuţă în faţa canapelei din camera de zi.

– Gata! zise ea, aşezînd tava jos. Am uitat ceva? Kelly îşi roti privirea asupra tăvii. Şerveţelele! strigă ea şi se întoarse în bucătărie. Veni îndărăt şi se aşeză. Îl privi pe Jeffrey zîmbind: Zău că-mi pare bine că ai venit, zise ea, turnînd ceaiul, şi nu numai fiindcă pot să mă înfrupt din prăjitura cu brînză.

Jeffrey îşi dădu seama că nu mai mîncase nimic de la cerealele acelea granulate de dimineaţă. Prăjitura era un deliciu.

– Era ceva anume despre care voiai să vorbeşti? îl întrebă Kelly, punîndu-şi ceaşca de ceai jos.

Jeffrey îi admiră francheţea. Asta îi uşura sarcina.

– Înainte de orice, aş vrea să mă scuz că n-am dat dovadă de mai multă prietenie faţă de Chris, spuse Jeffrey. După cîte am avut de suportat în ultimele săptămîni, îmi dau mai bine seama prin ce-a trecut. Pe vremea aceea, n-am înţeles.

– Cred că nimeni n-a înţeles, răspunse Kelly, cu tristeţe. Nici măcar eu.

– Nu vreau să dezgrop amintiri triste pentru tine, zise Jeffrey văzînd cum Kelly se schimbase la faţă.

– Nu-ţi face griji. Pînă la urmă m-am împăcat cu situaţia, zise ea. Dar tocmai de-asta, ar fi trebuit să-ţi telefonez. Cum te descurci?

Jeffrey nu se aşteptase ca necazurile lui să vină în discuţie atît de repede. Cum se descurca? În ultimele douăzeci şi patru de ore încercase să se sinucidă şi, nereuşind, căutase să fugă din ţară.

– A fost greu, asta fu tot ce reuşi să spună.

Kelly se aplecă spre el şi-i strînse mîna.

– Cred că lumea nu-şi dă seama cîtă nenorocire aduce o acuzaţie de malpraxis; şi nu la bani mă refer.

– Tu ştii mai bine decît mulţi alţii, zise Jeffrey. Tu şi Chris aţi avut cel mai mult de plătit.

– E adevărat că o să faci închisoare? îl întrebă Kelly.

Jeffrey oftă.

– Aşa se pare.

– Asta-i absurd! zise Kelly cu o vehemenţă care-l surprinse pe Jeffrey.

– Am făcut recurs, zise el, dar nu prea am încredere în acţiunea asta. Acum nu mai pot avea încredere.

– Cum de-ai devenit tu ţapul ispăşitor? îl întrebă Kelly. Ce s-a întîmplat cu ceilalţi doctori şi cu spitalul? N-au fost urmăriţi în justiţie?

– Au fost toţi scoşi din cauză, explică Jeffrey. Am avut o problemă cu morfina, pentru scurt timp, cu cîţiva ani în urmă. Povestea obişnuită: mi-a fost prescrisă pentru o contuzie spinală pe care am suferit-o într-un accident de bicicletă. În timpul procesului, au insinuat că am consumat nişte morfină cu puţin timp înainte de a mă ocupa de cazul respectiv. Pe urmă, cineva a găsit o fiolă goală de Marcaină 75% în coşul de gunoi al aparatului de anestezie pe care-l folosisem. Marcaina 75% este contraindicată în anestezia obstetrică. Nimeni n-a găsit fiola de 5%.

– Dar n-ai folosit concentraţia de 75%, nu-i aşa? îl întrebă Kelly.

– Eu întotdeauna verific eticheta de pe orice medicament, răspunse Jeffrey. Dar e vorba de acel gen de gest reflex pe care-i greu să ţi-l aminteşti clar. Nu pot să cred că am folosit 75%. Dar ce pot să spun? Ei au găsit ce-au găsit.

– Hai, zise Kelly. Nu începe să te îndoieşti de tine însuţi. Aşa i s-a întîmplat şi lui Chris.

– Uşor de zis, greu de făcut.

– La ce foloseşte Marcaina 75%? vru să ştie Kelly.

– În unele cazuri, răspunse Jeffrey. Atunci cînd ai nevoie de un blocaj de lungă durată cu folosirea unui volum mic. Se foloseşte mult în chirurgia oculară.

– Au existat ceva cazuri oculare în sala de operaţie unde s-a întîmplat accidentul tău care ar fi necesitat Marcaină 75%?

Jeffrey stătu puţin pe gînduri. Scutură din cap:

– Nu cred, dar nu ştiu sigur.

– Cred că ar merita să cercetezi, zise Kelly. Poate că n-ar avea multă importanţă din punct de vedere legal, dar, dacă ţi-ai putea explica ce-a fost cu Marcaina 75%, măcar ţie însuţi, te-ar ajuta foarte mult să-ţi recapeţi încrederea în tine. Sînt absolut convinsă că, dacă e vorba despre malpraxis, doctorii ar trebui să se preocupe la fel de mult de păstrarea încrederii în sine ca şi de susţinerea cazului lor la tribunal.

– Ai dreptate, zise Jeffrey, în timp ce continua să se gîndească la întrebarea lui Kelly privind Marcaina 75%. Nu-i venea să creadă că nimănui nu-i trecuse prin minte să se intereseze de cazurile de dinaintea operaţiei lui Patty Owen petrecute în aceeaşi sală de operaţie. El, unul, nu se gîndise la asta. Se întreba cum s-ar putea interesa acum, cînd nu se mai bucura de acces la spital ca înainte.

– Fiindcă tot vorbim de încrederea în sine, ce poţi spune despre tine? zise Kelly, zîmbind, dar Jeffrey îşi dădea seama că, în ciuda voioşiei ei aparente, era cît se poate de serioasă.

– Am impresia că stau de vorbă cu un expert, zise Jeffrey. Ai studiat ceva psihiatrie pe cont propriu?

– Nu prea, răspunse Kelly. Din păcate, am descoperit importanţa încrederii în sine în modul cel mai dur, prin experienţă. Sorbi o gură de ceai. Rămase cîteva clipe pierdută în gîndurile ei triste, privind prin fereastra arcuită grădina năpădită de vegetaţie. Apoi, la fel de brusc, se scutură din transa ei de moment. Se uită la Jeffrey fără să zîmbească.

– Sînt convinsă că Chris s-a sinucis, fiindcă-şi pierduse încrederea în sine. N-ar fi făcut ce-a făcut dacă ar fi avut o părere mai bună despre sine. Sînt sigură. Nu tragedia în sine l-a împins în prăpastie. Cu siguranţă că nu dintr-un sentiment de culpabilitate a făcut-o. Ca şi tine, Chris n-avea nici un motiv să se simtă vinovat. Ce l-a făcut pe Chris să-şi ia zilele a fost subminarea bruscă a încrederii în sine, erodarea

imaginii lui despre el însuşi. Lumea nu ştie cît de sensibili sînt chiar şi cei mai buni doctori la şocul urmăririi în justiţie. De fapt, cu cît doctorul este mai bun, cu atît durerea este mai mare. Faptul că procesul e lipsit de bază nu contează cîtuşi de puţin.

– Cîtă dreptate ai! exclamă Jeffrey. Atunci cînd am auzit că s-a sinucis Chris, am fost uluit. Ştiam ce fel de om era, ce fel de doctor era. Acum, sinuciderea lui nu mă mai miră deloc. Adevărul e că, judecînd din situaţia în care mă aflu acum, mă mir că n-au ajuns la asta mai mulţi doctori acuzaţi de malpraxis. De fapt, am încercat şi eu asta seara trecută.

– Ce-ai încercat? sări Kelly.

Înţelegea ce voia să spună Jeffrey, dar nu-i venea să creadă.

Jeffrey oftă. Nu putea să se uite la ea.

– Ieri am încercat să mă sinucid, spuse el simplu. Am fost la un pas de a face ce a făcut Chris. Ştii, şmecheria cu succinilcolină şi morfină. Pregăteam perfuzia şi totul...

Kelly scăpă din mînă ceaşca de ceai. Se aplecă în faţă şi, apucîndu-l pe Jeffrey de umeri, începu să-l scuture. Gestul ei îl uimi. Îl luase absolut prin surprindere.

– Să nu îndrăzneşti să faci aşa ceva. Nici prin gînd să nu-ţi treacă!

Kelly îl privi sever, cu mîinile încă încleştate pe umerii lui. În cele din urmă, Jeffrey bolborosi ceva – că nu trebuia să-şi facă griji, de vreme ce îi lipsise curajul să meargă pînă la capăt.

Kelly îl mai zgîlţîi o dată, ca reacţie la vorbele lui.

Jeffrey nu ştia ce să facă, cu atît mai puţin ce să spună. Kelly îl zgîlţîia în continuare, cuprinsă de furie.

– Sinuciderea nu e un gest de curaj, spuse ea cu aprindere. E exact contrariul. E un act de laşitate. Şi de egoism. Îndurerează pe toată lumea pe care o laşi în urma ta, pe toată lumea care te iubeşte. Te rog să-mi promiţi că, dacă te mai bîntuie vreodată gîndul sinuciderii, o să mă suni imediat, indiferent la ce oră din zi sau din noapte. Gîndeşte-te la soţia ta. Cînd s-a sinucis Chris, nici nu ştii cît de vinovată m-am simţit. Eram distrusă. Aveam impresia că, într-un fel, l-am

abandonat. Acum știu că n-a fost așa, dar poate că niciodată n-am să-mi revin complet după moartea lui.

– Eu și Carol divorțăm, se auzi Jeffrey spunînd.

Expresia lui Kelly se îndulci.

– Din cauza procesului de malpraxis?

Jeffrey negă din cap.

– Plănuisem asta înainte de a începe toată povestea. Carol a fost foarte drăguță să amîne divorțul pe mai tîrziu.

– Bietul de tine! zise Kelly. Nici nu pot să-mi imaginez cum te descurci cu un proces de malpraxis și cu destrămarea căsătoriei în același timp.

– Problemele mele domestice mă preocupă cel mai puțin, zise Jeffrey.

– Am vorbit serios cînd te-am rugat să-mi promiți că mă vei suna înainte de a face vreo prostie, spuse Kelly.

– N-am de gînd...

– Promite-mi! insistă Kelly.

– Foarte bine, promit, răspunse Jeffrey.

Satisfăcută, Kelly se ridică să curețe mizeria pe care o făcuse răsturnîndu-și ceașca de ceai. În timp ce aduna bucățelele de porțelan spart zise:

– Doresc mai mult decît orice să înțeleg cît de cît ce-a fost în mintea lui Chris. La un moment dat părea hotărît să lupte – spunea că reacțiile adverse ale amestecului ar fi urmarea prezenței unui agent de contaminare, pentru ca, în momentul următor, să fie mort.

Jeffrey se uită cum Kelly arunca cioburile de porțelan. Trecură cîteva momente pînă ce ultimele ei cuvinte își făcură efectul. După ce ea se întoarse și se așeză, Jeffrey întrebă:

– Ce l-a făcut pe Chris să creadă că a existat un agent de contaminare în anestezicul local?

Kelly ridică din umeri:

– N-am idee. Dar părea foarte interesat de o asemenea posibilitate. Eu l-am încurajat. Înainte de asta fusese deprimat. Foarte deprimat. Ideea unui agent de contaminare i-a ridicat moralul. A petrecut zile întregi cu nasul în manuale de farmacologie și fiziologie. Și-a luat o mulțime de notițe. La asta lucra

în noaptea cînd... Eu mă dusesem să mă culc. A doua zi dimineaţa, l-am găsit cu perfuzia în mînă, mort.

– Ce groaznic! zise Jeffrey.

– A fost cea mai cumplită experienţă din viaţa mea, recunoscu Kelly.

Pentru o clipă, Jeffrey îl invidie pe Chris, nu pentru că reuşise într-o încercare în care el dăduse greş, ci pentru că lăsase în urma lui pe cineva care era limpede că îl iubea foarte mult. Dacă el însuşi ar fi mers pînă la capăt, ar fi fost cineva la fel de îndurerat din cauza asta? Jeffrey încercă să alunge acest gînd. În schimb, începu să-l preocupe ideea unui agent de contaminare din anestezic. Era o idee ciudată.

– La ce fel de agent contaminant se gîndea Chris? întrebă Jeffrey.

– N-aş putea să-ţi spun, răspuse Kelly. S-a întîmplat acum doi ani şi Chris n-a vorbit prea mult despre asta. În orice caz, nu cu mine.

– Ai pomenit cuiva despre teoria lui la momentul respectiv?

– Le-am spus avocaţilor. De ce?

– Este o idee care mă intrigă, răspunse Jeffrey.

– Mai am încă notele lui Chris, zise Kelly. Poţi să te uiţi peste ele, dacă vrei.

– Da, aş vrea, zise Jeffrey.

Kelly se ridică şi-l conduse pe Jeffrey înapoi prin bucătărie şi sufragerie, prin hol şi camera de zi. Se opri în faţa unei uşi închise.

– Cred că ar fi mai bine să-ţi dau nişte explicaţii, zise ea. Asta era biroul lui Chris. Îmi dau seama că nu pare un lucru prea normal, dar, după moartea lui am închis, pur şi simplu, uşa acestei camere şi am lăsat totul aşa cum era. Nu mă întreba de ce. Atunci m-am simţit mai bine aşa, ca şi cum mai rămăsese ceva din el aici. Deci, să nu te miri. S-ar putea să fie cam mult praf.

Deschise uşa şi se dădu în lături. Jeffrey intră în birou. Spre deosebire de restul casei, în birou era dezordine şi aerul era închis. Un strat gros de praf se aşternuse peste tot. Se vedeau chiar cîteva pînze de păianjen atîrnînd din tavan.

Jaluzelele erau trase pînă jos. Unul dintre pereţi era acoperit, de sus pînă jos, de o bibliotecă plină de volume pe care Jeffrey le recunoscu imediat. Cele mai multe erau manuale obişnuite de anestezie. Celelalte tratau subiecte medicale mai generale.

În mijlocul încăperii se vedea un birou vechi, încărcat cu cărţi şi cu hîrtii. Într-un colţ se găsea un scaun Eames îmbrăcat în piele neagră, scorojită şi crăpată. Lîngă scaun se ridica un vraf mare de cărţi.

Kelly rămăsese sprijinită de canatul uşii cu braţele încrucişate, de parcă nu-i venea să intre.

– Ce debandadă! zise ea.

– Te superi dacă mă uit şi eu puţin pe-aici? întrebă Jeffrey.

Se simţea oarecum apropiat de colegul lui dispărut, dar nu voia să-i lezeze sentimentele lui Kelly.

– Eşti invitatul meu, răspunse ea. După cum ţi-am spus, am ajuns să mă împac cu moartea lui Chris. De mult mă gîndesc să fac curăţenia în camera asta. Dar, pur şi simplu, n-am reuşit.

Jeffrey înconjură biroul. Pe el era o lampă pe care o aprinse. Nu era superstiţios; nu credea în supranatural. Totuşi, avea, într-un fel, sentimentul că Chris încerca să-i spună ceva.

Pe sugativa ce acoperea biroul era deschis cunoscutul manual: *Bazele farmacologice ale terapeuticii* al lui Goodman şi Gillman. Lîngă el se afla *Toxicologia clinică*. Alături de aceste volume se ridica un teanc de notiţe scrise de mînă. Aplecîndu-se peste birou, Jeffrey observă că volumul de Goodman şi Gillman era deschis la capitolul „Marcaina". Posibilele efecte secundare erau subliniate apăsat.

– S-a folosit Marcaină şi în cazul lui Chris? întrebă Jeffrey.

– Da, răspunse Kelly. Credeam că ştii asta.

– Nu ştiam exact, zise Jeffrey. Nu aflase ce anestezice locale folosise Chris. Toate puteau da, uneori, complicaţii.

Jeffrey ridică teancul de notiţe. Aproape imediat simţi că ceva îi gîdilă nasul. Strănută.

Kelly îşi puse mîna la gură, să-şi ascundă zîmbetul.

– Te-am prevenit că-i praf aici.

Jeffrey strănută din nou.

– De ce nu iei ce-ți trebuie ca să ne retragem în camera de zi? îi propuse Kelly.

Jeffrey, cu ochii lăcrimînd, luă volumele de farmacologie și toxicologie împreună cu notițele și le duse în cealaltă încăpere. Strănută pentru a treia oară, apoi Kelly închise ușa biroului.

După ce se întoarse în bucătărie, Kelly îi făcu o propunere:

– De ce nu rămîi pentru cină? Pot să încropesc ceva. N-o să fie feluri alese, dar o să fie ceva sănătos.

– Credeam că erai gata să pleci la un curs de gimnastică aerobică, răspunse Jeffrey. Era încîntat de oferta ei, dar nu voia s-o deranjeze mai mult decît o făcuse deja.

– Acolo pot să mă duc oricînd, răspunse Kelly. În afară de asta, cred că ai nevoie să te întremezi puțin.

– Bine, dacă tu crezi că nu te supără prea mult..., zise Jeffrey. Era uimit de amabilitatea ei.

– Îmi face plăcere, adăugă Kelly. Hai, așază-te comod pe canapea. Poți să-ți scoți și pantofii, dacă vrei.

Jeffrey făcu ce i se spusese. Se așeză și puse cărțile pe măsuța de cafea. Se uită o clipă la Kelly, cum se agita prin bucătărie, scotocind prin frigider și prin diverse dulapuri. Apoi, Jeffrey își scoase pantofii și se apucă iar să răsfoiască notițele lui Chris. Primul lucru de care dădu fu un rezumat scris de mînă privind complicațiile provocate de anestezic în cazul tragic al lui Chris.

– Eu dau o fugă pînă la magazin, zise Kelly. Tu rămîi pe loc.

– Nu vreau să te deranjezi atîta, spuse Jeffrey, dînd să se ridice. Dar nu era adevărat. Îi părea bine că Kelly era gata să facă un astfel de efort pentru el.

– Lasă prostiile, răspunse Kelly. Mă întorc într-o clipă.

Jeffrey nu-și dădea seama dacă Kelly spusese „lasă prostiile“, fiindcă ghicea ce era în mintea lui sau pentru că ei chiar nu i se părea un deranj. Cît ai clipi, dispăru. Jeffrey o auzi cum scoate mașina din garaj, cum o pornește și cum accelerează în josul străzii.

Îşi roti privirea împrejurul camerei confortabile şi al bucătăriei, încîntat că se hotărîse să o sune pe Kelly. Pe lîngă faptul că renunţase să se sinucidă şi să fugă din ţară, asta fusese cea mai bună decizie pe care o luase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Jeffrey se aşeză iar şi-şi concentră atenţia asupra rezumatului complicaţiei anestezice a lui Jeffrey:

„Henry Noble, un bărbat alb în vîrstă de cincizeci şi şapte de ani, s-a internat la Valley Hospital pentru o prostatoctomie totală într-un caz de cancer. Dr. Wallenstern solicitase o anestezie epidurală continuă. I-am făcut o vizită pacientului în seara dinaintea operaţiei. Era cam speriat. Starea sănătăţii lui era bună. Starea inimii era normală, EKG-ul, tot normal. Tensiunea era normală. Rezultatul examenului neurologic a fost normal. Nu suferea de alergii. În special, nu reacţiona alergic la medicamente. I se făcuse anestezie generală pentru o operaţie de hernie în 1977, fără probleme. Din cauza anxietăţii lui, am cerut să i se dea 10 mg de diazepam, cu o oră înainte de a se prezenta la operaţie. A doua zi dimineaţă, a sosit într-o stare de spirit bună. Diazepamul îşi făcuse efectul. Pacientul era cam adormit, dar putea fi trezit. A fost dus în camera de anestezie şi aşezat pe partea dreaptă. I s-a făcut o puncţie epidurală cu un ac Touhey măsura 18, fără probleme. N-a existat nici o reacţie după inserarea a 2 centimetri cubi de Lidocaină, folosită pentru a facilita injectarea epidurală. Confirmarea locaţiei epidurale a fost făcută utilizînd 2 centimetri cubi de apă distilată cu epinefrină. Un cateter epidural mic a fost introdus prin acul Touhey. Pacientul a fost din nou culcat pe spate. O doză de test de Marcaină 5% cu o cantitate redusă de epinefrină a fost preparată apoi dintr-o fiolă de 30 ml. S-a injectat această doză de test. Imediat ce doza de test a fost injectată, pacientul s-a plîns de ceea ce el numea ameţeală, urmată de crampe intestinale puternice. Ritmul inimii a început să crească, dar nu cu intensitatea aşteptată dacă doza de test ar fi fost incorect injectată intravenos. Au apărut fasciculaţii musculare

generalizate, sugerînd o stare de hiperestezie. A intervenit o salivaţie abundentă, sugerînd o reacţie parasimpatică. I s-a administrat intravenos atropină. S-a observat mioza pupilelor. Apoi, pacientul a făcut o criză puternică de apoplexie, care a fost tratată intravenos cu succinilcolină şi valium. Pacientul a fost intubat şi menţinut pe oxigen. Apoi, pacientul a făcut stop cardiac. Inima s-a dovedit extrem de rezistentă la medicaţie, dar, în cele din urmă, s-a obţinut un ritm sinuzal. Pacientul a fost stabilizat, dar nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Pacientul a fost transportat la secţia de terapie intensivă, unde a rămas în comă timp de o săptămînă şi unde a suferit multiple stopuri cardiace. S-a constatat, de asemenea, că pacientul a suferit o paralizie totală, în urma complicaţiei anestezice care a afectat nu numai măduva spinării, ci şi nervii cranieni. După o săptămînă, pacientul a avut un ultim stop cardiac, după care inima n-a mai putut fi pusă în mişcare."

Jeffrey ridică privirea de pe notiţe. Citind descrierea succintă făcută de Chris cazului său, retrăi teroarea momentelor în care se luptase cu disperare s-o salveze pe Patty Owen. Amintirea era atît de dureroasă, încît mîinile lui Jeffrey transpirară. Nu doar asemănările izbitoare ale celor două cazuri, atacurile dramatice de apoplexie şi stopurile cardiace o făceau dureroasă. Jeffrey îşi amintea cu o claritate uimitoare clipa cînd o văzuse pe Patty salivînd şi lăcrimînd. Şi, pe lîngă asta, mai erau şi durerile abdominale şi pupilele micşorate. Nici una dintre aceste reacţii nu era un efect secundar al anestezicelor locale, deşi aceste anestezii puteau să provoace o gamă extraordinar de largă de efecte secundare neurologice şi cardiace la un număr mic de indivizi amărîţi.

Jeffrey studie următoarea pagină a notiţelor. Unele cuvinte erau scrise cu litere îngroşate. Două dintre ele erau „muscarinic" şi „nicotinic". Jeffrey le recunoştea mai mult din perioada studiilor sale medicale. Erau legate de funcţia sistemului nervos autonom. Apoi, mai era şi expresia „blocaj rahidian acut, ireversibil, cu implicarea nervilor cranieni", urmată de cîteva semne de exclamare.

Jeffrey auzi maşina lui Kelly trecînd pe alee şi intrînd în garaj. Se uită la ceas. Ştia să facă cumpărăturile în viteză!

Următoarea piesă din vraful de documente lăsate de Chris era un raport RMN – rezonanţă magnetică nucleară – asupra lui Henry Noble din perioada cînd fusese paralizat şi în comă. Rezultatele înregistrate erau normale.

– Salut! strigă Kelly veselă, intrînd pe uşă. Ţi-a fost dor de mine?

Rîse, în timp ce arunca un pachet pe masa din bucătărie. Apoi veni prin spatele canapelei şi se uită peste umărul lui Jeffrey.

– Ce înseamnă toate vorbele astea? întrebă făcînd un semn spre cuvintele şi expresiile pe care le citise Jeffrey.

– Nu ştiu, recunoscu el. Dar notiţele astea sînt extraordinare! Sînt atîtea asemănări între cazul lui Chris şi al meu! Nu ştiu ce să înţeleg din asta.

– Ei bine, mă bucur că se poate folosi cineva de ele, zise Kelly, în timp ce se întorcea în bucătărie. Nu mi se mai pare atît de ciudat că le-am păstrat.

– Nu cred deloc că-i ciudat că le-ai păstrat, zise Jeffrey, dînd pagina.

Ajunsese la un rezumat bătut la maşină al autopsiei lui Henry Noble, făcută de un medic legist. Chris subliniase cuvintele „degenerare axonală observată la secţiunile analizate la microscop", după care făcuse cîteva semne de întrebare. Apoi sublinie cuvintele „toxicologie negativă" pe care le înconjurase cu un semn de exclamare apăsat. Jeffrey nu ştia ce să creadă.

Celelalte pagini erau conspecte după articole extrase mai cu seamă din volumul de farmacolgie al lui Goodman şi Gillman. O privire fugară îl făcu să înţeleagă că se refereau mai ales la funcţia sistemului nervos central. Se hotărî să cerceteze acest material mai tîrziu. Puse hîrtiile în ordine şi le aşeză pe masă, proptite de cele două volume de medicină.

Jeffrey se duse lîngă Kelly în faţa chiuvetei din bucătărie.

– Eu ce pot să fac? o întrebă el.

– Tu trebuie să te relaxezi, îi răspunse Kelly, în timp ce clătea salata.

– Aş prefera să te ajut, zise el.

– Cum vrei. Ce-ar fi să încingi grătarul din curtea din spate? Chibriturile sînt în sertar. Kelly îi făcu semn fluturînd o foaie de salată.

Jeffrey luă o cutie de chibrituri şi ieşi. Grătarul era unul dintre acelea boltite, puse în funcţiune de un cilindru de propan. Ghici imediat cum acţiona valva, şi-l aprinse, apoi puse capacul.

Înainte de a se întoarce în casă, Jeffrey se uită în jur, la curtea neîngrijită. Iarba înaltă era de un verde proaspăt, primăvăratic. Plouase mult în primăvara aceea, astfel că întreaga vegetaţie era strălucitoare şi plină de vigoare. Prin hăţişul dintre copaci se puteau vedea ramuri de ferigă dantelată.

Jeffrey clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. I se părea aproape de neconceput că nu mai departe de aseară fusese cît pe ce să se sinucidă. Şi că în după-amiaza aceea încercase să fugă în America de Sud pentru totdeauna. Iar acum, iată-l pe o verandă din Brookline, gata să mănînce o friptură cu o femeie atrăgătoare, sensibilă, dezarmant de firească. Aproape că părea prea frumos ca să fie adevărat. Apoi îşi dădu seama că într-adevăr aşa şi era: nu va trece mult şi se va afla, probabil, în închisoare.

Jeffrey trase adînc în piept aerul răcoros al serii, bucurîndu-se de puritatea lui. Urmări cum un măcăleandru smulge o rîmă din pămîntul reavăn. După care, se întoarse în casă să vadă ce mai avea de făcut.

Cina fu delicioasă şi foarte reuşită. În ciuda împrejurărilor destul de triste, Jeffrey reuşi să se simtă cît se poate de bine. Conversaţia cu Kelly era plăcută şi firească. Mîncară felii de ton marinat, pilaf de orez şi o salată combinată de crudităţi. Kelly descoperise o sticlă de Chardonnay ascunsă în fundul frigiderului. Vinul era rece şi aromat. Jeffrey se trezi rîzînd pentru prima oară după nenumărate luni. Asta era, în sine, o mare realizare.

Se retraseră pe canapea cu cafelele şi încă o felie de prăjitură cu brînză din congelator. Însemnările lui Chris şi manualele îl treziră pe Jeffrey la gînduri mai serioase.

– Nu vreau să dezgrop subiecte neplăcute, zise el, după o pauză în conversaţie, dar cum s-a sfîrşit cazul de malpraxis a lui Chris?

– Juriul a decis acordarea de despăgubiri reclamantului, răspunse Kelly. Plata despăgubirii a fost împărţită între spital, Chris şi chirurg, conform unei scheme complicate. Cred că cea mai mare parte, s-a plătit din asigurarea lui Chris, dar n-aş putea spune sigur. Din fericire, casa asta era doar pe numele meu, aşa că n-au putut s-o includă printre bunurile disponibile.

– Am citit un rezumat scris de Chris, zise Jeffrey. Este clar că nu a fost vorba de malpraxis.

– Într-un caz cu o asemenea încărcătură emoţională, răspunse Kelly, faptul că a fost sau nu malpraxis nu este chiar atît de important. Un avocat bun al acuzării poate oricînd să-i convingă pe juraţi să intre în pielea clientului său.

Jeffrey aprobă din cap. Din păcate, era adevărat.

– Am să-ţi cer o favoare, zise el, după o pauză. Te-ar deranja foarte mult dacă aş împrumuta însemnările astea? Bătu cu palma pe vraful de hîrtii.

– Nu, nici vorbă! răspunse Kelly. Te rog, ia-le! Pot să te întreb de ce te interesează atît de mult?

– Îmi amintesc de întrebările pe care mi le-am pus în legătură cu propriul meu caz, zise Jeffrey. Au existat unele mici inadvertenţe pe care nu mi le voi putea explica niciodată. Sînt surprins să văd că aceleaşi inadvertenţe au apărut şi în cazul lui Chris. Ideea unui agent de contaminare nu mi-a trecut prin minte. Aş vrea să-i mai parcurg de cîteva ori însemnările. Nu apare clar de la început la ce se gîndea el. În plus, adăugă Jeffrey, zîmbind – dacă le împrumut, o să am o scuză bună să mai vin pe aici.

– N-ai nevoie de nici o scuză, îi răspunse Kelly. Eşti, oricînd, bine venit aici.

Jeffrey plecă curînd după ce terminară desertul. Mîncaseră atît de devreme, încît lumina zilei nu dispăruse încă. Jeffrey îi mulţumi cu căldură pentru ospitalitatea ei spontană.

– Nu-ţi închipui ce mult m-a bucurat vizita asta, spuse el cu sinceritate.

După ce Jeffrey se sui în maşină, punînd alături geanta în care se aflau acum şi însemnările lui Chris, Kelly băgă capul pe fereastra deschisă.

– Nu uita ce mi-ai promis, îi atrase ea atenţia. Dacă încep să-ţi treacă prin cap gînduri nebuneşti, trebuie să iei legătura cu mine.

– N-am să uit, o asigură Jeffrey. Mergînd spre casă, se afla într-o stare de calmă mulţumire. Cele cîteva ceasuri petrecute cu Kelly îi ridicaseră moralul. Se mira şi el că, în împrejurările de faţă, reuşise să reacţioneze într-un chip atît de normal. Dar ştia că asta depinsese mai mult de caracterul lui Kelly decît de al lui. Cînd dădu ultima cotitură ca să intre pe strada lui, Jeffrey întinse mîna să-şi îndrepte geanta care era cît pe ce să cadă de pe banchetă. Ţinînd mîna pe ea, se gîndea la conţinutul ei ciudat. Obiecte de toaletă, lenjerie de corp, 45 000 de dolari în numerar şi un teanc de însemnări scrise de victima unei sinucideri.

Deşi nu se aştepta să găsească nimic în însemnări care să-l absolve, simplul fapt că erau în posesia lui îi dădea un sentiment de speranţă. Poate că va învăţa ceva din experienţa lui Chris, ceva ce nu reuşise să observe el însuşi.

Şi, deşi îi spusese la revedere lui Kelly cu regret, Jeffrey se bucura că ajungea acasă atît de devreme. Avea de gînd să parcurgă însemnările lui Chris mai temeinic şi să scoată din rafturi cîteva cărţi de-ale lui ca să le citească cu atenţie.

3

Marți
16 mai 1989
7.49 p.m.

Jeffrey opri chiar în fața ușii garajului, se dădu jos din mașină și-și întinse mădularele. Se simțea mirosul oceanului. Fiind o peninsulă care pătrundea în Oceanul Atlantic, întregul Marblehead se afla în vecinătatea apei. Băgîndu-și iar capul în mașină, Jeffrey apucă geanta și o ridică. Trînti ușa mașinii și începu să urce scările din față.

În acest timp, i se dezvălui toată frumusețea care-l înconjura. Păsările cîntătoare se dezlănțuiseră în coniferul din fața peluzei, în timp ce un pescăruș țipa undeva, în depărtare. Rododendronii în floare erau ca o izbucnire de culoare de-a lungul zidului frontal al casei. Fiind preocupat în ultimele luni de propriile-i probleme, Jeffrey nu dăduse nici o atenție încîntătoarei treceri de la iarna sumbră din Noua Anglie la strălucitoarea primăvară. Se bucura de ea acum pentru prima oară, în anul acela. Efectul vizitei la Kelly continua să fie foarte viu în mintea lui.

Cînd ajunse la ușa din față, Jeffrey își aminti de valiză. Șovăi o clipă, apoi hotărî să o ia mai tîrziu. Băgă cheia în broască și intră.

Carol stătea în vestibul cu mîinile în șolduri. Judecînd după expresia feței, își dădu seama că era supărată. „Bine-ai venit acasă, gîndi Jeffrey. Ce fel de zi ai avut?" Puse geanta jos.

– E aproape opt, zise Carol cu o enervare nedisimulată.

– Ştiu cît e ceasul.

– Unde-ai fost?

Jeffrey îşi agăţă sacoul în cuier. Atitudinea inchizitorială a lui Carol îl irita. Poate că ar fi trebuit să-i dea un telefon. Pe vremuri, aşa ar fi făcut, dar vremurile de acum nu mai erau normale, cu tot efortul de imaginaţie pe care-ar fi fost dispus să-l facă.

– Eu nu te întreb pe tine unde ai fost, îi răspunse Jeffrey.

– Eu întotdeauna te sun cînd întîrzii pînă aproape de opt seara, zise Carol. Nu-i decît un gest de simplă politeţe.

– Îmi închipui că nu sînt o persoană politicoasă, replică Jeffrey.

Era prea obosit ca să se certe pe tema asta. Apucă servieta, cu gîndul de a se duce direct în camera lui. N-avea chef să se contrazică cu Carol. Dar rămase pironit locului. Se trezi nas în nas cu un tip solid care se rezema nonşalant de tocul uşii ce ducea spre bucătărie. Jeffrey observă imediat coada de cal, hainele de doc, cizmele de cow-boy şi tatuajele. De una dintre urechi îi atîrna un cercel de aur, iar în mînă ţinea o sticlă de Kronenbourg.

Jeffrey îi aruncă lui Carol o privire întrebătoare.

– În timp ce tu eşti plecat şi te ocupi cu Dumnezeu ştie ce, izbucni Carol, eu stau aici şi-l suport pe animalul ăsta. Şi toate astea din cauza ta. Unde ai fost?

Privirea lui Jeffrey se mută de la Carol la străin şi înapoi la Carol. Nu putea pricepe ce se întîmpla. Străinul îi făcu cu ochiul lui Carol şi zîmbi la vorbele ei necurtenitoare, de parcă-i făcuse un compliment.

– Şi eu aş vrea să ştiu unde ai fost, amicule, spuse individul. Dar pot să-ţi spun unde n-ai fost. Trase o duşcă de bere şi zîmbi. Părea că se distrează.

– Cine-i individul ăsta? o întrebă Jeffrey pe Carol.

– Devlin O'Shea, se oferi străinul să răspundă.

Se desprinse de tocul uşii şi se apropie de Carol.

– Eu şi cu drăgălaşa asta de cuconiţă te-am aşteptat ore în şir.

Întinse mîna s-o ciupească pe Carol de obraz, dar ea i-o împinse cît colo.

– Țîfnoasă mică, zise el, rîzînd.

– Vreau să știu ce se întîmplă aici, pretinse Jeffrey.

– Domnul O'Shea este încîntătorul mesager al domnului Michael Mosconi, răspunse Carol nervoasă.

– Mesager? se miră Devlin. Ooh, asta-mi place. Sună sexy.

– Te-ai dus la bancă să vorbești cu Dudley? întrebă Carol, nedîndu-i atenție lui Devlin.

– Bineînțeles, răspunse Jeffrey. Pricepu brusc ce căuta Devlin acolo.

– Și ce s-a întîmplat? vru să știe Carol.

– Exact! Ce s-a întîmplat? o îngînă Devlin. Sursele noastre ne-au raportat că nu s-au depus banii promiși. Din păcate!

– S-a ivit o problemă, se bîlbîi Jeffrey. Nu se așteptase la un astfel de interogatoriu.

– Ce fel de problemă? întrebă Devlin, făcînd un pas înainte și împungîndu-l pe Jeffrey apăsat de cîteva ori în piept cu arătătorul. Simțea că Jeffrey ascundea ceva.

– Hîrțogării, zise Jeffrey, încercînd să se ferească de loviturile lui Devlin. Birocrația cu care ai întotdeauna de-a face la o bancă.

– Și dacă nu te cred? replică Devlin.

Îl plesni pe Jeffrey pe tîmplă cu palma desfăcută. Jeffrey ridică mîna la ureche. Lovitura îl urzică și îl surprinse. Urechea îi vîjîia.

– N-ai dreptul să vii aici și să mă presezi, zise Jeffrey, încercînd să fie autoritar.

– Nu zău? replică Devlin pe un ton nefiresc de ridicat. Își mută sticla de bere în mîna dreaptă, apoi îl trăsni pe Jeffrey pe tîmpla cealaltă. Mișcarea lui fu atît de rapidă, încît Jeffrey nu avu timp să reacționeze. Se împletici pînă la perete, făcîndu-se mic în fața acestui uriaș.

– Dă-mi voie să-ți amintesc ceva, spuse Devlin, plecîndu-și privirea spre Jeffrey. Ești un criminal condamnat la pușcărie, prietene, și singurul motiv pentru care nu putrezești acum în temniță este generozitatea domnului Mosconi.

– Carol! urlă Jeffrey. Simţea un amestec de groază şi furie. Sună la poliţie!

– Ha! Ha! hohoti Devlin, lăsîndu-şi capul pe spate. Sună la poliţie! Asta-i prea de tot, doctore. Zău aşa! Eu sînt ăla cu legea de partea lui, nu tu. Eu mă aflu aici doar ca un... Devlin făcu o pauză, după care îi aruncă iar o privire lui Carol. Hei, drăguţo, cum mi-ai zis adineauri?

– Un mesager, răspunse Carol, sperînd să-l potolească pe individ. Scena o îngrozea, dar nu-şi dădea seama ce putea face.

– Exact cum spunea ea, sînt un mesager, repetă Devlin, întorcîndu-se iar spre Jeffrey. Sînt un mesager care îţi aminteşte de înţelegerea ta cu domnul Mosconi. A fost un pic cam dezamăgit azi după-amiază cînd a telefonat la bancă. Ce s-a întîmplat cu banii care trebuia să fie în contul tău?

– A fost o greşeală a băncii, repetă Jeffrey. Spera din tot sufletul că namila asta nu-i va scotoci în servieta pe care continua s-o ţină în mînă. Dac-ar fi văzut banii, şi-ar fi dat seama că avusese de gînd să fugă. A fost un mic blocaj birocratic, dar banii vor fi în contul meu mîine dimineaţă. S-au întocmit toate actele.

– N-ai de gînd să mă păcăleşti, nu? îl întrebă Devlin.

Îl atinse pe Jeffrey pe vîrful nasului cu unghia degetului arătător. Jeffrey îşi simţi nasul de parcă ar fi fost înţepat de o albină.

– M-au asigurat că n-o să mai fie alte probleme, zise Jeffrey. Îşi atinse vîrful degetului şi se uită la deget. Se aştepta să fie mînjit de sînge, dar nu era.

– Vasăzică, banii vor fi la locul lor mîine dimineaţă, zise Devlin. Inutil să spun că, dacă banii nu apar, o să mă înfiinţez iar aici. Devlin se îndepărtă de Jeffrey şi făcu un pas spre Carol. Îi întinse sticla de bere: Mulţumesc pentru pileală, iubito.

Ea luă sticla. Devlin întinse iar mîna s-o ciupească de obraz. Carol încercă să-l plesnească, dar el o prinse de braţ.

– Zău că eşti ţîfnoasă, spuse el, rîzînd.

Ea îşi smulse mîna din strînsoarea lui.

– Sînt convins că regretaţi amîndoi că mă vedeţi plecînd, zise Devlin din uşă. Mi-ar face plăcere să rămîn la cină, dar am întîlnire cu un grup de călugăriţe la Rosalie's.

Rîse răguşit în timp ce închidea uşa în urma lui.

Cîteva clipe, atît Jeffrey, cît şi Carol rămaseră încremeniţi. Auziră o maşină demarînd în stradă, apoi îndepărtîndu-se. Carol fu aceea care rupse tăcerea:

– Ce s-a întîmplat la bancă? întrebă ea. Era furioasă: De ce nu ţi-au dat banii?

Jeffrey nu răspunse. Îşi privi doar soţia fără să scoată o vorbă. Reacţia lui faţă de Devlin îl făcea să tremure. Cumpăna dintre furie şi groază înclina spre groază. Devlin era întruchiparea celor mai mari temeri ale lui Jeffrey, mai ales după ce îşi dăduse seama că nu putea scăpa de el şi că nu se bucura de protecţia legii. Devlin era exact genul de om cu care Jeffrey îşi închipuia că erau înţesate închisorile. Se mira că individul nu-l ameninţase că o să-i rupă picioarele. În ciuda numelui său irlandez, părea un personaj răsărit direct din Mafia.

– Răspunde-mi! insistă Carol. Unde-ai fost?

Fără să lase jos servieta din mînă, Jeffrey se îndreptă spre camera lui. Simţea nevoia să fie singur. Imaginea de coşmar a unei închisori gemînd de deţinuţi ca Devlin îi năvăli în minte, ameţindu-l.

Carol îl apucă de braţ:

– Cu tine vorbesc! izbucni ea.

Jeffrey se opri şi privi mîna cu care Carol îl ţinea de braţ:

– Dă-mi drumul, zise el pe un ton stăpînit.

– Nu-ţi dau drumul pînă nu vorbeşti cu mine şi nu-mi spui unde ai fost.

– Dă-mi drumul, zise Jeffrey, ameninţător.

Carol chibzui puţin şi luă mîna de pe braţul lui. Jeffrey dădu iar să intre în camera lui. Ea se repezi după el.

– Nu eşti singurul de aici care a trecut prin stres, urlă ea în urma lui. Cred că am cît de cît dreptul la o explicaţie oarecare. A trebuit să mă lupt cu bestia aia ore în şir.

Jeffrey se opri la uşa camerei lui.

– Îmi pare rău, zise el. Îi era dator măcar atît. Carol era exact în spatele lui.

– Cred că am dovedit destulă înţelegere în toată situaţia asta, spuse ea. Acum te rog să-mi spui ce s-a întîmplat la bancă. Dudley spunea ieri că nu vor fi probleme.

– O să-ţi spun totul mai tîrziu. Avea nevoie de cîteva minute ca să se calmeze.

– Vreau să vorbim acum, insistă Carol.

Jeffrey deschise uşa şi intră în camera lui. Carol încercă să se strecoare după el, dar Jeffrey îi blocă drumul.

– Mai tîrziu! zise el mai tare decît ar fi vrut.

Îi închise uşa în nas. Carol auzi cheia răsucindu-se în broască. Ea începu să bată cu pumnii în uşă, simţindu-se frustrată, şi izbucni în plîns.

– Eşti insuportabil! Nu ştiu de ce am fost de acord să amîn divorţul. Asta-i mulţumirea de care am parte! Suspinînd, izbi cu piciorul în uşă, apoi traversă în fugă holul spre camera ei.

Jeffrey azvîrli servieta pe pat, apoi se aşeză alături de ea. N-avusese de gînd s-o întărîte atîta pe Carol, dar ce putea face? Cum putea să-i explice prin ce trecea el, cînd între ei nu mai existase o comunicare adevărată de ani în şir? Îşi dădea seama că-i datora o explicaţie, dar nu voia să-i spună adevărul pînă nu se hotăra ce să facă. Dacă-i spunea că pusese mîna pe bani, ea îi va cere să-i ducă imediat la bancă. Dar Jeffrey avea mai întîi nevoie de timp de gîndire. I se părea că pentru a nu ştiu cîta oară în ziua aceea nu se putea hotărî ce să facă.

Deocamdată, se ridică şi intră în baie. Umplu un pahar cu apă şi bău, ţinîndu-l cu amîndouă mîinile. Încă mai tremura, stăpînit de vîrtejul emoţiilor. Se privi în oglindă. Pe vîrful nasului se vedea o zgîrietură de pe urma palmei pe care i-o dăduse Devlin. Ambele urechi îi erau roşii ca focul. Se cutremură cînd îşi aminti cît de neputincios se simţise în faţa acelui individ.

Jeffrey se întoarse în dormitor şi-şi aruncă ochii la servietă. Deschizînd încuietorile, săltă capacul şi scoase însemnările lui

Chris Everson. Se uită la pachetele ordonate de bancnote de cîte o sută de dolari și se gîndi cu regret că mai bine rămînea în avion în după-amiaza aceea. Dacă ar fi făcut așa, acum ar fi fost în drum spre Rio și spre o viață nouă. Orice putea fi mai bun decît situația prin care trecea acum. Clipele plăcute petrecute cu Kelly, cina aceea minunată, păreau să i se fi întîmplat într-o altă viață.

Aruncîndu-și ochii la ceas, observă că era puțin peste ora opt. Ultima cursă Pan Am era la nouă și jumătate. Ar fi putut s-o prindă dacă pleca imediat.

Își amintea cît de îngrozitor se simțise în avion în după-amiaza aceea. Era, oare, posibil să reușească? Jeffrey se întoarse în baie și-și cercetă din nou urechile roșii și nasul zgîriat. De ce altceva era în stare Devlin, dacă ar fi fost zăvorîți în aceeași încăpere zi și noapte?

Jeffrey ieși din baie și se întoarse la servieta lui. Închise capacul și o încuie. Va pleca în Brazilia!

Cînd Devlin părăsise casa lui Rhodes, avusese de gînd să-și urmeze planul original cu mîncare italienească, urmată de niște beri în port. Dar, după ce ajunse cu cîteva clădiri mai încolo, flerul lui îl făcu să oprească mașina la marginea drumului. În minte i se derula conversația pe care o avusese cu doctorul. Din clipa în care Jeffrey spusese că banca era de vină că nu eliberase banii, Devlin își dăduse seama că era o minciună. Acum începu să se întrebe de ce fusese mințit.

– Așa-s doctorii! își zise Devlin. Se cred întotdeauna mai deștepți decît toată lumea.

Făcînd un viraj în U, Devlin se întoarse de unde venise și trecu cu viteză redusă prin fața casei lui Rhodes, încercînd să decidă cum să procedeze. Cu o clădire mai încolo, făcu iar un viraj în U și trecu din nou pe lîngă casă. De data asta, merse și mai încet. Găsi un loc de parcare și-și instală mașina acolo.

După părerea lui, avea două variante. Ori intra iar în casa lui Rhodes și-l întreba pe doctor de ce mințise, ori stătea pe loc și aștepta cîtva timp. Știa că îl băgase în sperieți pe tip. Asta și intenționase. Deseori, oamenii care se simțeau

vinovaţi de ceva reacţionau într-o confruntare dînd vina pe altcineva. Devlin se hotărî să-l aştepte pe Rhodes afară. Dacă nu se întîmpla nimic în aproximativ o oră, atunci se va duce să mănînce ceva şi se va întoarce să le facă o nouă vizită după aceea.

Închizînd motorul, Devlin se lăsă în jos cît putu mai mult în spatele volanului. Se gîndea la Jeffrey Rhodes, întrebîndu-se de ce fusese condamnat. Mosconi nu-i spusese nimic despre asta. Lui Devlin, Rhodes nu-i părea genul de criminal, nici măcar din specia intelectualilor.

Cîţiva ţînţari începură să tulbure reveria lui Devlin. După ce ridică geamul, temperatura din interiorul maşinii crescu. Devlin începu să-şi revizuiască planurile. Exact în clipa în care se pregătea să pornească motorul, observă o mişcare la capătul garajului. „Ei, ce se întîmplă aici?" se întrebă el, aplecîndu-se şi mai tare în scaun.

La început, Devlin nu-şi dădu seama cine era, domnul sau doamna. Apoi Jeffrey apăru lîngă garaj şi o luă drept spre maşină. În mînă ţinea o servietă şi mergea grăbit, cam adus de spate, de parcă se ferea să fie văzut de cineva din casă.

„Ah, începe să fie interesant", murmură Devlin. Dacă reuşea să dovedească tentativa lui Jeffrey de a fugi în timpul eliberării pe cauţiune, îl prindea şi-l arunca după gratii, iar el avea să se aleagă cu bani buni.

Fără să închidă uşa maşinii de teamă să nu audă Carol, Jeffrey eliberă frîna de mînă şi lăsă maşina să alunece uşor de-a lungul aleii şi să iasă în stradă. Abia atunci porni motorul şi luă viteză. Întoarse capul ca să-şi observe casa în timp ce se îndepărta, dar Carol nu-şi făcu apariţia. După ce mai depăşi o clădire, închise bine uşa şi-şi fixă centura de siguranţă. Fusese mai uşor să fugă decît îşi închipuise.

Cînd Jeffrey ajunse în aglomeraţia din Lynn Way, cu puzderia ei de maşini uzate şi cu reclamele ţipătoare de neon, începu să se liniştească. Rămăsese cu un oarecare tremur în trup după întîlnirea cu Devlin, dar se gîndi cu un sentiment de uşurare că, în curînd, individul şi riscul închisorii vor fi lăsate cu mult în urma lui.

Pe măsură ce se apropia de Aeroportul Internaţional Logan, fu cuprins de aceleaşi îndoieli pe care le încercase în dimineaţa aceea. Dar nu-i trebui decît să-şi atingă urechile vătămate ca să-şi reînnoiască hotărîrea. De data asta avea datoria să meargă pînă la capăt, oricare i-ar fi fost dubiile şi oricît de mare neliniştea.

Jeffrey avea cîteva minute de răgaz, aşa că se duse la casa de bilete ca să-l roage pe funcţionar să-i schimbe biletul de Rio de Janeiro. Ştia că biletul de pe această cursă era încă valabil. Se dovedi că biletul de noapte spre Rio era mai ieftin decît cel de după-amiază, aşa că se alese cu o diferenţă de bani destul de mare.

Ţinîndu-şi biletul între dinţi, valiza într-o mînă şi servieta în cealaltă, alergă spre serviciul de control. Schimbarea biletului durase mai mult decît se aşteptase. Nu voia să piardă zborul ăsta. Jeffrey se duse direct la aparatul cu raze X şi-şi săltă valiza pe banda transportoare. Tocmai se pregătea să facă acelaşi lucru cu servieta, cînd se simţi înhăţat de guler de cineva din spate.

– Pleci în vacanţă, doctore? îl întrebă Devlin cu un zîmbet strîmb. Smulse biletul de avion dintre dinţii lui Jeffrey. Ţinîndu-l pe Jeffrey de guler cu mîna stîngă, Devlin deschise pliantul conţinînd biletul şi citi destinaţia. Cînd văzu Rio de Janeiro, zise: Ia te uită! şi zîmbi larg.

Deja se vedea la una dintre mesele de joc din Las Vegas. Se simţea cu banii în buzunar!

Îndesînd biletul lui Jeffrey în buzunarul jachetei de doc, Devlin băgă mîna în buzunarul din spate şi scoase cătuşele. Cîteva persoane care se adunaseră în spatele lui Jeffrey ca să se apropie de aparatul cu raze X rămaseră cu gura căscată de uimire.

La vederea cătuşelor care-i erau atît de familiare, Jeffrey se trezi din apatie. Cu o mişcare bruscă, neaşteptată, îşi smuci violent servieta în direcţia lui Devlin. Acesta, încercînd să deschidă cătuşele cu mîna liberă, nu văzu lovitura.

Servieta îl izbi pe Devlin în tîmpla stîngă, exact deasupra urechii, proptindu-l în aparatul cu raze X. Cătuşele căzură cu zgomot pe podea.

Funcţionara din spatele aparatului scoase un ţipăt. Un poliţist în uniformă îşi ridică ochii de pe pagina sportivă a ziarului *Herald*. Jeffrey o tuli ca un iepure spre terminal şi ghişeele de bilete. Devlin îşi duse mîna la cap şi cînd se uită o văzu mînjită de sînge.

Jeffrey o rupse la fugă ca în cîmp deschis, încercînd să ocolească pasagerii, evitîndu-i pe unii şi izbindu-se de alţii. Cînd ajunse la locul unde holul aeroportului se întretăia cu terminalul propriu-zis, aruncă o privire spre zona de control. Îl văzu pe Devlin făcînd semn în direcţia lui, cu poliţistul în uniformă alături de el. Se mai uitau şi alţii în direcţia lui, mai ales cei de care se lovise.

În faţa lui Jeffrey se vedea un lift care aducea lumea de la etajul inferior. Jeffrey se repezi spre el, împingînd din calea lui pasagerii iritaţi şi bagajele lor. La etajul de jos se frămînta o mulţime de oameni, căci tocmai aterizaseră mai multe zboruri. Făcîndu-şi drum printre nou-veniţi, Jeffrey ocoli cît de repede putu zona bagajelor şi o zbughi în stradă printre uşile electronice.

Gîfîind, se opri la marginea trotuarului, încercînd să hotărască încotro s-o ia. Ştia că trebuia să iasă din aeroport imediat. Întrebarea era cum. Se vedea un şir de taxiuri, dar o coadă lungă de oameni îşi aştepta rîndul. Jeffrey nu dispunea de mult timp. Putea să fugă la garajul din parcare şi să-şi ia propria maşină, dar avu bănuiala că asta l-ar fi pus într-o situaţie fără ieşire. În primul rînd, Devlin ştia, probabil, unde se afla maşina lui. Poate că-l urmărise pînă la aeroport. Cum altfel ar fi ştiu unde să dea de el?

În timp ce Jeffrey îşi cîntărea soluţiile, se auzi huruitul autobuzului intraterminal pe şosea. Fără o clipă de şovăială, Jeffrey ţîşni în stradă şi se postă drept în calea lui, dînd din mîini cu disperare.

Autobuzul se opri, scîrţîind. Şoferul deschise uşa. În timp ce Jeffrey sări înăuntru, şoferul spuse:

– Omule, ori eşti tîmpit, ori eşti nebun, dar sper că eşti tîmpit, fiindcă nu mi-ar plăcea deloc să am un ţicnit printre pasageri. Scutură din cap cu îndoială, porni motorul şi apăsă pe pedala de acceleraţie.

Jeffrey îşi recăpătă echilibrul apucîndu-se de bara de deasupra capului şi îşi luă răgazul să se uite pe fereastră. Dădu cu ochii de Devlin şi de poliţist care-şi făceau loc prin mulţime şi pe lîngă caruselul de bagaje. Lui Jeffrey nu-i venea să creadă cît de norocos fusese. Nu-l văzuseră.

Jeffrey se aşeză pe scaun, cu servieta în poală. Încă respira greu. Următoarea staţie era terminalul central care deservea avioanele Delta, United şi TWA. Acolo coborî şi el. Strecurîndu-se printre maşini, alergă spre linia de taxiuri. Ca şi mai înainte, o mulţime de oameni aştepta.

Jeffrey şovăi o clipă, calculîndu-şi şansele. Încercînd să prindă curaj, porni direct spre dispecerul de taxiuri.

– Sînt doctor şi am imediat nevoie de un taxi, spuse el cu toată autoritatea de care se simţea în stare.

Chiar şi în situaţii de criză, Jeffrey nu putea suferi să profite de statutul său profesional.

Omul, care ţinea în mînă un carneţel şi un ciot de creion, îl măsură din cap pînă-n picioare. Fără să scoată o vorbă, îi făcu semn spre primul din şirul de taxiuri. În timp ce Jeffrey intra în maşină, cîţiva dintre cei din coadă mormăiră nemulţumiţi.

Jeffrey trînti uşa taxiului. Şoferul se uita la el prin oglinda retrovizoare. Era un tip tînăr, cu păr lung făcut parcă din sfoară.

– Încotro? întrebă el.

Aplecîndu-se de mijloc, Jeffrey îi spuse să părăsească doar zona aeroportului. Taximetristul întoarse capul să-l privească pe Jeffrey drept în ochi.

– Am nevoie de o destinaţie, omule! zise el.

– Perfect! În centru.

– Unde în centru! îl întrebă taximetristul, iritat.

– O să hotărăsc cînd ajungem acolo, îi răspunse Jeffrey, întorcînd capul ca să se uite prin geamul din spate. Mergi înainte!

– Doamne sfinte! bombăni șoferul, dînd din cap cu îndoială. În plus, îl înfuria faptul că avea să se aleagă cu mai nimic. Așteptase la rînd o jumătate de ceas și sperase să aibă o cursă într-un loc ca Weston. Și, pe lîngă taxa redusă, pasagerul lui era un scrîntit sau, poate, mai rău decît atît. Cînd trecură pe lîngă o mașină a poliției la capătul terminalului, tipul se lungi pe bancheta din spate. Asta-i lipsea: un scrîntit, scăpat de la pîrnaie!

Jeffrey își ridică încet capul, chiar dacă taxiul depășise de mult mașina poliției. Întoarse capul și se uită prin geamul din spate. Nu părea să-i urmărească nimeni. Nu se auzeau sirene, nu se vedeau semnalizări din faruri. Privi din nou în față. În sfîrșit, se lăsase noaptea. Înaintea lor se așternea o mare mișcătoare de lumini de poziție. Jeffrey încercă să-și limpezească mintea ca să poată gîndi.

Procedase oare bine? Cedase impulsului de a fugi. Era, pe drept cuvînt, îngrozit de Devlin, dar trebuia să fugă, mai cu seamă în prezența unui polițist?

Șocat, Jeffrey își aminti că Devlin îi smulsese biletul ce dovedea că intenționase să nu se prezinte la tribunal după eliberarea pe cauțiune. Asta era un motiv suficient pentru a fi aruncat în închisoare. Ce efect ar putea avea tentativa sa de fugă asupra recursului? Jeffrey nu-și dorea să fie de față cînd va afla Randolph.

Jeffrey nu prea cunoștea chițibușurile legii, dar atîta lucru știa și el: prin purtarea lui bîlbîită, nehotărîtă, reușise să se transforme într-un adevărat evadat. Acum va trebui să facă față unei acuzații cu totul diferite, poate unui număr de acuzații cu totul diferite.

Taxiul intră în Summer Tunnel. Circulația nu era prea intensă, așa că înaintau repede. Jeffrey se întreba dacă n-ar fi fost bine să se ducă direct la poliție. Ar fi preferabil să recunoască și să se predea? Poate c-ar fi trebuit să se ducă la

o staţie de autobuz şi să părăsească oraşul. Se gîndea să închirieze o maşină – în felul ăsta ar fi fost mai independent. Dar problema era că singurele locuri de închiriat maşini care erau deschise la acea oră din noapte se aflau la aeroport.

Jeffrey era în dilemă. Nu ştia ce să facă. Fiecare plan de acţiune la care se putea gîndi avea dezavantajele lui. Şi, de fiecare dată cînd i se părea că a atins fundul, se cufunda şi mai adînc.

4

Marți
16 mai 1989
9.42 p.m.

– Am și vești bune și vești rele, îi spuse Devlin lui Michael Mosconi. Pe care vrei să le auzi mai întîi?

Devlin suna de la un telefon public din aeroport, aflat mai jos de poarta „Plecări“ a Liniilor Aeriene PanAm. Scotocise tot terminalul în căutarea lui Jeffrey, fără noroc. Polițistul plecase să-i alerteze pe ceilalți funcționari ai aeroportului. Devlin îl suna pe Michael Mosconi pentru ajutoare suplimentare. Era uimit că doctorul avusese atîta baftă ca să-i scape.

– N-am chef acum de glume, îi răspunse Mosconi, enervat. Spune ce-ai de spus și termină!

– Ei, hai, relaxează-te! Veștile bune ori veștile rele? Lui Devlin îi plăcea să-l necăjească pe Mosconi, știindu-l o țintă atît de ușoară.

– S-aud veștile bune, spumegă Mosconi, înjurînd în barbă. Și vezi să fie bune!

– Depinde de punctul tău de vedere, răspunse Devlin vesel. Vestea bună este că-mi datorezi cîteva sutare. Acum cîteva minute l-am oprit pe doctor să se urce într-un avion de Rio de Janeiro.

– Nu-mi vinzi gogoși? întrebă Mosconi.

– Nici vorbă... și pot să-ți dovedesc cu biletul!

– Asta-i *grozav*, Dev! exclamă Mosconi excitat. Dumnezeule, cauțiunea tipului e de cinci sute de mii de dolari! Asta

m-ar fi ruinat. Cum naiba ai făcut? Vreau să zic, cum de ai ştiut că încerca să scape de plata cauţiunii? Trebuie să recunosc, eşti nemaipomenit, Dev!

– Ce plăcut e să te iubească cineva! zise Devlin. Dar ai uitat de veştile proaste. Devlin zîmbi răutăcios în receptor, ştiind care va fi reacţia lui Mosconi.

Urmă o scurtă pauză, după care Mosconi gemu:

– Fie, dă-mi veştile rele.

– În momentul de faţă, nu ştiu unde se află bunul doctor. Este în libertate, pe undeva prin Boston. Pusesem mîna pe el, dar ticălosul de slăbănog m-a pocnit cu servieta înainte să-i pun cătuşele. Nu m-aş fi aşteptat, că doar e doctor, ce dracu'.

– Trebuie să dai de el, urlă Mosconi. Cum naiba de-am avut încredere în el? Ar trebui să mă caut la cap.

– Am explicat poliţiei aeroportului cum stau lucrurile, zise Devlin. Aşa că-l caută. Bănuiesc că n-o să mai încerce să fugă cu avionul. În orice caz, nu de la Logan. Ah, uitasem, i-am sechestrat şi maşina.

– Vreau să pui mîna pe tip! strigă Mosconi ameninţător. Vreau să-l văd băgat la zdup. Rapid! M-auzi, Devlin?

– Te-aud, omule, dar nu te-am auzit rostind nici un fel de cifre. Ce-mi oferi dacă ţi-l aduc pe criminalul ăsta periculos?

– Termină cu gluma, Dev!

– Stai puţin, nu glumesc deloc. S-ar putea ca doctorul să nu fie chiar atît de periculos, dar aş vrea să ştiu cît eşti tu de serios în legătură cu tipul ăsta. Cel mai bine ar fi să-mi spui cu ce fel de răsplată o să m-aleg.

– Pune mîna pe el şi pe urmă discutăm şi despre cifre.

– Michael, drept cine mă iei, mă crezi vreun tîmpit?

Se lăsă o tăcere încordată. Devlin o rupse.

– Ei, poate c-ar fi bine să mă duc să mănînc ceva şi pe urmă să văd vreun film. Ne vedem mai tîrziu, bătrîne.

– Stai! zise Michael. Fie, o să facem cîştigul pe din două. Douăzeci şi cinci de mii.

– Să-l facem pe din nouă? Se miră Devlin. Asta nu-i rata obişnuită, amice.

– Bine, dar tipul ăsta nu-i genul de ucigaş înarmat, cu sînge rece, cu care ai tu de-a face de obicei.

– Nu văd ce importanţă ar avea asta, zise Devlin. Dacă angajezi pe altcineva, o să-ţi ceară toată suma de 10%. Asta înseamnă cincizeci de miare. Dar, uite, cum o să facem. Fiindcă ne cunoaştem de mult, îţi fac treaba pentru patruzeci de miare şi poţi păstra zece pentru că ai completat hîrtiile alea.

Lui Mosconi nu-i plăcea să cedeze, dar nu era în situaţia să se tocmească.

– Fie, ticălosule! se învoi el. Dar îl vreau pe doctor la zdup, cît de curînd, înainte de pierderea garanţiei. Pricepi?

– Am să acord problemei toată atenţia cuvenită, spuse Devlin. Mai ales acum cînd ai insistat să fii atît de generos. Între timp, trebuie să blocăm ieşirile obişnuite din oraş. Aeroportul se află deja sub control, dar mai rămîn staţiile de autobuz, căile ferate şi agenţiile de închiriat maşini.

– Am să-l sun pe sergentul de poliţie, de serviciu. În noaptea asta ar trebui să fie Albert Norstadt, aşa că, în privinţa asta, n-o s-avem probleme. Ce-ai de gînd să faci?

– Am să pun casa doctorului sub pază, răspunse Devlin. Bănuiesc că ori îşi face apariţia acolo, ori o să-i telefoneze nevesti-sii. Dacă-i telefonează nevesti-sii, probabil că ea îl va căuta acolo unde se află el.

– Cînd dai de el, tratează-l de parc-ar fi lichidat o duzină de oameni, zise Mosconi. Nu te purta cu mănuşi. Află că vorbesc serios, Dev. În momentul ăsta nu prea îmi pasă dacă-l aduci viu sau mort.

– Ai grijă să rămînă în oraş şi dau eu de el. Dacă ai probleme cu poliţia, caută-mă la telefonul din maşină.

Taximetristul lui Jeffrey deveni mai bine dispus văzînd că suma de pe aparatul de taxat se ridică. Neputînd să se decidă unde să se ducă, Jeffrey îl puse pe tînăr să meargă fără ţintă prin Boston. În timp ce dădeau roată periferiei cartierului Boston Gardens pentru a treia oară, aparatul de înregistrat ajunse la treizeci de dolari.

Jeffrey se temea să se ducă acasă. Casa sa avea, cu siguranţă, să fie primul loc unde va încerca Devlin să-l găsească. De fapt, Jeffrey nu îndrăznea să se ducă nicăieri. Se temea să se ducă în orice staţie de autobuz sau de tren, ca nu cumva autorităţile să fi fost alertate deja, în vreun fel. I se părea că toţi poliţiştii din Boston puteau fi pe urmele lui.

Jeffrey se gîndi să încerce să-l sune pe Randolph să vadă ce putea face avocatul – dacă putea face ceva – ca să întoarcă lucrurile îndărăt la situaţia de dinainte de sosirea la aeroport. Nu era optimist, dar merita să ia în considerare această posibilitate. În acelaşi timp, hotărî că ar fi bine să ia o cameră la un hotel, dar nu la unul dintre cele mai bune. Hotelurile bune vor fi, probabil, al doilea loc unde îl va căuta Devlin.

Aplecîndu-se spre geamul de plexiglas care îl despărţea de omul de la volan, Jeffrey îl întrebă pe taximetrist dacă ştia vreun hotel ieftin. Taximetristul stătu o clipă pe gînduri.

– Da, răspunse el. Hotelul Plymouth, de pildă.

Plymouth era un han mare pentru automobilişti.

– Ceva mai puţin cunoscut. Nu contează dacă e mai prăpădit. Caut ceva mai izolat, mai comun.

– Ar fi Essex.

– Unde-i ăsta?

– De cealaltă parte a oraşului, răspunse şoferul. Îl privi pe Jeffrey în oglinda retrovizoare să vadă dacă numele nu-i evocă ceva. Essex era un soi de hazna, mai degrabă un sălaş pentru vagabonzi decît un hotel. Era frecventat de multe dintre prostituatele locului.

– Deci, e ceva de categorie mai joasă? întrebă Jeffrey.

– Mai joasă decît ai crede.

– Sună perfect! zise Jeffrey. Să mergem acolo. Se lăsă iar să cadă pe banchetă. Faptul că nu auzise niciodată de Essex suna promiţător, de vreme ce trăise în zona Bostonului de aproape douăzeci de ani, chiar de cînd îşi începuse studiile de medicină.

Şoferul coti la stînga, intrînd din Arlington Street în Boylston, apoi o porni spre centru. Acolo drumul cobora brusc în pantă. În contrast cu zonele elegante ce împrejmuiau

Boston Garden, se vedeau clădiri părăsite, magazine porno şi străzi presărate cu gunoaie. Vagabonzii bîntuiau pe alei sau stăteau pe vine pe treptele clădirilor cu camere ieftine de închiriat. Cînd taxiul trebui să se oprească la semafor, o fată cu faţa plină de coşuri, purtînd o fustă obscen de scurtă, ridică din sprîncene spre Jeffrey cu înţeles. Nu părea să aibă mai mult de 15 ani.

Firma de neon roşu de la hotelul Essex fusese inspirat transformată în SEX EL; celelalte litere dispăruseră. Văzînd ce prăpădită era clădirea, Jeffrey avu o clipă de şovăială. Uitîndu-se pe fereastră din adăpostul sigur al maşinii, cercetă cu băgare de seamă faţada de cărămidă murdară a hotelului. Adjectivul „prăpădit" era prea binevoitor. Un beţiv, care îşi ţinea strînsă la piept sticla învelită într-o pungă de hîrtie cafenie, zăcea în dreapta scărilor de la intrare.

– Ai vrut ieftin, zise taximetristul. Ieftin ai!

Jeffrey îi întinse o hîrtie de o sută de dolari scoasă din servietă.

– N-ai mărunt? se plînse şoferul.

Jeffrey scutură din cap.

– N-am patruzeci şi doi de dolari.

Taximetristul oftă şi începu un ritual complicat pasiv-agresiv de înmînare a restului. Dîndu-şi seama că ar fi mai bine pentru el să nu lase în urma lui un taximetrist enervat, Jeffrey îi mai dădu zece dolari în plus. Şoferul îi spuse chiar mulţumesc şi-i ură noapte bună, înainte de a porni maşina.

Jeffrey cercetă din nou hotelul. Pe dreapta, se vedea o clădire părăsită ale cărei ferestre, cu excepţia celor de la parter, erau acoperite cu placaj. La parter, se aflau o casă de amanet şi un magazin de închiriat casete video cu filme porno. La stînga, se ridica o clădire de birouri la fel de dărăpănată ca Essex Hotel. Dincolo de clădirea de birouri se vedea un magazin de băuturi ale cărui ferestre erau apărate de gratii ca o fortăreaţă. Mai încolo de magazinul de băuturi, se întindea un loc viran, presărat cu gunoaie şi cărămizi sparte.

Interiorul hotelului era cam tot atît de elegant ca şi exteriorul. Mobilierul holului consta dintr-o singură canapea

jerpelită și vreo jumătate de duzină de scaune pliante de metal. Un telefon simplu cu fise era singura decorațiune de pe perete. Exista și un lift, dar anunțul de pe ușă spunea: DEFECT. Lîngă lift se afla o ușă masivă cu o fereastră acoperită cu sîrmă care ducea spre casa scării. Cu o senzație de leșin în stomac, Jeffrey se îndreptă spre recepție.

În spatele ghișeului, un bărbat de șaizeci și ceva de ani, cu haine ponosite, îl privi bănuitor. Doar traficanții de droguri veneau la Essex cu serviete. Funcționarul tocmai se uita la un televizor alb-negru, cu ecran mic, căruia nu-i lipseau antenele demodate în formă de urechi de iepure. Avea părul neîngrijit și o barbă de trei zile. La gît purta cravată, dar era desfăcută puțin la guler și avea un șir de pete de sos în partea de jos.

– Pot să vă fiu de ajutor cu ceva? întrebă el, aruncîndu-i o privire rapidă lui Jeffrey. A fi de ajutor părea ultimul lucru pe care era înclinat să-l facă.

Jeffrey aprobă din cap.

– Aș vrea o cameră.

– Aveți rezervare? îl întrebă omul.

Lui Jeffrey nu-i veni să creadă că omul vorbea serios. Rezervare într-o bombă ca asta? Dar nu voia să-l jignească. Se hotărî să-și joace rolul.

– N-am rezervare, zise el.

– Prețurile sînt de zece dolari pe oră sau douăzeci și cinci pe noapte, îl informă omul.

– Dar pentru două nopți? îl întrebă Jeffrey.

Omul ridică din umeri.

– Cincizeci de dolari plus taxa în avans, răspunse el.

Jeffrey semnă „Richard Bard“. Îi dădu funcționarului restul pe care-l primise de la taximetrist, la care mai adăugă o hîrtie de cinci dolari și încă alți cîțiva din portmoneul lui. Omul îi dădu o cheie de care atîrnau un lanț și o placă de metal pe care era gravat 5E.

Scara oferea primul și unicul semn că acea clădire fusese cîndva aproape elegantă. Treptele erau din marmură albă, acum de mult pătată și ciobită. Balustrada bogat ornamentată era din fier forjat cu înflorituri.

Camera pe care o primise Jeffrey avea vedere la stradă. Cînd deschise uşa, văzu că încăperea primea lumină doar de la firma prăpădită de neon de deasupra intrării, cu patru etaje mai jos. Jeffrey aprinse lumina electrică şi-şi cercetă noua locuinţă. Pereţii nu mai fuseseră zugrăviţi de ani buni. Zugrăveala care mai rămăsese era pătată şi jupuită. Era greu de spus care fusese culoarea originală; părea să fi fost ceva între cenuşiu şi verde. Mobilă era puţină: un pat de o persoană, o noptieră cu o lampă căreia îi lipsea abajurul, o măsuţă de jucat cărţi şi un singur scaun de lemn. Cuvertura era de catifea cu cîteva pete verzui. O uşă subţire de panel ducea spre baie.

Jeffrey ezită o clipă să intre, dar avea de ales? Se hotărî să încerce să ia partea bună a situaţiei grele în care se afla sau măcar să se adapteze. Trecu pragul şi zăvorî uşa. Se simţea îngrozitor de singur şi de izolat. Zău că mai rău nici nu se putea!

Jeffrey se aşeză pe pat, apoi se lungi pe el, rămînînd cu picioarele bine lipite de podea. Îşi dădu seama cît era de epuizat, abia cînd spinarea i se întinse pe saltea. I-ar fi plăcut să se ghemuiască în pat cîteva ceasuri ca să nu mai ştie de nimic şi să se odihnească, dar nu era timpul potrivit pentru un pui de somn. Trebuia să-şi stabilească o strategie, un plan. Dar, înainte de toate, trebuia să dea cîteva telefoane.

Neexistînd nici un telefon în această cameră sordidă de hotel, Jeffrey trebui să se ducă în hol ca să telefoneze. Îşi luă servieta cu el, temîndu-se să n-o scape din ochi nici măcar un minut.

Jos, funcţionarul părăsi fără chef jocul echipei Red Sox ca să-i dea lui Jeffrey nişte fise de telefon.

Primul telefon i-l dădu lui Randolph Bingham. Jeffrey nu trebuia să fie avocat ca să ştie că avea neapărată nevoie de un bun sfat juridic. În timp ce Jeffrey aştepta să i se răspundă la telefon, aceeaşi fată cu faţa plină de coşuri pe care o văzuse prin geamul taxiului intră pe uşa principală. Era însoţită de un tip chel, cu un aer nervos, care avea agăţat la rever un ecuson cu cuvintele: „Salut! Eu sînt Harry“. Era, fără îndoială un tip

venit la vreo convenţie, căruia îi plăcea să-şi pună viaţa în pericol. Jeffrey întoarse capul ca să nu fie martor la tocmeala de la recepţie. Randolph răspunse la telefon cu obişnuitul lui accent aristocratic.

– Am o problemă, zise Jeffrey, fără măcar să spună cine era.

Dar Randolph îi recunoscu imediat vocea. În cîteva fraze simple, Jeffrey îi spuse ultimele noutăţi. Mărturisi totul, inclusiv faptul că-l pocnise pe Devlin cu servieta în prezenţa unui poliţist şi urmărirea care avusese loc apoi prin terminalul aeroportului.

– Doamne sfinte! asta fu tot ce reuşi Randolph să spună cînd Jeffrey termină de vorbit. Apoi adăugă, aproape furios: Înţelegi că asta nu te poate ajuta la recurs. Şi va avea, cu siguranţă, urmări asupra condamnării.

– Ştiu, răspunse Jeffrey. De atîta lucru îmi dădeam şi eu seama. Dar nu te-am sunat ca să-mi spui că am dat de bucluc. Am priceput şi eu asta fără sfatul nimănui. Vreau să ştiu ce poţi face ca să mă ajuţi.

– Ei bine, înainte să fac eu ceva, trebuie să te predai.

– Dar...

– Nici un fel de dar. Te-ai pus deja într-o situaţie extrem de grea în faţa curţii.

– Dar dacă mă predau, e posibil să-mi retragă curtea de tot cauţiunea?

– Jeffrey, n-ai de ales. Avînd în vedere încercarea ta de a fugi din ţară, nu poţi spune că te-ai străduit să-i cîştigi încrederea.

Randolph dădu să spună mai mult, dar Jeffrey i-o tăie scurt.

– Îmi pare rău, dar n-am de gînd să mă duc la închisoare. Sub nici un motiv.

Jeffrey trînti receptorul. Nu putea să-i reproşeze lui Randolph sfatul pe care i-l dăduse. În unele privinţe, era exact ca în medicină: uneori, pacientul, pur şi simplu, nu voia să audă de terapia propusă de doctor.

Continuînd să-şi ţină mîna pe receptor, Jeffrey întoarse capul spre recepţie ca să vadă dacă trăsese cineva cu urechea

la conversaţia lui. Tînăra cu fustă scurtă şi clientul ei dispăruseră sus, iar funcţionarul era din nou cu ochii lipiţi de micul lui televizor. Un alt bărbat ce părea de vreo şaptezeci de ani apăruse în hol şi stătea pe canapeaua jerpelită, răsfoind o revistă.

Dînd drumul unei alte fise în telefon, Jeffrey formă numărul de acasă.

– Unde eşti? întrebă Carol de îndată ce Jeffrey bombăni un salut mohorît.

– Sînt în Boston, îi răspunse el. N-avea de gînd să-i spună nimic mai clar, dar simţea că îi datora măcar atît. Ştia că era furioasă pentru că el plecase fără un cuvînt, dar ţinea s-o avertizeze în caz că apărea din nou Devlin. Şi voia să-i spună să se ducă să ia maşina. În afară de asta, el nu se aştepta la nici un semn de simpatie. Nu se alese decît cu o izbucnire de furie.

– De ce nu mi-ai spus că aveai de gînd să pleci de acasă? se repezi Carol la el. Eu am avut răbdare şi te-am susţinut toate lunile astea, şi uite care mi-e răsplata! Te-am căutat prin toată casa pînă să-mi dau seama că maşina ta dispăruse.

– Chiar despre maşină vreau să-ţi vorbesc acum, zise Jeffrey.

– Nu mă interesează maşina ta, izbucni Carol.

– Carol, ascultă-mă! urlă la ea Jeffrey. Dar cînd văzu că ea era dispusă să-i dea o şansă de a vorbi, el îşi potoli vocea, înfăşurînd receptorul cu mîna. Maşina mea e la aeroport, în parcajul central. Biletul e în scrumieră.

– Ai de gînd să te sustragi de la plata cauţiunii? îl întrebă Carol, neîncrezătoare. O să pierdem casa! Am semnat garanţie de bună-credinţă...

– Sînt unele lucruri mai importante decît casa! se răsti Jeffrey, nereuşind să se stăpînească. Îşi coborî din nou vocea. În afară de asta, casa din Cape nu e ipotecată. Poţi s-o iei pe aia dacă-ţi faci griji cu banii.

– Tot nu mi-ai răspuns, zise Carol. Ai de gînd să te sustragi de la plata cauţiunii?

– Nu ştiu, oftă Jeffrey. Şi chiar că nu ştia. Asta era adevărul. Încă nu avusese timp să chibzuiască totul.

– Ştii, maşina e acolo, la al doilea nivel. Dacă vrei, bine. Dacă nu vrei, tot bine.

– Vreau să vorbim despre divorţul nostru, spuse Carol. Am tărăgănat destul lucrurile. Deşi am, sincer, toată înţelegerea pentru problemele tale, trebuie să-mi văd şi de viaţa mea.

– O să te mai sun eu, îi răspunse Jeffrey, enervat. Apoi îi trînti şi ei telefonul în nas.

Clătină din cap cu tristeţe. Nu-şi prea amintea să fi existat vreodată căldură în relaţia lui cu Carol. O relaţie pe ducă era ceva atît de urît. Uite, ajunsese un fugar şi ei nu-i păsa decît de proprietăţi şi de divorţ. Ei, avea şi ea viaţa ei de care trebuia să se ocupe. Normal. Oricum, situaţia asta nu putea dura mult. Va scăpa de el pentru totdeauna.

Se uită la telefon. Şi-ar fi dorit s-o sune pe Kelly. Dar ce putea să-i spună? Putea să-şi recunoască încercarea eşuată de a fugi? Jeffrey se simţi cuprins de nehotărîre şi confuzie.

Ridicîndu-şi servieta, traversă holul, evitînd intenţionat să se uite la cei doi bărbaţi.

Simţindu-se şi mai singur decît înainte, urcă cele patru etaje pe scara întortocheată şi murdară şi se întoarse în camera lui mohorîtă. Se opri la fereastra inundată de lumina roşie de neon, întrebîndu-se ce avea de făcut. Ah, cît îşi dorea s-o sune pe Kelly, dar nu se putea. Se simţea prea jenat. Se îndreptă spre pat, întrebîndu-se dacă va putea să doarmă. Trebuia să facă ceva. Aruncă o privire către servietă.

5

Marți
16 mai 1989
10.51 p.m.

Singura lumină din cameră venea de la televizor. Un pistol calibrul 45 și șase fiole de Marcaină puse pe un birou de lîngă televizor luceau în lumina blîndă. Pe ecran, trei jamaicani se aflau într-o cameră înghesuită de hotel și toți trei erau, în mod clar, foarte nervoși. Fiecare avea în mînă cîte o armă de asalt AK-47. Cel mai voinic dintre cei trei se tot uita la ceas. Frunțile le erau îmbrobonate de sudoare. Tensiunea evidentă a jamaicanilor era în puternic contrast cu ritmul de reggae care se auzea dintr-un radiou de pe noptieră. Apoi, ușa fu dată brusc de perete.

Crockett intră primul, ținînd strîns în mînă un pistol automat de nouă milimetri cu țeava îndreptată spre tavan. Cu o mișcare agilă, ca de felină, înfipse țeava armei în pieptul primului jamaican și trase.un glonț mortal, silențios. Crockett descărcă al doilea glonț în cel de-al doilea bărbat, în momentul în care Tubbs apăru în cadrul ușii ca să se ocupe de al treilea. Cît ai clipi din ochi treaba era gata.

Crockett clătină din cap. Purta haiele lui obișnuite: o jachetă scumpă Armani, peste un tricou sport de bumbac.

– Exact la țanc, Tubbs, zise el. Mi-ar fi fost greu să-l dau gata pe al treilea fante.

Cînd semnalul de sfîrșit apăru pe ecranul televizorului, Trent Harding își salută un tovarăș imaginar: „Perfect!“

exclamă el, triumfător. Violenţa de la TV avea un efect stimulator asupra lui. Îl încărca cu energie agresivă, care se cerea exprimată. Trăia ca să se imagineze pe sine descărcînd gloanţe în piepturile oamenilor, aşa cum făcea tot timpul Don Johnson. Trent se gîndea uneori că ar fi trebuit să intre în poliţie. Ce bine-ar fi fost dacă, atunci cînd se înscrisese în marină, ar fi ales poliţia militară. Dar se hotărîse să devină marinar. Îi mersese destul de bine. Se simţea stimulat şi învăţase nişte chestii grozave. Înainte de a intra în marină, nu se gîndise niciodată că va deveni marinar. Prima oară cînd se gîndise la asta fusese în momentul cînd surprinsese o conversaţie în timpul unor antrenamente. Curios, dar ideea unor exerciţii fizice i se părea atrăgătoare şi îi plăcea că diverşi tipi veneau la el pentru ajutor şi sfaturi.

Trent se ridică de pe canapeaua din camera de zi şi intră în bucătărie. Era un apartament confortabil cu un dormitor şi două băi. Trent putea să-şi permită mai mult, dar era destul de mulţumit cu ce avea. Locuia la ultimul etaj al unei clădiri de cinci niveluri în spatele zonei Beacon Hill. Ferestrele dormitorului şi ale camerei de zi dădeau spre Garden Street. Bucătăria şi cea mai mare dintre băi aveau vedere spre o curte interioară.

Scoţînd un Amstel Light din frigider, Trent desfăcu capacul şi trase o duşcă zdravănă care-i merse la inimă. Credea că berea era, oarecum, calmantă. Era neliniştit şi nervos după ora petrecută urmărind serialul *Miami Vice*. Chiar şi reluările îl întărîtau îndeajuns ca să-i facă chef să dea buzna într-unul din barurile din împrejurimi să vadă dacă putea să işte vreun scandal. Putea, oricînd, să dea de un homosexual, doi, pe Cambridge Street, cu care să se ia la harţă.

Trent arăta ca un tip care căuta scandalul cu lumînarea. Şi, judecînd după mutra lui, reuşise de multe ori să dea de el. Era un individ solid, musculos, de douăzeci şi opt de ani, care-şi purta părul blond spălăcit tuns în aşa-zisul stil periuţă. Ochii îi erau albaştri, pătrunzători. Avea o cicatrice sub ochiul stîng, care se întindea pînă la ureche. Se alesese cu ea

fiindcă se nimerise în calea unei sticle de bere, sparte într-o încăierare din San Diego. El avusese nevoie de cîteva cusături, dar celuilalt tip trebuise să i se repare toată fața. Tipul făcuse greșeala de a-i spune lui Trent că are un fund nostim. Trent se înfierbînta de fiecare dată cînd își amintea de acest episod. Ce jigodie, ce poponar nenorocit!

Trent se întoarse în camera lui și-și puse sticla de bere pe televizor. Luă pistolul de 45 cu care-l „șmecherise" pe un marinar în schimbul unor droguri. Arăta bine în mîna lui mare. Apucînd pistolul cu ambele mîini, Trent îndreptă țeava spre ecranul televizorului, cu brațele nemișcate și coatele lipite de corp. Se răsuci și îndreptă arma spre fereastra deschisă.

Peste drum, o femeie își deschidea fereastra dormitorului. „Ai dat de noroc, scumpo", șopti Trent. Potrivi pistolul cu grijă, coborînd țeava pînă cînd cîmpul de vizibilitate apropiat și cel depărtat se clarificară perfect și ținti spre trunchiul femeii. Încet, cu atenție, Trent apăsă pe oțelul rece al trăgaciului.

În clipa cînd se auzi păcănitul mecanismului de tragere, Trent strigă „Poc!" prefăcîndu-se că pistolul zvîcnește în aer în recul. Zîmbi. Ar fi putut ciurui femeia dac-ar fi apăsat cu adevărat pe trăgaci. Și-o imagina azvîrlită îndărăt în apartamentul ei, cu o gaură drăguță în piept din care să țîșnească sîngele.

Punînd iar pistolul pe televizor alături de sticla cu bere, Trent apucă una dintre fiolele de Marcaină de pe birou. Aruncînd-o în aer, o prinse cu cealaltă mînă pe care o ținuse la spate. Porni liniștit spre bucătărie ca să scoată ustensilele necesare din ascunzătoare lor.

Mai întîi, trebui să scoată geamul de la raftul unuia dintre dulăpioarele de lîngă frigider. Pe urmă, ridică ușor placajul dreptunghiular care ducea spre ascunzătoare: un spațiu ca o criptă între fundul dulăpiorului și peretele exterior. Trent scoase de acolo o singură fiolă plină cu un lichid galben și cîteva seringi măsura 18. Făcuse rost de fiola asta de la un columbian la Miami. Seringile le obținuse ușor datorită

slujbei sale la spital. Duse din nou în dormitor cele două fiole şi seringile, împreună cu lampa cu propan pe care o scoase de sub chiuveta din bucătărie.

Trent întinse mîna spre sticlă şi mai trase încă o duşcă de bere. Fixă lampa cu propan pe un mic trepied pe care-l ţinea pliat sub pat. Scoase o ţigară din pachetul de pe televizor şi o aprinse cu un chibrit.

Trent trase adînc în piept şi aprinse lampa cu propan cu ţigara. Apoi luă unul dintre acele măsura 18. După ce trase în seringă o cantitate foarte mică de lichid galben, încălzi capătul acului pînă se înroşi ca focul. Ţinînd acul în flacără, luă fiola de Marcaină şi-i încălzi capătul pînă se înroşi şi el. Cu mişcări pricepute, experimentate, înfipse acul fierbinte în sticla înmuiată şi lăsă să cadă o picătură de lichid galben. Urma partea cea mai afurisită. Aruncă acul şi începu să răsucească fiola, introducînd-o iar în partea cea mai fierbinte a flăcării. O ţinu acolo cîteva clipe, destul pentru ca locul înţepat să se închidă.

Continuă să răsucească fiola şi după ce o scoase din flacără. Nu se opri pînă ce sticla nu se răci bine.

„Fir-ar să fie!" izbucni Trent, privind cum capătul fiolei formează, dintr-o dată, o adîncitură nedorită. Deşi, de fapt, inobservabilă, Trent nu putea să rişte cu un astfel de rebut. Dacă era destul de atent cineva ca să observe, fiola avea să fie aruncată ca necorespunzătoare. Sau, şi mai rău, cineva dintre cei de faţă putea deveni bănuitor. Scîrbit, Trent aruncă fiola la gunoi.

„Lua-te-ar dracu'", mormăi el, apucînd o nouă fiolă de Marcaină. Trebuia să încerce din nou. În timp ce repeta procedeul, devenea din ce în ce mai înverşunat, înjurînd furios pînă cînd şi cea de-a treia încercare sfîrşi cu un eşec. În cele din urmă, la a patra încercare, locul înţepăturii se sudă cum trebuie; capătul curbat îşi menţinu conturul neted emisferic.

Ţinînd fiola în lumină, o cercetă atent. Era aproape perfectă. El îşi putea da seama că sticla fusese înţepată, dar trebuia să te uiţi foarte atent. Se gîndea că era, poate, cea mai bună pe care o făcuse vreodată. Avea o mare satisfacţie,

că reuşise o treabă atît de grea. Cînd avusese prima oară ideea asta, cu cîţiva ani în urmă, nu-şi închipuia că va izbuti. Muncea ore întregi la ceea ce putea face acum în cîteva minute.

O dată ce realiză ceea ce-şi propusese, Trent duse înapoi în ascunzătoare fiola cu lichid galben, pistolul de calibrul 45 şi fiolele de Marcaină rămase. Puse la loc fundul fals al dulăpiorului şi fixă din nou geamul.

Luă fiola de Marcaină falsificată şi o scutură bine. Picătura de lichid galben se dizolvase de mult. Întoarse fiola cu fundul în sus, ca să vadă dacă nu transpiră pe undeva. Dar locul înţepăturii era aşa cum se aşteptase să fie: etanş.

Se gîndi cu bucurie la efectul pe care fiola îl va avea în curînd în sălile de operaţie de la spitalul St. Joseph. Se gîndea mai ales la doctorii ăia nemaipomeniţi şi la prăpădul pe care-l va dezlănţui în locul acela. În visele sale cele mai îndrăzneţe, Trent nu-şi putea închipui că şi-ar fi putut alege o carieră mai frumoasă.

Trent nu-i putea suferi pe doctori. Se purtau întotdeauna ca nişte atotştiutori, cînd, de fapt, mulţi dintre ei erau nişte tembeli, mai ales cei din marină. În cele mai multe cazuri, Trent ştia de două ori mai mult decît doctorii şi, cu toate astea, trebuia să asculte de ordinele lor. În mod special, îl ura pe porcul ăla de doctor din marină care-l reclamase fiindcă ciordise nişte amfetamine. Ce ipocrit! Toată lumea ştia că, de multă vreme, doctorii şterpeleau medicamente şi instrumente şi cîte altele. Pe urmă mai era şi perfidul ăla de doctor care se plînsese la şeful lui în legătură cu pretinsele lui apucături homosexuale. Asta fusese ultima picătură care umpluse paharul. În loc să apară la cine ştie ce curte marţială tîmpită sau unde naiba s-ar fi gîndit ei să-l trimită, Trent îşi dăduse demisia.

Măcar, în momentul cînd plecase de acolo, era instruit cum se cuvine. Obţinea foarte uşor angajamente ca infirmier. Cu marea criză de mînă de lucru din această branşă, descoperi că putea lucra oriunde-şi dorea. Toate spitalele aveau nevoie de el, mai cu seamă că-i plăcea să lucreze la

sala de operaţie şi avea experienţă în domeniu în urma scurtei lui şederi în marină.

Singura neplăcere într-un spital civil, în afară de doctori, era restul personalului medical. Unii dintre ei erau la fel de afurisiţi ca doctorii, mai cu seamă supraveghetorii. Tot timpul încercau să-l înveţe ceva ce el ştia deja. Totuşi, Trent nu-i găsea atît de enervanţi ca pe doctori. În definitiv, doctorii fuseseră aceia care conspiraseră, limitînd activitatea medicală curentă a lui Trent în marină.

Băgă fiola de Marcaină falsificată în buzunarul halatului alb de spital care era atîrnat în dulapul de la intrare. Gîndindu-se la doctori, îşi aminti de doctorul Doherty. Gîndul la omul acela îl făcu să strîngă din dinţi. Dar asta nu fu de ajuns. Trent nu se putu stăpîni. Trînti uşa dulapului cu atîta forţă încît parcă se zgudui întreaga clădire. Chiar în ziua aceea, Doherty, unul dintre anestezişti, avusese tupeul să-l critice de faţă cu mai mulţi infirmieri. Doherty îl pedepsise aspru pentru ceea ce el considerase a fi o tehnică de sterilizare neglijentă. Şi asta o spunea un cretin care nu ştia să-şi pună boneta sau masca de chirurg cum trebuie! De cele mai multe ori, Doherty nu-şi acoperea nici măcar nasul. Trent era furios la culme.

„Sper să ajungă la Doherty fiola asta“, mîrîi Trent. Din păcate, n-avea cum să facă să ajungă tocmai în mîna lui Doherty. Şansele erau cam de unu la douăzeci, dacă nu aştepta pînă cînd doctorul era programat pentru o anestezie epidurală. „Ah, ce importanţă are?“ zise Trent, dînd din mînă cu indiferenţă. O să fie distractiv, indiferent cine foloseşte fiola.

Deşi situaţia de fugar în care se afla Jeffrey îi sporea şi mai mult nehotărîrea şi confuzia, nu se mai simţea deloc tentat de sinucidere. Nu-şi dădea seama dacă se purta ca un om curajos sau ca un laş, dar n-avea de gînd să se mai chinuie. Totuşi, după tot ce se întîmplase, era normal să fie preocupat de posibilitatea apariţiei unui nou val de depresie. Gîndindu-se că era mai bine să înlăture tentaţia,

scoase fiola de morfină din servietă, îi sparse capacul și goli conținutul în toaletă.

După ce luase o hotărîre cel puțin într-o problemă, Jeffrey se simți, parcă, mai sigur de sine. Ca să aibă impresia că este și mai organizat, se apucă să aranjeze din nou conținutul servietei sale. Așeză bine banii la fund, acoperindu-i cu lenjeria. Apoi aranjă din nou spațiul în stil acordeon pentru dosare situat sub capac, ca să facă loc însemnărilor lui Chris Everson. Îndreptîndu-și atenția spre însemnări, le dispuse după mărime. Unele dintre ele fuseseră scrise pe hîrtia de corespondență a lui Chris și aveau imprimat în susul paginii: „Christopher Everson". Altele fuseseră scrise pe coli de hîrtie galbenă.

Jeffrey începu să răsfoiască însemnările, aproape fără să vrea. Se mulțumea cu orice i-ar fi putut distrage atenția de la situația lui grea din prezent. Mai ales cazul lui Henry Noble era fascinant, chiar la a doua lectură. Și de data asta, Jeffrey fu uimit de similitudinile dintre nefericita experiență trăită de Chris cu acel om și propria-i experiență cu Patty Owen, mai ales în ceea ce privește simptomele inițiale ale ambilor pacienți. Principala diferență dintre cele două cazuri era că în cazul lui Patty simptomatologia fusese mai fulgerătoare, mai copleșitoare. De vreme ce Marcaina fusese implicată în ambele cazuri, faptul că simptomele fuseseră similare nu era surprinzător. Ceea ce părea extraordinar era că, în ambele situații, simptomele inițiale nu erau cele previzibile cînd apăreau reacții adverse la un anestezic local.

Fiind anestezist practician de cîțiva ani, Jeffrey cunoștea genul de simptome ce puteau apărea cînd un pacient avea o reacție adversă la un anestezic local. Se iveau întotdeauna probleme din cauza unei supradoze ce ajungea în circuitul sangvin, unde putea afecta sau inima sau sistemul nervos. În privința sistemului nervos, problemele erau create, de obicei, de sistemul central sau autonom fie prin stimulare, fie prin depresie sau printr-o combinație a ambelor.

Toate acestea acopereau o zonă întinsă, dar dintre toate reacțiile pe care Jeffrey le studiase, despre care auzise sau la

care fusese martor, nici una nu semănase cu cea a lui Patty Owen, cu salivaţia excesivă, cu lăcrimarea, cu transpiraţia subită, cu durerile abdominale şi cu pupilele micşorate, miotice. Unele dintre aceste efecte secundare ar putea apărea într-o reacţie alergică, dar nu din cauza unei supradoze, şi Jeffrey avea motive să creadă că Patty Owen nu fusese alergică la Marcaină.

Evident, dacă judecai după însemnările lui, Chris Everson fusese destul de tulburat. Chris notase că simptomele lui Henry Noble erau mai degrabă muscarinice, adică fuseseră dintre acelea previzibile, atunci cînd erau stimulate părţi ale sistemului nervos parasimpatic. Se numeau „muscarinice" pentru că erau efectul unui medicament numit muscarină, fabricat dintr-o specie de ciupercă. Dar stimularea parasimpatică nu era de prevăzut la un anestezic local ca Marcaina. Atunci, de unde simptomele muscarinice? Era o enigmă.

Jeffrey închise ochii. Totul era foarte complicat şi, din păcate, deşi cunoştea elementele de bază, o mare parte a amănuntelor fiziologice nu-i mai erau proaspete în minte. Dar îşi amintea îndeajuns ca să ştie un lucru: componenta simpatică a sistemului nervos autonom era cea afectată de anestezicele locale, şi nu cea parasimpatică aparent afectată în cazurile Noble şi Owen. Nu exista nici o explicaţie imediată pentru aceasta.

Profunda concentrare a lui Jeffrey fu întreruptă de o buşitură în perete, apoi de un geamăt exagerat de extaz prefăcut ce venea din încăperea alăturată. În faţa ochilor îi apăru imaginea nedorită a fetei cu multe coşuri pe faţă şi a bărbatului chel. Geamătul se ridică într-un fel de crescendo, apoi se stinse.

Jeffrey făcu cîţiva paşi spre fereastră ca să-şi întindă oasele. Era din nou scăldat în lumina roşie de neon. Un grup de vagabonzi se tot învîrtea la dreapta verandei hotelului Essex, pare-se în dreptul magazinului de băuturi. Cîteva prostituate tinere făceau trotuarul. Într-o parte se vedeau nişte tineri dubioşi care aruncau priviri de proprietari asupra

activităţii din zonă. Dacă erau peşti sau traficanţi de droguri, Jeffrey n-ar fi putut să spună. Ce vecinătate! îşi zise el.

Plecă de la fereastră. Văzuse destul. Însemnările lui Chris erau împrăştiate pe pat. Gemetele de alături se potoliseră. Jeffrey încercă să treacă în revistă lista posibilităţilor în cazurile nefericite Noble şi Owen. Încă o dată se opri la ideea care îl frămîntase atît de mult pe Chris în ultimele zile: posiblitatea unui agent de contaminare în Marcaină. Presupunînd că nici el, nici Chris nu făcuseră o greşeală medicală grosolană – în cazul Owen, de pildă, că nu folosise Marcaina 75% care fusese găsită la gunoi – şi considerînd faptul că ambii pacienţi avuseseră simptome parasimpatice neaşteptate fără reacţii alergice sau anafilactice, atunci teoria lui Chris privind un agent de contaminare era perfect motivată.

Întorcîndu-se la fereastră, Jeffrey se gîndi la implicaţiile prezenţei unui contaminant în Marcaină. Dacă putea dovedi o astfel de teorie, asta va contribui mult la absolvirea lui de vină în cazul Owen. Vina va cădea asupra firmei farmaceutice care o produsese. Jeffrey nu era sigur cum va acţiona maşinăria juridică după verificarea unei astfel de teorii. După experienţa lui recentă cu sistemul juridic, ştia că rotiţele se vor învîrti încet, dar totuşi se vor învîrti. Poate că bătrînul Randolph va reuşi să găsească o cale ca să facă rotiţele să se învîrtească mai repede. Acest gînd minunat îl făcu pe Jeffrey să zîmbească: poate că viaţa şi cariera lui puteau fi salvate. Dar cum să facă să dovedească că existase un agent contaminant în fiola folosită cu nouă luni mai înainte?

Brusc, lui Jeffrey îi veni o idee. Se repezi iar la însemnările lui Chris ca să citească rezumatul despre cazul Henry Noble. Pe Jeffrey îl interesa mai ales desfăşurarea iniţială a evenimentelor petrecute, atunci cînd Chris făcuse anestezia epidurală.

Chris luase 2 centimetri cubi de Marcaină dintr-o fiolă de 30 cc pentru doza de test, la care adăugase epinefrină. Imediat după acea doză de test, a început reacţia lui Henry Noble. La Patty Owen, Jeffrey folosise o fiolă nouă de

Marcaină de 30 cc în sala de operaţie. Abia după ce această Marcaină i-a fost introdusă în corp a început reacţia ei de respingere. Pentru doza de test, Jeffrey folosise o fiolă de 2 cc de Marcaină de grad spinal, aşa cum obişnuia. Dacă s-ar fi aflat un agent contaminant în Marcaină, ar fi trebuit să se găsească în fiola de 30 cc, în ambele situaţii. Asta însemna că Patty primise o doză cu mult mai mare decît Henry Noble – o doză terapeutică spre deosebire de doza de test de 2 cc. Asta explica de ce reacţia lui Patty Owen fusese cu mult mai violentă decît cea a lui Henry Noble şi de ce acesta din urmă reuşise să mai trăiască o săptămînă.

Pentru prima oară într-un interval de cîteva luni, Jeffrey simţi o licărire de speranţă, că vechea lui viaţă putea încă să fie reluată, că putea din nou să-şi trăiască viaţa. În timpul procesului, în apărarea sa, nu luase nici o clipă în considerare posibilitatea unui agent contaminant. Acum, dintr-o dată, se ivea această posibilitate. Dar va fi nevoie de timp şi de un efort serios pentru cercetare şi, mai ales, pentru a aduce dovezi. Cu ce să înceapă?

Înainte de toate, avea nevoie de mai multă informaţie. Asta însemna că va trebui să studieze farmakinetica anestezicelor locale şi fiziologia sistemului nervos vegetativ. Dar asta va fi relativ uşor. N-avea nevoie decît de cărţi. Treaba cea mai grea va fi căutarea agentului contaminant. Va trebui să aibă acces la întregul raport patologic în cazul Patty Owen. Îl citise doar în parte în timpul procesului. În plus, mai era şi problema pe care o ridicase Kelly: cum se explica prezenţa fiolei de Marcaină de 75%, în coşul de gunoi al aparatului de anestezie? Cum de ajunsese acolo?

Investigarea acestor probleme ar fi fost dificilă chiar şi în cele mai prielnice împrejurări. Acum, cînd era condamnat şi evadat, era absolut imposibilă. Va trebui să pătrundă în spitalul Boston Memorial. Dar cum să facă asta?

Jeffrey intră în baie. Stînd în faţa oglinzii, îşi examină trăsăturile în lumina fluorescentă crudă. Putea oare să-şi schimbe înfăţişarea îndeajuns ca să nu fie recunoscut? Avusese de-a

face cu Boston Memorial de pe vremea angajamentelor clinice ca student la medicină. Sute de oameni îl cunoșteau din vedere.

Jeffrey își puse o mînă pe frunte și-și dădu pe spate părul castaniu-deschis. Își perie părul într-o parte, făcînd o cărare pe dreapta. Dat pe spate, îi făcea fruntea mai lată. Nu purtase niciodată ochelari. Poate c-ar fi bine să-și cumpere acum o pereche de ochelari. Și, aproape întreaga perioadă cît lucrase la Boston Memorial, purtase mustață. Ar putea să și-o radă.

Preocupat de acest gînd, Jeffrey se duse iar în cameră să-și ia trusa de toaletă. Se întoarse la oglinda din baie. Se săpuni și-și rase rapid mustața. I se părea ciudat să-și treacă limba pe buza de sus golașă. Își udă părul și-l perie pe spate. Asta îl încurajă: arăta deja alt om.

Acum Jeffrey își rase perciunii nu prea lungi. Putea trece drept un alt doctor? Avea cunoștințele necesare; ce-i lipsea era un act de identitate. Paza de la Boston Memorial fusese serios întărită, semn al noilor vremuri. Dacă i se cerea să arate un act de identitate și nu putea face asta, vor pune mîna pe el. Totuși, avea nevoie să intre acolo, iar accesul la toate locurile din spital îl aveau doar doctorii.

Jeffrey continuă să studieze ideea. N-avea de gînd să se lase cuprins de disperare. Mai exista o categorie de oameni care aveau un acces larg în spital: oamenii de serviciu. Nimeni nu-și punea probleme în legătură cu oamenii de serviciu. Din numeroasele nopți pe care le petrecuse la spital, Jeffrey își amintea că văzuse oameni de serviciu peste tot. Nimeni nu se întreba ce-i cu ei. Mai știa și că exista o tură de noapte, de la ora douăzeci și trei la șapte dimineața, care suferea întotdeauna de criză de personal. Tura de noapte va fi perfectă, își zise Jeffrey. Va risca mai puțin să dea nas în nas cu persoane care-l cunoșteau. În ultimii ani, lucrase mai mult ziua.

Întărit de gîndul acestei noi cruciade, Jeffrey simți nevoia să înceapă imediat. Asta însemna un drum la bibliotecă. Dacă pleca îndată, va prinde cam o oră înainte de închidere. Pînă să aibă timp să se răzgîndească, strecură

însemnările lui Chris în locul pregătit pentru ele în servietă, închise capacul şi-l încuie.

Deşi nu ştia dacă asta ajuta la ceva, Jeffrey încuie uşa în urma lui. În timp ce cobora scara, avu o clipă de ezitare. Izul acru de mucegai îi aminti de Devlin. Jeffrey îi simţise duhoarea, cînd Devlin îl înhăţase la aeroport.

Cînd îşi făcuse planul de acţiune, Jeffrey uitase să-l pună la socoteală pe Devlin. Doctorul auzise de vînătorii de recompense şi era clar că Devlin era unul dintre ei. Nu-şi făcea iluzii cu privire la ceea ce se va întîmpla, dacă Devlin va pune iar mîna pe el, mai ales după episodul de la aeroport. După o clipă de nehotărîre, Jeffrey se resemnă şi continuă să coboare scările. Dacă ţinea să facă cercetări era nevoie să rişte, dar trebuia totuşi să rămînă, tot timpul, prudent. În plus, va trebui să gîndească în perspectivă aşa încît, dacă avea ghinionul să se confrunte cu Devlin, să nu fie luat pe nepregătite. Jos, în hol, omul cu revista dispăruse, în timp ce recepţionerul continua să urmărească jocul echipei Red Sox. Jeffrey ieşi pe uşă fără să fie observat. Semn bun, se bucură el în sinea lui. Prima lui încercare de a trece neobservat fusese reuşită. Măcar nu-şi pierduse simţul umorului.

Bruma de bună dispoziţie pe care Jeffrey reuşise să şi-o impună se topi cînd dădu cu ochii de scena de stradă care se petrecea în faţa lui. Se simţi cuprins de un val de paranoia cînd îşi aminti de dubla realitate de a fi fugar şi de a transporta în jurul a 45 000 de dolari bani gheaţă. Exact vizavi de el, în umbra intrării unei clădiri părăsite, cei doi bărbaţi pe care-i văzuse de la fereastră fumau cocaină.

Ţinîndu-şi strîns servieta în mînă, Jeffrey coborî treptele din faţă ale hotelului Essex. Se feri să nu calce pe bietul om care zăcea lungit pe trotuar cu sticla lui învelită într-o pungă cafenie. Jeffrey o luă spre dreapta. Avea de gînd să meargă pe jos cele cinci-şase străzi pînă la Centrul Lafayette unde se afla şi un hotel bun. Acolo va găsi un taxi.

Tocmai trecea prin dreptul unui magazin de băuturi, cînd observă o maşină de poliţie venind în direcţia lui. Fără o clipă de şovăială, se năpusti în magazin. Clinchetul

clopoţeilor de la uşă îl călcă pe nervi. Părea o nebunie, dar n-ar fi putut să spună de ce se temea mai mult, de lumea de pe stradă sau de poliţie.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă un bărbos din spatele tejghelei.

Maşina poliţiei încetini, apoi trecu mai departe. Jeffrey respiră adînc. Nu va fi o treabă uşoară.

– Cu ce vă pot ajuta? repetă omul.

Jeffrey cumpără o sticlă de votcă de jumătate de litru. Dacă maşina poliţiei se întorcea, ţinea ca vizita lui la magazin să pară întemeiată. Cînd ieşi din magazin, maşina poliţiei nu se vedea nicăieri. Cu un sentiment de uşurare, Jeffrey o luă la dreapta, cu gîndul de a o rupe la fugă. Dar se opri brusc, aproape izbindu-se de unul dintre vagabonzii pe care-i văzuse mai devreme. Surprins, Jeffrey ridică mîna liberă ca să se apere.

– N-ai ceva mărunţiş, amice? îl întrebă omul, clătinîndu-se pe picioare. Era limpede că era beat. Avea o tăietură proaspătă lîngă tîmplă. Una dintre lentilele ochelarilor lui cu rame negre era crăpată.

Jeffrey se retrase din faţa omului. Era înalt cam cît el, dar avea părul închis la culoare, aproape negru. Faţa îi era acoperită de o barbă măruntă, semn că nu se bărbierise de o lună. Dar, atenţia lui Jeffrey fu atrasă mai mult de hainele omului. Era îmbrăcat într-un costum zdrenţuit completat de o cămaşă, albastră, încheiată pînă sus, care era murdară şi-i lipseau şi cîţiva nasturi. Avea şi cravata reglementară în dungi, deschisă la gît şi stropită cu pete verzi. Jeffrey avu impresia că omul se îmbrăcase ca să se ducă la lucru şi nu se mai întorsese acasă.

– Ce-i cu tine? îl întrebă omul cu o voce şovăielnică, de beţiv. Nu vorbeşti englezeşte?

Jeffrey băgă mîna în buzunarul pantalonilor să scoată restul pe care îl primise cînd cumpărase votca. În timp ce strecura banii în palma omului, îi cercetă chipul. Ochii lui, deşi sticloşi, păreau blînzi. Jeffrey se întreba ce-l adusese pe om într-o situaţie atît de disperată. Încerca un sentiment de ciudată înrudire cu această fiinţă fără adăpost şi cu neno-

rocirea lui neştiută. Se îngrozi la gîndul că puţin îl despărţea de o soartă asemănătoare. Îi era mai uşor să se identifice cu el, fiindcă omul părea cam de aceeaşi vîrstă cu el.

Aşa cum se aşteptase, Jeffrey reuşi să oprească un taxi la hotelul de lux din apropiere. De acolo, nu-i trebuia mai mult de cincisprezece minute ca să ajungă în sectorul medical al Universităţii Harvard. Era abia trecut de ora unsprezece cînd Jeffrey intră în Biblioteca Medicală Countway.

Jeffrey se simţi ca acasă printre cărţi şi boxele înguste de studiu. Se folosi de unul dintre computerele de acolo ca să comande diferite cărţi privind fiziologia sistemului nervos automat şi farmacologia anestezicelor locale. Cu aceste cărţi în mînă, intră într-una dintre boxele ce dădeau spre curtea interioară şi închise uşa. După cîteva minute, se pierdu în labirintul transmiterii impulsurilor nervoase.

Nu trecu mult şi înţelese de ce Chris subliniase cuvîntul „nicotinic". Deşi majoritatea oamenilor se gîndesc la nicotină ca la un ingredient activ prezent în ţigări, ea este, de fapt, un drog, mai bine zis o otravă care produce stimularea şi, mai apoi, blocarea ganglionilor vegetativi. Multe dintre simptomele legate de nicotină se aseamănă cu cele produse de muscarină: salivaţia, transpiraţia, durerile abdominale şi lăcrimarea – exact simptomele care apăruseră în cazurile Patty Owen şi Henry Noble. Ea putea cauza chiar moartea în concentraţii suprinzător de mici.

Pentru Jeffrey toate acestea însemnau că, dacă se gîndea la un agent contaminant, acesta trebuia să fie un compus care semăna, într-o anume măsură, cu anestezicele locale, precum nicotina. Dar nu putea fi nicotina, îşi zise Jeffrey. Raportul toxicologic al lui Henry Noble fusese negativ; ceva ca nicotina şi-ar fi semnalat prezenţa.

Dacă ar fi existat un agent contaminant trebuia, de asemenea, să fi fost într-o cantitate extrem de mică, nanomolară. În consecinţă, trebuia să fi fost ceva extrem de puternic. Dar ce anume putea să fie asta, Jeffrey n-avea idee. Dar, în cursul lecturii sale, dădu de ceva de care-şi amintea de pe vremea studiilor sale medicale, dar la care nu se mai

gîndise de atunci. Toxina botulinică, una dintre cele mai nocive substanţe cunoscute omului, se asemăna cu anestezicele locale prin capacitatea sa de „a îngheţa“ membranele celulare neutre la sinapsă. Totuşi, Jeffrey ştia că aici nu era cazul de otrăvire botulinică. Simptomele acesteia erau total diferite: efectele muscarinice erau reprezentate de blocaj, nu de stimulare.

Niciodată timpul nu trecuse mai repede. Pînă să se trezească Jeffrey, biblioteca era pe punctul de a se închide. Cu părere de rău, strînse însemnările lui Chris şi pe cele pe care tocmai le făcuse el. Cu cărţile într-o mînă şi servieta în cealaltă, coborî la primul etaj. Lăsă cărţile pe tejghea ca să fie puse la loc în rafturi şi porni spre uşă. Se opri însă brusc.

În faţa lui, lumea era oprită de un funcţionar care le deschidea pachetele, rucsacurile şi, bineînţeles, şi servietele. Era o metodă folosită ca să se piardă cît mai puţine cărţi, dar Jeffrey uitase de asta. Nici nu îndrăznea să se gîndească care va fi reacţia controlorului bibliotecii la vederea teancurilor de bancnote de o sută de dolari. Exact asta îi lipsea unuia care voia să treacă neobservat.

Jeffrey porni îndoit de mijloc îndărăt, spre secţia de periodice, şi se aplecă în spatele unei vitrine care-i ajungea pînă la umeri. Îşi deschise servieta şi începu să îndese pachetele de bancnote în buzunare. Ca să facă mai mult loc, scoase sticluţa de votcă din buzunarul jachetei şi o băgă în servietă. Mai bine să creadă controlorul că era beţivan decît traficant de droguri sau hoţ.

Jeffrey reuşi să părăsească biblioteca fără nici un incident. Simţea că bate puţin la ochi cu toate buzunarele umflate, dar, pentru moment, nu era nimic de făcut.

La acea oră a serii nu exista, practic, nici un taxi pe Huntington Avenue. După ce aşteptă zece minute fără nici un rezultat, apăru tramvaiul Green Line. Jeffrey se sui în el, gîndindu-se că era mai prudent să nu stea pe loc.

Se aşeză pe unul dintre locuri şi-şi aranjă servieta pe genunchi. Simţea toate pachetele de bani pe care le avea în buzunarele pantalonilor, mai ales pe cele pe care stătea. În timp

ce tramvaiul mergea clătinîndu-se, Jeffrey își plimbă privirea în jur. Conform obiceiului căpătat în metroul din Boston, oamenii nu scoteau o vorbă. Toți priveau înainte, lipsiți de expresie, ca în transă. Ochii lui Jeffrey îi întîlniră pe cei ai călătorilor care stăteau în fața lui. Oamenii care îi întorceau privirea cu un aer ursuz îl făceau să se simtă transparent. Era uimit să constate că mulți dintre ei i se păreau criminali.

Jeffrey închise ochii și revăzu o parte din materialul pe care tocmai îl citise, privindu-l în lumina experienței pe care o avusese cu Patty Owen și a experienței lui Chris cu Henry Noble. Fusese surprins de o anumită informație privitoare la anestezicele locale. Într-un paragraf intitulat „Reacții adverse" citise că, uneori, apăreau pupilele miotice sau micșorate. Asta era ceva nou pentru Jeffrey. Cu excepția cazurilor Patty Owen și Henry Noble, nu observase asta în experiența lui clinică și nici nu citise despre acest lucru. Nu exista nici o explicație a mecanismului fiziologic și nici Jeffrey nu era lămurit. Apoi, același articol menționa că, de obicei, se observa midriaza sau lărgirea pupilelor. În acel moment, Jeffrey renunță la problema mărimii pupilei. Toate astea nu prea aveau sens pentru el, îl încurcau și mai mult.

Cînd tramvaiul plonjă brusc în subteran, sunetul produs îl făcu pe Jeffrey să tresară. Nu-și dăduse seama cît de nervos devenise. Trase de cîteva ori aer în piept adînc și regulat ca să se liniștească.

După un minut-două, atenția lui Jeffrey reveni la cele două cazuri. Își dădu seama că mai era încă o asemănare între cazurile Owen și Noble, căreia nu-i dăduse atenție. Henry Noble fusese paralizat în săptămîna în care supraviețuise. Era ca și cum i se făcuse o anestezie spinală totală ireversibilă. De vreme ce Patty murise, Jeffrey nu-și dădea seama dacă ar fi paralizat în cazul în care ar fi trăit. Dar bebelușul ei supraviețuise și suferea de o marcată paralizie reziduală. Se considerase că paralizia bebelușului fusese cauzată de lipsa de oxigenare a creierului, dar acum Jeffrey nu mai era atît de sigur. Repartizarea ciudată, asimetrică, îl neliniștise întot-

deauna. Poate că această paralizie era o nouă cheie ce se putea dovedi de folos în identificarea unui agent de contaminare.

Jeffrey se dădu jos la Park Street și urcă scările. Ocolind cu grijă mai mulți polițiști, grăbi pasul spre Winter Street, lăsînd în urmă aglomerația de pe Park Street. În timp ce mergea, începu să se gîndească mai serios să se întoarcă la spitalul Boston Memorial, acum după tot ce aflase din noile lui lecturi.

Ideea de a deveni om de serviciu avea multe avantaje, în afară de unul singur: ca să caute o slujbă, trebuia să facă rost de o identitate nouă și de un număr real de protecție socială. În această era a computerelor, Jeffrey știa că nu se putea aștepta să obțină una falsă.

Tocmai cînd își muncea mintea cu problema actului de identitate, intră pe strada unde se afla hotelul Essex. Puțin înainte de magazinul de băuturi, care era încă deschis, se opri. Imaginea omului în acel costum zdrențuit îi reveni în minte. Ei doi erau cam de aceeași vîrstă și înălțime.

Trecînd strada, Jeffrey se apropie de locul viran din apropierea magazinului de băuturi. Un felinar plasat strategic arunca destulă lumină asupra zonei. La mică distanță de locul viran se vedea platformă de beton care ieșea dintr-o clădire de pe margine; arăta de parc-ar fi fost cîndva o punte de încărcare. Lîngă ea, Jeffrey putea distinge cîteva siluete, unele în picioare, altele tolănite pe pămînt.

Cînd se opri și trase cu urechea, Jeffrey reuși să audă ce se vorbea. Stăpînindu-și temerile, porni spre grup. Pășind cu grijă pe o podea de cărămizi sparte, se apropie de platformă. O duhoare de oameni nespălați îi asaltă nările. Conversația se opri. Cîțiva ochi apoși îl priviră bănuitori din semiîntuneric.

Jeffrey se simți ca un nepoftit într-o lume străină. Cu neliniște crescîndă, se uită după omul în costum zdrențuit, mutîndu-și iute privirea de la o siluetă întunecată la alta. Ce va face dacă oamenii ăștia se năpusteau asupra lui?

Jeffrey îl zări pe omul pe care îl căuta. Era unul dintre bărbații care stăteau în semicerc. Grăbind pasul, Jeffrey se apropie de ei. Nimeni nu scoase o vorbă. Așteptarea făcea

atmosfera atît de încărcată de electricitate, încît o singură scînteie putea dezlănţui o explozie. Toate privirile îl urmăreau acum pe Jeffrey. Chiar şi unii dintre aceia care stătuseră lungiţi pe jos se ridicară acum, cu ochii la el.

– Alo, zise Jeffrey cu voce slabă cînd ajunse în faţa omului.

Acesta nu mişcă. La fel şi ceilalţi.

– Îţi aminteşti de mine? îl întrebă Jeffrey. Se simţea ca un caraghios, dar nu ştia ce altceva să spună. Ţi-am dat nişte mărunţiş acum vreo oră. Acolo, în faţa magazinului de băuturi. Jeffrey făcu un gest peste umăr. Omul nu replică. M-am gîndit că poate ai mai avea nevoie de ceva bani, zise Jeffrey.

Băgă mîna în buzunar şi, împingînd mai încolo pachetul de bancnote de o sută de dolari, scoase nişte mărunţiş şi cîteva bancnote de valoare mai mică. I le oferi bărbatului. Omul întinse mîna şi luă banii.

– Mulţam, amice, bombăni el, încercînd să distingă banii în întuneric.

– Mai am ceva, zise Jeffrey. De fapt, am o hîrtie de cinci dolari şi sînt gata să fac pariu că eşti atît de beat că nu poţi să-ţi aduci aminte ce număr de protecţie socială ai.

– Ce vrei să zici? bodogăni omul, opintindu-se să se ridice în picioare. Încă doi bărbaţi îi urmară exemplul. Bărbatul care îl interesa pe Jeffrey se bălăngănea de parcă era cît pe ce să se prăbuşească, dar se ţinu pe picioare. Părea mai beat decît înainte. 139-31560. Ăsta-i numărul meu de protecţie socială.

– Nu, zău? îi răspunse Jeffrey, dînd din mînă cu un gest neîncrezător. L-ai scos din burtă.

– Pe dracu! izbucni omul, indignat.

Cu un gest ce mătura aerul şi care aproape că-l doborî, băgă mîna să-şi caute portofelul. Se bălăngăni din nou căznindu-se să-şi scoată portofelul din buzunarul de la pantaloni. După ce-l scoase, bîjbîi în el şi extrase, nu carnetul de protecţie socială, ci permisul de conducere auto. Între timp, portofelul îi căzu din mînă. Jeffrey se apleca să-l ia de jos. Observă că nu avea nici un ban în el.

– Uite-l chiar aici! Aşa cum am spus!

Jeffrey îi dădu portofelul şi luă permisul auto. Nu reuşea să vadă numărul, dar nu asta era problema.

– Pe legea mea, cred că ai dreptate, zise el, după ce se făcu că-l cercetează.

Îi întinse hîrtia de cinci dolari, pe care omul o înhăţă lacom. Dar unul dintre ceilalţi bărbaţi i-o smulse din mînă.

– Dă-mi-o înapoi! răcni omul.

Un alt bărbat se apropie din spatele lui Jeffrey care băgă mîna în buzunar şi mai scoase cîteva monede.

– Am pentru toată lumea, zise el, aruncîndu-le pe jos.

Monedele scoaseră un clinchet pe cărămida spartă. Se iscă o învălmăşeală şi toată lumea, în afară de Jeffrey, se lăsă pe mîini şi genunchi în întuneric. Jeffrey profită de această diversiune ca să le întoarcă spatele şi s-o ia la fugă cît îl ţineau picioarele peste terenul viran presărat cu gunoaie, pînă în stradă.

Odată ajuns în camera lui de hotel, propti permisul de marginea chiuvetei şi-şi compară propria imagine cu cea din fotografia de pe permis. Nasul arăta cu totul altfel. În privinţa asta, nu se putea face nimic. Şi totuşi, dacă-şi închidea nuanţa părului şi-l peria spre spate cu nişte gel, aşa cum i se părea nimerit, şi dacă adăuga la asta nişte ochelari cu rame negre, poate că treaba mergea. Dar, în orice caz, avea un număr real de protecţie socială, împreună cu un nume şi o adresă adevărate: Frank Amendola din Sparrow Lane nr. 1617, Framingham, Massachusetts.

6

Miercuri
17 mai 1989
6.15 a.m.

Trent Harding trebuia să înceapă lucrul abia la şapte, dar la şase şi un sfert îşi aranja deja hainele de stradă în vestiarul de lîngă holul secţiei de chirurgie a Spitalului St. Joseph. Din locul unde se afla, avea o vedere directă spre chiuvete şi se putea vedea în oglinzile de deasupra lavabourilor. Îşi încordă muşchii braţului şi ai gîtului pînă se umflară. Se aplecă uşor în faţă să le verifice contururile clare. Era încîntat de ceea ce văzuse.

Trent se ducea la clubul lui de gimnastică cel puţin de patru ori pe săptămînă ca să folosească echipamentul Nautilus, pînă la istovire.

Trupul lui era ca o sculptură. Oamenii îl observau şi îl admirau, Trent era sigur de asta. Totuşi, nu era mulţumit. Considera că putea să-şi mai dezvolte încă puţin bicepşii. În privinţa picioarelor, cvadricepşii ar fi putut fi mai încordaţi. Îşi propunea să se concentreze asupra acestor două aspecte în săptămînile următoare.

Trent obişnuia să sosească devreme, dar, în acea dimineaţă, venise mai curînd ca de obicei. Simţindu-se agitat, se trezise înainte de ţîrîitul ceasului deşteptător şi nu reuşise să adoarmă la loc, aşa că se hotărîse să se ducă la serviciu mai devreme. În afară de asta, nu-i plăcea să se grăbească. Îl amuza peste măsură să plaseze una dintre fiolele lui de

Marcaină falsificată în stocul de medicamente. Simţea fiori de plăcere, de parc-ar fi plasat o bombă cu ceas. El era singurul care cunoştea pericolul iminent. Era singurul care ţinea situaţia sub control.

După ce-şi puse echipamentul sanitar pe el, Trent aruncă o privire în jurul lui. Cîteva persoane care ieşeau din tură intraseră în vestiar. Cineva era la duş şi cînta o melodie a lui Stevie Wonder, altcineva era la toaletă şi o a treia persoană se afla în faţa propriului dulap, în afara cîmpului său vizual.

Trent băgă mîna în buzunarul jachetei lui albe de spital şi scoase fiola de Marcaină falsificată. Strîngînd-o în palmă, de frică să nu apară cineva pe neaşteptate, Trent şi-o strecură în chiloţi. La început i se păru rece şi incomodă şi se strîmbă cînd încercă să o potrivească mai bine. Apoi îşi închise dulapul şi porni spre hol.

În holul secţiei de chirurgie, se auzea susurul filtrului ce pregătea cafeaua proaspătă a cărei aromă plăcută umpluse încăperea. Surorile medicale, cîţiva doctori şi infirmiere se adunaseră acolo. În curînd vor ieşi din tură. Nu existau cazuri urgente în desfăşurare şi toate procedurile din programul zilei de care era responsabilă tura de noapte fuseseră îndeplinite. Camera răsuna de conversaţii animate.

Nimeni nu-l băga în seamă pe Trent şi nici el nu încerca să intre în vorbă cu nimeni. Cea mai mare parte a personalului nu-l cunoştea, fiindcă nu era un membru al turei de noapte. Trent traversă holul şi intră în sectorul în care se aflau, propriu-zis, sălile de operaţie. La ghişeul principal de programări nu era nimeni. Tabla neagră uriaşă purta deja pe ea, scris cu cretă, programul zilei. Trent se opri pentru cîteva clipe, căutînd să vadă pe tabla cea mare două lucruri: în care sală trebuia să lucreze în ziua aceea şi dacă existau cazuri rahidiene sau epidurale programate. Spre încîntarea lui, erau destule. Un nou fior de emoţie îi străbătu şira spinării. De vreme ce existau mai multe asemenea cazuri, erau şanse ca Marcaina lui să fie folosită chiar în ziua aceea.

Trent îşi continuă drumul de-a lungul coridorului principal al secţiei de chirurgie şi intră la centrul de aprovizionare

care era plasat convenabil în mijlocul blocului operator. Complexul chirurgical de la spitalul St. Joe avea forma literei U, cu sălile de operaţie dispuse pe laturi şi cu centrul de aprovizionare în interior.

Mişcîndu-se cu un aer decis, de parcă ar fi vrut să intre în centrul de aprovizionare ca să ia de acolo echipament pentru una dintre sălile de operaţie, Trent făcu ocolul întregii secţii. Ca de obicei, nu se afla nimeni acolo. Exista întotdeauna o pauză între şase şi cincisprezece şi şase patruzeci şi cinci, cînd în centrul de aprovizionare nu se afla nimeni. Satisfăcut, Trent se duse direct la locul unde se găseau soluţiile de perfuzie şi medicamentele care nu conţineau substanţe narcotice. Nu era nevoie să caute anestezicele locale. Ştia de mult unde se află.

Aruncînd din nou o privire rapidă în jur, Trent întinse mîna spre o cutie începută, cu fiole de 30 cc de Marcaină 5%. Cu gesturi pricepute, săltă capacul. Mai rămăseseră trei fiole în cutia în care, la început, fuseseră cinci. Trent schimbă una dintre fiolele bune cu cea din chiloţii lui. Tresări din nou. Era surprinzător cît de rece putea fi sticla la temperatura camerei. Închise capacul cutiei de Marcaină şi o împinse cu grijă la loc în poziţia ei de dinainte.

Trent mai aruncă încă o privire prin centrul de aprovizionare. Nu apăru nimeni. Se uită din nou la cutia de Marcaină. Un fior aproape senzual îl străbătu iar din cap pînă-n picioare. Uite c-o mai făcuse încă o dată şi nimeni n-o să ghicească vreodată secretul. Era al dracului de uşor şi dacă programul sălii de operaţie mergea cum trebuie şi mai avea şi un pic de noroc, fiola va fi folosită în curînd, poate chiar în dimineaţa aceea.

O clipă doar, Trent se gîndi să înlocuiască şi celelalte două fiole bune din cutie ca să accelereze lucrurile. Acum că fiola fusese plasată, abia aştepta să se bucure de haosul pe care-l va pricinui. Dar, se hotărî să nu înlocuiască celelalte două fiole. Nu riscase niciodată în trecut şi nu era momentul să înceapă să rişte acum. Ce se întîmpla dacă urmărea cineva cîte fiole de Marcaină fuseseră puse la dispoziţia spitalului?

Trent ieşi din centrul de aprovizionare şi se întoarse la dulapul lui să ascundă fiola pe care o avea acum în chiloţi. Pe urmă o să bea o ceaşcă bună de cafea. După-amiază, ceva mai tîrziu, dacă nu se întîmpla nimic, o să se întoarcă la centrul de aprovizionare să vadă dacă fiola falsificată fusese luată. Dacă avea să fie folosită în ziua aceea, o să afle şi el curînd. Veştile privind complicaţiile majore se răspîndeau din sălile de operaţie cu iuţeala fulgerului.

În închipuirea lui, Trent vedea fiola stînd nevinovată în cutie. Era ca la ruleta rusească. Simţi un fior de excitaţie sexuală. Se repezi în vestiar, încercînd să se calmeze. Numai de-ar da Domnul s-o folosească Doherty, se gîndi Trent. Ar fi perfect!

Lui Trent i se încordă falca cînd îi zbură gîndul la anestezist. Numele individului îi aprindea din nou furia, din cauza umilinţei simţite cu o zi în urmă. Cînd ajunse la dulapul lui, Trent îi dădu o buşitură răsunătoare cu palma deschisă. Cîteva persoane se uitară în direcţia lui. Trent nu-i băgă în seamă. Culmea era că, înaintea întîmplării jignitoare, îi plăcuse de Doherty. Trent se purtase chiar drăguţ cu împuţitul ăla.

Enervat, Trent răsuci combinaţia încuietorii şi deschise uşa dulapului. Sprijinindu-se de ea, strecură fiola de Marcaină scoasă din chiloţi în buzunarul jachetei lui albe care atîrna în dulap. Poate că va fi nevoie să facă unele aranjamente speciale pentru Doherty.

Scoţînd un oftat de uşurare, Jeffrey închise uşa camerei lui de la Hotelul Essex. Era puţin trecut de unsprezece dimineaţa. Fusese în picioare de la nouă şi jumătate, cînd plecase de la hotel să facă nişte cumpărături. Tot timpul fusese îngrozit la gîndul că va fi descoperit de vreo cunoştinţă, de Devlin sau de poliţie. Zărise mai mulţi ofiţeri de poliţie, dar evitase o confruntare directă. Dar, chiar şi aşa, fusese o aventură care-i măcinase nervii.

Jeffrey puse pachetele şi servieta pe pat şi deschise punga cea mai mică. Printre lucrurile dinăuntru se afla şi o vopsea

de păr. Culoarea se numea Negru-Miez de Noapte. Jeffrey se dezbrăcă şi se duse direct la baie unde urmă indicaţiile de pe cutie. După ce îşi puse gel pe păr şi-şi perie părul spre spate, părea alt om. Îşi zise că arăta ca un vînzător de maşini de mîna a doua sau ca un personaj dintr-un film din anii '30. Comparînd imaginea lui cu mica fotografie de pe permis, se gîndi că putea fi luat drept Frank Amendola, dacă nu era privit prea atent. Şi încă nu terminase.

Întorcîndu-se în dormitor, Jeffrey deschise pachetul cel mai mare şi scoase din el un costum de poliester albastru-închis pe care-l cumpărase la Filene's Basement şi îl modificase la Pacifici of Boston. Mike, croitorul-şef, fusese încîntat să-l ajusteze, în timp ce Jeffrey aştepta. Jeffrey nu dorise să fie transformat mult costumul, fiindcă n-ar fi vrut să-i cadă prea bine. De fapt, trebuise să se împotrivească unora dintre sugestiile lui Mike.

Întorcîndu-se la pachetele lui, Jeffrey scoase cîteva cămăşi albe şi două cravate fără gust. Se îmbrăcă cu una dintre cămăşi şi-şi puse o cravată, apoi trase pe el costumul. În cele din urmă, scotoci prin pungi pînă dădu de o pereche de ochelari de protecţie cu ramă închisă la culoare. Îşi puse ochelarii şi se întoarse la oglinda din baie. Îşi compară din nou imaginea cu fotografia de pe permis. Zîmbi fără să vrea. Privit în general, arăta groaznic. Privit din punctul de vedere al asemănării cu Frank Amendola, arăta relativ bine. Fu surprins cînd îşi dădu seama cît de puţin contau trăsăturile feţei în crearea unei impresii generale.

Unul dintre celelalte pachete conţinea o geantă de sibir cu baretă de umăr şi cu jumătate de duzină de compartimente. Jeffrey mută pachetele de bani în ele. Simţea că servieta bătea la ochi şi se temea că poliţia ar putea să-l recunoască după asta. Îşi închipuia chiar că acest indiciu era menţionat în descrierea sa.

Deschizîndu-şi servieta, Jeffrey scoase o seringă şi o fiolă de succinilcolină. Toată dimineaţa se temuse să nu apară pe neaşteptate Devlin, cum făcuse la aeroport, aşa că-i venise o idee. Extrase cu grijă 40 miligrame de succinilcolină în

seringă, apoi înşurubă sticluţa. Băgă seringa în buzunarul lateral al jachetei sale. Nu-şi dădea seama cum va folosi succinilcolina, dar, la nevoie, o va avea la îndemînă. Era măcar un suport psihologic, dacă nu era bună de altceva.

Cu ochelarii la ochi şi geanta de sibir pe umăr, Jeffrey mai aruncă o ultimă privire prin cameră, întrebîndu-se dacă nu uitase ceva. Şovăia să plece, fiindcă ştia că, în clipa cînd va ieşi din cameră, va începe iar să se neliniştească că va fi recunoscut. Dar ţinea să pătrundă în Spitalul Boston Memorial şi singurul mod de a reuşi era să se ducă acolo şi să încerce să se angajeze ca om de serviciu.

Devlin ieşi din lift făcîndu-şi loc cu coatele în drum spre biroul lui Michael Mosconi, nedînd timp celorlalte persoane să se ferească din calea sa. Simţea o plăcere perversă cînd provoca lumea, mai ales pe bărbaţii în costume de oameni de afaceri şi aproape că spera ca unul dintre ei să-l înfrunte.

Devlin era într-o dispoziţie mizerabilă. Nu închisese un ochi aproape toată noaptea, stînd chinuit pe bancheta din faţă a maşinii lui, urmărind casa soţilor Rhodes. Fusese aproape sigur că Jeffrey se va strecura în casă în miez de noapte. Sau, cel puţin, se aşteptase s-o vadă pe Carol părăsind brusc casa. Dar nimic nu se întîmplă pînă după ora opt dimineaţa, cînd Carol ţîşni din garaj ca Green Hornet în maşina ei Mazda RX7, lăsînd o urmă de roţi de cauciuc în mijlocul drumului.

Cu multă greutate şi fără prea mari speranţe, Devlin o urmărise pe Carol în circulaţia dimineţii. Conducea ca un şofer Indy 500[1], strecurîndu-se prin şuvoiul de maşini. Îl duse aşa pînă în centru, dar ţinta nu fusese decît biroul ei de la etajul 22 al uneia dintre cele mai noi clădiri de birouri. Devlin se hotărî să renunţe la ea pentru moment. Avea nevoie de mai multe informaţii privitoare la Jeffrey, ca să decidă ce să facă în continuare.

– Ei? întrebă Michael plin de speranţă, cînd Devlin intră pe uşă.

---

[1] Cursa anuală de formula 1 de la Indianapolis, SUA.

Devlin nu răspunse imediat, ceea ce, ştia, îl va înnebuni pe Michael. Tipul era întotdeauna aşa de nevricos. Devlin se prăbuşi pe canapeaua de vinilin din faţa mesei de lucru a lui Michael, sprijinindu-şi cizmele de cow-boy pe măsuţa de cafea.

– Ei ce? întrebă el iritat.

– Unde-i doctorul? Se aştepta ca Devlin să-i spună că îl predase deja pe Rhodes la închisoare.

– Habar n-am, răspunse Devlin.

– Ce vrei să spui? Încă mai spera că Devlin voia doar să-l necăjească.

– Cred că-i destul de clar, zise Devlin.

– O fi clar pentru tine, dar nu-i clar pentru mine, replică Michael.

– Nu ştiu unde e nenorocitul ăla, recunoscu Devlin în cele din urmă.

– Sfinte Dumnezeule! ţipă Michael, ridicîndu-şi mîinile agasat. Mi-ai spus că o să pui mîna pe individ, că nu-i nici o problemă. Trebuie să dai de el. Se îngroaşă gluma!

– Acasă nu s-a arătat, zise Devlin.

– Fir-ar a dracu' de treabă! strigă Michael, din ce în ce mai panicat. Scaunul lui turnant scîrţîi cînd el se aplecă înainte şi se ridică.

– O să-mi pierd slujba!

Devlin se încruntă. Michael era mai furios decît de obicei. Doctorul ăsta care se făcuse nevăzut îl înnebunea.

– Nu-ţi face griji, îi spuse el lui Michael. Dau eu de el. Ce altceva mai ştii despre el?

– Nimic! răcni Michael. Ţi-am spus tot ce ştiam.

– Mi-ai spus pe dracu', îi răspunse Devlin. Zi ceva despre restul familiei. Chestii de-astea... Şi despre prieteni.

– Ţi-am spus, nu ştiu nimic despre tipul ăsta, recunoscu Michael. Tot ce-am făcut a fost să-i pun sechestru pe casă. Şi vrei să mai ştii ceva? Nenorocitul m-a păcălit şi în privinţa asta. Azi-dimineaţă, m-a sunat Owen Shatterly de la bancă şi mi-a spus că Jeffrey Rhodes şi-a mărit ipoteca exact înainte

să-mi înregistrez eu dreptul de sechestru. Acum, nici măcar rudele colaterale nu pot să achite datoria.

Devlin izbucni în rîs.

– Ce-ai găsit de rîs? întrebă Michael.

Devlin clătină din cap.

– Mă distrează că jigodia asta prăpădită de doctor ne face atîtea necazuri.

– Nu văd nimic distractiv în asta, zise Michael. Owen mi-a mai spus ceva: doctorul a luat cei 45 000 de dolari cu care-şi mărise ipoteca în bani gheaţă.

– Doamne sfinte, atunci nu-i de mirare că servieta tipului m-a pocnit atît de tare! zise Devlin, zîmbind. Niciodată nu mi-a dat cineva în cap cu gologani.

– Foarte nostim, se răsti Michael. Problema e că situaţia merge din rău în mai rău. Mulţumesc lui Dumnezeu că am un prieten ca Albert Norstadt la sediul poliţiei. Copoii ăilalţi n-aveau de gînd să mişte un deget pînă n-a intrat el pe fir.

– Poliţia crede că Rhodes se află încă în oraş? întrebă Devlin.

– După cîte ştiu eu, da, răspunse Michael. N-a făcut mare lucru, dar măcar a pus pază la aeroport, la staţiile de autobuz şi de tren, la agenţiile de închiriat maşini şi la firmele de taxi.

– A făcut destul, zise Devlin. Bineînţeles că lui nu-i convenea să-l prindă poliţia pe Jeffrey. Dacă e în oraş, dau eu de el într-o zi sau două. Dacă a şters-o din oraş, o să fie nevoie de mai mult timp, dar o să-l găsesc. Linişteşte-te.

– Vreau să pui mîna pe el astăzi! strigă Michael, ambalîndu-se din nou. Începu să se plimbe în spatele biroului. Dacă nu poţi să-l găseşti pe nenorocit, o să angajez pe altcineva mai priceput.

– Stai, potoleşte-te, zise Devlin, săltîndu-şi picioarele de pe măsuţa de cafea ca să se ridice. Eu fac tot ce se poate, nimeni nu poate face mai mult. Îl găsesc eu pe individ, nu te mai consuma.

– Îl vreau acum, nu peste un an, zise Michael.

– Relaxează-te. N-au trecut decît douăsprezece ore, îi răspunse Devlin.

– Ce dracu' mai tîndăleşti pe-aici? ţipă Michael. Cu patruzeci şi cinci de miare în buzunar, n-o să stea să ardă gazul pe aici la infinit. Vreau să te duci îndărăt la aeroport şi să vezi dacă nu poţi să-i iei urma de acolo. A trebuit să ajungă în oraş într-un fel. Poţi fi sigur că n-a mers pe jos. Mută-ţi fundu' acolo şi stai de vorbă cu oamenii de la MBTA. Poate şi-aduce careva aminte de un tip slăbănog cu mustaţă şi servietă.

– Cred că-i mai bine să mă ocup de nevastă-sa, replică Devlin.

– Nu mi s-a părut că erau chiar ca nişte porumbei, răspunse Michael. Vreau să încerci la aeroport. Dacă nu te duci, trimit pe altcineva.

– Bine, bine! zise Devlin, ridicîndu-se în picioare. Dacă vrei să încerc la aeroport, o să încerc la aeroport.

– Foarte bine, răspunse Michael. Şi dă-mi de ştire.

Devlin ieşi din biroul lui Michael. Starea lui de spirit nu se îmbunătăţise. De obicei, el nu permitea unuia ca Michael să-l înveţe cum să-şi facă treaba, dar, în cazul de faţă, îşi zise că era mai bine să-i facă voia. Ultimul lucru care-i lipsea era să aibă rivali. Mai ales la treaba pe care o avea acum de făcut. Singura problemă era că, dacă acum trebuia să se ducă la aeroport, era musai să angajeze pe cineva s-o urmărească pe nevastă şi să supravegheze casa. În timp ce aştepta să vină liftul, Devlin se gîndea pe cine să sune.

Jeffrey se opri pe treptele largi ale intrării de la Spitalul Boston Memorial ca să prindă curaj. În ciuda eforturilor sale de a se deghiza, acum cînd ajunsese în pragul spitalului, îl cuprinse frica. Se temea să nu fie remarcat de prima persoană care-l cunoştea.

Îşi închipuia chiar ce-ar fi spus: „Jeffrey Rhodes, tu eşti? Ce faci, te duci la un bal mascat? Am auzit că te caută poliţia, e adevărat? Îmi pare rău c-ai fost condamnat pentru crimă de gradul doi. Asta dovedeşte că e din ce în ce mai greu să fii doctor în Massachusetts."

Făcînd un pas înapoi şi mutîndu-şi geanta de sibir pe celălalt umăr, Jeffrey se aplecă uşor într-o parte ca să se uite la literele gotice de deasupra intrării principale. Acolo era o placă pe care scria: SPITALUL BOSTON MEMORIAL RIDICAT CA O CASĂ DE ADĂPOST A BOLNAVILOR, A INFIRMILOR ŞI A CELOR ÎN NEVOIE. El nu era bolnav sau infirm, dar era, cu siguranţă, în nevoie. Cu cît şovăia mai mult, cu atît îi era mai greu să intre înăuntru. Nehotărîrea îl ţinea pe loc, cînd dădu cu ochii de Mark Wilson.

Mark era un coleg anestezist pe care Jeffrey îl cunoştea bine. Făcuseră practică împreună la Memorial. Jeffrey fusese cu un an mai mare. Mark era un negru solid a cărui mustaţă o făcuse pe cea a lui Jeffrey să pară pricăjită prin comparaţie; asta fusese întotdeauna un motiv de glume între ei. Mark părea să se bucure de ziua proaspătă de primăvară. Venea dinspre Beacon Street şi se îndrepta spre intrarea din faţă şi direct spre Jeffrey.

Era exact impulsul de care avea nevoie Jeffrey. Intră împins de panică prin uşile turnante în holul central. Îl înghiţi deodată o mare de oameni. Holul servea nu numai ca intrare, dar şi ca punct de confluenţă a trei coridoare principale ce duceau spre cele trei turnuri ale spitalului.

Temîndu-se să nu fie urmărit de Mark, Jeffrey o luă repede pe lîngă biroul de informaţii din mijlocul holului boltit şi o porni de-a lungul coridorului central. Îşi închipui că Mark va porni spre stînga, spre lifturile ce duceau la secţia de chirurgie.

De teama de a nu fi descoperit, Jeffrey merse înainte, încercînd să-şi ia un aer firesc. Cînd, în cele din urmă, întoarse capul să se uite în urma lui, Mark nu se mai vedea.

Deşi fusese legat de spital aproape douăzeci de ani, Jeffrey nu cunoştea pe toată lumea personal. Cu toate acestea, intră cu prudenţă în biroul de angajări şi luă cererea de angajare pe care i-o întinse un funcţionar prietenos. Dar faptul că personalul nu-i era familiar nu însemna că el nu le era lor familiar.

Completă cererea de angajare, folosind numele lui Frank Amendola, numărul lui de protecţie socială şi adresa lui din Framingham. În spaţiul unde trebuia să scrie ce muncă prefera, Jeffrey indică întreţinerea. În spaţiul privind tura preferată, dacă va fi angajat, scrise „noaptea". Pentru referinţe, Jeffrey înşiră mai multe spitale pe care le vizitase pentru întruniri ale anesteziştilor. Spera că va dura pînă ce personalul va verifica referinţele, dacă astfel de verificări se făceau, într-adevăr. Jeffrey îşi închipuia că, avînd în vedere marea nevoie de mînă de lucru în spital şi salariul scăzut care se oferea, era o piaţă bună pentru cei în căutare de serviciu. Nu-şi închipuia că cererea lui de a fi angajat ca om de serviciu va face obiectul unei verificări.

După ce-şi predă cererea completată, lui Jeffrey i se oferi posibilitatea să intre la interviu imediat sau să fie programat la o dată ulterioară. El spuse că va fi încîntat să fie primit la interviu cît mai repede posibil.

După o scurtă aşteptare, fu invitat în biroul fără ferestre al lui Carl Bodanski. Bodanski era unul dintre funcţionarii care se ocupau de personalul de serviciu la Memorial. Unul dintre pereţii micului său birou era acoperit cu o tablă uriaşă cu sute de plăcuţe cu nume, atîrnînd de mici cîrlige. Pe un alt perete era un calendar. Nişte uşi duble acopereau al treilea perete. Totul era ordonat şi funcţional.

Carl Bodanski era un om între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Avea părul închis la culoare, o faţă chipeşă şi era îmbrăcat corect, deşi nu prea stilat, într-un costum oarecare de birou. Jeffrey îşi dădu seama că-l văzuse pe omul ăsta de multe ori la bufetul cu autoservire al spitalului, deşi ei doi nu stătuseră de vorbă niciodată. Cînd intră Jeffrey, Bodanski stătea aplecat peste masa lui de lucru.

– Te rog, ia loc, zise Bodanski amabil, fără să-şi ridice privirea.

Jeffrey văzu că tocmai îi studia cererea lui. Cînd, în sfîrşit, Bodanski îşi îndreptă atenţia spre el, lui Jeffrey i se opri răsuflarea. Se temea să nu vadă un semn brusc de

recunoaştere. Dar nu văzu. În schimb, Bodanski îl întrebă dacă nu dorea să bea ceva – cafea sau, poate, Coca.

Jeffrey, agitat, refuză. Studie faţa lui Bodanski. Acesta îi răspunse cu un zîmbet.

– Deci ai lucrat în spitale?

– O, da, răspunse Jeffrey. Destul de mult. Jeffrey zîmbi slab. Începuse să se relaxeze.

– Şi vrei să lucrezi în tura de noapte ca om de serviciu?

Bodanski ţinea să se asigure că nu se strecurase o greşeală. De fapt, lui nici nu-i venea să-şi creadă ochilor: un bărbat care cerea să lucreze în tura de noapte ca om de serviciu şi care nu arăta ca un criminal sau ca un emigrant ilegal şi, în plus, vorbea engleza.

– Aşa aş prefera, îi răspunse Jeffrey. Îşi dădu seama că era ceva cam neobişnuit. Avu inspiraţia de moment să ofere o explicaţie. Am de gînd să urmez nişte cursuri la Universitatea Suffolk în timpul zilei sau, poate, seara. Mă întreţin singur.

– Ce fel de cursuri? întrebă Bodanski.

– De drept, răspunse Jeffrey. Fu prima materie care îi veni în minte.

– Eşti foarte ambiţios. Deci vei urma facultatea de drept cîţiva ani?

– Aşa sper, răspunse Jeffrey cu entuziasm.

Văzu că ochii lui Bodanski se însufleţiră. În afara lipsei de amatori, serviciul de întreţinere avea şi altă problemă: o rată înaltă a fluctuaţiei, mai ales la tura de noapte. Dacă Bodanski credea că Jeffrey va lucra noaptea un număr de ani, va socoti că asta era ziua lui norocoasă.

– Cînd te-ar interesa să începi? îl întrebă Bodanski.

– Cît de curînd posibil, îi răspunse Jeffrey. Chiar în noaptea asta.

– În noaptea asta? repetă Bodanski, neîncrezător. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Jeffrey ridică din umeri.

– Sînt nou-venit în oraş şi am nevoie de lucru. Trebuie să mă hrănesc.

– Vii din Framingham? vru să ştie Bodanski, după ce se uită la cerere.

– Exact! îi răspunse Jeffrey. Nu ţinea să se lanseze într-o discuţie despre un loc în care nu fusese niciodată, aşa că răspunse:

– Dacă Boston Memorial n-are nevoie de mine, pot să mă adresez la St. Joseph's sau la Boston City.

– Ah, nu. Nu-i nevoie să faci asta, răspunse Bodanski precipitat. Numai că treaba cere ceva timp. Sînt sigur că înţelegi. Îţi trebuie o uniformă şi un act de identitate. În plus, mai sînt şi nişte hîrtii de completat înainte să poţi începe.

– Ei, bine, eu sînt aici, răspunse Jeffrey. De ce nu se poate să rezolvăm treaba imediat?

Bodanski făcu o pauză de o clipă, apoi spuse:

– Numai un moment.

Se ridică de la birou şi părăsi încăperea. Jeffrey rămase pe scaun. Spera că nu se arătase prea nerăbdător să înceapă lucrul. Îşi roti privirea prin biroul lui Bodanski ca să-i mai treacă timpul. Pe masă se vedea o fotografie într-o ramă de argint: o femeie stînd în spatele a doi copii cu obrajii îmbujoraţi. Era singurul element personal din încăpere, dar era unul plăcut, gîndi Jeffrey.

Bodanski se întoarse însoţit de un bărbat scund cu păr negru, lucios şi cu un zîmbet prietenos. Era îmbrăcat într-o uniformă de om de serviciu, de culoare verde-închis. Bodanski i-l prezentă drept Jose Martinez. Jeffrey se ridică şi strînse mîna omului. Nu era prima oară cînd îl vedea pe Martinez. Îi cercetă chipul, aşa cum făcuse şi cu Bodanski, dar nu observă nici un semn de recunoaştere.

– Jose este şeful serviciului de întreţinere, explică Bodanski, ţinîndu-şi o mînă pe umărul lui Martinez. I-am transmis lui Jose dorinţa ta de a începe lucrul imediat. Jose e gata să grăbească procesul, aşa că te predau lui.

– Asta înseamnă că sînt angajat? întrebă Jeffrey.

– Sigur că da, răspunse Bodanski. Bun venit în echipa de la Memorial. După ce termină Jose cu tine, întoarce-te aici. O să ai nevoie de un Polaroid pentru carnetul de identitate. Şi

trebuie să te înscriem sau la Blue Cross, sau la Blue Shield, sau la HMO. Ai putea să-mi spui ce preferi?

– N-am nici o preferință, îi răspunse Jeffrey.

Martinez îl conduse pe Jeffrey la secția întreținere care se afla la primul nivel al subsolului. Avea un accent spaniol plăcut și un simț al umorului molipsitor. De fapt, aproape tot ce vedea i se părea destul de amuzant ca să-i stîrnească rîsul, ca, de pildă, prima pereche de pantaloni pe care i-o arătă nou-venitului. Pantalonii îi ajungeau abia la genunchi lui Jeffrey.

– Cred că e nevoie de o amputare, zise el, printre hohote de rîs. După mai multe încercări, găsiră o uniformă care i se potrivea. Apoi, lui Jeffrey i se repartiză un dulap. Pentru moment, Martinez îi spuse să-și pună pe el bluza. Poți să rămîi cu pantalonii tăi, adăugă el.

Martinez îi explică lui Jeffrey că va face cu el un tur al spitalului. Cămașa de la serviciul de întreținere va ține loc de carnet de identitate pentru moment.

– Nu vreau să-ți mai pierzi vremea cu mine, se grăbi să-i spună Jeffrey. Ultimul lucru pe care ținea să-l facă era să străbată spitalul în timpul zilei, cînd existau mai multe riscuri să fie recunoscut.

– Am timp, răspunse Martinez. Nici o problemă. În plus, asta face parte din obligațiile noastre obișnuite.

Nedorind să facă o problemă din asta, Jeffrey își puse fără chef bluza verde-închis de om de serviciu și-și băgă hainele de stradă în dulap. Păstrîndu-și geanta de sibir pe umăr, se pregăti să-l urmeze pe Martinez oriunde voia acesta să-l ducă. Însă și-ar fi dorit să-și poată vîrî capul într-o pungă.

Martinez continuă să trăncănească în timp ce-l conduse pe Jeffrey prin spital. Mai întîi, îl recomandă tuturor oamenilor de serviciu prezenți. Apoi intrară în spălătorie, unde toată lumea era prea ocupată ca să le dea vreo atenție. Urmă bufetul cu autoservire, unde toți păreau clar neprietenoși. Din fericire, nu era nimeni la bufet pe care Jeffrey să-l cunoască bine.

Urcară scările la primul etaj şi Martinez îl conduse pe Jeffrey prin dispensare şi la camera de urgenţă. La camera de urgenţă, Jeffrey simţi nevoia să se răsucească pe călcîie şi să o pornească tiptil spre hol la vederea unor medici chirurgi rezidenţi pe care-i cunoscuse destul de bine cînd se rotiseră pe la anestezie. Din fericire pentru el, ei nu se uitaseră în direcţia lui. Erau preocupaţi de nişte cazuri traumatice rezultate dintr-un accident auto.

După camera de urgenţă, Martinez îl conduse pe Jeffrey la lifturile principale din turnul de nord.

– Acum vreau să-ţi arăt laboratoarele, zise Martinez. Şi secţia de chirurgie.

Jeffrey înghiţi în sec.

– N-ar trebui să ne întoarcem la domnul Bodanski? întrebă el.

– N-avem nici un motiv să ne grăbim, îi răspunse Martinez. Îi făcu semn să intre în liftul care tocmai îşi deschise uşile. În plus, e important pentru tine să vezi laboratorul de patologie şi chimie şi sălile de operaţie. O să lucrezi acolo la noapte. Tura de noapte e cea care face curăţenie acolo. Doar noaptea putem intra şi noi acolo.

Jeffrey păşi mai spre interiorul liftului. Martinez veni lîngă el.

– O să lucrezi cu patru persoane, îi explică Martinez. Şeful de tură se numeşte David Arnold. E un om de treabă.

Jeffrey dădu din cap. Pe măsură ce se apropiau de etajul unde se aflau sălile de operaţie şi laboratoarele, fu cuprins de o senzaţie de junghi în stomac. Tresări cînd Martinez îl apucă de braţ şi-l îndemnă să meargă înainte, zicînd:

– Ăsta-i etajul nostru.

Jeffrey trase adînc aer în piept, pregătindu-se să iasă din lift şi să pătrundă în acea parte a spitalului unde-şi dusese, de fapt, viaţa timp de aproape 20 de ani.

Jeffrey simţi cum îi cade falca. O clipă, rămase împietrit. Drept în faţa lui se afla Mark Wilson care aştepta să se suie în lift. Ochii lui negri îl sfredeleau pe Jeffrey. Ochii lui Mark se

îngustară, apoi spuse ceva. Jeffrey se aştepta să audă: „Jeffrey, tu eşti?“

– Ai de gînd să cobori sau nu? îl întrebă Mark pe Jeffrey.

– Coborîm, zise Martinez, împingîndu-l uşor pe Jeffrey.

Lui Jeffrey îi trebuiră cîteva secunde să înţeleagă că Mark nu-l recunoscuse. Întoarse capul exact cînd uşile liftului se închideau şi-i prinse privirea lui Mark pentru a doua oară. Nu zări nici cea mai mică urmă de recunoaştere.

Jeffrey îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Îi alunecaseră cînd se împiedicase, ieşind din lift.

– Te simţi bine? îl întrebă Martinez.

– Perfect! răspunse Jeffrey. De fapt, chiar se simţea mult mai bine. Faptul că Mark nu-l recunoscuse fusese un semn încurajator.

Turul laboratoarelor de chimie şi de patologie fu mai puţin stresant decît mersul cu liftul. Bineînţeles că Jeffrey văzu multă lume cunoscută, dar nimeni nu-l recunoscu, aşa cum nu-l recunoscuse nici Mark Wilson.

Jeffrey fu cuprins din nou de o mare agitaţie, atunci cînd Martinez îl duse în holul secţiei de chirurgie. La acea oră a după-amiezei, cel puţin douăzeci de persoane cunoscute bine de Jeffrey se aflau în hol, stînd de vorbă, bînd cafea sau citind ziarul. Nu trebuia decît ca unul dintre ei să-şi dea seama cine era el şi totul se va duce de rîpă. În timp ce Martinez bifa muncile de noapte, Jeffrey îşi examina pantofii. Căută să-şi ţină privirile cît mai ferite de ale celorlalţi, dar, după aproape cincisprezece minute de aşteptare încordată, îşi dădu seama că nimeni nu-i dădea nici o atenţie. După cît de puţin erau băgaţi în seamă, ai fi zis că el şi Martinez erau aproape invizibili.

În vestiar, Jeffrey trecu printr-o încercare la fel de dură ca întîlnirea cu Mark Wilson. Se trezi faţă în faţă cu un alt anestezist pe care îl cunoştea cît se poate de bine. Făcură un fel de dans al umbrelor cînd se strecurară unul pe lîngă celălalt în dreptul chiuvetelor. Cînd nici acest doctor nu-l recunoscu, deşi fusese atît de aproape de el, Jeffrey rămase uimit şi încîntat. Deghizarea lui era mai reuşită decît îşi închipuise.

– Te pricepi la hainele din echipamentul sanitar? îl întrebă Martinez cînd se opriră în faţa dulapurilor cu astfel de echipamente.

– Da, răspunse Jeffrey.

– Foarte bine! zise Martinez. Nu cred că trebuie să ne ocupăm de asta acum. David Arnold o să te conducă în sălile de operaţie la noapte. Acum e prea multă agitaţie acolo.

– Înţeleg, îi răspunse Jeffrey.

Jeffrey, uşurat că terminase cu turul spitalului, se îmbrăcă cu hainele de stradă. Apoi Martinez îl conduse din nou la biroul lui Bodanski. După ce îşi strînseră mîna, Martinez îi ură lui Jeffrey numai bine înainte de a se întoarce la treburile lui. Bodanski îi pregătise lui Jeffrey o declaraţie de garanţie şi un formular de asigurare medicală ca să le semneze. Jeffrey era încă nervos, aşa că dădu să iscălească cu numele adevărat, dar se opri la timp şi mîzgăli numele lui Frank Amendola în spaţiul destinat semnăturii.

Numai după ce ieşi prin uşile turnante de la intrarea din faţă a spitalului şi ajunse în stradă simţi că i se risipeşte neliniştea. Se simţi chiar încurajat. Pînă acum, totul se desfăşurase conform planului.

Devlin urcă scările de lîngă staţia MBTA de la aeroport. Blacheurile de metal fixate pe cizmele lui de cow-boy păcăneau tare pe betonul murdar. Îi venea să strîngă de gît pe cineva şi n-ar fi stat prea mult să aleagă. I-ar fi convenit oricine.

Devenise şi mai prost dispus după ce plecase din biroul lui Mosconi. După cum se aşteptase, aeroportul se dovedise pînă acum o totală pierdere de timp. Stătuse de vorbă cu taxatorii din parcare să vadă dacă vreunul dintre ei nu-l văzuse pe tipul care sosise în jurul orei nouă seara într-un Mercedes 240D, de culoarea untului. Bineînţeles că nimeni nu-l văzuse.

Apoi, Devlin se dusese în staţia MBTA şi făcuse rost de numele şi de numărul de telefon ale tipului care lucrase la chioşcul de jetoane cu o seară în urmă. Numai obţinerea

numărului fusese ca o extragere de dinți. Cînd reuși, în cele din urmă, să dea de tip, totul se dovedi inutil, exact cum își închipuise. Individul nu și-ar fi amintit nici dacă maică-sa ar fi venit să cumpere un jeton.

Ajungînd în stația de autobuz, Devlin așteptă să apară autobuzul intraterminal. Cînd, într-un tîrziu, sosi, Devlin se urcă prin ușa din față. La început încercă să fie drăguț.

– Scuză-mă, zise el. Șoferul era un negru slab cu ochelari rotunzi cu rame de metal. Poate reușești să-mi dai o informație, continuă Devlin.

Șoferul clipi din ochi, apoi privirile îi alunecară pe brațul tatuat al lui Devlin, înainte de a și le ridica spre fața lui.

– Nu pot să închid ușa, dacă nu stai jos, zise el. Și nu pot să conduc autobuzul pînă nu se-nchide ușa.

Devlin își dădu ochii peste cap. Se uită în autobuz. Alți cîțiva pasageri se urcaseră prin ușa din spate și erau ocupați cu aranjarea bagajelor în plasa de bagaje.

– Asta nu-ți ia decît o secundă, zise Devlin, încercînd să-și țină firea. Înțelegi, caut pe cineva care s-ar putea să se fi suit într-un autobuz ca ăsta ieri-seară pe la nouă și jumătate. Un filfizon alb, slăbănog, cu mustață, cu o servietă în mînă. Nici un alt bagaj. Mă întrebam dacă...

– Ți-aș fi foarte recunoscător dac-ai sta jos, zise șoferul, întrerupîndu-l.

– Ascultă, amice, zise Devlin și vocea îi coborî cu o octavă. Eu încerc să fiu drăguț.

– Îți pierzi vremea, îi răspunse șoferul. Eu am ieșit din tură la trei și jumătate.

– Înțeleg, spuse Devlin, străduindu-se din răsputeri să nu-și piardă calmul. Dar poți să-mi spui numele șoferilor care au lucrat ieri-seară?

– De ce nu te duci la biroul de transport? îi răspunse șoferul. Acum te rog să stai jos.

Devlin închise ochii. Prăpăditul ăsta se juca cu focul.

– Ori stai jos, ori coboară din autobuz, zise șoferul.

Asta fusese ultima picătură. Devlin se repezi, îl apucă pe şofer de pieptul cămăşii şi-l ridică din scaun. Îl trase spre el, pînă ce faţa omului ajunse la cîţiva centimetri de a lui.

– Ştii ceva, amice? îl întrebă Devlin. Nu-mi place cum te porţi. Eu nu vreau decît un răspuns simplu la o întrebare simplă.

– Hei! răcni unul dintre pasageri.

Continuînd să-l ţină pe şoferul îngrozit suspendat deasupra scaunului său, Devlin se întoarse spre fundul autobuzului. Un bărbat într-un costum de serviciu se apropie de el. Era roşu la faţă de indignare.

– Ce se întîmplă aici?

Devlin întinse mîna stîngă şi-l apucă pe pasager de cap, de parc-ar fi cîntărit în palmă o minge de baschet. Întîi, îl trase pe om cu un pas mai aproape, apoi îi dădu un brînci zdravăn, împingîndu-l cît colo. Omul se împiedică şi căzu pe spate în coridorul despărţitor. Ceilalţi pasageri rămăseseră cu gura căscată. Nimeni nu mai încercă să-i vină în ajutor şoferului.

Între timp, şoferul se chinuia să scoată o vorbă. Devlin îl puse jos în scaunul lui. Şoferul tuşi. Pe urmă, cu o voce răguşită, îi dădu lui Devlin două nume.

– Nu ştiu ce număr au, dar amîndoi stau în Chelsea.

Devlin notă numele într-un carneţel pe care-l ţinea în buzunarul din stînga al cămăşii lui de doc. Apoi se auzi ţîrîitul pagerului. Îşi smulse aparatul din curea, apăsă pe buton şi se uită la ecran. Apăru numărul lui Michael Mosconi.

– Mulţumesc, amice, îi spuse Devlin şoferului. Se întoarse şi coborî din autobuzul care porni, într-un nor de fum diesel, cu uşa încă deschisă.

Devlin se uită la el cum pleacă, întrebîndu-se dacă nu va fi oprit, în următoarele minute, de o maşină a poliţiei. În cazul ăsta, poate avea norocul să-i cunoască pe poliţişti. Nu mai lucra în poliţie de mai bine de cinci ani, dar avea încă o mulţime de prieteni. În afara nou-veniţilor, îi cunoştea aproape pe toţi.

Întorcîndu-se în stație, Devlin se duse la un telefon public să-l sune pe Michael. Se întreba dacă Michael îl controla să vadă dacă venise la aeroport.

– Am vești bune, amice, zise Michael îndată ce se făcu legătura. Nici măcar n-ar trebui să-ți spun. Îți fac treaba prea ușoară. Știu unde-i bîrlogul lui Jeffrey Rhodes.

– Unde? întrebă Devlin.

– Nu mă lua așa repede, zise Michael. Dacă-ți spun și faci o plimbare pîn-acolo ca să-l înhați, nu mai meriți patruzeci de miare. Pot să mă folosesc de altcineva. Pricepi?

– Cine ți-a dat de informația asta? îl întrebă Devlin.

– Norstadt de la sediul poliției, răspunse Michael, triumfător. În timp ce făceau cercetări la companiile de taxiuri, unul dintre șoferi a venit și a spus că luase în mașină un tip care se potrivea cu descrierea lui Jeffrey Rhodes. Șoferul a spus că Rhodes se purta ciudat. La început nu avea nici măcar o destinație. Zice că s-au învîrtit în loc fără nici o țintă.

– Cum de nu l-a ridicat poliția? vru să știe Devlin.

– O să-l ridice. La un moment dat, răspunse Michael. Dar acum are alte griji. Un grup rock este așteptat în oraș. În plus, poliția nu-l consideră pe Rhodes un pericol pentru nimeni.

– Deci, care-i tocmeala?

– Zece miare, răspunse Michael. Dacă vrei le iei, dacă nu, nu.

Lui Devlin îi trebui o clipă de gîndire.

– Le iau, răspunse el.

– Hotelul Essex, zise Michael. Și, Dev... zgîlțîie-l puțin. Individul mi-a făcut o mulțime de necazuri.

– Cu mare plăcere, răspunse Devlin și nu mințea deloc. Jeffrey nu numai că-l pocnise cu servieta, acum reușise să-l mai și buzunărească de 30 000 de dolari. Dar, dacă stăm să ne gîndim, poate că nu reușise.

Întors în stația de autobuz, Devlin izbuti să oprească un taxi. Îi spuse șoferului să-l ducă pînă la mașina lui din parcarea centrală, pentru cinci dolari.

În momentul cînd Devlin ieşi din aeroport, atitudinea lui devenise cu mult mai pozitivă. Era o ruşine să piardă treizeci de miare, dar dacă asta se va întîmpla, pînă la urmă, totuşi zece miare nu erau o nimica toată. În plus, o să se distreze puţin cu Jeffrey. Şi acum, cînd ştia unde se afla, treaba lui era o bagatelă. Floare la ureche.

Devlin se duse drept la Hotelul Essex. Parcă lîngă un hidrant, exact vizavi. Essexul îi era cunoscut. Cînd lucra la poliţie, participase la o serie de descinderi la hotel pentru capturare de droguri.

Devlin urcă scările. Înainte de a deschide uşa, băgă mîna sub jacheta lui de doc, sub braţul stîng, şi desfăcu breteaua care lega vîrful pistolului său 38. Deşi era sigur că Jeffrey nu va fi înarmat, nu strica să fie precaut. Doctoraşul îl mai surprinsese şi altădată. Dar aşa ceva nu se va mai întîmpla.

O privire rapidă în interior îl convinse pe Devlin că Essexul nu se schimbase cîtuşi de puţin de la ultima lui vizită. Îşi amintea pînă şi mirosul. Era acelaşi iz de mucegai dintotdeauna, de parcă creşteau ciuperci la subsol. Devlin se apropie de recepţie. Cînd recepţionerul se ridică din faţa televizorului, Devlin şi-l aminti şi pe el. Băieţii din poliţie îl porecliseră Gură-cască, fiindcă buza de jos îi atîrna ca a unui buldog.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă recepţionerul, privindu-l pe Devlin cu vizibil dezgust.

Stătea la cîţiva paşi de tejghea, de parcă s-ar fi temut că Devlin va întinde mîna să-l înhaţe.

– Îl caut pe unul dintre oaspeţii tăi, zise Devlin. Numele lui e Jeffrey Rhodes, dar s-ar putea ca altul să fie numele sub care s-a înregistrat.

– Nu dăm informaţii despre oaspeţii noştri, răspunse recepţionerul afectat.

Devlin se apleacă ameninţător spre el. Păstră o tăcere destul de lungă ca să-l facă să se simtă prost.

– Deci nu dai nici un fel de informaţii despre oaspeţii voştri? repetă el, dînd din cap de parcă i s-ar fi părut firesc.

– Exact! răspunse recepţionerul, cam nesigur de sine.

– Ce dracu' crezi că-i ăsta, Ritz-Carlton? îl întrebă Devlin în bătaie de joc. Aici n-aveţi de-a face decît cu o droaie de peşti, de tîrfe şi de drogaţi.

Recepţionerul făcu un pas îndărăt, privindu-l pe Devlin alarmat.

Cu viteza fulgerului, Devlin izbi tejgheaua cu palma cu un efect de tunet. Recepţionerul tresări. Se vedea că o sfeclise.

– Toţi m-au enervat astăzi, răcni Devlin. Apoi îşi coborî vocea. Nu fac decît să-ţi pun o simplă întrebare.

– Nu s-a înregistrat nimeni cu numele de Jeffrey Rhodes, se bîlbîi recepţionerul.

Devlin dădu din cap.

– Nici nu mă mir, zise el. Dar hai să ţi-l descriu. E cam de înălţimea dumitale, are în jur de 40 de ani, poartă mustaţă, e subţirel şi are părul şaten. Arată bine. Şi cred că avea o servietă în mînă.

– S-ar putea să fie Richard Bard, spuse recepţionerul, amabil.

– Şi cînd s-a înregistrat domnul Bard în palatul ăsta? întrebă Devlin.

– Ieri, seară, pe la zece. Sperînd să-i mai potolească furia lui Devlin, recepţionerul întoarse o pagină a registrului şi arătă un nume cu o mînă tremurîndă: Uitaţi-vă, aici a semnat, chiar aici.

– Domnul Bard se află acum aici? întrebă Devlin.

Recepţionerul dădu din cap că nu.

– A plecat pe la prînz, spuse el. Dar arăta foarte schimbat. Avea părul negru şi-şi răsese mustaţa.

– Ia te uită, zise Devlin. Asta se potriveşte. La ce cameră zici că stă domnul Bard?

– La 5E.

– Nu cred că ţi-aş cere prea mult, dacă te-aş ruga să mă conduci acolo, ce zici?

Recepţionerul dădu din cap că nu. Încuie sertarul unde ţinea banii, apucă cheia de rezervă şi ieşi din spatele ghişeului. Devlin îl urmă spre casa scărilor.

Devlin arătă cu mîna spre lift.

– Lucrurile se mişcă greu pe la voi. Cînd am fost aici într-o descindere în probleme de droguri, liftul avea pe el acelaşi anunţ.

– Eşti sticlete? întrebă recepţionerul.

– Cam aşa ceva, răspunse Devlin.

Urcară scara în tăcere. Cînd ajunseră la etajul cinci, Devlin avu impresia că recepţionerul va face un atac de cord. Respira greu şi era lac de sudoare. Devlin îl lăsă să-şi revină, apoi traversară holul spre 5E.

Ca să nu rişte nimic, Devlin bătu la uşă. Văzînd că nu răspunde nimeni, se dădu la o parte ca să-l lase pe recepţioner să descuie. Devlin făcu un tur rapid. Camera era goală.

– Cred că am să-l aştept aici pe domnul Bard, zise Devlin, îndreptîndu-se spre fereastră şi uitîndu-se afară. Se întoarse iar spre recepţioner. Dar nu vreau să-i spui nimic cînd se întoarce. Nu vreau decît să-i fac o mică surpriză. Pricepi?

Recepţionerul dădu din cap cu putere.

– Domnul Rhodes, alias domnul Bard, este un fugar urmărit de justiţie, zise Devlin. Există un mandat de arestare. E un individ periculos, condamnat pentru omor. Dacă-i spui ceva care să-i trezească bănuielile, nu se poate şti cum o să reacţioneze. Înţelegi ce spun?

– Perfect, răspunse recepţionerul. Domnul Bard s-a purtat ciudat cînd a intrat aici prima oară. Mă gîndeam chiar să chem poliţia.

– Sigur că te gîndeai, îi răspunse Devlin în bătaie de joc.

– Nu suflu un cuvînt nimănui, zise recepţionerul, ieşind pe uşă.

– Contez pe dumneata, îi răspunse Devlin şi încuie uşa în urma lui.

În clipa cînd rămase singur, Devlin se repezi la servietă şi o azvîrli pe pat. Cu mîini tremurînde deschise încuietorile şi ridică capacul. Răscoli hîrtiile, dar nu găsi nimic. Apoi

desfăcu despărţitura în formă de acordeon şi cercetă rapid fiecare compartiment.

– Dracu' să-l ia! răcni el. Sperase ca Jeffrey să fi fost destul de nesăbuit încît să-şi lase banii în servietă. Dar înăuntru nu erau decît un teanc de hîrtii şi nişte lenjerie de corp. Devlin ridică una dintre foile care avea imprimat în partea de sus numele lui Christopher Everson. Era plină de termeni ştiinţifici. Devlin se întrebă cine putea fi Christopher Everson.

Lăsînd hîrtiile să-i cadă din mînă, Devlin scotoci bine toată camera, cu gîndul că Jeffrey ascunsese banii. Dar banii nu erau acolo. Bănui că Jeffrey luase banii cu el. Asta era motivul principal pentru care acceptase atît de repede propunerea lui Michael. Devlin socotise că va pune mîna pe cele patruzeci şi cinci de miare pe care se presupunea că le avea Jeffrey, başca cele zece mii pe care urma să i le dea Michael.

Lungindu-se pe pat, Devlin îşi scoase pistolul din toc. Bunul doctor era o nesfîrşită sursă de surprize. Devlin îşi zise că era mai bine să fie gata pentru orice.

Jeffrey se simţea mult mai bine după ce se deghizase şi căpătase o nouă identitate şi după ce vizita lui la Boston Memorial se desfăşurase fără probleme. Dacă oamenii care-l ştiau îndeaproape nu-l recunoscuseră, nu avea de ce se teme cînd ieşea din casă, în orice caz nu în ceea ce priveşte dezvăluirea identităţii lui. Încurajat de acest nou sentiment de încredere, Jeffrey luă un taxi şi se îndreptă spre spitalul St. Joseph.

Era conştient de faptul că ducea cu sine atîta bănet, dar se simţea cu mult mai bine acum cînd îl căra de colo-colo în geanta de sibir, decît cînd purta cu el servieta.

Spitalul St. Joseph era cu mult mai vechi decît Spitalul Memorial. Era o clădire de cărămidă de la începutul secolului, care fusese restaurată de mai multe ori. Fiind situată într-o dumbravă de lîngă Arnold Arboretum, în Jamaica

Plain, terenurile pe care fusese ridicată erau cu mult mai atrăgătoare decît cele ale Spitalului Memorial.

St. Joseph fusese construit cu scopul iniţial de a deveni un spital catolic caritabil, dar, de-a lungul anilor, se transformase într-un spital comunitar foarte activ. St. Joseph, aflîndu-se într-una dintre suburbiile Bostonului, nu avea caracterul urban al unui spital din centrul oraşului care ducea greul problemelor sociale ale ţării.

Jeffrey se opri şi ceru informaţii privind situarea secţiei de terapie intensivă de la nişte voluntare cu părul ca neaua, îmbrăcate în halate roz, care lucrau la centrul de informaţii al spitalului. O femeie în vîrstă, zîmbitoare, îl îndreptă spre etajul doi.

Jeffrey găsi secţia de terapie intensivă fără probleme şi intră înăuntru.

Ca anestezist, se simţi ca acasă în acea secţie aparent haotică şi printre aparatura ultramodernă. Toate paturile erau ocupate. Aparatele şuierau şi piuiau. Chiorchini de sticluţe de perfuzie atîrnau în vîrful unor stative, ca nişte fructe de sticlă. Peste tot se vedeau tuburi şi fire.

În mijlocul acestei intense activităţi electronice se aflau surorile medicale. Erau, ca de obicei, atît de preocupate de îndatoririle lor, că nici nu observară prezenţa lui Jeffrey.

O zări pe Kelly lîngă camera de gardă a asistentelor. În clipa cînd Jeffrey se apropie de masa unde se afla ea, Kelly tocmai ridicase receptorul telefonului. Privirile lor se întîlniră în fugă şi Kelly îi făcu semn să aştepte un moment. El observă că nota valorile unor analize de laborator.

După ce încheie convorbirea, o strigă pe una dintre celelalte infirmiere şi-i comunică, cu voce ridicată, rezultatele. Din celălalt capăt al încăperii, infirmiera făcu un gest în semn că a înţeles şi potrivi scurgerea lichidului de perfuzie pentru compensare.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă Kelly cînd îşi îndreptă atenţia spre Jeffrey. Era îmbrăcată cu o bluză albă şi cu pantaloni albi. Părul îi era strîns într-un coc franţuzesc.

– M-ai ajutat deja, îi răspunse Jeffrey, zîmbind.

– Nu înţeleg, zise Kelly, cu un aer uimit.

Jeffrey rîse.

– Sînt eu, Jeffrey.

– Jeffrey? Kelly îl privi cu atenţie.

– Jeffrey Rhodes, zise el. Nu pot să cred că nu mă recunoaşte nimeni. Doar nu mi-am făcut operaţie plastică.

Kelly ridică o mînă să-şi ascundă zîmbetul.

– Ce-i cu tine aici? Ce s-a întîmplat cu mustaţa ta? Dar cu părul?

– E o poveste cam lungă. Ai un minut pentru mine?

– Sigur că da. Kelly anunţă o altă infirmieră că-şi lua o pauză. Hai, îi zise ea lui Jeffrey, arătînd o uşă din spatele camerei de gardă. Îl duse într-o încăpere din spate pe care infirmierele o foloseau pentru depozitare şi ca pe un fel de spaţiu de odihnă.

– Vrei o cafea? îl întrebă Kelly.

Jeffrey spuse că ar dori o ceaşcă. Kelly turnă o cafea pentru el şi una pentru ea. Deci, ce-i cu deghizarea asta?

Jeffrey îşi puse jos geanta de sibir şi-şi scoase ochelarii. Începuseră să-i irite rădăcina nasului. Luă ceaşca de cafea şi se aşeză. Kelly se sprijini de ghişeu, ţinîndu-şi cana de cafea în mîini.

Jeffrey îi povesti tot ce se întîmplase, începînd cu momentul cînd plecase de la ea cu o seară în urmă: dezastrul de la aeroport, faptul că devenise un fugar, că-l pocnise pe Devlin cu servieta şi încăierarea cu cătuşele.

– Deci aveai de gînd să părăseşti ţara? îl întrebă Kelly.

– Asta era intenţia mea, recunoscu Jeffrey.

– Şi n-aveai de gînd să mă suni să-mi spui şi mie?

– Te-aş fi sunat imediat ce puteam, îi răspunse Jeffrey. N-aveam mintea prea limpede.

– Unde locuieşti?

– La un hotel de duzină din centrul Bostonului, zise Jeffrey.

Kelly clătină din cap cu tristeţe.

– Ah, Jeffrey. Treaba asta sună destul de rău. Poate că ar trebuie, pur şi simplu, să te predai. Toate astea n-or să-ţi ajute la recurs.

– Dacă mă predau, mă aruncă în închisoare şi, probabil, că o să-mi refuze eliberarea pe cauţiune. Chiar dacă mi-ar acorda o garanţie, nu cred c-aş putea să avansez banii acum. Dar recursul meu ar trebui să rămînă o problemă separată. În orice caz, nu pot să intru în închisoare, fiindcă am prea multe de făcut.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Kelly.

– Am citit notiţele lui Chris, zise Jeffrey, stăpînindu-şi cu greu entuziasmul. Chiar am petrecut cîtva timp făcînd cercetări în bibliotecă. Cred că Chris era pe cale să descopere ceva cînd a bănuit că existase un contaminant în Marcaina pe care i-o administrase lui Henry Noble. Acum încep să am şi eu aceleaşi bănuieli în legătură cu Marcaina pe care i-am injectat-o lui Patty Owen. Ce vreau eu, acum, este să investighez ambele incidente mai serios.

– Asta-mi dă o senzaţie neplăcută de déjà vu, spuse Kelly.

– Ce vrei să spui? întrebă Jeffrey.

– Vorbeşti exact cum vorbea Chris cînd a început să bănuiască existenţa unui contaminant. După care nu mai ştiu altceva decît că s-a sinucis.

– Îmi pare rău, zise Jeffrey. Nu vrea să-ţi trezesc amintiri triste, dezgropînd trecutul.

– Nu trecutul mă preocupă pe mine, îi răspunse Kelly. Tu mă preocupi. Ieri erai deprimat, azi eşti un pic cam agitat. Ce se va întîmpla mîine?

– O să fie bine, spuse Jeffrey. Zău! Sînt convins că sînt pe cale să descopăr ceva.

Kelly înclină capul într-o parte şi ridică dintr-o sprînceană, privindu-l pe Jeffrey întrebător.

– Vreau să fiu sigură că-ţi aminteşti ce mi-ai promis, zise Kelly.

– Îmi amintesc.

– Chiar te rog, îi spuse Kelly pe un ton sever. Apoi zîmbi. Acum că ne-am înţeles în privinţa asta, poţi să-mi

spui de ce te-ai ambalat atît în legătură cu ideea de contaminant.

– Din diverse motive. Paralizia persistentă a lui Henry Noble, în primul rînd. Fuseseră lezați, se pare, nervii cranieni. Asta nu se întîmplă la anestezia rahidiană, deci nu putea să fie vorba despre „anestezie rahidiană ireversibilă", așa cum s-a spus. Iar, în cazul meu, copilul are o paralizie persistentă cu localizare asimetrică.

– Nu s-a considerat că paralizia lui Noble a survenit dintr-o lipsă de oxigenare cauzată de apoplexii și stop cardiac?

– Ba da, răspunse Jeffrey. Dar la autopsie, Chris spunea că s-a constatat o degenerare axonală – adică o degenerare a celulelor nervoase la secțiuni microscopice.

– Toate astea mă depășesc, recunoscu Kelly.

– Degenerarea axonală nu putea apărea la gradul de privare de oxigen pe care l-a suferit Henry Noble – dacă se poate vorbi, într-adevăr, de privare de oxigen. Dacă ar fi fost privat de oxigen, îndeajuns de mult ca să se ajungă la degenerare axonală, n-ar mai fi putut să fie trezit la viață. Și, cu siguranță, că degenerarea axonală nu apare la anestezia locală. Anestezicele locale blochează funcționarea. Dar, cu siguranță, nu sînt otrăvuri celulare.

– Presupun că ai dreptate. Cum poți să dovedești asta? îl întrebă Kelly.

– Nu va fi ușor, recunoscu Jeffrey, mai ales fiindcă sînt un fugar. Totuși, am de gînd să încerc. Am vrut să te întreb dacă vrei să-mi dai o mînă de ajutor. Dacă teoria mea este corectă și pot s-o probez, asta va spăla de rușine numele lui Chris, ca și pe al meu.

– Sigur că o să te ajut, îi răspunse Kelly. Crezi că mai era nevoie să mă întrebi?

– Vreau să te gîndești serios la asta înainte de a fi de acord, îi spuse Jeffrey. S-ar putea să existe o problemă din cauza situației mele de fugar. Orice ajutor pe care mi l-ai da ar putea fi interpretat ca sprijin dat unui fugar. Dacă mă ajuți, s-ar putea socoti o infracțiune în sine. Nu știu ce să zic.

– Îmi asum riscul, zise Kelly. Aş face orice ca să-l reabilitez pe Chris. Şi, în afară de asta, adăugă ea, roşind uşor, aş vrea să fac tot ce pot ca să te ajut pe tine.

– Primul pas ar fi să se dovedească faptul că cele două fiole de Marcaină au fost furnizate de acelaşi producător farmaceutic. Asta va fi destul de uşor. Va fi mai complicat să se descopere dacă veneau din acelaşi stoc, ceea ce cred că s-a întîmplat. Deşi cazul lui Chris şi al meu au avut loc la o distanţă de cîteva luni, este totuşi posibil ca lotul de producţie să fi fost acelaşi. Ce mă îngrijorează pe mine este că mai pot exista şi alte fiole contaminate.

– Dumnezeule, ce gînd cumplit! O nouă tragedie pe cale de a avea loc!

– Mai eşti prietenă cu cineva de la Valley Hospital care să-ţi poată spune ce firmă le furnizează Marcaina? Întîmplător, ştiu că Memorial primeşte Marcaina de la Arolen Pharmaceuticals din New Jersey.

– Slavă Domnului, da, răspunse Kelly. Aproape tot personalul cu care am lucrat cînd eram la Valley este încă acolo. Charlotte Henning e asistenta-şefă a secţiei de chirurgie. Vorbesc cu ea cel puţin o dată pe săptămînă. O să-i telefonez imediat ce ies din tură.

– Ar fi grozav! zise Jeffrey. Cît despre mine, sînt cel mai proaspăt membru al echipei de întreţinere de la Boston Memorial.

– Ce zici?

Jeffrey îi explică cum se dusese la Boston Memorial sub noua lui înfăţişare ca să ceară o slujbă în tura de noapte a serviciului de întreţinere.

– Nu mă mir că nu te-a recunoscut nimeni, zise Kelly. Eu, una, sigur nu te-aş fi recunoscut.

– Dar ăştia-s oamenii cu care am lucrat ani în şir, spuse Jeffrey.

Uşa secţiei de terapie intensivă se crăpă puţin şi una dintre infirmiere îşi băgă capul înăuntru.

– Kelly, avem nevoie de tine peste cîteva minute. Se face o internare.

Kelly îi spuse că va veni imediat. Infirmiera dădu din cap, apoi se retrase discret.

– Deci te-au angajat la repezeală? întrebă Kelly.

– Exact! răspunse Jeffrey. Încep în noaptea asta.

– Ce-ai de gînd să faci odată ajuns la spital? întrebă Kelly.

– În primul rînd, am să-ți urmez sfatul, zise Jeffrey. Am de gînd să mă lămuresc ce-a fost cu fiola de Marcaină de 75% care a fost găsită lîngă aparatul meu de anestezie. Vreau să văd ce alte proceduri chirurgicale s-au mai făcut în acea sală de operație în ziua respectivă. Un alt lucru pe care aș vrea să încerc să-l fac este să văd întregul raport patologic al lui Patty Owen. Sînt curios să aflu dacă i-au secționat nervii periferici la autopsie. Sînt, de asemenea, curios să știu dacă au făcut vreun test toxicologic.

– Tot ce pot spune e c-ar fi bine să fii prudent, îl sfătui Kelly. Apoi aruncă zațul cafelei și-și clăti cana la chiuvetă. Îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la lucru.

Jeffrey se duse la chiuvetă și își spălă ceașca.

– Mulțumesc că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine, spuse el cînd se deschise ușa.

Sunetele aparatelor de stimulat respirația pătrunseră în cameră. Jeffrey luă de jos geanta de sibir, își puse ochelarii și o urmă pe ușă.

– Mă suni astă-seară? îl întrebă ea, înainte de despărțire. O să vorbesc cu Charlotte cît pot de curînd.

– La ce oră te culci? o întrebă Jeffrey.

– Nu înainte de unsprezece, îi răspunse Kelly.

– Te sun înainte de a mă duce la lucru, zise Jeffrey.

Kelly îl privi cum pleacă. Ar fi vrut să aibă curajul să-l întrebe dacă nu voia să stea la ea.

În ceee ce-l privea pe Carl Bodanski, avusese o zi extraordinar de productivă. Multe mărunțișuri nesuferite care-l sîcîiseră fuseseră rezolvate. Cea mai mare realizare fusese faptul că găsise încă un muncitor pentru tura de noapte de la întreținere. Chiar în acel moment, Bodanski avea de

lucru la tabla cea mare unde atîrna ultima plăcuţă purtînd pe ea un nume: FRANK AMENDOLA.

Îndepărtîndu-se cu un pas de tablă, Bodanski o privi cu un ochi critic. Nu prea era bine. Numele lui Frank Amendola stătea cam strîmb. Îndreptă uşor cîrligele mici de metal de care era agăţată plăcuţa cu numele, apoi făcu un pas înapoi. Mult mai bine!

Se auzi o bătaie slabă în uşă.

– Intră, strigă el.

Uşa se deschise. Era secretara lui, Martha Reton. Intră în cameră şi închise uşa în urma ei. Se întîmplase ceva. Martha se purta ciudat.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Bodanski, zise ea.

– Nu face nimic, îi răspunse Bodanski. Care-i problema? Bodanski era genul de om care privea orice schimbare a activităţilor de rutină ca pe o ameninţare.

– A venit un bărbat care vrea să vă vadă, zise Martha.

– Cine? întrebă Bodanski.

La el venea o mulţime de lume. Răspundea de personal. De ce făcea o problemă din asta?

– Numele lui este Horace Mannly, zise Martha. E de la FBI.

Bodanski simţi cum îl trece un fior prin şira spinării. „FBI!“ gîndi el, alarmat. Îi trecură prin minte diferitele infracţiuni mărunte pe care le săvîrşise în ultimele luni. Biletul ăla de parcare pe care nu-l luase în seamă. Banii economisiţi cu faxul de acasă pe care îl inclusese în taxa pe venit de anul trecut, deşi nu cumpărase faxul în scopuri de serviciu.

Bodanski se aşeză mai bine în scaunul lui din spatele biroului, de parcă aerul profesional pe care şi-l luase putea alunga orice bănuieli.

– Pofteşte-l pe domnul Mannly, spuse el, nervos.

Marta dispăru. O clipă mai tîrziu, un tip aproape obez intră în biroul lui Bodanski.

– Domnule Bodanski, zise omul de la FBI, înaintînd spre masa lui de lucru. Agent Mannly, se prezentă el, întinzînd mîna.

Bodanski o strînse. Era lipicioasă. Bodanski îşi mască o strîmbătură. Agentul avea o guşă mare care-i acoperea practic nodul cravatei. Ochii, nasul şi gura lui păreau deosebit de mici în mijlocul feţei lui mari şi palide ca o sferă.

– Luaţi loc, îl invită Bodanski. După ce se aşezară amîndoi, gazda întrebă: Spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta?

– Se presupune că, în general, computerele ne ajută, dar, uneori, ne dau de lucru, spuse Mannly, scoţînd un oftat. Înţelegi ce spun?

– Sigur că da, zise Bodanski, deşi n-ar fi putut să spună dacă era de acord sau nu. Totuşi, n-avea de gînd să contrazică un agent FBI.

– Un computer mare, de undeva, a scuipat brusc numele de Frank Amendola, zise Mannly. E adevărat că tipul ăsta lucrează pentru dumneata? Spune-mi... te superi dacă fumez?

– Da. Nu. Vreau să spun că tocmai am angajat un om cu numele de Frank Amendola. Nu, nu mă supăr dacă fumaţi.

Deşi se simţea uşurat că nu el era obiectul cercetării, era dezamăgit să audă că acela era Frank Amendola. Ar fi trebuit să-şi de aseama că angajarea lui în tura de noapte era ceva prea bun ca să fie adevărat.

Horace Mannly îşi aprinse ţigara.

– Oficiul nostru a primit de la birou informaţia că l-ai angajat pe acest Frank Amendola, îi explică Mannly.

– L-am angajat astăzi, spuse Bodanski. E căutat de poliţie?

– De căutat e căutat, dar nu pentru vreo infracţiune. Nevastă-sa îl vrea, nu FBI-ul. O problemă de familie. Uneori ne implicăm şi noi. Depinde. Pare-se că nevastă-sa a făcut tămbălău mare, i-a scris reprezentantului ei în Congres, a scris la FBI, s-a apucat de toate aiurelile. Aşa că numărul lui de protecţie socială a fost anunţat ca al unei persoane dispărute. Dacă voi porniţi nişte cercetări, numărul lui de protecţie socială face să sune un clopoţel şi la noi. Pac! Deci, cum se poartă tipul, normal sau nu?

– Părea un pic nervos, răspunse Bodanski, uşurat. Cel puţin tipul nu era periculos. Altfel, se purta normal. Părea

deştept. Mi-a spus că avea de gînd să urmeze nişte cursuri de drept. L-am considerat un candidat bun pentru angajare. E cazul să facem noi ceva?

– Nu ştiu, răspunse Mannly. Nu cred. Trebuia doar să vin aici şi să verific. Să văd dacă a apărut din nou. Uite ce zic eu. Nu face nimic pînă nu te anunţăm noi. Ce părere ai?

– Vom fi încîntaţi să fim de ajutor pe cît ne stă în putinţă.

– Minunat! zise Mannly. Cînd făcu efortul de a se ridica din scaun, faţa i se congestionă. Mulţumesc pentru timpul acordat. Te sun de îndată ce ştiu ceva.

Horace Mannly plecă, dar putoarea ţigării sale mai plutea încă în aer. Bodanski bătu toba cu degetele pe masă; spera că problemele de familie ale lui Frank nu-l vor lipsi de un salariat potenţial bun.

Nici zona sordidă din jurul Essexului, nici hotelul în sine nu reuşiră să-l indispună pe Jeffrey, în timp ce urca cele şase trepte pînă la uşa de la intrare. Poate că era un pic cam exaltat, dar avea sentimentul că balanţa începuse să se încline în favoarea lui. Pentru prima oară, de nu se ştie cînd, se simţea oarecum stăpîn pe situaţie, şi nu viceversa.

În timp ce se întorcea cu taxiul de la St. Joe, unde se întîlnise cu Kelly, se gîndea la teoria lui privind agentul contaminant. Mai mult decît orice altceva, problema paraliziei îl făcea să fie convins că era ceva în neregulă cu fiolele sigilate de Marcaină.

Jeffrey începu să străbată holul, apoi încetini brusc pasul. Recepţionerul nu se uita la televizor. Se retrăsese, în schimb, în magazia din spatele recepţiei. Înainte, uşa fusese întotdeauna închisă. Lui Jeffrey i se păru că recepţionerul dăduse nervos din cap în clipa cînd li se întîlniseră privirile. Omul părea că se teme de el.

Jeffrey o luă spre scări şi porni în sus spre camera lui. Nu reuşea să înţeleagă purtarea ciudată a recepţionerului. Omul îl surprinsese pe Jeffrey ca fiind puţin excentric, dar nu chiar atît de ciudat. Se întreba ce putea însemna asta. Spera că nu însemna nimic.

Cînd ajunse la etajul cinci, se aplecă peste balustradă şi se uită în jos. Recepţionerul stătea la parter şi se uita la el. Se ascunse imediat ce observă că Jeffrey îl privea.

Deci nu era o năzărire a imaginaţiei lui, îşi spuse Jeffrey, trecînd prin uşa de la casa scărilor ca să intre în hol. Era clar că omul îl urmărea de la o distanţă bine calculată. Dar de ce?

Jeffrey o porni pe hol, încercînd să-şi explice purtarea bizară a recepţionerului. Apoi îşi aminti de deghizarea lui. Bineînţeles! Asta era! Poate că recepţionerul nu-l recunoscuse şi îl luase drept un străin. Ce se întîmpla dacă se hotăra să anunţe poliţia?

Ajungînd la uşa camerei lui, Jeffrey îşi căută cheia în buzunar. Apoi îşi aminti că o pusese în geanta de sibir. În timp ce balansa geanta în faţa lui ca să deschidă fermoarul compartimentului central, se gîndea să se mute la alt hotel. Avea destule pe cap ca să-şi mai facă griji şi cu un recepţioner de hotel.

Jeffrey strecură cheia în broască şi descuie uşa. Băgă cheia la loc în geanta de sibir ca să ştie de unde s-o ia cînd va trebui să plece din cameră. Deja începuse iar să se gîndească la teoria agentului contaminant cînd trecu pragul încăperii. În clipa aceea încremeni.

– Bine-ai venit acasă, doctore, zise Devlin. Stătea tolănit în pat cu revolverul atîrnîndu-i neglijent la şold. N-ai idee cît de mult mi-am dorit să te văd din nou de cînd te-ai purtat atît de grosolan la ultima noastră întîlnire. Devlin se săltă într-un cot. Se uită cruciş la Jeffrey: Da' mult te-ai mai schimbat. Nu cred că te-aş fi recunoscut. Scoase nişte hohote puternice de rîs din fundul gîtlejului care se prefăcură într-o tuse hîrîită de fumător. Devlin scuipă peste marginea patului şi începu să se bată cu pumnul în piept. Îşi drese glasul şi zise răguşit: Nu sta aşa ca un par. Vino şi ia loc. Simte-te ca acasă.

Mînat de acelaşi reflex brusc care-l făcuse să-l pocnească pe Devlin cu servieta la aeroport, Jeffrey o zbughi afară din cameră. Trîntind uşa în urma lui, îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. În clipa cînd atinse covorul jerpelit, din cameră se auzi o explozie. Primul lucru pe care-l simţi Jeffrey fu o

ploaie de așchii de lemn căzînd peste el. Glonțul pistolului 38 al lui Devlin străbătuse ușa de panel subțire și se înfipsese în peretele opus.

Jeffrey se săltă în picioare și o rupse la fugă de-a lungul holului spre casa scării. Nu-i venea să creadă că se trăsese în el. Știa că era căutat de poliție, dar, sigur, nu intra în categoria „viu ori mort". Jeffrey își zise că Devlin era nebun.

Cînd Jeffrey se opri la casa scării, apucîndu-se de tocul ușii ca să-și schimbe direcția, auzi în spate ușa camerei lui deschizîndu-se cu un pocnet. Deschise ușa scării, împingînd-o cu umărul și, în aceeași clipă, auzi o nouă rafală a armei lui Devlin. Glonțul șuieră din dreptul canatului ușii din spatele lui și făcu țăndări o fereastră de la celălalt capăt al holului. Îl auzi pe Devlin rîzînd. Individul se distra!

Jeffrey coborî în fugă scara întortocheată, ținîndu-se de balustradă ca să-și mențină echilibrul. Sărea din patru-n patru trepte. Geanta de umăr îi flutura în spate ca o flamură grea. Unde să se ducă? Ce să facă? Devlin era aproape în spatele lui.

Cînd Jeffrey coborî ultimele trepte înainte de a ajunge la etajul întîi, auzi ușa din capul scării deschizîndu-se cu un pocnet și pași grei răsunînd în urma lui. Cuprins de o panică din ce în ce mai mare, Jeffrey făcu un salt pînă pe palierul etajului întîi. Se azvîrli peste ușă și se apucă de clanța verticală. Trase de ușă, dar nu reuși s-o deschidă. O smuci din nou, și mai disperat. Ușa nu se clinti. Era încuiată.

Uitîndu-se prin mica fereastră dublată cu sîrmă, Jeffrey îl văzu pe recepționer pitindu-se de cealaltă parte a ușii. Jeffrey auzea cum în spatele lui pașii lui Devlin răsunau din ce în ce mai aproape. În cîteva clipe se va năpusti asupra lui.

Disperat, Jeffrey îi făcu semne recepționerului că ușa scărilor era închisă. Omul ridică din umeri, fără un cuvînt, făcîndu-se că nu pricepea ce încerca să-i spună Jeffrey. Jeffrey zgîlțîi ușa, continuînd să facă semne spre broască.

Brusc, sunetul pașilor lui Devlin încetă. Jeffrey întoarse încet capul. Devlin ajunsese în capul ultimului șir de trepte și se uita în jos la prada lui prinsă în cursă. Arma îi era ațintită

asupra lui. Jeffrey se întrebă dacă, nu cumva, de data asta i se înfundase, dacă viaţa sa avea să se sfîrşească aici. Dar Devlin nu apăsă pe trăgaci.

– Să nu-mi spui că uşa e-ncuiată! zise Devlin cu prefăcută compătimire. Îmi pare tare rău, doctore! Devlin coborî încet ultimele trepte, ţinînd arma aţintită asupra feţei lui Jeffrey. Ce caraghios, zise el. Aş fi preferat să fie uşa deschisă. Ar fi fost mai palpitant. Devlin făcu un pas pînă în dreptul lui Jeffrey. Zîmbea cu vizibilă satisfacţie: Stînga împrejur! porunci el.

Jeffrey se întoarse, ridicîndu-şi braţele în aer, deşi Devlin nu-i ceruse asta. Devlin îl îmbrînci în uşa încuiată şi se lăsă peste el cu toată greutatea. Smulse geanta de pînză de pe umărul lui Jeffrey şi o lăsă să cadă pe podea. Nemaidorind să rişte nimic de data asta, trase mîinile lui Jeffrey la spate şi-i puse cătuşele înainte de a se apuca de orice altceva. O dată ce cătuşele fură la locul lor, îşi pipăi prizonierul să vadă dacă nu avea arme. Apoi îşi răsuci încă o dată victima şi apucă geanta de sibir.

– Dacă asta-i ce cred eu că e, zise Devlin, eşti pe punctul de a face din mine un om fericit.

Devlin deschise fermoarul genţii şi-şi vîrî mîna înăuntru să caute banii. Gura lui, care se strînsese într-o grimasă de hotărîre, se destinse brusc într-un zîmbet larg. Scoase triumfător un pachet legat de bancnote de o sută de dolari.

– Ia te uită aici, zise el.

Apoi băgă teancul de bani la loc în geanta de sibir. Nu voia să vadă recepţionerul banii şi să-i vină cine ştie ce idei.

Devlin îşi aruncă geanta pe umăr şi începu să bată cu pumnii în uşa scărilor. Recepţionerul se repezi s-o deschidă. Devlin îl apucă pe Jeffrey de guler şi-l împinse în hol.

– Nu ştii că acela care încuie uşa scărilor încalcă legea? zise Devlin, adresîndu-se recepţionerului. Acesta bîlbîi că nu ştie. Necunoaşterea legii nu e un mijloc de apărare, spuse Devlin. Repară broasca, că, dacă nu, trimit peste tine inspectorii de la imobiliare.

Recepţionerul dădu din cap. Se aşteptase să i se mulţumească în vreun fel pentru conlucrarea şi ajutorul dat. Dar

Devlin nici nu-l băgă în seamă; era ocupat să-l împingă pe Jeffrey prin hol şi să-l scoată pe uşă afară.

Devlin îi făcu vînt lui Jeffrey să treacă strada pînă la maşina lui parcată lîngă hidrant. Trecătorii se opreau să caşte gura. Devlin deschise uşa pasagerului şi-l înghionti pe Jeffrey înăuntru. Trînti uşa, o încuie şi ocoli maşina.

Cu o prezenţă de spirit la care nu s-ar fi aşteptat în astfel de împrejurări, Jeffrey se aplecă în faţă şi reuşi să-şi vîre mîna dreaptă în buzunarul jachetei. Degetele lui se strînseră în jurul seringii pe care o pusese acolo. Desfăcu capacul acului cu unghia. Trase încet seringa din buzunar, apoi se îndreptă iar în scaun.

Devlin deschise uşa maşinii, aruncă geanta de umăr pe locul din spate, se aşeză şi introduse cheia în contact. În clipa cînd răsuci cheia ca să pornească maşina, Jeffrey se repezi la el, proptindu-se cu picioarele de uşa din dreptul pasagerului ca să îşi menţină echilibrul. Devlin fu luat prin surprindere. Înainte de a apuca să se ferească de Jeffrey, acesta înfipse acul în şoldul drept şi apăsă pe piston.

– La dracu'! răcni Devlin.

Îl pocni pe Jeffrey peste tîmplă cu dosul mîinii. Forţa loviturii îl năuci pe doctor.

Devlin duse mîna la fesa dreaptă să se lămurească ce-l înţepase. O seringă de 5 centimetri cubi era înfiptă cu totul.

– Iisuse! exclamă el, strîngînd din dinţi. Voi, doctorii trăsniţi, stîrniţi mai multe belele decît ucigaşii în serie. Trase uşor acul cu o strîmbătură, după care îl aruncă pe locul din spate.

Jeffrey se dezmeticise destul de pe urma loviturii lui Devlin ca să încerce să descuie uşa, dar nu reuşea să-şi ridice mîinile încătuşate destul de sus ca să ajungă la clanţă. Tocmai încerca să tragă zăvorul cu dinţii, cînd Devlin îl apucă de guler din nou şi începu să-l zgîlţîie ca pe o păpuşă de cîrpe.

– Ce dracu' mi-ai injectat? răcni Devlin. Jeffrey începu să se sufoce. Răspunde-mi! urlă Devlin, smucindu-l din nou. Doctorul nu reuşi decît să scoată un horcăit. Ochii începură

să-i iasă din cap. Apoi Devlin îi dădu drumul şi ridică braţul în spatele lui să-l pocnească din nou. Răspunde-mi!

– N-o să-ţi facă rău, atît reuşi Jeffrey să bolborosească. N-o să-ţi facă nici un rău. Încercă să-şi ridice umărul să o-prească lovitura pe care o vedea apropiindu-se, dar lovitura se opri în aer.

În timp ce mîna lui Devlin se pregătea să izbească, ochii i se înceţoşară şi începu să se clatine. Expresia feţei lui se schimbă de la furie la confuzie. Se apucă de volan ca să se sprijine, dar nu izbuti să-şi ţină echilibrul. Se prăbuşi într-o parte, către Jeffrey.

Devlin încercă să spună ceva, dar vorbele i se împleticeau în gură.

– Nu-ţi fac nici un rău, îi spuse Jeffrey. Nu-i decît o doză mică de succinilcolină. Îţi revii în cîteva minute. Nu te speria.

Jeffrey îl împinse pe Devlin în poziţie dreaptă şi reuşi să-şi vîre mîna în buzunarul lui drept. Dar nu găsi cheia cătuşelor. Jeffrey se aplecă în faţă şi-l lăsă pe Devlin să alunece într-o parte pe locul lui. Cu gesturi nesigure, Jeffrey îl scotoci în toate buzunarele. Nici urmă de cheie!

Era gata să renunţe, cînd dădu cu ochii de o cheiţă de pe brelocul cu chei din contact. Se căzni puţin, dar reuşi să smulgă cheile din contact, ridicîndu-se în picioare şi înclinîndu-se înainte, cu faţa spre locul pasagerului. După cîteva încercări nereuşite, izbuti să introducă cheiţa în broască şi să-şi scoată cătuşele.

Întinzînd mîna spre locul din spate, Jeffrey îşi apucă geanta de sibir. Înainte de a ieşi din maşină, îi aruncă o privire lui Devlin. Omul părea paralizat complet. Respiraţia îi era lentă, dar continuă. Dacă Jeffrey i-ar fi administrat o doză mai mare, chiar şi diafragma lui Devlin ar fi fost afectată. S-ar fi sufocat în cîteva clipe.

Neuitînd că e anestezist, Jeffrey se chinui să-l aşeze pe Devlin în aşa fel încît să nu-i afecteze circulaţia sîngelui în timp ce stătea acolo. Apoi ieşi din maşină.

Doctorul se îndreptă spre hotel. Recepţionerul nu se vedea pe nicăieri. Jeffrey se opri puţin. Se gîndi la lucrurile din cameră. Hotărî că era prea riscant să încerce să le ia de acolo. Poate că recepţionerul suna la 911 chiar în clipa aceea. Dar, de fapt, ce avea de pierdut? Îi părea rău că renunţase la însemnările lui Chris Everson, mai cu seamă dacă Kelly ţinea să le păstreze. Dar Kelly îi spusese că avea de gînd să arunce tot materialul lui Chris.

Jeffrey se răsuci pe călcîie şi o luă la fugă. Porni spre centru. Dorea să se piardă în mulţime. Cînd se va simţi mai în siguranţă va avea prilejul să stea să se gîndească. Şi cu cît se afla mai departe de Devlin, cu atît mai bine. Nici nu-i venea să creadă că reuşise să-i injecteze succinilcolina. Dacă Devlin fusese furios pe el din cauza întîmplării de la aeroport, va fi de două ori mai turbat acum. Singura speranţă a lui Jeffrey era că nu va mai da ochii cu omul ăsta pînă nu i se oferea şansa să-şi dovedească nevinovăţia.

Prima şansă pe care o avu Trent să se întoarcă la centrul de aprovizionare se ivi tîrziu, în tura de seară. Trent fusese ocupat cu un caz de anevrism ce durase deosebit de mult. În momentul schimbării turelor nu avusese cine să-l înlocuiască. Indiferent dacă voia sau nu, fu silit să mai lucreze puţin peste program. Asemenea situaţii mai interveneau din cînd în cînd. De obicei, nu-l deranja, dar de data asta întîrzierea nu-i convenea.

Fusese agitat şi plin de nerăbdare din clipa cînd sosise la spital în dimineaţa aceea. De fiecare dată cînd infirmiera se întorcea în sala de operaţie, se aştepta s-o audă spunînd că se întîmplase o complicaţie groaznică de anestezie. Dar nu se întîmplase nimic. Ziua continua să fie o zi de rutină plicticoasă.

La ora prînzului, la bufetul cu autoservire, îi fusese trezită o falsă speranţă cînd una dintre infirmiere spuse:

– Ia ascultaţi aici! Aţi auzit ce s-a întîmplat în camera opt?

O dată ce captă atenţia generală, îi distră pe toţi povestindu-le cum unuia dintre medicii rezidenţi de la chirurgie i se deschiseseră, nu se ştie cum, pantalonii în timpul unei

proceduri şi-i căzuseră pînă la genunchi. Toată lumea se prăpădi de rîs auzind povestea asta. Toată lumea în afară de Trent.

Trent se opri în fața centrului de aprovizionare. Se dusese deja la dulapul lui şi-şi ascunsese iar în chiloți fiola bună de Marcaină. O mulțime de lume intra şi ieşea din diferite săli de operație, dar hărmălaia schimbului de tură se potolise.

Nu era mulțumit de situație. Era riscant pentru el să intre la centrul de aprovizionare în acel moment, fiindcă nu era de serviciu. Dacă-l vedea cineva şi-l întreba ce căuta acolo, nu prea avea cum să se apere. Dar n-avea încotro. Nu putea să lase fiola falsificată nesupravegheată. Îşi făcuse un obicei să se afle la fața locului cînd se folosea una dintre fiolele lui, astfel încît, în confuzia iscată, să poată ori să îndepărteze fiola goală de la locul faptei ori, măcar, să arunce conținutul care ar fi putut rămîne nefolosit. Nu putea să rişte ca să verfice cineva Marcaina ca să vadă dacă nu fusese ceva în neregulă cu ea.

Trent făcu vreo cîțiva paşi grăbiți în jurul centrului de aprovizionare, înainte de a se duce la dulapul unde se aflau antestezicele locale. Aruncînd încă o privire furişă în jur ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni, săltă capacul cutiei începute de Marcaină şi se uită înăuntru. Mai rămăseseră două fiole. Una fusese folosită la un moment dat, în ziua aceea.

Trent identifică uşor fiola falsificată şi o înlocui cu cea bună din chiloții lui. Apoi, închise capacul şi împinse cutia la loc, în poziția ei inițială. Cînd întoarse capul şi fu pe punctul să pornească înapoi la vestiar, rămase țintuit locului. Se îngrozi cînd îşi văzu calea blocată de o infirmieră înaltă, blondă care, ca şi el, părea la fel de surprinsă să-l vadă acolo. Îşi ținea mîinile în şolduri şi picioarele desfăcute, bine înfipte în podea.

Trent simți că se face roşu la față, în timp ce încerca să găsească un motiv plauzibil pentru care se afla acolo. Spera că fiola falsificată din chiloții lui nu era vizibilă.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă infirmiera.

Judecînd după tonul ei, Trent îşi zise că ultimul lucru din lume pe care l-ar fi făcut ea ar fi fost să ajute pe cineva.

– Nu, mulţumesc, răspunse el. Tocmai plecam. În sfîrşit îi veni o idee: Puneam la loc o soluţie de perfuzie pe care n-am folosit-o la cazul de anevrism din camera cinci.

Infirmiera dădu din cap, dar nu părea convinsă. Întinse gîtul să se uite peste umărul lui Trent.

Trent se uită la plăcuţa cu numele ei. Pe ea scria Gail Shaffer.

– Operaţia de anevrism a durat şapte ore, îi spuse Trent, în chip de conversaţie.

– Am auzit, îi răspunse Gail. N-ar fi trebuit să ieşi din tură?

– Da, în sfîrşit! zise Trent recăpătîndu-şi stăpînirea de sine. Dădu ochii peste cap. A fost o zi grea. Doamne, abia aştept să dau pe gît cîteva beri! Sper să nu ai probleme în seara asta. Succes!

Trent îşi făcu loc pe lîngă infirmieră şi porni pe coridor spre holul secţiei de chirurgie. După vreo douăzeci de paşi, aruncă o privire în urmă. Gail Shaffer rămăsese în pragul centrului de aprovizionare, urmărindu-l. „Fir-ar să fie!" îşi zise el. Era bănuitoare. Trent îi făcu cu mîna. Ea îi răspunse la fel.

Trent trecu prin uşa turnantă şi intră în hol. De unde naiba apăruse Gail Shaffer atît de repede? Era furios pe sine însuşi că nu fusese mai atent. Nimeni nu-l mai prinsese lîngă dulapul cu medicamente.

Înainte de a intra în vestiarul salariaţilor, Trent se opri la tabla cu anunţuri din hol. Printre înştiinţări şi programări găsi numele lui Gail Shaffer menţionat pe lista echipei de base-ball a spitalului. Numărul de telefon al fiecărui jucător era înscris pe tabla de anunţuri. Trent notă numărul de telefon al lui Gail pe o bucăţică de hîrtie. După primele trei cifre, ghici că aparţinea centralei din Back Bay.

„Ce pacoste", îşi zise Trent, intrînd în vestiar, ca să-şi pună pe el hainele de stradă. Strecură la loc fiola în halatul lui alb de spital.

În timp ce se îndrepta spre lift şi apoi spre casă, Trent îşi dădu seama că trebuia să se gîndească la ceva în legătură cu Gail Shaffer. În situaţia lui, nu-şi putea permite să ignore mărunţişurile.

7

Miercuri
17 mai 1989
4.37 p.m.

Devlin nu putuse niciodată să sufere spitalele. Se temuse de ele de pe vremea cînd era băiețel și locuia la Dorchester, Massachusetts. Mama lui profita de teama lui ca să-l amenințe: „Dacă nu faci asta sau aia, te duc la spital și doctorul o să-ți facă o injecție". Devlin avea oroare de injecții. Asta era unul dintre motivele pentru care ținea acum să pună mîna pe Jeffrey Rhodes, indiferent dacă Michael Mosconi îl plătea sau nu. Ei bine, nu-i era chiar indiferent.

Devlin fu cuprins de un tremur. Cînd se gîndea la Jeffrey, își amintea de momentele de groază prin care tocmai trecuse. În tot timpul acelei grele încercări, rămăsese conștient de cele întîmplate. Fusese ca și cum gravitatea s-ar fi mărit subit de o mie de ori. Fusese complet paralizat, nici măcar nu putuse să vorbească. Putuse să respire, dar numai cu mare efort și concentrare. Era îngrozit în fiecare clipă că se va sufoca.

Cretinul de recepționer de la hotelul Essex ieșise afară numai după ce Jeffrey plecase de mult. Bătuse de mai multe ori în geam, strigîndu-l pe Devlin să vadă dacă nu i se întîmplase ceva. I-au trebuit dobitocului zece minute ca să deschidă nenorocita aia de ușă. Apoi îl mai întrebase de vreo zece ori dacă se simțea bine, înainte de a avea atîta judecată încît să se întoarcă la hotel și să cheme o ambulanță. Trecuseră patruzeci de minute cînd Devlin sosi la spital. Spre

marea lui uşurare, paralizia îi trecuse. Senzaţia de plumb în tot corpul pierise în timpul drumului cu ambulanţa. Dar, îngrozit că va reveni, îi lăsase să-l ducă cu căruciorul pînă la urgenţă ca să fie examinat, în ciuda groazei lui de spitale.

La urgenţă, Devlin nu fusese băgat în seamă de nimeni, în afară de un poliţist în uniformă care-i făcuse o scurtă vizită. Ofiţerul Hank Stanley, pe care Devlin îl cunoştea vag, intrase să stea puţin de vorbă cu el. Se pare că unul dintre şoferii de pe ambulanţă văzuse arma lui Devlin. Sigur că atunci cînd Stanley îl recunoscu, nu mai fu nici o problemă. Arma era înregistrată şi autorizată.

În cele din urmă, Devlin fu examinat de un doctor care arăta de parcă abia atinsese vîrsta la care primeşti permis de conducere. Numele lui era Tardoff şi avea o piele ca un fund de bebeluş. Devlin se întreba dacă începuse oare să se radă. Îi spusese doctorului ce se întîmplase. Doctorul îl examinase, apoi dispăruse fără o vorbă, lăsîndu-l singur într-una dintre boxele camerei de urgenţă.

Devlin îşi săltă picioarele peste marginea mesei de consultaţie şi se dădu jos. Hainele lui fuseseră aruncate maldăr pe scaun.

– Mai duceţi-vă dracului! mormăi el.

I se părea că aşteptase ore în şir. Scoţîndu-şi halatul de spital, se îmbrăcă repede şi-şi trase cizmele. Se duse la recepţie şi-şi ceru arma. Insistaseră s-o lase acolo.

– Doctorul Tardoff încă n-a terminat cu dumneata, zise infirmiera. Era o femeie uriaşă, cam de gabaritul lui Devlin, şi părea la fel de zdravănă.

– Mă tem să nu mor de bătrîneţe pînă se întoarce el, îi răspunse Devlin.

Exact în acel moment, doctorul Tardoff apăru dintr-una din camerele de consultaţie, trăgîndu-şi de pe mîini nişte mănuşi de cauciuc. Îl văzu pe Devlin şi se apropie.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, zise el. A trebuit să cos o rană. Am vorbit cu un anestezist despre cazul dumitale şi mi-a spus că ai fost injectat cu un medicament paralizant.

Devlin își puse mîinile pe fața și se frecă la ochi în timp ce respiră adînc. Simțea că-și pierde răbdarea.

– Nu trebuia să fac atîta drum pînă la spitalul ăsta ca să aflu ceva ce știam deja, zise el. De asta m-ați făcut să aștept atît?

– Părerea noastră este că a fost succinilcolină, adăugă doctorul Tardoff, nedînd atenție spuselor lui Devlin.

– V-am spus deja asta, zise Devlin.

Își amintise ce-i spusese Jeffrey. Nu reținuse foarte exact numele medicamentului atunci cînd i-l repetase doctorului Tardoff, dar o nimerise pe aproape.

– Este un medicament care se folosește, de obicei, în anestezie, continuă doctorul netulburat. E ceva asemănător cu ceea ce folosesc indienii de pe Amazon pe sulițele lor otrăvite deși, fiziologic, implică o procedură oarecum diferită.

– Ei, asta-i o mică informație utilă, zise Devlin în bătaie de joc. Acum poate reușiți să-mi spuneți ceva mai practic ca, de pildă, dacă trebuie să mă tem de reapariția paraliziei într-un moment nepotrivit, să zicem atunci cînd sînt la volanul mașinii mele, la peste 140 de kilometri pe oră.

– În nici un caz, răspunse doctorul Tardoff. Corpul dumitale a metabolizat complet medicamentul. Ca să obții același efect, ar trebui să ți se injecteze o nouă doză.

– Cred că mi-aș da duhul. Devlin se întoarse către infirmieră: Cum rămîne cu arma mea?

Trebui să semneze niște hîrtii, apoi i se înapoie arma. O puseseră într-un plic de hîrtie maro, iar încărcătorul în alta. Devlin oferi un adevărat spectacol încărcîndu-și arma chiar la ghișeul camerei de urgențe și punînd-o în toc în drum spre ieșire, își atinse fruntea cu arătătorul în semn de salut. Doamne, ce bine-i părea să iasă de aici!

Devlin luă un taxi și se întoarse la hotelul Essex. Mașina lui era parcată tot acolo, lîngă hidrant. Dar, înainte de a pleca, dădu buzna în hotel.

Recepționerul se agită, îngrijorat de starea lui Devlin.

– Mă simt bine, dar nu datorită dumitale, îi zise Devlin. De ce ți-a trebuit atît de mult ca să chemi ambulanța? Pentru Dumnezeu, aș fi putut să mor!

– Mă gîndeam că poate dormi, zise fără vlagă recepționerul.

Devlin nu-l mai băgă în seamă. Știa că dacă stătea mai bine să se gîndească, i-ar fi venit, probabil, să-l strîngă de gît pe dobitoc. Ca și cum s-ar hotărî să tragă un pui de somn după ce a prins un evadat și i-a pus cătușele, lipindu-i pistolul de piept. Ce inepție!

– Domnul Bard s-a întors aici după ce ți s-a părut că ațipisem? îl întrebă Devlin.

Recepționerul negă, dînd din cap.

– Dă-mi o cheie pentru 5E, îi ceru Devlin. Nu te-ai mai dus acolo sus, nu?

– Nu, domnule, răspunse funcționarul, întinzîndu-i o cheie.

Devlin urcă încet scările spre camera lui Jeffrey. Acum n-avea de ce să se mai grăbească. Se uită la gaura făcută de glonț și se miră cum de nu-l nimerise pe doctor. Era în mijlocul ușii, cam la un metru și jumătate de podea. Pesemne că se lovise de ceva și ar fi trebuit să-l țintuiască locului pe Jeffrey, măcar din cauza spaimei.

După ce deschise ușa, Devlin își dădu seaman din experiență că recepționerul mințise. Intrase acolo și scotocise după obiecte de preț. Aruncînd o privire în baie, bănui că funcționarul șterpelise majoritatea obiectelor de toaletă ale doctorului. Devlin ridică cîteva dintre însemnările de pe noptieră pe care se putea citi numele Christopher Everson. Se întrebă din nou cine putea fi Christopher Everson.

După evadarea lui rapidă, Jeffrey rătăcise prin zona din centrul Bostonului, ocolind toți polițiștii de care dădea cu ochii. Avea impresia că toată lumea îl urmărea. Intră în magazinul Filene și se vîntură de colo-colo prin subsol. Mulțimea îl făcea să se simtă mai în siguranță. Stătu mult, prefăcîndu-se că se uită cu atenție la farfurii, încercînd să se calmeze și să hotărască ce să mai facă în continuare.

Rămase în magazin mai mult de o oră, pînă cînd îşi dădu seama că paznicii de acolo se uitau la el de parc-ar fi avut motive să creadă că era un hoţ.

După ce plecă din Filene, Jeffrey o porni pe Winter Street spre zona din jurul staţiei MBTA de pe Park Street. Era ora de vîrf. Jeffrey simţi că îi invidia pe navetiştii care se grăbeau spre casă. Şi-ar fi dorit şi el o casă unde să se ducă. Mai zăbovi în dreptul unui şir de telefoane şi urmări parada oamenilor care treceau pe lîngă ele. Dar, cînd apărură doi poliţişti călare, venind din sens opus pe Tremont Street, se hotărî să pornească spre Boston Common. O clipă, Jeffrey se simţi ispitit să coboare în staţia MBTA cu navetiştii şi să se suie într-un tramvai Green Line de Brookline. Dar, pînă în ultimul minut, nu reuşi să se hotărască.

Ce-şi dorea Jeffrey era să se ducă glonţ la Kelly. Simţea cum îl atrage amintirea casei ei plăcute. Gîndul la o ceaşcă de ceai în compania ei era atît de tentant! Ah, dacă lucrurile ar fi stat altfel! Dar Jeffrey era un infractor condamnat, un fugar. Acum era unul dintre cei fără de cămin, care bîntuiau prin oraş neavînd nici o ţintă. Singura deosebire era că el căra o tonă de bani în geanta lui de sibir.

Deşi dorea atît de mult să se ducă la Kelly, nu-i venea s-o bage în vîltoarea asta de necazuri, mai ales acum cînd avea pe urmele lui un smintit înarmat, vînător de recompense. Jeffrey nu voia să pună liniştea lui Kelly în primejdie. Nu putea atrage un diavol ca Devlin la uşa ei. Se cutremură cînd îşi aminti sunetul focului tras de Devlin.

Dar unde putea să se ducă? Nu va cerceta oare Devlin toate hotelurile din oraş? Şi Jeffrey îşi dădu seama că felul în care se deghizase nu i-ar mai fi ajutat la nimic, acum cînd Devlin îl văzuse. După cîte bănuia Jeffrey, trebuia să se fi emis deja un nou mandat de arestare împotriva lui.

Jeffrey trecu pe lîngă Common şi ajunse la colţul dintre străzile Beacon şi Charles. Porni pe Charles Street. La cîteva case de Beacon Street, se afla o băcănie numită Deluca. Jeffrey intră şi cumpără nişte fructe. Nu mîncase mai nimic în ziua aceea.

Potolindu-şi foamea, Jeffrey îşi continuă hoinăreala pe Charles Street. Pe lîngă el treceau şi asta-l făcu să se oprească din mers. Urmărea taxiurile cu privirea, în timp ce în mintea lui apăru o explicaţie privind apariţia lui Devlin. Cheia problemei trebuia să fi fost acel taximetrist care-l dusese pe el de la aeroport la Essex. Probabil că-l denunţase la poliţie. Privind în urmă, Jeffrey trebui să admită că se purtase destul de ciudat.

Dar, dacă taximetristul fusese acela care se dusese la poliţie, de ce nu venise poliţia, nu Devlin? Jeffrey se urni iar din loc. Dar nu putu să lase gîndul să dispară. În cele din urmă, ajunse la concluzia că Devlin se dusese la companiile de taxiuri din proprie iniţiativă. Era interesant că Devlin nu era doar o prezenţă care te îngrozea. Era, în acelaşi timp, un om plin de resurse, drept care se cădea să fie cu mult mai atent. Începea să-şi dea seama că, dacă voia să devină un evadat norocos, trebuia să facă mai multe eforturi şi să-şi folosească mai mult experienţa.

Ajungînd la Charles Circle, unde linia MBTA pătrundea din Beacon Hill şi străbătea podul Longfellow, Jeffrey se opri, neştiind încotro s-o apuce. Putea s-o ia la dreapta pe Cambridge Street şi să se întoarcă în centru. Dar asta nu-l atrăgea prea mult, fiindcă acum asocia centrul cu prezenţa lui Devlin. Îngustîndu-şi pleoapele ca să se uite spre soare, observă podul pentru pietoni care se întindea de la Storrow Drive la Charles Street Embankment, de-a lungul rîului Charles. I se părea o destinaţie la fel de bună ca oricare alta.

Cînd se apropie de malul rîului, Jeffrey îşi îndreptă paşii spre ceea ce fusese cîndva o promenadă elegantă, aşa cum o arătau balustrada şi treptele de granit. Acum era năpădită de buruieni şi neîngrijită. Rîul era frumos, dar apa lui murdară emana un iz de mlaştină. Se vedeau bărcuţe cu pînze, presărate pe suprafaţa lui strălucitoare.

În dreptul esplanadei din faţa scenei Hatch Shell, unde Boston Pops oferea concerte gratuie pe timp de vară, Jeffrey se aşeză pe o bancă din parc, sub un pîlc de stejari. Nu era singur. Multă lume făcea jogging, alţii jucau Frisbee, se

plimbau sau mergeau pe patine cu rotile de-a lungul labirintului de alei şi al peticelor de gazon.

Deşi mai rămăseseră cîteva ceasuri de lumină, soarele părea să-şi fi istovit, brusc, puterea. Apăruse o negură de nori îndepărtaţi, semn că vremea avea să se schimbe. Se iscase vîntul, aducînd aer rece dinspre apă. Jeffrey începu să tremure şi-şi încolăci braţele în jurul corpului.

Trebuia să ajungă la Memorial la ora unsprezece ca să înceapă lucrul. N-avea unde să se ducă pînă atunci. Din nou, gîndul lui se îndreptă spre Kelly. Îşi amintea cît de plăcut fusese la ea acasă. Trecuse atît de mult de cînd îşi deschisese sufletul în faţa cuiva; atît de mult de cînd îl ascultase cineva.

Jeffrey se gîndi să se ducă iar în Brookline. Nu-l încurajase Kelly să păstreze legătura cu ea? Nu dorise ea să spele de ruşine numele lui Chris? În definitiv, avea şi ea un interes în asta. Atîta-i trebui lui Jeffrey ca să se convingă. Avea, într-adevăr, nevoie de ajutor şi Kelly părea dispusă să i-l ofere. Aşa declarase ea. Bineînţeles, asta se petrecuse înaintea evenimentelor din ultima vreme. Va fi total sincer cu ea şi-i va spune tot ce se întîmplase, chiar şi despre focurile de armă. O va lăsa din nou să hotărască singură. Nu se va supăra dacă ea nu dorea să se mai implice, acum cînd Devlin apăruse iar în peisaj. Dar măcar să încerce. Îşi zise că ea era o femeie în toată firea şi era liberă să decidă singură în privinţa riscului.

Jeffrey hotărî că mijlocul cel mai bun de a o vizita pe Kelly ar fi să ia tramvaiul de la staţia Charles Street. Iuţi pasul la gîndul că se va afla alături de Kelly, pe canapeaua ei vărgată, cu picioarele pe măsuţa de cafea şi că va auzi din nou rîsul ei cristalin.

Carol Rhodes tocmai ajunsese acasă de la serviciu. Fusese o zi istovitoare, dar productivă. Îşi orientase majoritatea clienţilor ei către alţi angajaţi ai băncii, în aşteptarea apropiatului ei transfer la sucursala din Los Angeles. După ce amînase atîtea luni transferul, îşi pierduse speranţa că asta se va mai întîmpla vreodată. Dar

acum era încrezătoare că nu peste mult timp se va afla în însoritul sud al Californiei.

Deschise uşa frigiderului ca să vadă ce-şi putea pregăti pentru masă. Avea friptură rece de viţel rămasă de la masa gătită pentru Jeffrey. Numai de mulţumiri n-avusese parte pentru strădania ei! Şi mai avea şi o mulţime de ingrediente pentru salată.

Înainte de a se ocupa de masă, verifică robotul telefonului. Nu erau mesaje. Nu avusese nici un semn de la Jeffrey toată ziua. Se întreba unde naiba era şi ce-i mai trăsnea prin cap să facă. Abia în ziua aceea aflase că el păstrase banii pe care reuşise să-i ridice după mărirea ipotecii. *45 000 bani gheaţă!* Ce era oare în capul lui? Dacă ar fi ştiut că se va purta atît de iresponsabil, n-ar fi semnat niciodată noua ipotecă. Foarte bine, să-şi aştepte recursul la închisoare! Tot ce-şi dorea era ca divorţul lor să se finalizeze. Ajunsese să se întrebe ce o atrăsese, în definitiv, la omul ăsta.

Carol îl întîlnise pe Jeffrey cînd venise la Boston să urmeze cursurile Şcolii Economice Harvard. Venise de pe Coasta de Vest unde fusese studentă la Stanford. Poate că fusese atrasă de Jeffrey din cauza singurătăţii. Locuia la un cămin din Allston şi nu cunoştea pe absolut nimeni cînd se întîlniseră. Niciodată în viaţa ei nu se gîndise să se stabilească la Boston! Era un oraş atît de provincial, în comparaţie cu Los Angeles. Avea impresia că oamenii erau la fel de reci ca şi clima.

Ei bine, peste o săptămînă totul va fi dat uitării. Va comunica cu Jeffrey prin avocatul ei şi se va arunca în noua ei muncă.

Exact în clipa aceea, sună soneria. Carol se uită la ceas. Era aproape şapte. Se întreba cine putea fi. Din obişnuinţă, se uită pe vizor înainte de a deschide. Avu o tresărire cînd văzu cine era.

– Soţul meu nu este acasă, domnule O'Shea, strigă Carol prin uşă. N-am idee unde e şi nu-l aştept să vină.

– Aş vrea să vorbesc cu dumneata două minute, doamnă Rhodes.

– Despre ce? îl întrebă Carol. Nu era dispusă să discute nimic cu omul ăsta abject.

– E cam greu să vorbim prin uşă, îi răspunse Devlin. Nu-ţi răpesc decît puţin din timpul dumitale.

Carol se gîndi să cheme poliţia. Dar, dacă chema poliţia, ce va spune? Şi cum va explica absenţa lui Jeffrey? După părerea ei, O'Shea ăsta putea să aibă, de fapt, dreptate. În definitiv, Jeffrey nu se prezentase cu banii pe care i-i datora lui Mosconi. Spera că Jeffrey nu se va băga în belele şi mai mari.

– Nu vreau decît să-ţi pun cîteva întrebări despre locul unde s-ar putea afla soţul dumitale, zise Devlin cînd Carol păru că nu vrea să mai răspundă. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dacă nu-l găsesc, Mosconi o să apeleze la nişte indivizi dubioşi. Soţul dumitale s-ar putea s-o păţească. Dacă eu sînt primul care dau de el, poate reuşim să rezolvăm toată povestea înainte de a se pierde garanţia.

Carol nu-şi dăduse seama că Jeffrey era în situaţia de a pierde banii de garanţie. Poate c-ar trebui să-şi schimbe părerea în legătură cu discuţia cu individul O'Shea.

În afară de încuietoarea obişnuită şi un zăvor, uşa din faţă avea un lanţ pe care Carol şi Jeffrey nu-l foloseau niciodată. Carol înfipse capătul lanţului în făgaş, apoi trase zăvorul şi deschise uşa. Cu lanţul de siguranţă fixat, uşa se deschise vreo şapte centimetri.

Carol tocmai se pregătea să-i repete lui Devlin că nu avea idee unde se afla Jeffrey, dar nu apucă să caşte gura. Pînă să se dezmeticească, uşa se dădu de perete cu un trosnet puternic de lemn rupt, lăsînd o bucată smulsă din canat atîrnînd de lanţ.

Prima reacţie a lui Carol fu să o ia la goană, dar Devlin o apucă de braţ şi o smuci în sus. Zîmbea la ea, rîdea chiar.

– N-ai dreptul să intri în casa mea! ţipă Carol la el.

Spera ca tonul ei să sune autoritar, deşi era speriată. Încercă în van să-şi smulgă braţul din strînsoarea lui Devlin.

– Nu, zău? i-o întoarse Devlin, prefăcîndu-se mirat. Dar se pare că am intrat deja. Pe lîngă asta, e şi casa doctorului şi

sînt curios să aflu dacă afurisitul nu s-a strecurat din nou aici după ce m-a înţepat în fund cu nu ştiu ce otravă de suliţe. Trebuie să spun că m-am cam săturat de soţul dumitale.

„Nu eşti singurul", ar fi vrut să spună Carol, dar se abţinu. În loc de asta spuse:

– Nu-i aici!

– Aşa să fie? zise Devlin. Hai să aruncăm amîndoi o privire primprejur.

– Afară! urlă Carol, încercînd să opună rezistenţă. Dar asta nu servi la nimic. Devlin o ţinea strîns de încheietura mîinii, în timp ce o tîra din cameră în cameră, tot scotocind cu privirea să vadă vreun semn al trecerii lui Jeffrey pe acolo.

Carol se tot zbătea să-şi elibereze braţul. Înainte ca Devlin să o tragă la etaj, o smuci brusc de braţ.

– N-ai de gînd să te potoleşti? ţipă el. Ştii că dacă tăinuieşti sau ajuţi un infractor condamnat care n-a achitat cauţiunea e şi asta tot o infracţiune? Dacă doctoru'-i aici, e mai bine pentru dumneata să-l găsesc eu, nu poliţia.

– Nu-i aici, îi răspunse Carol. Nu ştiu unde este şi, ca să fiu sinceră, nu-mi pasă!

– Ahaaa, zise Devlin, suprins de această ultimă remarcă.

Strînsoarea lui slăbi.

– Avem de-a face cu o mică neînţelegere casnică?

Carol profită de mirarea sinceră a lui Devlin ca să-şi elibereze braţul. Fără să piardă o clipă, îl plesni peste faţă.

Un moment, Devlin rămase încremenit. Apoi scoase un hohot de rîs, în timp ce o apuca din nou de braţ.

– Ţîfnoasă mică! exclamă el. Eşti exact ca bărbat-tu. Bine-ar fi dac-aş putea să te cred. Acum fii drăguţă şi condu-mă sus.

Carol scoase un ţipăt de groază, în timp ce Devlin o trase rapid sus pe scări. Mergea atît de repede, încît ea abia reuşea să se ţină după el şi se împiedică de trepte, zgîriindu-şi fluierul piciorului.

Făcură un tur rapid al etajului. Aruncînd o privire în dormitor unde era un mare balamuc, cu haine murdare aruncate peste tot, şi în debaraua pe a cărei podea se vedea o învălmăşeală haotică de pantofi, Devlin spuse:

– Nu prea eşti gospodină, ce zici?

Faptul că se aflau în dormitor o îngrozea pe Carol, care nu era sigură de adevăratele intenţii ale lui Devlin. Încercă să-şi păstreze sîngele rece. Trebuia să inventeze ceva înainte ca porcul ăsta să se repeadă asupra ei.

Dar era clar că pe Devlin nu-l interesa Carol. O trase pe scara pliantă în pod, apoi cu două etaje mai jos în subsol. Se părea că Jeffrey nu era şi nici nu fusese acolo. Satisfăcut, o conduse pe Carol în bucătărie şi-şi îndreptă privirea spre frigider.

– Deci nu m-ai minţit. Acum o să-ţi dau drumul, dar te rog să te porţi cum trebuie. Ai înţeles? Carol îi aruncă o privire furioasă: Doamnă Rhodes, ai înţeles?

Carol aprobă din cap.

Devlin îi eliberă braţul.

– Ei, acum cred c-o să mai zăbovesc pe-aici, poate sună doctorul sau vine să-şi ia lenjerie de schimb.

– Te rog să pleci, îi răspunse Carol furioasă. Pleacă sau chem poliţia.

– Nu poţi să chemi poliţia, îi răspunse Devlin simplu, de parcă ştia ceva ce nu ştia Carol.

– Şi de ce nu? îl întrebă Carol, indignată.

– Fiindcă n-o să te las eu, îi răspunse Devlin. Rîse cu rîsul său răguşit şi începu să tuşească. Cînd se potoli, adăugă: Nu-mi place să-ţi spun asta, dar poliţia nu prea se sinchiseşte de Jeffrey Rhodes în momentul de faţă. În plus, eu sînt omul care lucrează pentru lege şi ordine. Jeffrey şi-a pierdut drepturile cînd s-a emis condamnarea.

– Jeffrey a fost condamnat, dar eu, nu, zise Carol.

– O simplă chichiţă tehnică, răspunse Devlin, fluturînd din mînă. Dar, hai să vorbim despre ceva mai important. Ce ai de mîncare?

Jeffrey luă tramvaiul spre Cleveland Circle, apoi merse pe jos pe bulevardul Chestnut Hill, înainte de a-şi croi drum prin străzile pitoreşti de cartier, către casa lui Kelly. În bucătării se aprindeau lumini, cîinii lătrau şi copiii se jucau

pe afară. Era o zonă ca în ilustraţii, cu maşini de familie Ford Taurus staţionate în faţa unor uşi de garaj proaspăt vopsite. Soarele coborîse pînă la orizont. Era aproape întuneric.

În clipa în care Jeffrey se hotărîse să se ducă la Kelly, tot ce-şi dorise fusese să ajungă acolo. Dar acum, cînd se apropia de strada ei, se simţi iar cuprins de nehotărîre. Nu-i fusese niciodată greu să ia decizii. Se hotărîse să-şi facă o carieră medicală de cînd era în primele clase de liceu. Cînd venise vremea să cumpere o casă, intrase, pur şi simplu, pe uşa din faţă a casei din Marblehead şi spusese: „Pe asta o vreau!" Nu era obişnuit să fie sfîşiat de îndoieli. Cînd reuşi, în sfîrşit, să străbată aleea pînă la uşa ei de la intrare şi să apese pe sonerie, aproape că-şi dorea ca ea să nu fie acasă să-i răspundă.

– Jeffrey! exclamă Kelly, deschizînd uşa. Asta-i ziua surprizelor. Intră! Jeffrey trecu pragul şi îşi dădu imediat seama cît de uşurat se simţea că o găsise acasă. Hai să-ţi iau jacheta, zise ea. Îl ajută să se dezbrace şi-l întrebă ce se întîmplase cu ochelarii lui.

Jeffrey ridică o mînă să-şi pipăie faţa. Abia acum îşi dădea seama că-i pierduse. Probabil că-i săriseră de pe nas cînd se repezise să iasă din camera de hotel.

– Nu pot să spun că nu mă bucur că te văd, fiindcă mă bucur. Dar ce cauţi aici?

Îl conduse spre camera de zi.

– Din păcate mă aştepta cineva cînd m-am întors în camera mea de la hotel, zise el, mergînd în urma ei.

– Ah, Doamne! Povesteşte-mi tot!

Şi de data asta, Jeffrey îi povesti totul lui Kelly. Îi relată întregul episod cu Devlin la Hotelul Essex, fără să uite focurile de armă şi injectarea de succinilcolină.

În ciuda consternării ei, Kelly nu-şi putu stăpîni un hohot de rîs.

– Numai un anestezist se putea gîndi să-i injecteze succinilcolină unui vînător de recompense.

– Nu-i nimic de rîs în asta, zise Jeffrey, abătut. Adevărata problemă este că lucrurile s-au complicat. Şi riscurile au devenit mai mari. Mai ales, dacă Devlin pune iar mîna pe

mine. M-am frămîntat mult pînă m-am hotărît să vin aici. Cred că trebuie să cîntăreşti mai bine oferta ta de ajutor.

– Prostii! îi răspunse Kelly. De fapt, după ce ai plecat astăzi de la spital, îmi venea să-mi dau pumni în cap că nu te-am invitat să stai aici.

Jeffrey se uită atent la ea. Sinceritatea ei era dezarmantă. Era clar îngrijorată.

– Individul ăsta, Devlin, a tras în mine, repetă Jeffrey. De două ori. Cu gloanţe adevărate, şi rîdea de parcă s-ar fi distrat la o vînătoare de curcani. Aş vrea să fiu sigur că ai înţeles la ce riscuri te expui.

Kelly îl privi drept în ochi.

– Înţeleg perfect, răspunse ea. Şi mai înţeleg şi altceva: că eu am o cameră de oaspeţi, iar tu ai nevoie de un loc unde să stai. De fapt, m-aş simţi ofensată, dacă nu mi-ai lua oferta în serios. Ei, ne-am înţeles?

– Da, ne-am înţeles, răspunse Jeffrey, stăpînindu-şi un zîmbet.

– Foarte bine! Acum că am pus la punct treaba asta, hai să-ţi fac ceva de mîncare. Pot să jur că n-ai mîncat nimic toată ziua.

– Da' de unde, îi răspunse Jeffrey. Am mîncat un măr şi o banană.

– Ce-ai zice de nişte spaghete? îl întrebă Kelly. Sînt gata într-o jumătate de oră.

– Asta ar fi grozav.

Kelly plecă în bucătărie. În cîteva minute nişte ceapă tăiată împreună cu puţin usturoi erau deja puse la călit într-o tigaie veche.

– După ce-am scăpat de Devlin, nu m-am întors în camera mea de hotel, îi spuse Jeffrey. Se aplecase peste spătarul canapelei ca să poată urmări mişcările lui Kelly în bucătărie.

– Speram şi eu că nu, zise ea, scoţînd nişte carne tocată de vacă din frigider.

– Am pomenit de asta, fiindcă mă tem că am pierdut însemnările lui Chris... cele pe care le-am împrumutat.

– Nici o problemă, răspunse Kelly. Ţi-am spus că aveam, oricum, de gînd să scap de ele. M-ai scutit de efort.

– Totuşi, îmi pare rău.

Kelly începu să deschidă o conservă de roşii italieneşti descojite cu un instrument electric. Peste huruitul motorului, spuse:

– Apropo, am uitat să-ţi spun. Am vorbit cu Charlotte Henning de la Valley Hospital. Mi-au spus că ei se aprovizionează cu Marcaină de la Ridgeway Pharmaceuticals.

Lui Jeffrey îi căzu falca.

– De la Ridgeway?

– Exact, răspunse Kelly, în timp ce adăuga carnea tocată de vacă peste ceapă şi usturoi. Mi-a spus că Ridgeway a fost furnizorul lor de cînd Marcaina a intrat în uz.

Jeffrey se răsuci pe canapea şi-şi îndreptă privirile spre fereastră şi spre grădina întunecată de-afară. Era uimit. Ideea că Marcaina de la Memorial şi de la Valley venea de la acelaşi producător farmaceutic era de maximă importanţă pentru teoria lui privind contaminantul. Dacă Marcaina folosită la operaţiile lui Noble şi Owen ar fi venit de la furnizori diferiţi, nu se putea dovedi că provenise din acelaşi stoc comercial.

Nedîndu-şi seama de efectul informaţiei sale asupra lui Jeffrey, Kelly adăugă roşiile şi nişte pastă de tomate la amestecul de carne de vacă, ceapă şi usturoi. Presără puţin oregano, amestecă şi micşoră flacăra ca să fiarbă totul mocnit. Luă o oală mare, o umplu cu apă şi o puse la fiert pe maşina de gătit.

Jeffrey veni lîngă ea în bucătărie.

Kelly simţi că nu era în regulă.

– Ce s-a întîmplat?

Jeffrey oftă:

– Dacă spitalul Valley foloseşte produsele Ridgeway, atunci ideea unui contaminant e în aer. Marcaina se livrează în conteinere de sticlă sigilate, aşa că un contaminant ar trebui introdus în timpul producţiei.

Kelly îşi şterse mîinile cu un prosop.

– Nu s-ar fi putut adăuga contaminantul mai tîrziu?

– Mă îndoiesc.

– Dar după deschiderea fiolei? sugeră Kelly.

– Nu, răspunse Jeffrey, hotărît. Eu îmi deschid fiolele singur şi extrag conţinutul imediat. Sînt sigur că şi Chris făcea acelaşi lucru.

– Ei, trebuie să existe o metodă, zise Kelly. Nu renunţa atît de repede. Aşa a făcut, probabil, şi Chris.

– Ca să introduci un contaminant într-una dintre fiole ar însemna să străpungi sticla, spuse Jeffrey, aproape enervat. Aşa ceva nu se poate face. Cu capsulele da, cu fiolele de sticlă, nu. Dar, chiar în clipa cînd spuse asta, Jeffrey începu să se îndoiască. Îşi aminti de laboratorul de chimie din colegiu cînd i se ceruse să facă pipete folosind o lampă Bunsen şi tuburi de sticlă. Îşi amintea aspectul de caramea al sticlei topite şi cum aştepta pînă se făcea roşie ca focul înainte de a o modela într-un cilindru subţire. Ai nişte seringi pe-aici? întrebă el.

– Am încă trusa medicală a lui Chris. Să ţi-o aduc?

Jeffrey dădu din cap că da, pe urmă se apropie de maşina de gătit şi aprinse unul dintre ochiurile din faţă, de lîngă sosul de spaghete care fierbea încet. Sigur că flacăra va fi destul de puternică. După ce Kelly se întoarse cu trusa lui Chris, scoase din ea cîteva seringi şi vreo două fiole de bicarbonat.

Încălzi acul seringii pînă cînd metalul se înfierbîntă destul ca să se înroşească. Îl scoase din foc şi, cu mişcări rapide, încercă să pătrundă sticla cu el. Nu reuşi. Apoi, hotărî să încingă sticla şi să folosească un ac neîncălzit, dar nici aşa nu merse. În continuare, încercă să încălzească atît acul, cît şi sticla şi acul pătrunse uşor.

Jeffrey trase acul din fiolă şi privi cu atenţie sticla. Suprafaţa ei, care fusese înainte netedă devenise neregulată şi rămăsese o mică gaură acolo unde fusese înfipt acul. Cînd puse iar fiola deasupra flăcării, sticla se înmuie din nou, dar, cînd încercă s-o învîrtească, sticla înmuiată se deformă şi mai mult şi tot ce reuşi fu să se ardă şi să distrugă complet capătul fiolei.

– Ce părere ai? întrebă Kelly, uitîndu-se peste umărul lui ca să vadă şi ea.

– Cred că ai dreptate, zise Jeffrey, din nou plin de speranță. N-ar fi imposibil. Dar, nu-i deloc ușor. Deși eu n-am făcut mare lucru cu fiola asta, dovedește ce se poate face cu ea. O flacără mai puternică s-ar putea să ajute sau una care poate fi direcționată mai bine.

Kelly îi aduse lui Jeffrey o bucățică de gheață și o înveli într-un prosop ca să și-o pună pe degetul ars.

– La ce fel de contaminant te gîndești? îl întrebă ea.

– Nu știu exact, recunoscu Jeffrey, dar mă gîndesc la un gen de toxină. Orice ar fi, ar trebui să-și facă efectul într-o concentrație foarte mică. Și, în plus, judecînd după ceea ce scria Chris, ar trebui să afecteze celulele nervoase, fără să afecteze rinichii sau ficatul. Asta exclude multe dintre otrăvurile obișnuite. Poate c-am să știu mai mult cînd pun mîna pe raportul autopsiei lui Patty Owen. M-ar interesa foarte mult să văd indicele toxicologic. L-am văzut în grabă în timpul cercetărilor pentru ambele procese și-mi amintesc că era negativ, în afară de o urmă de Marcaină. Dar nu l-am examinat cu atenție. În momentul acela nu părea important.

Apa clocotea cu furie în oală și Kelly aruncă pastele înăuntru. Se întoarse să se uite la Jeffrey.

– Dacă așa a pătruns toxina în Marcaină, zise ea, arătînd spre fiola și seringa pe care Jeffrey le pusese pe masă, înseamnă că există cineva care falsifică Marcaina, dinadins, ca să otrăvească pacienții.

– Să-i omoare, zise Jeffrey.

– Dumnezeule! exclamă Kelly. Întreaga grozăvie începea să i se dezvăluie. De ce? întrebă ea, scuturată de un fior. De ce ar face cineva așa ceva?

Jeffrey ridică din umeri.

– Asta-i o întrebare la care nu știu să răspund. N-ar fi prima oară cînd cineva a falsificat un medicament sau i-a anulat, cu bună știință, efectul. Cine poate spune care e motivul? Adu-ți aminte de ucigașul care folosea Tylenol. Și de acel doctor X din New Jersey, care a omorît pacienți cu supradoze de succinilcolină.

– Şi acum, asta! Kelly era vizibil tulburată. Idea unui smintit care bîntuia prin spitalele din Boston depăşea orice închipuire. Dacă tu crezi că aşa ceva se poate întîmpla, zise ea, n-ar trebui să ne adresăm poliţiei?

– Bine-ar fi dac-am putea, îi răspunse Jeffrey. Dar nu putem, din două motive. Înainte de toate, sînt un criminal condamnat şi un evadat. Dar, chiar dacă n-aş fi, trebuie să recunoaştem că n-avem nici cea mai mică dovadă. Dacă se duce cineva la poliţie cu o asemenea informaţie, mă îndoiesc profund că se va face ceva. Avem nevoie, cît de cît, de probe înainte de a ne adresa poliţiei.

– Dar trebuie să-l oprim pe omul ăsta!

– De acord, îi răspunse Jeffrey. Înainte de a mai muri nişte oameni şi de a mai fi condamnaţi nişte docotori.

Kelly rosti următoarele cuvinte atît de încet, încît Jeffrey abia le auzi.

– Înainte de a se mai sinucide cineva.

Ochii i se umplură de lacrimi. Ca să-şi stăpînească emoţiile, Kelly se întoarse la pastele care fierbeau. Pescui nişte spaghete şi le aruncă pe suprafaţa dulapului de farfurii. Rămase lipită acolo. Ştergîndu-şi lacrimile, zise:

– Hai la masă!

– Te sun eu imediat ce se termină procedura, spuse Karen Hodges, adresîndu-se mamei sale.

Vorbea la telefon de aproape o oră şi începuse să se cam enerveze. Avea impresia că mama ei trebuia s-o consoleze pe ea, nu invers.

– Eşti sigură că doctorul ăsta e bun? întrebă doamna Hodges.

Karen îşi dădu ochii peste cap spre colega ei de cameră, Marcia Ginsburg, care îi zîmbi, plină de înţelegere. Marcia ştia foarte bine prin ce trecea Karen. Telefoanele mamei ei erau la fel de sîcîitoare. Tot timpul îi atrăgea atenţia fiicei ei în legătură cu bărbaţii, SIDA, drogurile şi kilogramele în plus.

– E foarte bun, mamă, spuse Karen fără să mai facă efortul să-şi ascundă exasperarea.

– Mai spune-mi o dată cum l-ai găsit, întrebă doamna Hodges.

– Mamă, ţi-am spus de un milion de ori!

– Bine, bine, spuse doamna Hodges. Ai grijă să mă suni imediat ce poţi, auzi?

Ştia că fiica ei era plictisită, dar nu-şi putea înfrînge îngrijorarea. Îi sugerase soţului ei să ia un avion spre Boston ca să fie cu Karen cînd se va interna pentru laparoscopie, dar dl Hodges spusese că nu putea să plece de la serviciu. În afară de asta, spusese el, o laparoscopie nu era decît o procedură de diagnostic, nu „chiar o operaţie".

– Ba-i chiar o operaţie dacă-i vorba despre fetiţa mea, răspunsese doamna Hodges.

Dar, pînă la urmă, ea şi domnul Hodges au rămas la Chicago.

– Te sun imediat ce pot, spuse Karen.

– Spune-mi ce fel de anestezie o să-ţi facă? întrebă doamna Hodges, sperînd s-o oprească pe fiica ei să închidă telefonul.

– Epidurală, îi răspunse Karen.

– Dictează pe litere. Karen dictă pe litere. Asta nu se foloseşte la naşteri?

– Ba da, răspunse Karen. Dar şi pentru proceduri ca laparoscopia, cînd nu e sigur cît va dura. Doctorul nu ştie ce va descoperi. S-ar putea să dureze ceva timp şi nu vrea să fiu inconştientă. Haide, mamă, ai trecut prin asta şi cu Cheryl.

Cheryl era sora mai mare a lui Karen şi avusese şi ea probleme cu o endometrită.

– Nu faci un avort, nu-i aşa? o întrebă doamna Hodges.

– Mamă, acum trebuie să închid, îi răspunse Karen.

Ultima întrebare o dăduse peste cap. După toată discuţia asta, mama ei credea că o minţise. Era ridicol!

– Sună-mă! reuşi să spună doamna Hodges înainte să audă cum Karen închidea telefonul.

Karen întoarse capul spre Marcia şi cele două femei se priviră o clipă, după care izbucniră în rîs.

– Astea-s mamele! zise Karen.

– O specie unică, răspunse Marcia.

– Parcă nu-i vine să creadă că am douăzeci şi trei de ani şi că am terminat colegiul, zise Karen. Peste trei ani, cînd termin facultatea de drept, mă întreb dacă mă va trata la fel.

– N-am nici o îndoială, zise Marcia.

Karen absolvise Colegiul Simmons cu un an în urmă şi lucra acum ca secretară pentru un avocat specializat în divorţuri, îndrăzneţ şi de succes, pe numele de Gerald McLellan. McLellan îi devenise mai mult mentor decît şef. Dîndu-şi seama de inteligenţa ei, o convinsese să se înscrie la facultatea de drept. Era programată să înceapă la Boston Coledge în toamnă.

Deşi Karen avea o sănătate de fier, suferea de endometritoză din pubertate. În ultimul an, problema se înrăutăţise. În cele din urmă, medicul ei o programase pentru laparoscopie ca să se hotărască asupra tratamentului.

– Nu ai idee ce fericită sînt că vii tu cu mine, nu mama, zise Karen. M-ar fi înnebunit!

– E plăcerea mea, răspunse Marcia.

Aranjase să-şi ia o zi liberă de la Banca Boston unde lucra, ca s-o însoţească pe Karen la intervenţia de a doua zi şi, apoi, s-o conducă acasă, dacă nu se dovedea că pacienta trebuie să petreacă noaptea la spital. Dar medicul lui Karen credea că nu se va întîmpla aşa.

– Sînt un pic îngrijorată că mă duc acolo mîine, recunoscu Karen. În afară de o vizită la urgenţă, după ce căzuse de pe bicicletă, cînd avea zece ani, nu fusese niciodată la spital.

– Va fi o bagatelă, o asigură Marcia. Şi eu mi-am făcut griji înaintea operaţiei mele de apendicită, dar a fost un fleac. Zău că da.

– Nu mi-am făcut niciodată anestezie, zise Karen. Ce mă fac dacă n-are nici un efect şi simt totul?

– Nu ţi s-a făcut niciodată o injecţie la dentist?

– Nu, răspunse Karen, scuturînd din cap. N-am avut niciodată o carie.

Trent Harding scoase geamul de la dulapul de lîngă frigider și înlătură fundul fals. Băgă mîna înăuntru și scoase pistolul de 45 mm pe care-l lăsă să i se odihnească în palmă. Ținea mult la arma asta. Pe tavă se vedea o urmă vagă de ulei, de cînd îl folosise data trecută. Luă un șervețel de hîrtie și-l lustrui cu gesturi tandre.

Băgă iar mîna în ascunzătoare și scoase încărcătorul. Ținînd arma în mîna stîngă, vîrî gloanțele în încărcător. Pe urmă închise pistolul cu un păcănit. Treaba asta îl umplu de ceva asemănător cu plăcerea senzuală.

Cîntărind din nou arma, o simți altfel, acum cînd era încărcată. Ținînd-o în felul în care o ținea Crockett în *Miami Vice*, ținti prin ușa bucătăriei afișul cu motocicleta Harley-Davidson care atîrna de peretele camerei de zi. O clipă se gîndi ce-ar fi dacă și-ar descărca pistolul în propriul apartament. Dar își spuse că nu merita să riște. Un pistol de 45 mm făcea un zgomot al dracului de mare. N-ar fi vrut ca vecinii să cheme poliția.

Puse arma pe masă și se întoarse la ascunzătoarea lui secretă. Băgă mîna înăuntru și scoase fiola mică plină de lichid galben. O scutură și o privi în lumină. Nici dacă-l băteai n-ar fi putut spune cum scoteau lichidul ăsta din piele de broască. O cumpărase de la un traficant de droguri columbian la Miami. Licoarea era grozavă. Se dovedise tot atît de bună, pe cît promisese individul că va fi.

Cu o seringă de 5 centimetri cubi, Trent extrase un pic de fluid, după care îl dilua cu apă distilată. În împrejurările de față, n-avea idee cît trebuia să folosească. N-avea nici o experiență pe care se putea baza pentru ce avea, acum, de gînd să facă.

Trent puse fiola la loc în ascunzătoare, pe urmă fixă placajul și geamul. Puse căpăcelul acului de la seringa cu toxina diluată și o băgă în buzunar. Apoi, își vîrî pistolul în curea, simțindu-i țeava rece la spate.

Trent se îndreptă spre dulapul din faţă; îşi scoase jacheta Levi şi şi-o puse pe el. Apoi, se uită în oglinda de la baie să se asigure că arma nu se vedea. Jacheta era în aşa fel croită, încît nu se observa nici o umflătură.

Nu-i convenea să-şi piardă locul de parcare de pe Beacon Hill, ştiind că o să aibă multă bătaie de cap să-şi găsească altul la întoarcere, dar avea de ales? Parcurse distanţa pînă la spitalul St. Joe într-un sfert din timpul care i-ar fi trebuit ca să ajungă acolo cu mijloacele de transport în comun. Mai era ceva care-l enerva în legătură cu medicii. Ei ocupau parcarea spitalului în timpul zilei. Infirmierii nu erau acceptaţi decît dacă erau supraveghetori sau dacă lucrau în tura de seară sau de noapte.

Trent îşi parcă maşina în spaţiul public, dar alese un loc aproape de parcarea salariaţilor. Îşi încuie maşina şi intră în spital. Una dintre doamnele voluntare îl întrebă dacă-l putea ajuta cu ceva, dar el îi spuse că nu, n-avea nici o problemă. Cumpără un *Globe* de la magazinul spitalului şi se aşeză într-un colţ. Venise devreme, fiindcă nu voia să rişte nimic. Ţinea să fie acolo cînd Gail Shaffer pleca de la lucru.

Devlin rîgîi. Berea avea, uneori, efectul ăsta asupra lui. Îi aruncă o privire lui Carol care se uită la el dezgustată. Stătea faţă în faţă cu el în camera de zi, răsfoind nişte reviste, dînd paginile cu gesturi furioase. Era limpede că era iritată.

Devlin îşi îndreptă iar atenţia spre jocul echipei Red Sox, pe care-l găsea relaxant. Dacă ar fi cîştigat, s-ar fi enervat de teamă să n-o dea în bară. Dar i-au făcut un serviciu, rămînînd în urmă de şase etape. Era cît se poate de clar că o să piardă o nouă partidă.

Măcar mîncase bine. Cotletele de viţel şi salata bătuseră recordul. Tot aşa şi cele patru beri. N-auzise niciodată de Kronenbourg, înainte de a vizita familia Rhodes. Nu era rea, deşi el ar fi preferat totuşi nişte Bud.

Doctorul nu-şi făcuse apariţia şi nici nu sunase. Deşi Devlin se alesese cu o masă bună cît stătuse de pază, fusese

nevoit s-o suporte pe Carol. După o seară alături de ea, înţelegea de ce doctorul nu avea chef să vină acasă.

Devlin se lăsă mai adînc în canapeaua confortabilă din faţa televizorului. Îşi scoase cizmele de cow-boy şi-şi proptise picioarele în ciorapi de unul dintre scaunele de bucătărie cu spătar drept. Oftă. Era cu mult mai bine decît să stea de pază la el în maşină, chiar dacă echipa Sox pierdea. Devlin clipi din ochi. Timp de o secundă simţise că se cufunda în somn.

Lui Carol nu-i venea să creadă că aşa îşi petrecea una dintre ultimele ei nopţi la Boston: stînd în compania unui bătăuş nenorocit care ţinea să ştie pe unde bîntuia Jeffrey. N-ar fi fost momentul acum să-i întoarcă spatele viitorului ei fost soţ. Poate că i-ar plăcea să-l mai vadă o dată, doar aşa ca să-i spună ce părere avea despre el.

Carol îl urmărise pe Devlin cu coada ochiului. O clipă i se păruse că adormise. Dar, pe urmă, se ridicase din nou să-şi mai ia o bere. Curînd însă îşi reluă aceeaşi poziţie, aproape orizontală, cu ochii cît pe ce să i se închidă.

În fine, în timpul unei reclame, lui Devlin îi căzu capul în piept. Sticla de bere pe care o ţinea în mînă se aplecă şi o parte din conţinut se vărsă pe covorul de pe podea. Respiraţia i se prefăcu în sforăit. Adormise buştean.

Carol rămase pe loc, cu revista în mînă, neîndrăznind să întoarcă pagina, de teamă să nu-l trezească pe Devlin. Deodată, se auziră urale din televizor, cînd unul dintre jucători înscrise un punct. Carol tresări, zicîndu-şi că zgomotul îl va trezi, cu siguranţă, pe Devlin, dar el nu făcu altceva decît să-şi înteţească sforăitul.

Carol se ridică încet de pe scaun. Puse revista pe televizor.

Respirînd uşor, dar adînc, trecu pe lîngă Devlin în vîrful picioarelor, intră în bucătărie şi o porni în sus pe scări. În clipa cînd intră în dormitorul ei, închise uşa, o încuie şi ridică receptorul telefonului. Fără nici o şovăială, formă numărul 911 şi-i spuse operatoarei că îi intrase un nepoftit în casă şi ceru să vină poliţia imediat. Cu voce calmă, îşi dădu

adresa. Dacă Jeffrey îşi aranja problemele în felul lui, ştia şi ea cum să şi le aranjeze pe ale ei. Operatoarea o asigură că poliţia era pe drum.

Între timp, Carol intră în baie. Ca să fie mai sigură, încuie uşa. Coborî capacul toaletei şi se aşeză să aştepte. În mai puţin de zece minute, se auzi soneria de la intrare. Abia atunci ieşi Carol din baie, traversă dormitorul şi ascultă la uşă. Auzi uşa din faţă deschizîndu-se, apoi murmur de voci.

Ieşind din dormitor, Carol se duse în capul scărilor. Jos, se auzea o conversaţie, apoi, spre uimirea ei, rîsete.

Porni în jos pe scări. În holul de la intrare, doi poliţişti în uniformă se amuzau de ceva, apoi îl băteau pe Devlin pe spate, de parc-ar fi fost prieteni la toartă.

– Scuzaţi-mă! zise Carol cu voce ridicată de pe ultima treaptă a scării.

Cei trei bărbaţi îşi ridicară privirile spre ea.

– Carol, dragă, zise Devlin, pare-se că s-a făcut un fel de încurcătură. Cineva a chemat poliţia în legătură cu un intrus.

– Eu am chemat poliţia, spuse Carol. Arătă cu degetul spre Devlin: El e intrusul.

– Eu? exclamă Devlin cu mirare exagerată. Îşi îndreptă atenţia spre cei doi poliţişti.

– Asta-i bună de pus într-un roman! Eu eram în camera de zi şi mă luase somnul în faţa televizorului. Aşa face un intrus? De fapt, Carol, pe care o vedeţi aici, tocmai mi-a pregătit o masă grozavă. M-a invitat...

– Nici vorbă să-l invit, răcni Carol.

– Dacă vreţi să vă duceţi în bucătărie, băieţi, o să vedeţi farfuriile murdare rămase de la masa noastră romantică. Cred că am cam dezamăgit-o, fiindcă m-a furat somnul...

Cei doi poliţişti zîmbiră fără să vrea.

– M-a silit să-i fac de mîncare, bufni Carol. Devlin părea sincer jignit. Plină de indignare, Carol străbătu holul şi puse mîna pe lanţul cu bucata de canat de uşă agăţată de el: Ce ziceţi de asta? L-am invitat eu pe porcul ăsta aici?

– N-am idee cum s-a rupt uşa asta, zise Devlin. Eu n-am absolut nici o legătură cu ea. Îşi dădu ochii peste cap ca să-l

observe poliţiştii. Dar, Harold, Willy, dacă domniţa vrea să plec, o să plec. De fapt, putea foarte bine să mă roage să plec. Nu-mi place să mă aflu acolo unde nu sînt dorit.

– Willy, ce-ar fi să-l iei pe domnul O'Shea cu tine afară o clipă? zise cel mai în vîrstă dintre poliţişti. Vreau să schimb o vorbă cu doamna Rhodes.

Devlin trebui să se întoarcă în camera de zi să-şi ia cizmele. După ce şi le trase în picioare, el şi Willy ieşiră afară şi se opriră lîngă maşina poliţiei.

– Aşa-s femeile! zise Devlin, aplecînd capul spre casa familiei Rhodes. Nişte belele! N-ai o clipă de linişte din cauza lor!

– Aoleu, asta-i o adevărată bombă, zise Harold, ieşind din casă şi alăturîndu-se celorlalţi. Devlin, ce dracu' ai făcut de-ai întărîtat-o aşa?

Devlin ridică din umeri.

– Poate c-am jignit-o. De unde să ştiu eu că o să se ofenseze aşa c-am adormit? Eu nu vreau altceva decît să-l găsesc pe bărbat-su, dacă se poate înainte de a se pierde garanţia.

– Ei, am reuşit s-o potolesc, zise Harold. Dar, te rog, fii mai prudent şi nu mai sparge ceva.

– Prudent? Doamne, ăsta-i chiar numele meu! exclamă Devlin, rîzînd.

Harold continuă discuţia, întrebîndu-l pe Devlin ce mai ştia despre un alt poliţist din Boston care fusese mătrăşit din serviciu o dată cu el în scandalul de luare de mită. Devlin îi spuse că, ultima oară cînd auzise de el, i se spusese că se mutase în Florida şi lucra ca detectiv particular în zona Miami.

În cele din urmă, îşi strînseră mîinile, se suiră în maşini şi porniră. Cînd ajunseră la West Shore Drive, poliţiştii o luară spre stînga, iar Devlin spre dreapta. Dar Devlin nu merse mult. Se întoarse şi, în curînd, trecu iar pe lîngă casa familiei Rhodes. Parcă într-un loc de unde putea ţine casa sub observaţie. De vreme ce Jeffrey nu apăruse şi nici nu sunase, trebuia, din păcate, să îl reangajeze pe tipul pe care-l pusese

s-o urmărească pe Carol. Dar, după seara asta nu mai era atît de convins ca înainte că doamna Rhodes îl va duce la Jeffrey. Aluzia lui Mosconi cum că nu erau chiar ca nişte porumbei, la care se adăugase purtarea lui Carol şi unele remarce făcute ici-colo, îl făcură pe Devlin să caute o nouă idee pentru a-l localiza pe Jeffrey. Reuşise să instaleze un microfon secret în telefonul lui Carol, în timp ce ea pregătea masa. Dacă Jeffrey suna, pînă la urmă o să afle şi el.

În timp ce-şi rotea privirea prin camera de oaspeţi a lui Kelly, Jeffrey se hotărî să-şi lase geanta de sibir sub pat. Se gîndea că va sta la fel de bine acolo ca în oricare alt loc. Decise să nu-i spună lui Kelly despre bani, ca să n-o îngrijoreze şi mai mult.

Ieşind din camera de oaspeţi, Jeffrey o găsi pe Kelly în dormitorul ei, proptită în pat cu un roman în mînă. Uşa era crăpată, ca şi cum se aştepta ca el să-i spună la revedere la plecare. Purta o pijama de bumbac roz cu un paspoal verde-închis. Încolăcite în pat lîngă ea erau două pisici, una siameză, cealaltă o mîţă tărcată maro-roşcat.

– Ah, ce imagine domestică! zise Jeffrey. Se uită prin cameră. Era minunat de feminină, cu tapete franţuzeşti în stil rustic şi draperii asortate. Era uşor de observat că îşi bătuse cineva capul cu toate detaliile. Nu se vedeau pe nicăieri haine şi Jeffrey nu se putu abţine să nu compare această scenă cu haosul din camera lui Carol.

– Tocmai mă gîndeam să vin la tine să mă asigur că eşti treaz, zise Kelly. Cred că mîine-dimineaţă n-o să ne întîlnim. Eu trebuie să plec de acasă la şase şi patruzeci şi cinci. O să pun cheia uşii de la intrare în lampa suspendată.

– Nu te-ai răzgîndit în legătură cu prezenţa mea aici?

Kelly se încruntă, prefăcîndu-se supărată.

– Credeam că am stabilit asta. Ţin neapărat să stai aici. Am impresia că sîntem uniţi în ceea ce se întîmplă acum. Mai ales cu diavolul ăla pe urmele tale.

Jeffrey păşi în cameră şi se apropie de marginea patului. Pisica siameză îşi săltă capul şi scuipă.

– Hai, Samson, nu fi gelos, îl certă Kelly. Nu-i obişnuit să vadă un bărbat în casă, îi spuse ea lui Jeffrey.

– Ce mai e şi cu creaturile astea? întrebă Jeffrey. Cum de nu le-am văzut pînă acum?

– El e Samson, zise Kelly, arătînd spre siamez. Bîntuie pe afară mai tot timpul, terorizînd cartierul. Ea e Dalila. După cum se vede, e însărcinată. Doarme toată ziua în cămară.

– Sînt soţ şi soţie? întrebă Jeffrey.

Kelly rîse în felul ei caracteristic. Jeffrey zîmbi. Nu credea că mica lui glumă era aşa de amuzantă, dar veselia lui Kelly era molipsitoare.

Jeffrey îşi drese vocea.

– Kelly, începu el, nu ştiu cum să-ţi spun, dar nu poţi să-ţi închipui cît de mult preţuiesc prietenia şi ospitalitatea ta. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc. Kelly se uită la Dalila şi o mîngîie drăgăstos. Lui Jeffrey i se păru că ea se înroşise, dar era greu să-ţi dai seama în lumina aceea. Am vrut doar să ştii asta, adăugă Jeffrey. Apoi, schimbînd vorba, zise: Deci mai vorbim mîine.

– Fii atent, îi porunci Kelly. Şi noroc! Dacă ai vreo problemă, sună-mă. Nu contează la ce oră.

– N-o să fie nici o problemă, îi răspunse Jeffrey, plin de încredere. Dar, o jumătate de oră mai tîrziu, cînd urca scările spitalului Boston Memorial, nu mai era chiar aşa de sigur. În ciuda încrederii pe care o căpătase făcînd turul spitalului cu Martinez, Jeffrey începuse iar să se teamă că se va întîlni cu vreo cunoştinţă apropiată. Regreta că-şi pierduse ochelarii şi tot ce spera era că nu puteau fi atît de importanţi în deghizarea sa.

Începu să se simtă puţin mai încrezător cînd se îmbrăcă în uniforma de om de serviciu. Apăruse chiar un plic agăţat de dulapul lui, în care se aflau plăcuţa cu numele lui şi o fotografie.

O bătaie pe umăr îl făcu să tresară şi mişcarea lui bruscă surprinse persoana care se apropiase de el.

– Stai liniştit, omule, eşti nervos sau ce-ai?

– Iartă-mă, răspunse Jeffrey.

Avea în faţa lui un om mic de stat, de vreun metru şi şaizeci, cu o faţă îngustă şi oacheşă.

– Recunosc că sînt un pic cam nervos. E prima mea noapte de serviciu.

– N-ai de ce să fii nervos, îi răspunse omul. Numele meu este David Arnold. Sînt supraveghetorul de tură. Vreo două nopţi de-acum încolo, o să lucrăm împreună. Deci, nu-ţi face griji. Te învăţ eu toate chichiţele.

– Bucuros de cunoştinţă, zise Jeffrey. Dar am destulă experienţă de spital aşa că, dacă vrei să-mi văd de treabă singur, sînt convins că o să mă descurc.

– Eu întotdeauna petrec primele zile cu nou-veniţii, spuse el. N-o lua ca pe o jignire. Asta-mi dă posibilitatea să-ţi arăt ce trebuie să faci, conform cerinţelor noastre de aici, de la Memorial.

Jeffrey socoti că era mai bine să nu-l contrazică. David îl duse într-un hol îngust, fără geamuri, mobilat modest cu o masă de plastic, o maşină de băuturi nealcoolice şi un fierbător de cafea electric. Îl prezentă celorlalţi membri ai turei de noapte. Doi vorbeau numai spaniolă. Altul vorbea în argou şi ţopăia şi se bălăngănea în acordurile muzicii rap pe care o asculta în căşti.

La unsprezece fără un minut, David îşi adună muncitorii:

– Haideţi să pornim!

Asta-i aminti lui Jeffrey de patrulele care pornesc în misiune în filmele de război. Părăsiră holul şi fiecare luă un cărucior pentru curăţenie. Fiecare muncitor trebuia să-şi încarce propriul cărucior. Jeffrey luă exemplu de la ceilalţi, asigurîndu-se că are în cărucior toate ustensilele de curăţat şi soluţiile necesare.

Cărucioarele erau cam de două ori mai mari decît cele din magazine. La un capăt, era loc de ustensile cu coadă lungă, ca pămătufuri, cîrpe de praf cu suport şi mături. La celălalt capăt, era o pungă mare de plastic pentru gunoi. Porţiunea centrală avea trei rafturi. În ele se aflau diferite lucruri, ca soluţii pentru curăţat sticlă, faianţă şi vinil, şerveţele de hîrtie

şi chiar suluri noi de hîrtie igienică. Mai erau şi săpun, ceară şi loţiuni de lustruit şi chiar lubrifiant WD-40.

Jeffrey îl urmă pe David la lifturile turnului de vest. Locul ales era, deopotrivă, încurajator şi neliniştitor. În turnul de vest, se aflau sălile de operaţie şi laboratoarele. Deşi Jeffrey ţinea foarte mult să cerceteze acel spaţiu, continua să se teamă că va întîlni acolo pe cine ştie cine.

– Tu şi cu mine o să începem cu sălile de operaţie, îi explică David, stîrnind şi mai mult temerile lui Jeffrey. Ţi-ai pus vreodată un echipament sanitar de protecţie?

– De cîteva ori, răspunse Jeffrey într-o doară.

Începu să se îngrijoreze că, dacă-şi punea un echipament sanitar de protecţie, nu va mai fi atît de bine deghizat. Îi părea rău că nu mai avea ochelarii cu rame negre. Singurul lucru pe care se gîndea că-l putea face ar fi fost să poarte tot timpul o mască chirurgicală. Probabil că David nu va fi de acord cu asta, fiindcă măştile se purtau, de obicei, numai în sălile de operaţie atunci cînd se lucra asupra unui pacient. Jeffrey se hotărî să spună că era răcit.

Dar nu s-au dus imediat în zona sălilor de operaţie. David îi spusese lui Jeffrey că trebuia să înceapă cu holul secţiei de chirurgiei şi cu vestiarele.

– Ce-ar fi să te ocupi tu de hol, în timp ce încep eu treaba în vestiare? spuse David cînd ajunseră acolo. Jeffrey făcu un semn de aprobare. Vîrî capul în încăpere, dar îl trase repede de acolo. Două infirmiere de la anestezie stăteau pe canapea şi beau cafea. Jeffrey le cunoştea pe amîndouă.

– Ceva nu-i în regulă? îl întrebă David.

– Nu, deloc, îi răspunse grăbit Jeffrey.

– O să te descurci foarte bine, îi spuse David. Nu-ţi face griji. Mai întîi, şterge praful. Ai grijă să cureţi colţurile pînă sus, la tavan. Pe urmă, ştergi mesele cu soluţie. După aia, foloseşte pămătuful. E-n regulă?

Jeffrey aprobă din cap.

David îşi împinse căruciorul în vestiar şi închise uşa în urma lui.

Jeffrey înghiţi în sec. Trebuia să înceapă. Luă cîrpa de praf cu suport din cărucior şi se duse în hol. La început, încercă să-şi ascundă faţa de cele două femei. Dar ele nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie. Uniforma lui de om de serviciu era ca o pelerină care-l făcea invizibil.

8

Miercuri
17 mai 1989
11.23 p.m.

Cu geanta sport pe umăr, Gail Shaffer ieşi din lift cu Regina Puksar. Porniră împreună pe coridor spre intrarea principală. Se cunoşteau de aproape cinci ani. Discutau deseori despre problemele lor personale, deşi nu se prea vedeau în afara spitalului. Gail tocmai îi povestea Reginei despre cearta pe care o avusese cu prietenul ei pe care-l cunoscuse cu doi ani în urmă.

– Sînt de acord cu tine, spuse Regina. Dacă Robert m-ar anunţa, dintr-o dată, că vrea să-şi dea cu altcineva o întîlnire, aş spune foarte bine, dar asta ar pune capăt legăturii noastre. O relaţie nu poate fi cîrpită. Ori se dezvoltă, ori moare. Cel puţin, aşa zic eu.

– Şi eu la fel, suspină Gail.

Nici una dintre ele nu observă cînd Trent îşi împături ziarul şi se ridică în picioare. Cînd trecură prin uşa turnantă, Trent se afla exact în spatele lor. Putea să le urmărească conversaţia.

Convins că fetele se îndreptau spre parcarea salariaţilor, Trent le lăsă să se îndepărteze puţin, dar nu le pierdu din ochi. Cele două fete se opriră lîngă un Pontiac Fiero sport, roşu şi cîteva minute îşi continuară discuţia. În cele din urmă, îşi luară la revedere. Apoi, Gail se sui în maşină. Regina mai făcu cîţiva paşi pînă la maşina ei.

Trent se duse la maşina lui, Corvette, şi se strecură înăuntru. Nu era maşina cea mai potrivită ca să urmăreşti pe cineva, fiind foarte ţipătoare, dar el nu credea că asta contează în cazul de faţă. Gail nu avea motive să fie bănuitoare.

Maşina lui Gail era la fel de ţipătoare, ceea ce făcea urmărirea uşoară. Merse direct spre Back Bay, exact cum îşi închipuise Trent, judecînd după numărul ei de telefon. Parcă în Boylston Street şi dispăru într-un magazin deschis nonstop.

Trent trase pe partea cealaltă, căci Boylston era o stradă cu sens unic, şi se opri într-o staţie de taxiuri. De acolo, putea urmări uşor atît magazinul, cît şi maşina lui Gail. Cînd fata ieşi doar cu un pachet în mînă şi se sui iar în maşină, el o aşteptă să pornească. Apoi plecă şi el, chiar în urma ei.

Ea coti la stînga pe Berkeley şi, apoi, încetini. Trent îşi dădu seama că ea pîndea un loc de parcat, lucru nu tocmai uşor la această oră a nopţii. El lăsă distanţa dintre ei să se mărească. În cele din urmă, fata găsi un loc pe Marlborough Street, dar îi trebui o veşnicie să se strecoare cu spatele în el.

– Tîrfă nepricepută! bombăni Trent, urmărindu-i a treia încercare de a trage paralel în parcare. Trent oprise maşina într-o zonă cu parcarea interzisă. Dar nu-i păsa. Ei şi, ce dacă primea o amendă? Acum făcea o treabă; orice cheltuială inerentă va fi o cheltuială de serviciu justificată. Singurul lucru care nu-i convenea era să i se remorcheze maşina, dar ştia din experienţă că nu prea risca aşa ceva.

Gail fu, în sfîrşit, mulţumită de cum îşi parcă maşina, dar nu şi Trent. Maşina se afla totuşi la vreo 30 de centimetri de marginea trotuarului. Gail ieşi din maşină, cu pachetul în mînă, încuie uşile şi porni mai departe pe jos. Trent continuă s-o urmărească cu privirea, dar rămase ascuns pe cealaltă parte a străzii. O văzu pe Gail cum o ia la stînga pe Berkeley şi la dreapta pe Beacon. După ce trecu de cîteva clădiri de pe Beacon, pătrunse într-unul dintre blocurile de piatră maronie.

După ce așteptă cîteva minute, Trent intră în clădire și parcurse cu privirea lista numelor, afișată lîngă soneria fiecărui locatar. Găsi „G. Shaffer" înscrisă împreună cu „A. Winthrop".

– Fir-ar a dracu' de treabă! bombăni Trent.

Sperase că Gail locuia singură. Nimic pe lume nu-i ușor, gîndi el. Fierbînd încă de furie, ieși iar în stradă. Nu putea să dea buzna în apartamentul lui Gail, dacă avea o tovarășă de cameră. Nu putea să aibă un martor. Era inadmisibil!

Trent se uită în sus pe Beacon Street, în direcția Boston Garden. Observă că era aproape de barul devenit celebru după serialul de televiziune *Cheers*. Atunci se născu în mintea lui un plan. Poate că va reuși s-o scoată pe Gail sau pe tovarășa ei de cameră din apartament.

Părăsind clădirea, Trent parcurse scurta distanță pînă la Hampshire House. Acolo folosi un telefon public de la care formă numărul lui Gail luat de pe tabla cu anunțuri din holul secției de chirurgie. În timp ce suna telefonul, născoci mai multe minciuni. Totul depindea de cine răspundea.

– Alo, zise vocea de la celălalt capăt al liniei.

Era Gail.

– Cu domnișoara Winthrop, vă rog, zise Trent.

– Îmi pare rău, nu-i acasă.

Trent se însenină. Poate că, pînă la urmă, treaba o să fie ușoară.

– Puteți să-mi spuneți, vă rog, cînd se întoarce?

– Cine-i la telefon?

– Un prieten de familie, răspunse Trent. Sînt în oraș cu niște afaceri și mi s-a dat numărul ei ca s-o salut.

– Lucrează, de obicei, în tura de noapte la Spitalul St. Joseph, zise Gail. Vreți numărul de acolo? Puteți încerca s-o găsiți acolo. Dacă nu, vine acasă mîine-dimineață pe la șapte și jumătate, dacă preferați să reveniți.

Trent se prefăcu că-și notează numărul de la St. Joseph, îi mulțumi lui Gail și închise telefonul. Nu-și putu stăpîni un zîmbet.

Părăsi Hampshire House, dădu fuga înapoi la locuința lui Gail. Acum, tot ce avea de făcut era să pătrundă în casă. Păși în hol și-și puse o pereche de mănuși negre de șofat. Apoi apăsă pe soneria ei.

După o clipă, vocea lui Gail se auzi prin interfonul acoperit cu plasă.

– Gail, tu ești? întrebă Trent, deși era foarte sigur că ea era.

– Da, cine-i la telefon?

– Duncan Wagner, răspunse Trent.

Era primul nume care-i venise în minte. Familia Wagner locuise lîngă familia Harding la baza militară din San Antonio. Duncan era cu cîțiva ani mai mare decît Trent și se jucaseră împreună pînă cînd tatăl lui Duncan socotise că Trent avea o influență proastă asupra fiului său.

– Te cunosc? îl întrebă Gail.

– Din vedere, dacă nu după nume, răspunse Trent. Lucrez în tura de seară la pediatrie.

Trent își zise că pediatria suna mai pașnic.

– La etajul trei?

– Exact! răspunse Trent. Sper că nu te deranjez, dar eu, împreună cu cîțiva colegi de la spital, am aterizat la Bull Finch Pub. S-a pomenit numele tău. Cineva a spus că locuiești ceva mai sus pe aceeași stradă. Am dat cu banul ca să vedem cine vine să te cheme să mergi și tu cu noi. Pare-se că eu am cîștigat.

– Drăguț din partea ta, zise Gail, dar abia am ajuns acasă după ieșirea din tură.

– La fel și noi. Hai, vino și tu. Sînt numai cunoștințe.

– Cine mai e pe-acolo?

– Regina Puksar, printre alții, zise Trent.

– Abia m-am despărțit de Regina. Zicea că se duce să se întîlnească cu prietenul ei.

– Ce pot să spun? Poate că s-a răzgîndit. Poate că nu l-a găsit pe prietenul ei. În orice caz, e și ea cu noi. A insistat să se ducă cineva să te aducă. Zicea că nu ți-ar strica un pic de distracție. Urmă o pauză. Trent zîmbi. Știa c-o agățase.

– Nici nu mi-am scos uniforma de pe mine, zise Gail.

– Mai sînt şi alţii tot aşa. Trent avea răspuns la toate.
– Bine, dar trebuie să fac un duş.
– Nici o problemă, spuse Trent. Aştept.
– Pot să vin să ne întîlnim acolo.
– Nu, aştept. Dă-mi doar drumul să intru.
– O să dureze vreo zece minute, zise Gail.
– Nu-i nici o grabă.
– Foarte bine, spuse Gail. Dacă nu te deranjează să aştepţi, locuiesc la 3C.

Brusc, încuietoarea de la uşa interioară către foaier începu să bîzîie. Trent făcu un salt şi apăsă pe clanţă. Cînd păşi peste prag, zîmbi din nou. Nu va fi doar ceva uşor, va fi o distracţie! Îşi controlă arma. Era în siguranţă. Apoi îşi controlă seringa. Stătea bine, la locul ei, în buzunar.

Trent urcă repede pînă la etajul trei. Şmecheria era să intre în apartamentul lui Gail înainte să-l vadă cineva. Dacă dădea peste vreun alt locatar în hol, va pretinde că se ducea în altă parte. Dar nimeni nu se arătă pe coridorul de la etajul trei. Şi, în plus, Gail îi lăsase uşa deschisă. Intră înăuntru şi încuie uşa. Ultimul lucru care-i lipsea acum era să-l deranjeze cineva. Trent auzi cum curgea apa în baie. Gail era deja sub duş.

– Simte-te ca acasă, strigă ea cînd auzi că uşa de la intrare se închide. Sînt gata într-o clipă.

Trent aruncă o privire în jur. Mai întîi, intră în bucătărie. Acolo nu era nimeni. Pe urmă, controlă celălalt dormitor. Deschise lumina şi văzu că era gol. Gail era singură în casă. Aranjamentul era perfect.

Scoţîndu-şi iubitul lui pistol, Trent îşi strînse mîna în jurul mînerului, atingînd uşor trăgaciul cu degetul. Era o sculă trăsnet! Apropiindu-se de uşa dormitorului lui Gail, Trent o împinse cu prudenţă. Uşa se deschise cîţiva centimetri. Trent se uită înăuntru. Patul era nefăcut. Uniforma de infirmieră a lui Gail era aruncată neglijent peste el. Pe podea erau o pereche de chiloţi, o pereche de ciorapi albi şi o jartieră. Uşa spre baie era închisă, dar Trent auzea şi acum curgînd apa.

Se apropie de jartieră şi o împinse mai încolo cu piciorul. Maică-sa purtase tot timpul jartiere. Îi spusese de o mie de ori că nu erau confortabili ciorapii-pantalon. Maică-sa insistase ca el să doarmă cu ea cînd tatăl lui era plecat în numeroasele lui misiuni militare şi Trent crescuse avînd sub ochi mult mai multe jartiere decît ar fi avut chef să vadă.

Se apropie încet de uşa de la baie şi apăsă pe clanţă. Clanţa cedă uşor. Crăpă uşa vreo trei centimetri. Îl izbi un val de aer cald, umed. Trent ţinti pistolul spre tavan, ca Don Johnson în *Miami Vice*. Ţinea pistolul cu amîndouă mîinile. Împinse uşa de perete cu piciorul. Garniturile de la baie erau de modă veche. Cada de porţelan era un model de pe vremuri, pe picioare, cu labe în formă de gheare. Perdeaua de la duş, cu crini mari imprimaţi pe ea, era trasă. În spatele perdelei, Trent distingea silueta lui Gail, în timp ce fata îşi şampona părul. Trent făcu doi paşi spre cadă şi trase perdeaua cu o mişcare. Vergeaua de sus se desprinse şi căzu pe podea o dată cu perdeaua.

Gail îşi acoperi pieptul cu mîinile.

– Ce... Cine... bolborosi ea. Apoi strigă furioasă: Ieşi afară!

Pe trupul bine săpunit al lui Gail şiroia apa. Lui Trent îi trebui un moment ca să-şi revină. Era clar că Gail avea un corp mai frumos decît avusese mama sa.

– Ieşi de sub duş, spuse el, îndreptîndu-şi arma spre Gail cu sînge rece, aşa încît să fie sigur că ea o vede. Afară! repetă el, văzînd că ea nu se mişcă.

Dar Gail era împietrită de groază. Trent îi lipi pistolul de tîmplă ca s-o grăbească să iasă afară.

Gail începu să ţipe. Între pereţii camerei de baie, era un răcnet îngrozitor. Ca să-i închidă gura repede, Trent ridică pistolul sus şi izbi tare cu patul armei capul fetei. O nimeri chiar la rădăcina părului.

În clipa cînd o lovise, îşi dăduse seama că dăduse prea tare. Gail se prăbuşi în cadă ca o cîrpă. O tăietură lungă i se întindea pe frunte şi mai jos, pînă la ureche. Rana părea

adîncă şi sub ea Trent zări osul. Într-un minut doar, curse atîta sînge încît toată cadă se făcu roz.

Trent se aplecă şi închise duşul. Pe urmă, dădu năvală în camera de zi să vadă dacă nu se aud paşii cuiva venind în ajutor. Undeva, mergea un televizor. În afară de asta, nu se auzea nici un sunet. Îşi lipi urechea de uşă; în hol era linişte. Nimeni nu auzise ţipătul lui Gail; şi, dacă ar fi auzit, se pare că nu se grăbea s-o salveze. Trent se întoarse în baie.

Gail sfîrşi într-o poziţie semiaşezată, cu picioarele strînse sub ea şi capul sprijinit de perete, într-un colţ. Avea ochii închişi. Din tăietură ieşea sînge, dar fluxul se micşorase, fără ca apa duşului să-i fi atins faţa.

Înfigîndu-şi iar pistolul în curea, Trent o apucă pe Gail de picioare şi o trase afară din cadă. Se opri însă. Simţea cum îl cuprinde furia. Văzînd trupul gol al fetei întins în faţa ochilor lui, se aşteptase să simtă un oarecare impuls sexual, dar nu simţi nimic în afară, poate, de dezgust. Şi, parcă, un pic de panică.

Înfierbîntat brusc, îşi trase iar afară pistolul din curea. Ţinîndu-l de butoiaş, ridică ţeava sus, deasupra capului. Îi venea să zdrobească chipul calm al lui Gail. Era cît pe ce s-o izbească tare cu arma, dar se stăpîni. Coborî pistolul încet. Deşi i-ar fi plăcut grozav s-o mutileze, ştia că asta ar fi fost o greşeală. Reuşita planului său era ca moartea fetei să pară naturală.

Vîrîndu-şi pistolul la loc în curea, Trent scoase seringa. Îndepărtînd căpăcelul acului, se aplecă spre Gail. Profitînd de tăietură şi evitînd astfel să lase o înţepătură, injectă conţinutul seringii direct în rană.

Trent se îndreptă de spate. Puse căpăcelul acului la loc şi-şi strecură seringa goală din nou în buzunar. Apoi aşteptă cu ochii la Gail. Nu trecu un minut şi fasciculele musculare contorsionară chipul lui Gail, schimonosindu-i buzele liniştite, placide, într-o strîmbătură grotescă. Crisparea muşchilor se răspîndi repede în restul corpului. După alte cîteva minute, spasmele musculare se prefăcură în şocuri violente, urmate de atacuri puternice. Capul lui Gail alunecă

şi se izbi de faianţa tare a peretelui, apoi de garnitura duşului, cu un sunet jalnic. Trent tresări.

Apoi făcu un pas înapoi, îngrozit de puterea doctoriei. Efectul ei era, într-adevăr, cumplit, mai ales cînd Gail deveni, brusc, inconştientă.

Deschizînd uşa la hol, se uită în susul şi în josul scărilor. Din fericire, nu se vedea nimeni. Trecu pragul şi închise uşa. Porni pe scări în vîrful picioarelor şi ajunse la parter. Ieşi din clădire, avînd grijă să meargă calm, de parcă ieşise, pur şi simplu, afară, să facă o plimbare. Voia să fie sigur că nu va atrage atenţia asupra lui în nici un fel.

Simţindu-se agitat şi abătut, o luă la dreapta pe Beacon Street şi porni înapoi spre Bull Finch Pub. Nu pricepea de ce era atît de întors pe dos. Se aşteptase ca actul lui violent să-l excite, ca atunci cînd urmărea reluările filmului *Miami Vice*.

În timp ce mergea, îşi spuse că Gail nu era chiar atît de atrăgătoare. De fapt, poate că era chiar urîtă de-a binelea. Asta trebuia să fie explicaţia că goliciunea ei nu-l stîrnise. Era prea slabă şi parcă n-avea sîni deloc. Singurul lucru de care Trent era sigur era că n-avea nimic de homosexual în el. Marina folosise asta doar ca pretext pentru că nu se avusese bine cu doctorii.

Tocmai ca să-şi dovedească cît de normal era, Trent îşi propuse să agaţe o fată de la bar, o brunetă dezinvoltă. Nici ea nu era prea drăguţă. Dar nu conta. În timp ce stăteau de vorbă, Trent îşi dădu seama că ea era impresionată de trupul lui. Fata îl întrebă chiar dacă făcea gimnastică. „Ce întrebare tîmpită, îşi zise el. Orice bărbat preocupat de înfăţişarea lui făcea gimnastică. Singurii bărbaţi care nu făceau exerciţii fizice erau poponarii ăia slăbănogi pe care îi întîlnea din cînd în cînd pe Cambridge Street cînd pleca de-acasă să caute gîlceavă."

Nu-i trebui mult lui Jeffrey ca să facă lună camera de odihnă a personalului de la chirurgie, care nu mai arătase atît de bine de foarte multă vreme. Cei de la întreţinere aveau un dulap în hol, chiar lîngă spaţiul de odihnă. Jeffrey găsi acolo

un aspirator pe care îl folosi ca să curețe nu numai spațiul de odihnă, ci și locul de ședințe și holul pînă la lifturi. Apoi, atacă mica bucătărie de dincolo de holul secției de chirurgie. Întotdeauna i se păruse jegos locul ăsta. Îi făcea chiar plăcere că avea ocazia să-l scoată la lumină. Curăță chiar și frigiderul, apoi frecă mașina de gătit și chiuveta.

David încă nu se întorsese. Ducîndu-se în vestiar, Jeffrey descoperi cauza. David avea un modus operandi care consta în cinci sau zece minute de muncă însoțite de o pauză de cinci sau zece minute, ca să fumeze o țigară. Uneori făcea o întrerupere pentru o țigară *și* o cafea.

David nu părea încîntat că Jeffrey făcuse atît de multă treabă într-un timp atît de scurt. Îi spuse s-o lase mai moale, altfel munca o să-l ducă la epuizare. Dar, lui Jeffrey i se părea mai greu să ardă gazul decît să muncească.

O dată ce David renunță să mai facă pe supraveghetorul, îi dădu lui Jeffrey propriul lui set de chei. Îi spuse că se poate duce singur în sălile de operație.

– Eu rămîn aici și termin treaba în vestiar, zise el. Pe urmă vin să te ajut pe tine. Începe cu coridorul dintre sălile de operație. Ai grijă să te ocupi de tabla mare. Începe chiar cu asta. Pe asistenta-șefă o apucă damblaua cînd uităm s-o ștergem. Pe urmă, fă curățenie în sălile de operație care au fost folosite în noaptea asta. Celelalte trebuia să fie curățate în tura de seară.

Jeffrey ar fi preferat să se ducă direct la patologie să caute raportul patologic al lui Patty Owen, dar era încîntat să intre în sala de operație. Îmbrăcă un echipament de protecție, așa cum i se spusese. Cînd se uită în oglindă să vadă cum arată, se sperie cînd constată că, exceptînd noua culoare a părului și dispariția mustății, arăta cam ca înainte. Se repezi să-și pună o mască chirurgicală, așa cum intenționase.

– N-ai nevoie de mască, spuse David cînd dădu cu ochii de el.

– Cred c-am răcit, îi explică Jeffrey. Cred c-ar fi bine s-o port.

David aprobă din cap.

– Te-ai gîndit bine.

Împingînd căruciorul în faţa lui, Jeffrey trecu prin uşile duble ale sălii de operaţie. Nu mai călcase pe acolo de cînd spitalul îl pusese pe liber, dar locul arăta exact la fel. I se părea că nimic nu se schimbase.

Urmînd sfatul lui David, se ocupă întîi de tabla cea mare. În timp ce Jeffrey lucra, cîţiva membri ai personalului intrară şi ieşiră. Pe cîţiva îi cunoştea după nume, dar nici unul dintre ei nu-l privi cu interes. Jeffrey ajunse să creadă că munca lui de om de serviciu îi proteja adevărata identitate la fel de mult ca înfăţişarea lui schimbată. Se hotărî să nu se depărteze prea mult de mătură şi de cărucior în timp ce lucra.

Dar, chiar şi aşa, cînd o operaţie urgentă de apendicită care se desfăşura cînd intrase el în sala de operaţie se termină în sfîrşit, şi echipa părăsi încăperea, Jeffrey avu grijă să stea cu spatele la grup. Anestezistul şi chirurgul erau, amîndoi, buni prieteni de-ai lui.

După ce uşile se închiseră în urma echipei care plecase, peste sala de operaţie se aşternu tăcerea. Jeffrey putea distinge sunetul slab al unui aparat de radio venind din direcţia centrului de aprovizionare. Tot trăgînd cu pămătuful, ajunse la masa de lucru principală a sălii de operaţie.

Masa de lucru a sălii de operaţie era ca o tejghea lungă cu diverse spaţii pentru personal. Servea drept post de comandă pentru dirijarea personalului care trebuia să intre şi să iasă din sala de operaţie, pentru chemarea pacienţilor ce erau transportaţi din camerele lor, pentru aducerea pacienţilor din spaţiul de aşteptare şi pentru coordonarea fluxului angajaţilor. Sub porţiunea centrală se aflau cîteva sertare mari cu dosare. Pe unul dintre ele scria „Programare".

Jeffrey aruncă o privire de-o parte şi de alta a coridorului ca să se asigure că nu era nimeni pe acolo. Pe urmă deschise sertarul. Programările la operaţie erau înscrise după dată, aşa că Jefrey reuşi repede să găsească programarea din acea zi fatală de 9 septembrie. Se uită peste cazurile din acea zi, căutînd anestezii epidurale care să fi necesitat Marcaină în concentraţie de 75%, dar nu găsi

nici una. Erau cîteva cazuri spinale, dar pentru acestea ar fi fost nevoie de altă concentrație de Marcaină, dacă, într-adevăr, se folosise Marcaină, și nu varianta de 30 cc, de care era nevoie la anestezii epidurale sau locale.

Jeffrey băgă mîna iar în sertar și scoase programul zilei de 8 septembrie. Deși conteinerul de gunoi de lîngă aparatul de anestezie era golit în fiecare zi, era oricînd posibil să se fi uitat de el dintr-un motiv sau altul. Dar programul zilei de 8 septembrie nu oferea nici o explicație în plus față de cel al zilei de 9 septembrie. Jeffrey ajunse să se întrebe dacă nu cumva citise greșit eticheta de Marcaină pentru anestezia epidurală a lui Patty Owen. Cum altfel ar fi putut să explice existența fiolei goale de Marcaină de 75% care fusese găsită?

Cînd Jeffrey aproape terminase, ușile batante se deschiseră brusc. Jeffrey își înșfăcă pămătuful și începu să frece de zor. La început, nici nu îndrăzni să ridice ochii. Dar, după ce se dovedi că nu se apropia nimeni, își ridică fruntea la timp ca să vadă o echipă operatorie alergînd pe lîngă un pacient pe o brancardă către sala de operație pregătită pentru urgențe. Mai multe doze de sînge erau suspendate deasupra tărgii. Jeffrey bănui că pacientul era victima unui accident auto.

Numai după ce se restabili calmul, se apucă iar de cercetarea programărilor. Le puse apoi pe toate la loc și închise sertarul cu dosare. Cazul de urgență care tocmai apăruse îl puse pe gînduri. Urgențele nu apăreau în programările pentru operație. Din același motiv, nu apărea nici cazul lui Patty Owen. Operația ei de cezariană fusese neașteptată. Atunci, cum era să fie programată? Jeffrey deschise registrul de programări de anul trecut. Acest registru conținea liste ale cazurilor rezolvate în sălile de operație, printre care și urgențele și operațiile care, deși programate, fuseseră anulate sau amînate.

Anestezia epidurală nu era, de obicei, folosită în urgențe, cu excepția cezarienelor. Jeffrey știa asta, dar se hotărî să verifice, oricum, în registrul de programări, ca să fie sigur. Existau și excepții. Mai întîi, se uită la însemnările de pe ziua de 8, urmărind cu degetul pe listă. Nu era ușor de citit, fiindcă

erau scrise de mînă de către persoane diferite. Nu găsi nimic care să-i trezească, cît de cît, bănuielile. Întoarse pagina la ziua de 9 și începu să citească lista. Nu trebui să meargă prea departe. În sala de operație 15, aceeași în care fusese tratată Patty Owen, avusese loc o intervenție de rupere de cornee la ora cinci dimineața. Lui Jeffrey i se mări pulsul. O urgență oftalmologică era ceva, într-adevăr, promițător.

Jeffrey rupse o bucățică dintr-o hîrtie de pe masă și notă repede numele pacientului. Apoi închise registrul și-l puse iar la loc. Împingîndu-și găleata pe roțile ei nesigure, Jeffrey porni de-a lungul holului către oficiul de anestezie. Deschise ușa și aprinse lumina. Dădu fuga la sertarul cu dosare și scoase raportul de anestezie al respectivului pacient.

– Ura! exclamă Jeffrey, în șoaptă.

Raportul de anestezie arăta că pacientului i se făcuse anestezie retrobulbară cu Marcaină 75%! Puse raportul de anestezie la loc și închise sertarul cu dosare. Kelly avusese dreptate! Nici nu-i venea să creadă! Brusc se simți mai bine și-i crescu încrederea în propria sa judecată. Știa că descoperirea sa nu va cîntări prea greu la tribunal, dar pentru el însemna enorm. Nu citise greșit eticheta de pe Marcaină!

Cînd sosi vremea pauzei de masă, David veni să-l caute pe Jeffrey. Acesta terminase cu coridorul sălilor de operație și curățase cele două săli folosite pentru urgențe. David îl găsi în centrul de aprovizionare.

– Prefer să-mi continuu treaba, zise Jeffrey. Nu mi-e foame. Mă duc să încep curățenia în laboratoare.

– Eu zic s-o lași mai moale, spuse David, mai puțin prietenos decît la început. Ne pui într-o situație proastă pe noi, ceilalți.

Jeffrey zîmbi timid.

– Cred că sînt mai zelos, fiindcă-i prima mea zi. Nu-ți fie teamă, o să mă potolesc.

– Sper, mormăi David. Apoi se răsuci pe călcîie și plecă.

Jeffrey termină ce avea de făcut în centrul de aprovizionare, apoi își împinse căruciorul de-a lungul coridorului sălilor de operație și dincolo de ușile batante.

După ce se schimbă la loc în uniforma lui de om de serviciu, împinse căruciorul în secţia de patologie. Voia să profite de faptul că David şi ceilalţi oameni de serviciu luau masa.

Încercă să deschidă uşa de la biroul administrativ al secţiei de patologie cu cheile primite de la David. A treia cheie se dovedi bună. Jeffrey era uimit de accesul pe care i-l dădeau uniforma şi cheile.

Locul era pustiu. Singurii oameni care intrau în acea secţie a spitalului erau tehnicienii de la laboratoarele de chimie, hematolgie şi microbiologie. Jeffrey nu-şi pierdu vremea. Proptindu-şi pămătuful de dulapul masiv cu dosare, începu să caute dosarul cu raportul patologic al lui Patty Owen. Dădu repede de el.

Puse dosarul pe o masă şi-l deschise. Răsfoind paginile, găsi nişte copii ale raportului de autopsie al medicului legist. Trecu în secţia de toxicologie unde se găseau grafice ale rezultatelor cromatografiei şi ale spectroscopiei sîngelui, ale fluidului cerebrospinal şi ale urinei. Singurul compus care fusese găsit era bupivacaina, numele generic al Marcainei. Nici un fel de alte substanţe chimice nu fuseseră găsite în corpul ei sau cel puţin aşa indicau analizele.

Jeffrey răsfoi şi restul dosarului, aruncîndu-şi ochii pe fiecare pagină. Fu surprins să găsească cîteva fotografii de opt pe zece. Le scoase afară. Erau micrografii electronice făcute la Boston Memorial. Simţi cum i se trezeşte şi mai mult curiozitatea, pentru că nu se făceau micrografii electronice la fiecare autopsie. Îi părea rău că nu se pricepea mai bine să interpreteze secţiuni de microscopie electronică. Şi, cum nu se pricepea, se chinui mult pînă-şi dădu seama care era partea de sus. După ce studie atent micrografiile se lămuri, în cele din urmă, că ceea ce vedea erau imagini mărite ale celulelor ganglionilor nervoşi şi ale axonilor nervoşi.

Citind explicaţia de pe spatele fiecărei fotografii, Jeffrey află că micrografiile electronice arătau o distrugere majoră a sistemului intracelular. Fu intrigat. Aceste fotografii nu fuseseră arătate ca probe în timpul prezentării faptelor dinaintea urmăririi în justiţie. Spitalul fiind parte inculpată în acelaşi

proces ca şi Jeffrey, secţia de patologie nu acţionase în interesul lui. El nu fusese nici măcar informat de existenţa acestor fotografii. Dacă el şi Randolph ar fi fost informaţi, puteau să fie citaţi, deşi pe Jeffrey nu prea îl interesa o posibilă degenerare axonală în momentul procesului.

Văzînd degenerarea axonală evidentă în micrografiile electronice ale lui Patty Owen, Jeffrey îşi aminti de degenerarea axonală pe care o semnalase Chris Everson după autopsia pacientului său. Ceea ce era surprinzător în privinţa degenerării din ambele cazuri era faptul că nu anestezicele locale ar fi putut fi cauza. Trebuia să existe o altă explicaţie.

Jeffrey se duse cu dosarul la xerox şi copie părţile de care credea că va avea nevoie. Printre ele se aflau rapoartele de microscopie electronică, dar nu şi fotografiile respective. Copie şi partea de toxicologie, cu diagramele de cromatogramă în gaz şi spectrele de masă. Ca să poată descifra aceste diagrame cum trebuie, ştia că va fi nevoie să petreacă mai mult timp la bibliotecă.

Cînd termină de xeroxat, găsi un plic mare de hîrtie maro şi puse copiile înăuntru. Pe urmă puse originalul în dosar şi-l aşeză la locul lui. Plicul îl strecură pe raftul de jos al căruciorului de curăţenie sub cîteva suluri noi de hîrtie igienică.

Apoi Jeffrey se apucă din nou de curăţenie. Era tulburat de descoperirile pe care le făcuse. Ideea unui contaminant stătea încă în picioare. De fapt, luînd în considerare rezultatele micrografiilor electronice, era aproape o certitudine.

Pe măsură ce timpul se scurgeau, energia lui Jeffrey se topea. Cînd cerul începu să se lumineze, era absolut extenuat. De ore întregi, îşi consuma energia nervoasă. La şase şi cincisprezece, profită de un telefon dintr-un oficiu de servicii sociale care era gol ca să o sune pe Kelly. Dacă trebuia să plece de acasă la şase şi patruzeci şi cinci, era, cu siguranţă, trează.

Cum îi auzi vocea, Jeffrey începu să-i povestească agitat despre cazul de urgenţă oculară din dimineaţa nenorocirii lui Patty Owen şi că se folosise Marcaină 75%.

– Kelly, cîtă dreptate ai avut! Nu pricep de ce nu s-a gîndit nimeni să cerceteze o astfel de posibilitate. Nu s-a gîndit nici Randolph, și nici eu. Apoi îi povesti despre micrografiile electronice.

– Asta presupune existența unui contaminant? întrebă Kelly.

– Da, aproape sigur. Următorul pas ar fi să încerc să aflu despre ce este vorba și de ce nu a apărut în raportul de toxicologie.

– Toată povestea asta mă îngrozește, zise Kelly.

– Şi pe mine la fel, fu de acord Jeffrey. Pe urmă o întrebă dacă avea vreo cunoștință la secția de patologie de la Valley Hospital.

– La patologie nu, îi răspunse Kelly. Dar cunosc cîțiva anesteziști. Hart Ruddock era cel mai bun prieten al lui Chris. Sînt sigură că el cunoaște pe cineva la patologie.

– Poți să-i dai un telefon? o întrebă Jeffrey. Vezi dacă e dispus să facă niște copii după tot ce are secția patologie în legătură cu Henry Noble. M-ar interesa mai ales probleme privind histologia țesutului nervos.

– Ce să spun dacă mă întreabă la ce-mi trebuie?

– Nu știu. Spune-i că te interesează fiindcă ai citit însemnările lui Chris, de unde ai aflat de degenerarea axonală. Asta o să-i trezească curiozitatea.

– Foarte bine, răspunse Kelly. Şi ai face bine să vii acasă să te odihnești. Cred că dormi pe picioare.

– Sînt frînt de oboseală, recunoscu Jeffrey. Curățenia e cu mult mai grea decît administrarea anesteziei.

Devreme, în dimineața aceea, Trent se îndrepta spre coridorul ce ducea la sălile de operație din spitalul St. Joseph cu fiola falsificată vîrîtă iar în chiloți. Făcu aceleași gesturi pe care le făcuse în dimineața trecută, avînd grijă să nu fie nimeni pe lîngă centrul de aprovizionare înainte de a intra să schimbe fiolele. Acum, nefiind decît două fiole de Marcaină 5% în cutia deschisă, existau multe șanse ca fiola lui să fie folosită în ziua aceea, mai ales că se anunțaseră două cazuri de anestezie epidurală pe tabla cea mare. Sigur că nu se putea garanta că se

va folosi Marcaina, cu atît mai puţin cea de 5%. Cazurile programate erau o operaţie de hernie şi o laparoscopie. Dacă va fi una dintre ele, Trent spera că fiola lui va ajunge la laparoscopie. Ar fi cum nu se poate mai bine: javra aia de Doherty era programat ca anestezist.

Înapoindu-se cu un aer natural în vestiar, Trent ascunse fiola bună în dulapul lui. În timp ce încuia uşa, se gîndea la Gail Shaffer. Povestea cu ea nu fusese atît de distractivă cum se aştepase, dar, într-un fel, Trent era mulţumit de acea experienţă. Faptul că Gail dăduse peste el îl făcea să fie tot timpul vigilent. Nu-şi putea permite să comită neglijenţe. Riscurile erau prea mari. Dacă o dădea în bară, avea de plătit scump. Cît despre autorităţi, asta îl preocupa cel mai puţin.

Ceasul aparatului de radio era pus să sune la şase şi patruzeci şi cinci, iar radioul era fixat pe postul WBZ. Volumul era dat mic, deci Karen se deşteptă treptat. În cele din urmă, îşi deschise ochii larg.

Karen se întoarse pe partea cealaltă, apoi se aşeză pe marginea patului. Se simţea încă ameţită de calmantele pe care i le dăduse doctorul Silvan ca s-o ajute să doarmă. Pilulele Dalmane avuseseră un efect mai mare decît îşi închipuise.

– Te-ai trezit? îi strigă Marcia prin uşa închisă.

– Da, da, îi răspunse Karen. Se ridică în picioare cam nesigură. Se simţi o clipă ameţită şi se apucă de stîlpul patului ca să-şi recapete echilibrul. Pe urmă, intră în baie.

În ciuda faptului că avea gîtul uscat şi o senzaţie neplăcută în gură, Karen avu grijă să nu bea nimic. Doctorul Silvan o avertizase să nu facă asta. Nu înghiţi nici măcar o gură de apă cînd se spălă pe dinţi.

Karen ar fi vrut ca ziua să se fi terminat, nu să înceapă. Atunci operaţia ei ar fi fost sfîrşită. Ştia că asta era o prostie, dar era încă speriată. Pilulele Dalmane nu-i erau de nici un ajutor în privinţa asta. Se strădui să-şi concentreze atenţia numai asupra duşului şi a îmbrăcatului.

Cînd veni momentul plecării la spital, Marcia se sui la volan. Cea mai mare parte a drumului făcu tot posibilul să

întreţină conversaţia. Dar Karen era prea preocupată ca să-i răspundă. Merseseră în tăcere o vreme pînă cînd opriră în parcarea spitalului.

– Eşti cam speriată, nu-i aşa? o întrebă Marcia în cele din urmă.

– Nu mă pot stăpîni, recunoscu Karen. Ştiu că-i o prostie.

– Nu-i deloc o prostie, îi răspunse Marcia. Dar îţi garantez că n-o să simţi nimic. Senzaţia neplăcută vine mai tîrziu. Dar chiar şi atunci, va fi mai uşor decît îţi închipui. Partea cea mai grea e frica.

– Sper că ai dreptate, zise Karen. Nu-i plăcea că se schimbase vremea. Ploua din nou. Cerul era la fel de mohorît ca inima ei.

Exista o intrare specială pentru chirurgie. Karen şi Marcia fură lăsate să aştepte un sfert de oră împreună cu alte cîteva persoane. Era uşor să ghiceşti care erau pacienţii printre cei care se aflau acolo. În loc să citească revistele, aceştia doar le răsfoiau.

Karen frunzărise trei reviste în momentul cînd fu chemată la o masă şi salutată de o infirmieră. Aceasta se uită prin mai multe hîrtii şi se asigură că totul era în ordine. Karen făcuse analize de sînge şi un EKG cu o zi înainte. Formularul de acceptare fusese deja semnat şi aprobat de un martor. Se pregătise deja pentru ea o brăţară de identitate. Infirmiera o ajută să şi-o pună pe mînă.

Karen primi o cămaşă de spital şi un halat şi fu condusă la vestiar ca să se schimbe. Fu cuprinsă de un uşor val de panică după ce se sui într-un scaun cu rotile ca să fie transportată într-o sală de aşteptare. Marcia avu voie să-i ţină companie cîteva clipe.

Marcia ţinea geanta cu hainele lui Karen. Încercă să glumească puţin, dar Karen era prea încordată ca să fie receptivă. Se apropie un infirmier care, după ce verifică fişa de la capătul scaunului şi identitatea lui Karen, spuse:

– E timpul să mergem.

– Te aştept, strigă Marcia, în timp ce scaunul cu rotile al lui Karen era împins mai încolo.

Karen îi făcu cu mîna, apoi îşi lăsă capul să cadă iar pe pernă. Îi venea să-i spună infirmierului să oprească ca să se poată da jos. Putea să ia hainele de la Marcia şi să le îmbrace la vestiar, apoi să părăsească liniştită spitalul. Endometrita nu o supăra prea mult. Pînă acum, o suportase.

Dar nu făcu nimic din toate astea. Avea impresia că fusese deja angrenată într-o inevitabilă desfăşurare de evenimente care vor merge înainte, indiferent de voinţa ei. La un moment dat, în timp ce încerca să se hotărască asupra laparoscopiei, îşi pierduse libertatea de alegere. Devenise prizoniera sistemului. Uşile liftului se închiseră. Se simţi împinsă în sus şi ultima şansă de scăpare dispăru.

Infirmierul o lăsă pe Karen într-o altă sală de aşteptare cu vreo zece cărucioare asemănătoare cu al ei. Majoritatea pacienţilor se odihneau liniştiţi cu ochii închişi. Cîţiva se uitau în jur, exact ca ea, dar nu păreau atît de speriaţi.

– Karen Hodges? strigă o voce.

Karen întoarse capul. Lîngă ea apăruse un doctor în costum de chirurg. Se ivise atît de brusc, încît nici nu-şi putea da seama de unde venise.

– Sînt doctorul Bill Doherty, spuse el. Era cam de vîrsta tatălui ei. Purta mustaţă şi avea nişte ochi căprui, blînzi. Eu voi fi anestezistul dumitale.

Karen dădu din cap. Doctorul Doherty cercetă din nou fişa ei medicală. Nu dură mult; nu erau multe de văzut. Îi puse obişnuitele întrebări despre alergii şi boli din trecut. Apoi, îi spuse că doctorul ei ceruse să i se facă anestezie epidurală.

– Ştii ceva despre anestezia epidurală? o întrebă doctorul Doherty.

Karen îi spuse că medicul ei îi explicase despre ce era vorba. Doctorul Doherty dădu din cap, dar o mai lămuri încă o dată, în amănunt, stăruind mai ales asupra avantajelor speciale în cazul ei:

– Acest gen de anestezie permite o mare relaxare musculară care-l va ajuta pe doctorul Silvan să te examineze,

explică el. În plus, anestezia epidurală este mai sigură decît cea generală.

Karen aprobă din cap.

– Sînteți sigur că va fi eficientă și că n-o să simt nimic cînd sînt operată?

Doctorul Doherty o strînse de braț ca s-o liniștească.

– Sînt absolut sigur de asta. Și mai știi ceva? Toți se tem că anestezia nu va avea efect atunci cînd este administrată prima oară. Dar întotdeauna are. Așa că nu-ți face griji, ne-am înțeles?

– Pot să vă mai pun încă o întrebare? insistă Karen.

– Cîte dorești, îi răspunse doctorul Doherty.

– Ați citit cartea *Coma*?

Doctorul Doherty izbuci în rîs:

– Am citit-o. Și am văzut și filmul.

– Asemenea lucruri nu se întîmplă, nu-i așa?

– Nu! Niciodată! o asigură el. Mai ai întrebări? Karen făcu semn din cap că nu. Foarte bine! zise doctorul Doherty. O să le spun surorilor medicale să-ți facă o mică injecție. Asta o să te calmeze. Pe urmă, cînd știm că doctorul dumitale e la vestiar o să spun să fii adusă în sala de operație. Și, Karen, fii sigură că n-o să simți nimic. Crede-mă. Am făcut asta de un milion de ori.

– Vă cred, îi răspunse Karen. Reuși chiar să zîmbească.

Doctorul Doherty părăsi sala de așteptare și intră prin ușile batante în sala de operație. Prescrise calmantul lui Karen, apoi intră în camera de anestezie ca să ia narcoticele care-i erau necesare în ziua aceea. Apoi, se îndreptă spre centrul de comandă.

Ajuns acolo, luă niște soluții de perfuzie și, după ce clătină sticluțele, băgă mîna în cutia deschisă de Marcaină 5% și luă o fiolă. Atent, ca întotdeauna, în legătură cu astfel de treburi, verifică eticheta. Era, într-adevăr, Marcaină 5%. Ceea ce doctorul Doherty nu observă fu micul defect de la capătul pe care îl va rupe atunci cînd va trebui să extragă medicamentul.

În timp ce mergea pe aleea ce ducea spre intrarea blocului, Annie Winthrop se simţea mai obosită decît de obicei. Avea umbrela deschisă ca să se apere de ploaia torenţială. Temperatura scăzuse cu mai multe grade; părea mai degrabă că se întorcea iarna, decît că vara era pe drum.

Fusese o noapte de pomină. Trei stopuri cardiace la terapie intensivă – un record pentru ultimele patru luni. Eforturile făcute pentru cei trei, ca şi îngrijirile acordate celorlalţi pacienţi îi secaseră pe toţi de energie... şi de răbdare. Tot ce-şi dorea acum era un duş bun, fierbinte după care să se suie în pat.

Sosind la uşa apartamentului, începu să bîjbîie cu cheile pe care chiar le scăpă pe jos. Epuizarea o făcea stîngace. Ridică cheile şi o puse pe cea potrivită în broască. Cînd să răsucească cheia, îşi dădu seama că uşa era descuiată. Annie rămase ţintuită locului. Ea şi Gail ţineau întotdeauna uşa încuiată, chiar şi atunci cînd se aflau în apartament. Era o regulă pe care o stabiliseră împreună.

Cu un vag sentiment de teamă, Annie apăsă clanţa şi deschise uşa. În camera de zi, lumina era aprinsă. Annie se întrebă dacă Gail era acasă.

Intuiţia o făcu pe Annie să şovăie în prag. Ceva îi spunea că se afla în pericol. Dar nu se auzea nici un sunet. Apartamentul era cufundat într-o linişte de mormînt.

Annie împinse şi mai mult uşa. Totul părea în regulă. Păşi peste prag şi simţi, deodată, un miros înţepător. Ca infirmieră avu impresia că ştia despre ce era vorba.

– Gail! strigă ea.

De obicei, Gail dormea cînd se întorcea ea acasă. Annie păşi spre dormitorul lui Gail şi se uită înăuntru prin uşa deschisă. Lumina era aprinsă şi acolo. Mirosul era şi mai puternic. O strigă din nou pe Gail, apoi intră. Uşa spre baie era deschisă. Annie o porni într-acolo şi se uită înăuntru. Scoase un ţipăt.

Sarcina lui Trent pentru ziua aceea era să lucreze în camera 4, unde erau programate cîteva biopsii mamare. Se gîndea că va fi o zi uşoară, dacă nu cumva una dintre biopsii

se va dovedi pozitivă, dar asta nu era de aşteptat. Îi convenea însărcinarea pe care o avea, fiindcă-i dădea libertatea să stea cu ochii pe fiola de Marcaină, lucru pe care nu reuşise să-l facă cu o zi înainte.

Abia începuse să se facă prima biopsie, cînd asistenta de la anestezie îi ceru lui Trent să se ducă jos şi să-i mai aducă încă un litru de Ringer Lactat. El fu cît se poate de încîntat s-o servească.

Cînd Trent intră în centrul de aprovizionare, acolo se aflau mai mulţi membri ai personalului. Ştia că trebuia să fie foarte atent cînd îşi controla fiola. Dar, cei de acolo nu-i dădură nici o atenţie. Erau ocupaţi cu pregătirea truselor chirurgicale pentru a le înlocui pe cele ce urmau să fie folosite în ziua aceea. Trent se duse în locul unde se găseau soluţiile pentru perfuzie. Medicamentele nenarcotice se aflau la stînga.

Luă o sticluţă pentru perfuzie de pe raft. Prin intrarea fără uşă a acestei secţii a centrului de aprovizionare îi putea vedea pe ceilalţi numărînd instrumentele pentru fiecare trusă.

Cu un ochi spre ceilalţi infirmieri, Trent vîrî mîna în cutia deschisă de Marcaină. Fu străbătut de un fior. Rămăsese doar o fiolă şi capătul ei era neted. Fiola lui dispăruse.

Abia reuşind să-şi stăpînească agitaţia, Trent părăsi centrul de aprovizionare şi se întoarse în camera 4. Îi dădu asistentei sticluţa cerută. Pe urmă, o întrebă pe sora-şefă, dacă dorea ceva. Aceasta răspunse că nu. Operaţia se desfăşurase fără probleme. Biopsia fusese deja trimisă la analiză şi treaba era pe sfîrşite. Trent îi spuse surorii-şefe că va lipsi o clipă.

Ieşind din camera 4, Trent dădu fuga la tabla cea mare. Ceea ce văzu îl umplu de bucurie: singura operaţie epidurală programată pentru ora şapte şi treizeci era laparoscopia şi anestezistul era Doherty! Operaţia de hernie urma să aibă loc la o oră mai tîrzie. Asta însemna că fiola fusese luată pentru laparoscopie.

Trent se uită unde se va face laparoscopia. Fusese programată la camera 12. Porni repede pe coridor şi intră în boxa de anestezie a camerei 12. Doherty se afla acolo, împreună cu

pacienta lui. Pe masa de oţel inoxidabil se vedea fiola lui de Marcaină.

Lui Trent nu-i venea să creadă că avusese atîta noroc. Nu numai că Doherty era anestezistul, dar pacienta era o fată tînără şi sănătoasă. Mai bine nici că se putea!

Trent nu mai întîrzie pe acolo, nedorind să fie văzut umblînd fără rost în zona aceea. Se întoarse în sala de operaţie unde fusese repartizat, dar era atît de agitat încît nu putea sta locului. Se frămînta de colo-colo şi chirurgul de la biopsie fu nevoit să-i spună să stea jos sau să iasă din sală.

În mod normal, un astfel de ordin dat de un doctor l-ar fi înfuriat. Astăzi însă, nu. Era prea agitat, gîndindu-se la ce urma să se întîmple şi la ce avea el de făcut. Ştia că trebuia să se întoarcă la sala 12, imediat după ce se dezlănţuia tot balamucul şi să-şi ia fiola deschisă. Treaba asta îl cam neliniştea, deşi în ocaziile precedente nebunia generală provocată abătuse, din fericire, atenţia tuturor. Totuşi, acesta era „punctul vulnerabil" al întregii operaţiuni. Nu-i convenea să fie văzut atingînd fiola.

Trent ridică ochii la ceas şi se uită cum secundarul se mişcă pe cadran. Peste cîteva minute totul avea să se declanşeze. Un fior de plăcere îi străbătu şira spinării. Era mort după aceste clipe de suspans!

9

Joi
18 mai, 1989
7.52 a.m.

În urletul sirenelor, ambulanța care o transporta pe Gail Shaffer pătrunse în spațiul de urgențe al Spitalului St. Joseph și se opri la intrare. Serviciul de Salvare sunase pe telefonul mobil ca să alerteze camera de urgențe, descriind cazul care sosea și cerînd asistență cardiacă și neurologică.

Cînd cei de la Salvare ajunseseră la apartamentul lui Gail, ca răspuns la apelul dat de colega cu care locuia, Annie Winthrop, au dedus repede ce se întîmplase. Gail Shaffer suferise un atac puternic cînd se afla la duș. Credeau că ea simțise apropierea atacului, pentru că prietena ei declarase ferm că apa era închisă. Din păcate, Gail nu reușise să iasă din baie destul de repede, așa că se lovise de mai multe ori de cadă și de robinet. Avea multă răni pe cap și pe față și o tăietură foarte adîncă sus pe frunte, la rădăcina părului.

Primul lucru pe care-l făcu Salvarea fu s-o scoată pe Gail din cadă. Cu acest prilej se observă că fata prezenta o lipsă totală a tonusului muscular, de parcă ar fi fost complet paralizată. Se detectase, de asemenea, o anormalitate marcată a bătăilor inimii. Ritmul cardiac era total neregulat. S-a încercat stabilizarea ei printr-o perfuzie și prin administrarea de oxigen 100%.

În clipa cînd se deschiseră ușile ambulanței, trupul rigid al lui Gail fu transportat la una dintre sălile pentru cazuri

traumatice de la urgență. Mulțumită apelului de la Salvare, un medic neurolog și un cardiolog o așteptau la sosire.

Echipa se puse pe lucru cu nădejde. Era limpede că viața lui Gail atîrna de un fir cît se poate de subțire. Exista o tulburare majoră în mecanismul de conducere a stimulilor.

Neurologul confirmă repede impresia celor de la Salvare: Gail suferea de o paralizie aproape totală, care cuprinsese și nervii cranieni. Ciudat la această paralizie era faptul că unele grupuri de mușchi aveau totuși anumite reflexe, dar se părea că nu exista un model care să arate care anume mai funcționau. Totul părea haotic.

Se ajunse curînd la părerea generală că Gail suferise un atac major ca urmare a unei hemoragii intracraniene și a unei tumori pe creier. Acesta era diagnosticul provizoriu, în ciuda faptului că lichidul cefalorahidian era limpede. Unul dintre interniștii spitalului – o doctoriță – nu fu de acord. Ea credea că întregul accident era cauzat de o intoxicare acută cu medicamente. Insistă să se ia o probă de sînge pentru analiză, în vederea găsirii unor urme de droguri halucinogene, mai ales a celor noi, de tip sintetic.

Unul dintre medicii neurologi exprimă și el rezerve privind diagnosticul provizoriu. El avea impresia că o leziune centrală nu putea explica problema paraliziei. Se alătură internistei în bănuiala că avusese loc o intoxicație acută de un fel sau altul. Dar nu voia să mai facă nici un fel de speculații pînă nu se vedeau rezultatele tuturor testelor.

Toată lumea fu de acord în privința traumei craniene. Evidența fizică era cît se poate de clară. I se făcu o radiografie sumară care surprinse pe toată lumea. Rana de la baza părului fracturase unul dintre sinusurile frontale. Dar, se socotea că nici măcar o asemenea traumă severă nu putea explica starea lui Gail.

Cu toată situația precară a bolnavei, se hotărî un examen neurologic de urgență. Medicul neurolog reușise să înfrîngă regulile birocratice și să accelereze lucrurile. Gail, urmată de mai mulți medici, fu dusă la radiologie și introdusă în aparatul uriaș în formă de gogoașă. Erau toți cam îngrijorați

ca afecțiunile ei cardiace să nu fie stimulate de cîmpul magnetic, dar urgența stabilirii unui diagnostic intracranial elimină orice alte riscuri. Toată lumea implicată în acest caz rămase cu ochii lipiți de ecran din clipa în care apărură primele imagini.

Bill Doherty ridică seringa de sticlă de 5 cc în lumină, în boxa de anestezie, și o bătu ușor cu degetul. Cele cîteva bule care se lipiseră de margini se ridicară la suprafață. Seringa conținea 2 cc de Marcaină de uz rahidian cu epinefrină.

Doctorul Doherty era în curs de a-i administra lui Karen anestezia epidurală continuă. Totul mergea bine, conform planului. Puncția inițială nu-i provocase nici cea mai mică durere. Acul Touhey se comportase excelent. Demonstrase, spre satisfacția doctorului, că acul se afla în spațiul epidural prin lipsa de rezistență la apăsarea pe pistonul micii seringi de sticlă. Doza de test pe care o administrase confirmase același lucru. Și, în cele din urmă, micul cateter alunecase la locul lui cu o ușurință liniștitoare. Tot ce rămînea de confirmat era prezența cateterului în spațiul epidural. Cînd va reuși asta, putea să administreze doza terapeutică.

– Cum te simți? o întrebă doctorul Doherty pe Karen.

Fata stătea culcată pe partea dreaptă, cu spatele spre el. O va întoarce cu fața în sus după administrarea anesteziei.

– Cred că bine, răspunse Karen. Ați terminat? Încă nu simt nimic.

– Nu trebuie să simți nimic deocamdată, spuse doctorul Doherty.

Injectă doza de test, apoi pompă aer în manșeta de luat tensiunea. Tensiunea nu se schimbă, și nici pulsul. Mai așteptă puțin și, între timp, făcu un mic bandaj ca să-l aplice în jurul cateterului. După cîteva minute, îi luă din nou tensiunea. Nu se schimbase. Controlă reacțiile părții inferioare a picioarelor. Nu existau efecte de anestezie, în sensul că, acum, cateterul era, cu siguranță, în afara spațiului ce asigura anestezia rahidiană. Era mulțumit. Asta însemna că,

acum, cateterul era în spaţiul epidural. Totul era pregătit pentru injecţia principală.

– Îmi simt picioarele absolut normale, se plînse Karen. Continua să fie îngrijorată că anestezia nu va avea efect asupra ei.

– În acest moment, nu trebuie să ai o senzaţie diferită în picioare, o asigură doctorul Doherty. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus la început. Avusese grijă să-i spună lui Karen la ce să se aştepte. Dar nu se mira că ea uitase. Era răbdător cu ea, fiindcă ştia că era speriată.

– Cum vă descurcaţi?

Doctorul Doherty ridică privirea. Era doctorul Silvan, în costum de chirurg.

– Sîntem gata în zece minute, răspunse doctorul Doherty.

Se întoarse la masa de oţel inoxidabil, luă fiola de Marcaină de 30 cc şi mai verifică o dată eticheta.

– Mai am puţin şi injectez soluţia epidurală, adăugă el.

– Exact la ţanc, îi răspunse doctorul Silvan. Mă dezinfectez şi începem. Cu cît ne grăbim să începem, cu atît terminăm mai repede. O mîngîie pe Karen pe braţ, avînd grijă să nu deranjeze pînza sterilă cu care o acoperise doctorul Doherty.

– Fii relaxată, auzi? îi spuse el lui Karen.

Doctorul Doherty rupse capătul fiolei. Extrase Marcaina cu o seringă. Din obişnuinţă, bătu cu degetul în seringa mare ca să îndepărteze orice bule de aer, deşi introducerea aerului în spaţiul epidural n-ar fi creat nici o problemă. Gestul lui exprima doar puterea obişnuinţei.

Aplecîndu-se uşor, doctorul Doherty conectă seringa de cateterul epidural. Începu o injecţie lentă. Calibrul mic al cateterului opunea rezistenţă, aşa că apăsă tare pe piston. Tocmai golise seringa cînd Karen făcu o mişcare bruscă.

– Nu te mişca încă, o mustră doctorul Doherty.

– Am o crampă teribilă, ţipă Karen.

– Unde? o întrebă doctorul Doherty. În picioare?

– Nu, în stomac, îi răspunse Karen.

Gemu şi îşi întinse picioarele.

Doctorul Doherty o apăsă pe şold ca s-o potolească. O soră care stătuse aproape ca să ofere ajutor întinse mîna şi o apucă pe Karen de glezne.

În ciuda încrecărilor doctorului de a o imobiliza cu mîna lui liberă, Karen se rostogoli pe spate. Se săltă într-un cot şi se uită la doctorul Doherty. Ochii îi erau holbaţi de groază.

– Ajutaţi-mă, strigă ea disperată.

Doctorul Doherty rămase perplex. Nu înţelegea ce se întîmplase. Mai întîi se gîndi că fata se panicase. Dădu drumul seringii. O apucă pe Karen de umeri cu amîndouă mîinile şi încercă s-o forţeze să rămînă pe loc. La celălalt capăt, infirmiera o strînse şi mai tare de glezne.

Doctorul Doherty se hotărî să-i administreze lui Karen o doză de diazepam, dar pînă să facă asta, faţa lui Karen fu distorsionată de valuri de spasme ale muşchilor faciali. În acelaşi timp, din gură începu să-i iasă salivă, iar din ochi se porniră să-i curgă lacrimi. Pielea i se acopri brusc de transpiraţie. Respiraţia îi deveni horcăită şi îngreunată de flegmă.

Doctorul Doherty luă o doză de atropină. În timp ce i-o administra, spatele lui Karen se arcui. Corpul ei deveni rigid, apoi fu scuturat de o serie de atacuri convulsive. Infirmiera se repezi la bolnavă ca s-o împiedice să se azvîrle la podea. Auzind zgomote, doctorul Silvan veni de la chiuveta unde-şi spăla mîinile ca să încerce să fie de ajutor.

Doherty extrase nişte succinilcolină şi i-o injectă intravenos. Pe urmă, îi injectă diazepamul. Deschise emisia de oxigen şi aplică masca pe faţa lui Karen. Aparatul EKG începu să înregistreze tulburări de ritm.

Se dădu alarma şi începură să sosească ajutoare. Succinilcolina opri atacul. doctorul Doherty intubă bolnava. Verifică tensiunea şi constată că era în scădere. Pulsul era neregulat.

Doctorul Doherty mai injectă nişte atropină. Niciodată nu mai văzuse asemenea salivaţie şi lăcrimare. Îi aplică un oximetru de puls. Apoi, inima lui Karen încetă să mai bată.

La un semnal, mai mulţi membri ai personalului spitalului se adunară în camera 12 ca să-şi ofere serviciile.

Cînd numărul celor din încăpere se ridică la peste douăzeci, era prea multă lume strînsă la un loc, ca să se poată observa că, în boxă, o mînă se întinse spre fiola de Marcaină pe jumătate goală, golise conţinutul într-un canal de scurgere din apropiere şi făcuse nevăzută fiola goală.

Kelly puse jos receptorul telefonului în încăperea de la reanimare. Telefonul pe care-l primise o lăsă cît se poate de abătută. Tocmai fusese informată că urma să se facă internarea unei paciente de la Urgenţă. Dar nu asta o întristase. Ceea ce o îndurera pe ea era faptul că pacienta era Gail Shaffer, una dintre surorile de la sălile de operaţie. O prietenă.

Kelly o cunoştea pe Gail de ceva vreme. Gail avusese o relaţie cu unul dintre medicii anestezişti de la Valley Hospital care îi fusese student lui Chris. Gail fusese chiar în casa soţilor Everson la masa pe care Kelly o dădea în fiecare an pentru rezidenţii anestezişti. Cînd Kelly se mutase la Spitalul St. Joe, Gail fusese foarte drăguţă şi o prezentase cîtorva persoane de acolo.

Kelly încercă să nu se lase influenţată de sentimentele personale. Era vital să-şi păstreze calmul profesional. O strigă pe una dintre surorile care se ocupau de internare şi-i spuse să pregătească patul numărul trei pentru noua bolnavă.

O echipă o aduse pe Gail în secţia de terapie intensivă şi avu grijă să fie conectată la un monitor şi la un aparat de respiraţie. Propriile ei eforturi de a respira nu erau suficiente ca să-i păstreze tonusul normal. În timp ce ei lucrau, Kelly fu pusă la curent.

Încă nu i se stabilise un diagnostic, ceea ce făcea ca Gail să fie cu atît mai greu de tratat. Testele de rezonanţă magnetică nucleară fuseseră negative, în afara celui privind fracturarea sinusului frontal. Aceasta excludea o tumoare sau o hemoragie intracraniană. Gail nu-şi recăpătase cunoştinţa şi paralizia ei se intensificase, în loc să se amelioreze. Ameninţarea cea mai serioasă şi cea mai imediată a stării sănătăţii ei era situaţia instabilă a cordului. Chiar şi aceasta se înrăutăţise. La radiologie speriase pe toată lumea cu accesele ei de tahicardie ven-

triculară care te făceau să te temi că era în pragul unui atac. Era aproape un miracol că nu se întîmplase aşa.

În momentul în care Gail primise primele îngrijiri la terapie intensivă, sosiră şi rezultatele testului de cocaină. Erau negative. Urma să se testeze o gamă mai largă de droguri halucinogene, dar Kelly era absolut sigură că Gail nu consuma droguri.

Echipa care o adusese pe Gail la terapie intensivă era încă acolo cînd fata avu un atac. Un contraşoc aplicat în zona inimii elimină fibrilaţia, dar provocă asistolie, ceea ce însemna că nu mai exista nici un fel de activitate electrică sau bătăi ale inimii. I se făcu o tăietură şi i se introduse un pacemaker care readuse bătăile inimii, cît de cît, la normal, dar prognoza nu era bună.

– Am avut multe de înfruntat în munca mea, spuse Devlin furios. Pistoale, cuţite, o ţeavă de plumb. Dar nu m-aş fi aşteptat să fiu înţepat în fund cu nu ştiu ce otravă pentru suliţe amazoniene. De un tip cu cătuşe la mîini, nici mai mult, nici mai puţin!

Michael Mosconi nu avu altceva de făcut decît să clatine din cap. Devlin era cel mai priceput vînător de recompense pe care-l pomenise vreodată. Prinsese traficanţi de droguri, ucigaşi plătiţi, şefi mafioţi şi hoţi de rînd. Mosconi nu putea să priceapă cum de avusese atîta bătaie de cap cu prăpăditul ăsta de doctor. Poate că Devlin începuse să se prostească.

– Vreau să ştiu un lucru, zise Mosconi. L-ai băgat în maşina ta, cu cătuşe la mîini? Părea o nebunie!

– Ţi-am spus, mi-a făcut o injecţie cu ceva care m-a paralizat. Eram bine, sănătos şi în momentul următor nu puteam să-mi clintesc un muşchi. Am fost absolut neputincios. Tipul s-a priceput să se folosească în interesul său metode ale medicinei moderne.

– Mă mir de tine, bombăni Mosconi, furios. Îşi trecu, plin de nervi, degetele prin părul rărit. Poate c-ar fi bine să

te gîndeşti să-ţi schimbi meseria. Ce-ar fi să te faci paznic de chiulangii?

– Mă faci să rîd, îi răspunse Devlin, deşi nu era cîtuşi de puţin amuzat.

– Cum îţi închipui c-o să ştii să te descurci cu un criminal adevărat, dacă nu poţi să pui mîna pe un prăpădit de anestezist? îl întrebă Michael. Ai dat-o în bară rău de tot! De fiecare dată cînd sună telefonul, îmi sare inima de frică să nu fie tribunalul care vrea să-mi spună că s-a anulat garanţia. Înţelegi în ce ne-am băgat? Ei, acum, nu mai vreau să aud scuze – vreau să pui mîna pe individ!

– Nici o grijă, răspunse Devlin. Am angajat un om care s-o urmărească pe nevastă-sa. Dar am făcut o treabă şi mai bună, i-am băgat un microfon secret în telefon. Trebuie să sune el, odată şi odată!

– E nevoie să faci mai mult decît atît, îi zise Michael. Mă tem că poliţia n-o să mai aibă chef să-şi bată capul să-i bareze drumul afară din oraş. Devlin, nu-mi pot permite să-l pierd pe individul ăsta. Nu putem să-l lăsăm să ne scape.

– Nu cred că are de gînd să se ducă nicăieri.

– Nu mai spune! exclamă Michael. Ţi-ai descoperit darul ghicitului? Sau vrabia mălai visează?

Devlin îl studie pe Michael de pe canapeaua ţeapănă din birou. Sarcasmul lui Michael începuse să-l calce pe nervi. Dar nu spuse nimic. În schimb, se aplecă înainte ca să poată băga mîna în buzunarul de la spate. Scoase de acolo un teanc de hîrtii. Îl puse pe masă, îl desfăcu şi netezi filele.

– Doctoraşul a lăsat astea în urma lui în camera de hotel, zise el, împingînd hîrtiile spre Michael. Nu cred că se duce nicăieri. De fapt, cred că are nişte planuri. E ceva care-l ţine aici. Ce zici de hîrtiile astea?

Michael ridică o pagină cu însemnările lui Chris Everson.

– E un teanc de aiureli ştiinţifice. Nu pricep o iotă!

– Unele însemnări sînt scrise de mîna doctoraşului, zise Devlin. Dar, cele mai multe nu sînt. Îmi închipui că au fost scrise de Chris Everson, cine-o mai fi şi ăsta. Pe unele dintre hîrtii e scris numele lui. Numele ăsta îţi spune ceva?

– Nu, răspunse Michael.

– Ia dă-mi cartea aia de telefon, îi ceru Devlin.

Michael i-o întinse. Devlin căută pagina unde era lista celor cu numele Everson. Erau mai mulţi, nu însă şi Chris. Numele cel mai apropiat era K.C. Everson din Brookline.

– Omul nu-i în cartea de telefon, zise Devlin. Ar fi fost prea uşor.

– Poate e şi el tot doctor, sugeră Michael. Poate că are un număr secret.

Devlin aprobă din cap. Era foarte posibil. Deschise cartea de telefon la Pagini Aurii şi se uită la rubrica Medici. Nu exista nici un Everson. Închise cartea.

– Chestia e că doctorul lucrează la combinaţia asta ştiinţifică acum cînd a dat bir cu fugiţii şi s-a aciuat într-un hotel împuţit. Asta n-are nici cap, nici coadă. Ticluieşte el ceva, dar nu ştiu ce. Cred că o să dau de Chris Everson ăsta şi-o să-l întreb, zise el.

– Da, răspunse Mosconi la capătul răbdării. Vezi să nu dureze patru ani pînă termini Facultatea de Medicină. Mie-mi trebuie rezultate. Dacă nu eşti în stare să produci nimic, spune-mi. Angajez pe altcineva.

Devlin se ridică în picioare. Puse cartea de telefon pe biroul lui Michael şi luă în mînă însemnările lui Chris şi ale lui Jeffrey.

– Nu-ţi face griji, zise el. Pun eu mîna pe el. De data asta a devenit o chestie personală.

Plecînd din biroul lui Michael, Devlin coborî în stradă. Acum începuse să plouă mai tare decît atunci cînd sosise el. Din fericire, parcase lîngă un pasaj, aşa că nu trebuia decît să alerge cîţiva paşi sub cerul liber ca să ajungă la maşină. Parcase într-o zonă de aprovizionare de pe strada Cambridge. Unul dintre avantajele de care se bucura de pe urma serviciului în poliţie era că putea parca oriunde. Poliţiştii de la circulaţie se făceau că nu văd. Era o amabilitate profesională.

Devlin se urcă în maşină, ocoli State House şi se îndreptă spre Beacon Street. Ruta era întortocheată şi complicată, aşa cum erau cele mai multe din Boston. O luă la stînga pe Exeter

şi parcă lîngă cel mai apropiat hidrant pe care-l găsi în apropierea Bibliotecii Publice din Boston. Se dădu jos din maşină şi o luă repede spre intrare.

În sala de lectură consultă cărţi de telefon ale municipiului Boston şi ale oraşelor înconjurătoare. Erau mulţi Eversoni, dar nici un Christopher Everson. Făcu o listă a Eversonilor pe care îi găsise.

Intră în cea mai apropiată cabină telefonică, formă mai întîi numărul din dreptul numelui K.C. Everson din Brookline. Deşi iniţialele păreau ale unei femei, se gîndi că nu strica să facă o încercare. La început, se simţi încurajat: răspunse o voce adormită de bărbat.

– Christopher Everson la telefon? întrebă Devlin.

Urmă o pauză.

– Nu, spuse vocea. Vreţi să vorbiţi cu Kelly? Ea e...

Devlin închise telefonul. Avusese dreptate: K.C. Everson era femeie.

Cercetînd lista lui cu toţi ce se numeau Everson, se întreba care era cel mai promiţător. Greu de spus. Nu mai exista nici unul cu iniţiala de mijloc C. Asta însemna că trebuie să înceapă să facă vizite la domiciliu. Va fi o treabă care îi va consuma timpul, dar nu-şi închipuia ce altceva putea face. Se putea ca unul dintre Eversoni să-l cunoască pe acest Christopher Everson. Devlin continua să bănuiască că asta era calea cea mai bună de urmat.

Cu toată oboseala lui, Jeffrey nu reuşi să adoarmă după ce fusese trezit de acest telefon. Dacă ar fi fost complet treaz cînd sunase, poate că n-ar fi răspuns. Nu discutase cu Kelly ce să facă dacă suna telefonul, dar poate c-ar fi fost mai bine să nu ridice receptorul. Stînd întins în pat, rămăsese vag tulburat de vocea de pe fir. Cine ar fi putut să întrebe de Chris? Primul lui gînd era că fusese o glumă proastă. Dar poate fusese cineva care încerca să vîndă ceva. Era posibil să fi luat numele lui Chris de pe vreo listă. Poate era mai bine să nu-i pomenească lui Kelly de acest

telefon. N-ar fi vrut să dezgroape trecutul tocmai acum cînd ea începuse să-l dea uitării.

Gîndurile lui Jeffrey se îndreptară iar spre teoria contaminantului, încercînd să uite de misterioasa voce de la telefon. Se întoarse pe cealaltă parte și începu să treacă în revistă toate posibilitățile. Apoi se hotărî să se ridice din pat, să facă un duș și să se bărbierească.

În timp ce-și făcea cafeaua, începu să se întrebe dacă complicația lui anestezică și cea a lui Chris erau niște întîmplări izolate sau dacă mai fuseseră și alte incidente asemănătoare în zona Boston. Ce se întîmpla dacă ucigașul falsificase Marcaina și cu alte prilejuri decît cele două pe care le știa el? Dacă se întîmplase așa, Jeffrey își zicea că relatări ale unor reacții atît de bizare s-ar fi auzit pe căi neoficiale. Dar, uite, ce i se întîmplase lui și lui Chris! Li se făcuse pe loc cîte un proces de malpraxis. În acest moment, apărarea cazului devenise de o importanță crucială, minimalizînd alte probleme.

Amintindu-și că, prin statut, Comisia de Înregistrare Medicală din statul Massachusetts avea și sarcina de a urmări „incidente majore“ în serviciile de sănătate, Jeffrey dădu un telefon la comisie.

O scurtă așteptare și Jeffrey fu pus în legătură cu un membru al Comitetului de Evaluare a Îngrijirii Medicale. Explică ce gen de incidente îl interesau. Fu rugat să aștepte cîteva minute.

– Spuneați că vă interesează decesele cauzate de anestezia epidurală? întrebă funcționarul, după ce reveni pe fir.

– Exact, răspunse Jeffrey.

– Am găsit patru, zise funcționarul. Toate în cursul ultimilor patru ani.

Jeffrey rămase uimit. Patru însemnau multe. Accidentele fatale din timpul anesteziei epidurale erau extrem de rare, mai ales după ce Marcaina de 75% fusese interzisă în obstetrică. Patru în ultimii patru ani ar fi trebuit să tragă un semnal de alarmă.

– Vă interesează unde s-au întîmplat? întrebă funcționarul.

– Da. Vă rog.

– Unul s-a întîmplat anul trecut la Boston Memorial.

Jeffrey notă: „Memorial, 1988". Trebuie să fi fost cazul lui.

– Unul a fost la Valley Hospital în 1987.

Jeffrey îl notă și pe ăsta. Cazul acela părea să fi fost al lui Chris.

– Apoi la Commonwealth Hospital, în 1986, și la Suffolk General, în 1985. Astea au fost toate.

„Destul", își zise Jeffrey. Mai era un lucru care-l uimea la fel de mult: toate accidentele se întîmplaseră la Boston.

– A făcut comitetul ceva în legătură cu aceste cazuri? întrebă el.

– Nu, n-a făcut nimic, fu răspunsul. Dacă s-ar fi întîmplat toate în aceeași instituție, s-ar fi făcut o investigație. Dar, avînd în vedere că patru spitale diferite și patru medici diferiți fuseseră implicați, s-a considerat că nu era cazul să acționăm noi. În plus, aici se menționează că toate cele patru cazuri au dus la procese de malpraxis.

– Care sînt numele doctorilor implicați în cazurile de la Commonwealth și Suffolk? întrebă Jeffrey.

Ținea să discute cazurile cu acești medici în toate detaliile ca să vadă cît de mult semănau experiențele lor cu a lui. Mai cu seamă, dorea să știe dacă folosiseră Marcaină dintr-o fiolă de 30 cc ca anestezic local.

– Numele doctorilor? Regret, dar e o chestiune confidențială, fu răspunsul.

Jeffrey făcu o mică pauză, apoi întrebă:

– Dar care erau pacienții sau reclamanții în aceste cazuri? Cum se numeau?

– Nu știu dacă e o problemă confidențială sau nu, răspunse fucționarul. Numai un moment.

Îl lăsă iar pe Jeffrey să aștepte. În timp ce aștepta, se mira din nou că în Boston se întîmplaseră patru decese în timpul anesteziei epidurale și că el nu știa nimic despre asta. Nu pricepea de ce o astfel de serie de complicații nu devenise subiect de speculații și de îngrijorare. Apoi, își dădu seama că explicația consta în faptul nefericit că toate patru se

sfîrşiseră prin procese de malpraxis. Jeffrey ştia că unul dintre efectele perfide ale unor astfel de procese era păstrarea secretului pe care avocaţii o recomandau cu insistenţă. Îşi aminti de propriul lui avocat, Randolph, care, la începutul procesului, îi spusese să nu discute despre asta cu nimeni.

– Se pare că nimeni nu ştie dacă-i vorba aici despre confidenţialitate, spuse funcţionarul cînd apăru iar pe fir. Dar mie mi se pare o chestiune publică. Cei doi pacienţi au fost Clark DeVries şi Lucy Havalin.

Jeffrey notă numele, mulţumi şi închise telefonul. Întorcîndu-se în camera de oaspeţi pe care i-o pregătise Kelly, trase geanta de sibir de sub pat şi scoase cîteva bancnote de o sută de dolari. Va trebui să-şi găsească timp să-şi mai cumpere nişte haine noi ca să le înlocuiască pe cele pe care fusese nevoit să le abandoneze la Essex Hotel. Se întrebă în treacăt ce făcuse Pan Am cu valijoara lui, deşi asta nu era o chestiune pe care era nimerit s-o cerceteze.

Apoi telefonă să cheme un taxi. Se gîndi că era mai precaut să circule astfel, dacă nu făcea nimic care să trezească bănuielile şoferului. Vremea nu se îmbunătăţise de cînd venise el de la spital în dimineaţa aceea, aşa că se apucă să caute o umbrelă în dulapul din holul de la intrare. Cînd sosi taxiul, Jeffrey aştepta pe treptele casei cu umbrela în mînă.

Primul lui obiectiv fu să cumpere o nouă pereche de ochelari cu rame de culoare închisă. Spuse taximetristului să aştepte şi intră într-un magazin de produse optice, din drum. Ultima lui destinaţie era tribunalul. I se părea sinistru să intre în clădirea unde, doar cu cîteva zile în urmă, juriul îl declarase vinovat de omor de gradul doi.

Cînd trecu prin detectorul de metale, simţi cum îi creşte neliniştea. Îi amintea prea bine de episodul de la aeroport. Se strădui cît putu să pară calm. Ştia că dacă părea nervos, nu va face decît să atragă atenţia asupra lui. Totuşi, în ciuda bunelor sale intenţii, în clipa cînd intră în biroul de informaţii de la primul etaj al vechii clădiri, tremura vizibil.

Aşteptă la ghişeu să-i vină rîndul. Majoritatea celor care aşteptau păreau avocaţi în haine închise la culoare cu

pantalonii ciudat de scurţi. Cînd una dintre femeile din spatele ghişeului se uită, în sfîrşit, în direcţia lui şi spuse: „Următorul", Jeffrey se apropie şi întrebă ce trebuie să facă să obţină raportul unui anumit proces.

– Pronunţat sau nepronunţat?

– Pronunţat, răspunse Jeffrey.

Femeia făcu semn peste umărul lui Jeffrey.

– Trebuie să iei numărul de evidenţă de la fişierul Acuzat/Reclamant, zise ea cu un căscat. Îl găseşti în foile alea volante. Cînd ai numărul de evidenţă, adu-l aici. Una dintre noi o să scoată procesul din depozit.

Jeffrey dădu din cap şi mulţumi. Se duse spre rafturile pe care i le arătase ea. Procesele erau înscrise alfabetic pe ani. Începu cu anul 1986 şi-l căută pe Clark DeVries ca reclamant. Cînd găsi fişa procesului, îşi dădu seama că informaţia de care avea nevoie se afla chiar acolo; nu avea nevoie de întregul raport.

Fişa informativă menţiona inculpaţii, reclamantul şi avocaţii. Anestezistul din acest caz fusese doctorul Lawrence Mann. Jeffrey folosi un xerox ce se afla la îndemînă ca să facă o copie a fişei, în caz că va avea nevoie mai tîrziu de numărul de înregistrare a sentinţei.

Făcu acelaşi lucru cu fişa pe care o găsi în procesul lui Lucy Havalin. Procesul ei fusese intentat unei anesteziste pe numele Madaline Bowman. Jeffrey avusese unele relaţii profesionale cu doamna doctor Bowman, dar n-o mai văzuse de mulţi ani.

Scoţînd copia din xerox, o controlă ca să se asigure că era perfect lizibilă. Cu acest prilej, observă că numele avocatului era Matthew Davidson.

Jeffrey tresări. Aproape că-i căzu copia din mînă. Matthew Davidson fusese avocatul care îl urmărise în judecată pe el, pentru malpraxis, în cazul Patty Owen.

Raţiunea îi spunea că era ridicol să îl urască pe acest om. În definitiv, Davidson nu-şi făcuse decît meseria şi familia lui Patty Owen avea dreptul la reprezentare legală. Jeffrey auzise toate argumentele prezentate. Dar asta nu-l ajuta cu nimic.

Davidson îl nenorocise, punînd pe tapet neînsemnata problemă a consumului de droguri pe care o avusese cîndva. Gestul nedrept fusese făcut doar ca o manevră calculată pentru cîştigarea procesului. Scopul nu fusese reprezentat de dreptate şi adevăr, deoarece nu existase malpraxis. Jeffrey era convins de acest lucru, acum, cînd se eliberase de îndoiala de sine şi era din ce în ce mai convins că fusese vorba despre un agent contaminant.

Dar, în momentul acesta, Jeffrey avea altele pe cap decît să se gîndească la nedreptăţile trecute. Luă o nouă hotărîre: se gîndi să se uite totuşi la rapoartele tribunalului. Uneori nu ştii ce cauţi pînă nu găseşti ce-ai căutat, îşi spuse Jeffrey. Întorcîndu-se la ghişeul la care fusese mai înainte, dădu numărul de înregistrare al sentinţei funcţionarei care-l îndrumase.

– Trebuie să completezi formularele astea la ghişeul de colo, îi spuse ea.

Asta-i tipic birocratic, gîndi Jeffrey cam enervat, totuşi făcu ceea ce i se ceruse. După ce completă formularele, fu nevoit să aştepte la coadă pentru a treia oară. De data asta, se ocupă de el o altă funcţionară. După ce îi înmînă formularele, ea se uită la ele, apoi clătină din cap, spunînd:

– O să dureze cam o oră, în cel mai bun caz.

În timp ce aştepta, Jeffrey căută şirul de automate cu preparate culinare pe care le văzuse cînd intrase. Îşi cumpără o gustare rapidă: un sandviş cu ton şi un suc de portocale. Apoi se instală pe o bancă din rotondă şi începu să urmărească lumea care intra şi ieşea din tribunal. Erau atît de mulţi poliţişti în uniformă, încît începu să se obişnuiască cu ei. Era un fel de terapie de comportament care îl ajuta mult să-şi mai diminueze neliniştea.

Trecu o oră încheiată şi Jeffrey se întoarse în camera funcţionarei. Rapoartele care-l interesau pe el fuseseră aduse. Luă dosarele mari din hîrtie maro şi se duse cu ele la un ghişeu lateral unde avea destul loc ca să răsfoiască documentele. Erau nenumărate materiale. Unele dintre ele foloseau un limbaj juridic specializat care nu-i era accesibil, dar pe el îl interesa să vadă ce se poate afla de acolo.

Erau o groază de pagini de mărturii în raport şi diverse completări şi informaţii.

Jeffrey răsfoi mărturiile. Ţinea să afle ce anestezic local fusese folosit în fiecare caz. Frunzări mai întîi hîrtiile legate de procesul Suffolk General. Aşa cum bănuise, Marcaina fusese anestezicul local folosit. Acum că ştia în ce loc din raport să caute, găsi repede ceea ce-l interesa în raportul procesului Spitalului Commonwealth. Şi de data asta, anestezicul fusese Marcaina. Dacă teoria lui Jeffrey privind o contaminare deliberată era exactă, asta însemna că ucigaşul, un doctor din Boston sau Domnul ori Doamna X, atacase deja de patru ori. Bine-ar fi fost dacă ar fi putut să aducă dovezi înainte ca ucigaşul să atace din nou.

Jeffrey era gata să pună la loc, în plicul maro, hîrtiile privitoare la procesul Spitalului Commonwealth, cînd dădu cu ochii de decizia asupra amenzii. Clătină din cap cu tristeţe. Ca şi în cazul lui, se fixase o amendă de milioane de dolari. Ce jaf, se gîndi el. Verifică decizia dată în celălalt proces. Suma era chiar mai mare decît cea de la Commonwealth.

Jeffrey puse dosarele în coşul rezervat pentru returnări. Apoi, părăsi tribunalul. În sfîrşit, ploaia se oprise, dar era încă înnorat şi frig şi se părea că putea să înceapă să toarne din nou în orice clipă.

Jeffrey luă un taxi de pe Cambridge Street şi-i spuse şoferului că dorea să se ducă la Biblioteca Medicală Countway. Se lăsă pe spate şi se relaxă. Se gîndea cu plăcere că va petrece o după-amiază ploioasă la bibliotecă. Printre alte lucruri pe care intenţiona să le facă, era şi aceea de a strînge informaţii despre toxicologie. Voia să se pună la curent cu două mijloace principale de diagnosticare din domeniu: cromatografia în gaz şi spectrometria de masă.

10

Joi
18 mai 1989
4.07 p.m.

Kelly descuie uşa de la intrare şi o împinse cu piciorul. Mîinile îi erau ocupate cu umbrela, o pungă mică de alimente şi cu un plic mare.

– Jeffrey! strigă ea, în timp ce punea plicul şi alimentele pe măsuţa din salon şi împinse mai încolo serviciul de ceai din argint. Îşi lăsă umbrela pe gresia din baia de serviciu, după care închise uşa din faţă. Jeffrey! strigă ea din nou, întrebîndu-se dacă el era sau nu acolo. Cînd se întoarse în cameră, nu-şi putu stăpîni un mic ţipăt de surpriză. Jeffrey stătea sub arcada ce ducea spre sufragerie: M-ai speriat, zise ea, apăsîndu-se cu mîna pe piept.

– Nu m-ai auzit? o întrebă el. Ţi-am răspuns din camera de zi cînd m-ai strigat.

– Uf! oftă Kelly, venindu-şi în fire. Îmi pare bine că eşti aici. Am ceva pentru tine. Luă plicul de pe măsuţă şi-l puse în mîna lui Jeffrey. Am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc, adăugă ea. Luă punga cu alimente şi o duse în bucătărie.

– Ce-i asta? o întrebă el, venind după ea cu plicul în mînă.

– O copie cu raportul patologic al lui Henry Noble de la Valley Hospital, îi răspunse Kelly peste umăr.

– Aşa repede? Jeffrey era impresionat. Cum Dumnezeu ai reuşit să faci rost de el atît de rapid?

– N-a fost greu deloc. Hart Ruddock mi l-a trimis printr-un curier. Nici măcar nu m-a întrebat la ce-mi trebuia.

Jeffrey deschise plicul şi scoase dosarul din mers. Nu găsi nici un fel de micrografii electronice, dar nici nu se aştepta să găsească. Nu se făceau la autopsia de rutină. În orice caz, dosarul nu părea să conţină mare lucru. Jeffrey observă o notiţă care spunea că restul materialului se găsea la Centrul de Medicină Legală. Asta explica totul.

Kelly despachetă alimentele, în timp ce Jeffrey se retrase pe canapeaua din camera de zi cu dosarele. Găsi un rezumat al raportului de autopsie, înregistrat la Centrul de Medicină Legală. Parcurgîndu-l rapid, văzu că se alcătuise un spectru toxicologic, dar că rezultatele nu scoteau la iveală nimic suspect. Văzu, de asemenea, că secţiunea pusă sub microscop dovedise o prejudiciere histologică a celulelor nervoase ale ganglionilor dorsali ca şi ale muşchiului cardiac.

Kelly veni lîngă Jeffrey pe canapea. Era sigur că avea să-i spună ceva serios.

– Azi, la St. Joe, s-a întîmplat o gravă complicaţie în urma unei anestezieri. Nimeni n-a vrut să spună prea multe, dar am înţeles că era vorba de un caz epidural. Pacienta era o tînără pe numele de Karen Hodges.

Jeffrey dădu trist din cap.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Pacienta a murit, răspunse Kelly.

– S-a folosit Marcaină? vru să ştie Jeffrey.

– Asta nu ştiu sigur, zise Kelly. Dar am să aflu, probabil, mîine. Persoana care mi-a spus credea că a fost vorba despre Marcaină.

– Victima numărul cinci.

– Ce vrei să spui?

Jeffrey îi povesti despre rezultatele cercetărilor lui din ziua aceea, începînd cu telefonul dat la Comisia de Înregistrare Medicală.

– Faptul că decesele au avut loc la spitale diferite măreşte şansele unei falsificări deliberate. Avem de-a face cu cineva care e destul de şiret ca să-şi dea seama că mai mult de un deces

după administrarea anesteziei epidurale într-o singură instituție ar trezi bănuieli și poate ar declanșa o investigație oficială.

– Deci crezi, într-adevăr, că o anume persoană, se află în spatele întregii povești?

– Sînt din ce în ce mai convins, îi răspunse Jeffrey. Sînt aproape sigur că la mijloc se află un agent contaminant. Am fost azi la bibliotecă și, între altele, am verificat, ca să fiu absolut sigur, că anestezicele locale, în general, și Marcaina, în special, nu provoacă distrugeri celulare, ca acelea descrise în autopsia lui Henry Noble sau cele dovedite de micrografiile electronice ale lui Patty Owen. Marcaina nu provoacă așa ceva. Nu Marcaina singură.

– Atunci care ar fi putut să fie cauza?

– Încă nu sînt sigur, îi răspunse Jeffrey. Am citit la bibliotecă o mulțime de lucruri despre toxicologie și despre otrăvuri. Sînt convins că nu putea fi vorba despre vreo otravă tradițională pentru că ar fi apărut în spectrul toxicologic.

– Nu sînt toate la fel?

– Nu, răspunse Jeffrey. Otravă este un termen general. Se aplică la orice substanță care aduce prejudicii celulelor sau întrerupe funcția celulară. De obicei, cînd te referi la o otravă, te gîndești la mercur, la nicotină sau la stricnină.

– Sau la arsenic, adăugă Kelly.

– Exact! zise Jeffrey. Toate sînt chimicale sau substanțe anorganice. Pe de altă parte, o toxină, deși e și ea un fel de otravă, este produsul unei celule vii. Ca, de pildă, toxina care provoacă sindromul șocului toxic. Asta provine din bacterii.

– Toate toxinele provin din bacterii? întrebă Kelly.

– Nu toate, îi răspunse Jeffrey. Există unele, foarte puternice, conținute de vegetale, cum este ricinul, extras din semințe de ricin. Dar lumea este obișnuită mai mult cu toxinele care apar sub formă de veninuri, cum ar fi cele produse de șerpi, scorpioni sau anumiți păianjeni. Ceea ce s-a introdus în Marcaină trebuie să fi fost extrem de puternic. Trebuie să fi fost ceva ce poate fi fatal în doze foarte mici și care, în același timp, să imite într-o mare măsură anestezicele locale. Altfel, prezența ei ar fi fost suspectă. Diferența,

bineînţeles, este că distruge celulele nervoase, nu doar le blochează funcţionarea, ca anestezicele locale.

– Da, dar dacă a fost injectată o dată cu Marcaina, de ce nu apare la testul toxicologic?

– Din două motive. Mai întîi, este, probabil, introdusă în cantităţi atît de mici, încît există prea puţină în proba de ţesut, ca să fie detectată. În al doilea rînd, este un compus organic ce se poate ascunde printre miile de compuşi organici care există, în mod normal, în orice probă de ţesut. Ceea ce se foloseşte pentru separarea tuturor compuşilor într-un laborator de toxicologie este un instrument numit cromatograf de separare în gaz. Dar, acest instrument nu separă totul clar. Există întotdeauna suprapuneri. În cele din urmă, obţii un grafic reprezentînd o serie de vîrfuri şi depresiuni. Vîrfurile arată prezenţa unui număr de substanţe. Ceea ce dezvăluie, într-adevăr, ce anume există în probă este spectograful de masă. Dar o toxină poate fi eclipsată într-unul dintre vîrfurile cromatografului de separare. N-o vei descoperi decît dacă bănuieşti prezenţa ei şi ştii s-o cauţi.

– Vai de mine! exclamă Kelly. Dacă se ascunde cineva în toată povestea asta, ştie bine ce face. Vreau să spun că trebuie să cunoască bazele toxicologiei, nu-i aşa?

Jeffrey aprobă din cap.

– M-am gîndit la asta cînd veneam de la bibliotecă. Cred că ucigaşul trebuie să fie doctor, cineva care are cunoştinţe destul de extinse de fiziologie şi farmacologie. În plus, un doctor ar avea acces la diferite toxine şi la fiolele de Marcaină. Drept să-ţi spun, suspectul meu ideal pare a fi unul dintre colegii mei cei mai apropiaţi: un anestezist ca şi mine.

– Ai vreo idee ce l-ar putea face pe un doctor să comită o astfel de crimă? întrebă Kelly.

– S-ar putea să nu se afle niciodată acest lucru, îi răspunse Jeffrey. De ce i-a ucis Doctorul X pe toţi oamenii aceia? De ce persoana aceea a introdus otrava în capsulele de Tylenol? Nu cred că cineva poate da un răspuns precis. Cu siguranţă, e vorba despre nişte nebuni. Dar asta implică mai multe întrebări decît răspunsuri. Poate că explicaţia se află în psihicul

irațional al unui individ deranjat la minte, supărat pe lume sau pe profesia medicală ori pe spitale și, în judecata lui strîmbă, crede că ăsta-i cel mai bun mod de a se răzbuna.

Kelly se cutremură.

– Mă îngrozește gîndul că există printre noi un asemenea doctor.

– Și pe mine la fel, îi răspunse Jeffrey. Poate că e vorba despre o persoană care se comportă normal în majoritatea timpului, dar care are și momente de nebunie. El sau ea ar putea fi ultima persoană pe care ai putea-o bănui. Și, indiferent cine e, trebuie să se afle într-o funcție de încredere, ca să poată avea acces la atîtea săli de operație din spitale.

– Există mulți doctori care să se bucure de privilegii în mai multe spitale? întrebă Kelly.

Jeffrey ridică din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee, dar următorul pas ar fi să verificăm. Ai putea să faci rost de o copie după schema întregului personal medical de la St. Joe?

– Nu văd de ce nu, îi răspunse Kelly. Sînt foarte bună prietenă cu Polly Arnsdorf, asistenta-șefă. Ai vrea și o listă a celorlalți angajați?

– De ce nu? îi răspunse Jeffrey. Întrebarea ei îl făcu să se gîndească la extraordinarul acces pe care-l avusese el la Boston Memorial, datorită prezenței lui printre angajații de la întreținere. Jeffrey se cutremură cînd se gîndi cît de vulnerabil putea fi un spital.

– Ești sigur că n-ar trebui să ne adresăm poliției? vru să știe Kelly.

Jeffrey clătină din cap.

– Cu poliția nu-i bine să discutăm, deocamdată, zise el. Deși toate astea ni se par nouă foarte convingătoare acum, nu trebuie să uităm că n-avem nici urmă de probe cu care să ne susținem teoria. Deocamdată, este vorba despre pure speculații personale. Imediat ce avem cîteva probe, putem să apelăm la autorități. Nu știu dacă ne vom duce la poliție sau în altă parte.

– Dar cu cît aşteptăm mai mult, cu atît vor fi mai multe şanse ca ucigaşul să atace din nou.

– Ştiu, îi răspunse Jeffrey. Dar dacă nu avem mai multe probe şi nici cea mai vagă idee despre cine poate fi ucigaşul, nu sîntem în situaţia de a-i bara calea.

– Poate fi un bărbat sau o femeie, spuse Kelly, pe un ton sumbru.

Jeffrey aprobă din cap:

– Sigur că da.

– Deci ce putem face ca să accelerăm lucrurile?

– Ce şanse ai să faci rost de o listă a medicilor şi a celorlalţi angajaţi de la Valley Hospital? Ar fi bine dacă lista ar coincide cu perioada în care pacientul lui Chris a decedat.

Kelly scoase un fluierat.

– Asta-i un ordin greu de îndeplinit, zise ea. Aş putea să-l sun din nou pe Hart Ruddock sau aş putea să încerc la cîteva dintre asistentele cu funcţii de conducere pe care le cunosc şi care mai sînt încă acolo. Oricum, am de gînd să mă ocup de asta mîine.

– Iar eu o să încerc să fac acelaşi lucru la Memorial, zise Jeffrey. Se întreba unde anume în spital trebuia să se ducă ca să facă rost de o asemenea listă. Cu cît obţinem mai repede o astfel de informaţie, cu atît mai bine.

– Ce-ar fi s-o sun pe Polly chiar acum? fu de părere Kelly, uitîndu-se la ceas. Ea stă de obicei pînă pe la cinci.

În timp ce Kelly se duse în bucătărie să dea telefon de acolo, Jeffrey se gîndi cu groază la noul dezastru epidural din acea zi de la St. Joe. Confirma teoria lui privind contaminantul. Era mai sigur ca oricînd că Doctorul X se afla în libertate în zona Boston.

Deşi socotea că un doctor era autorul cel mai probabil, Jeffrey recunoştea că orice persoană cu experienţă farmaceutică putuse să falsifice Marcaina, nu trebuia neapărat să fie medic. Problema era accesul la medicament şi asta îl făcu să se gîndească la cineva specializat în farmacie.

Agăţînd receptorul, Kelly se duse iar la Jeffrey în camera de zi. Nu se aşeză.

– Polly mi-a spus că-mi face rost de listă. Nici o problemă. De fapt, mi-a spus că dacă vreau să merg acum s-o iau, e foarte bine. Aşa c-am zis că merg.

– Minunat! exclamă Jeffrey. Tot ce sper e că vom obţine acelaşi ajutor şi de la celelalte spitale. Spunînd asta, se ridică în picioare. Unde te duci? îl întrebă ea.

– Vin cu tine.

– Nu, nu se poate. Stai aici şi relaxează-te. Arăţi tras la faţă. Era vorba că te culci puţin astăzi, dar văd că ai preferat să te duci la bibliotecă. Rămîi aici. Mă întorc într-o clipă.

Jeffrey făcu ceea ce i se spusese. Kelly avea dreptate: era extenuat. Se întinse pe canapea şi închise ochii. O auzi pe Kelly cum porneşte motorul şi pleacă, apoi distinse zgomotul uşii electrice a garajului închizîndu-se. În casă se aşternu linişte. Nu se mai auzea decît ticăitul pendulei din camera de zi. Afară, în curte, un măcăleandru ţipa ascuţit.

Jeffrey deschise ochii. Nu se putea lipi somnul de el; era prea agitat. Se duse în bucătărie să dea un telefon. Formă numărul de la Medicină Legală ca să întrebe de Karen Hodges. Fiind vorba despre o complicaţie de anestezie, moartea ei era acum de competenţa medicului legist.

Secretara biroului îi spuse că autopsia lui Karen Hodges era programată pentru dimineaţa următoare.

Apoi, Jeffrey sună la Informaţii ca să obţină numerele spitalelor Commonwealth şi Suffolk General. Sună mai întîi la Commonwealth. Cînd operatoarea de acolo apăru pe fir, Jeffrey ceru serviciul anestezie. Îndată ce fu conectat, întrebă dacă doctorul Mann mai putea fi găsit la spital.

– Doctorul Lawrence Mann?

– Exact! răspunse Jeffrey.

– Regret, dar nu mai lucrează aici de peste doi ani.

– Puteţi să-mi spuneţi unde lucrează?

– Nu ştiu prea sigur. Undeva, la Londra. Dar nu mai practică medicina. Cred că se ocupă cu vînzări de antichităţi.

O altă victimă a procesului de malpraxis, îşi zise Jeffrey. Mai auzise şi de alţi doctori care renunţaseră la medicină

după ce fuseseră acţionaţi în justiţie, oricît de mică ar fi fost cauza. Cît studiu şi talent irosit!

În continuare, formă numărul secţiei de anestezie a Spitalului General Suffolk. Îi răspunse o voce veselă de femeie.

– Doamna doctor Madaline Bowman mai lucrează la acest spital?

– Cine întreabă? îl chestionă femeia, cu o voce mult mai puţin veselă.

– Doctor Webber, răspunse Jeffrey, născocind un nume.

– Îmi pare rău, domnule doctor Webber, îi răspunse femeia. Eu sînt doctor Asher. Nu vreau să par nepoliticoasă. Întrebarea dumneavoastră m-a luat prin surprindere. N-a prea mai întrebat nimeni de doamna doctor Bowman în ultima vreme. Regret că trebuie să vă spun, dar s-a sinucis acum cîţiva ani.

Jeffrey agăţă încet receptorul. „Victimele ucigaşului nu erau numai cei care-şi sfîrşeau viaţa pe masa de operaţie, se gîndi Jeffrey, abătut. O operă de distrugere cu atîtea urmări!“ Cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai sigur că se afla cineva în spatele acestui lanţ de dezastre medicale, aparent disparate: cineva care avea acces la sălile de operaţie ale respectivelor spitale; cineva care se pricepea măcar la elementele de bază ale toxicologiei. Cine era omul acesta? Jeffrey se hotărîse mai mult ca oricînd să dea de capătul firului.

Părăsind bucătăria, Jeffrey se duse în biroul lui Chris. Luă manualul de toxicologie pe care-l fruzărise în prima lui vizită la Kelly şi se întoarse cu el în camera de zi. Lungindu-se pe canapea, îşi azvîrli pantofii din picioare şi deschise volumul la index. Voia să verifice lista de la capitolul *Toxine*.

Devlin opri în dreptul unei case şi parcă maşina. Se aplecă înainte şi se uită la faţadă. Era o casă oarecare din cărămidă, ca multe altele, din zona Bostonului. Se uită din nou la lista pe care o avea. Casa apărea drept reşedinţa din Brighton a unui anume Jack Everson.

Devlin fusese deja la şapte adrese ale unor persoane numite Everson. Pînă acum n-avusese nici urmă de noroc şi începuse

să se întrebe dacă treaba asta avea vreo şansă de succes. Chiar dacă reuşea să-l găsească pe numitul Christopher Everson, cine putea să-l asigure că omul ăsta îl va conduce la Rhodes? S-ar putea să alerge după potcoave de cai morţi.

Pe lîngă asta, Devlin constata că Eversonii formau un clan, deloc serviabil. Ai fi zis că-i întrebase pe oamenii ăştia amănunte despre viaţa lor sexuală şi nu, pur şi simplu, dacă-l cunoşteau pe Christopher Everson. Devlin se întreba de ce oamenii obişnuiţi din Boston erau cu toţii nişte ţăcăniţi.

La una dintre adrese, fusese nevoit să-l înhaţe pe tipul ăla jegos cu burta umflată de bere şi să-l scuture zdravăn. Asta o scosese afară pe nevastă-sa care era mai pocită decît bărbat-su, lucru care i se păru lui Devlin o adevărată realizare. Ca un personaj din desenele animate, venise cu făcăleţul după ea şi-l ameninţase pe Devlin că-l va pocni cu el dacă nu-i dădea drumul omului ei. Devlin fusese nevoit să înşface făcăleţul şi să-l arunce în curtea învecinată, unde se vedea o namilă de ciobănesc german cu dinţii rînjiţi.

După asta se potoliră şi-i spuseră lui Devlin pe un ton îmbufnat că nu auziseră în viaţa lor de Christopher Everson. Devlin se întrebă de ce nu-i putuseră spune asta de la început.

Devlin ieşi din maşină şi-şi întinse oasele. N-avea nici un rost să amîne inevitabilul, îşi zise el, deşi asta ar fi avut chef să facă. Urcă scările şi sună, aruncînd o privire împrejur în timp ce aştepta. Casele nu arătau cine ştie ce, dar curţile erau bine întreţinute.

Îşi întoarse iar ochii spre uşa care avea o dublură de aluminiu, pentru vremea rea, cu două panouri mari de sticlă. Spera să n-aibă parte de a doua casă fără nimeni care să-i răspundă. Asta ar însemna că trebuia să mai vină o dată aici, dacă nu afla ceva despre Christopher Everson în altă parte. Găsise deja o casă goală. Asta fusese în Watertown.

Apăsă iar pe butonul soneriei. Era cît pe ce să plece, cînd dădu cu ochii de proprietar, care îl privea prin ferestruica de pe partea dreaptă a uşi. Era voba despre un alt tip „chipeş“ cu burtă de băutor de bere. Purta o vestă pusă direct pe piele şi care nu reuşea să-i acopere întreaga suprafaţă a abdomenului.

De sub fiecare subsuoară îi răsărea un smoc de păr. Faţa îi era acoperită de o barbă nerasă de cinci zile.

Devlin îi strigă că ar vrea să-i pună o întrebare. Omul crăpă uşa interioară cam vreo trei centimetri.

– Bună, zise Devlin prin dublura exterioară a uşii. Îmi pare rău că te deranjez...

– Dă-i drumu', băiete, răspunse omul.

– Nu prea eşti prietenos, replică Devlin. Vreau doar să te întreb...

– Ce-i cu tine, eşti surd? zise omul. Am spus dă-i drumu', dacă nu vrei să dai de belea.

– Să dau de belea? se miră Devlin.

Omul dădu să închidă uşa. Devlin îşi pierdu răbdarea. O lovitură rapidă stil karate făcu să tremure ferestruica de sus a uşii exterioare. Un brînci cu cizma dislocă panoul de jos şi deschise uşa interioară.

Într-o clipită, Devlin păşi dincolo de uşă şi îl înşfăcă pe om de gît. Ochii tipului începură să-i iasă din cap.

– Am o întrebare, repetă Devlin. Iat-o: Îl caut pe Christopher Everson. Îl cunoşti?

Slăbi strînsoarea din jurul gîtului. Omul tuşi şi scuipă.

– N-am timp să aştept, îl avertiză Devlin.

– Pe mine mă cheamă Jack, zise omul răguşit. Jack Everson.

– Asta ştiam, îi răspunse Devlin, calmîndu-se. Ce-ai de zis de Christopher Everson? Îl cunoşti? Ai auzit vreodată de el? S-ar putea să fie doctor.

– N-am auzit de el în viaţa mea, îi răspunse omul.

Scîrbit de ghinionul lui, Devlin se duse înapoi la maşină. Îl bifă pe Jack Everson şi se uită să vadă care-i următorul nume de pe listă. Acest nume era K.C. Everson din Brookline. Se aplecă spre volan şi porni maşina. De la telefonul dat mai devreme ştia că K venea de la Kelly. Se întreba de la ce venea C.

Făcu un ocol în formă de U ca să se întoarcă în Washington Street. Strada asta dădea în Chestnut Hill Avenue şi pe urmă în Brookline. Socotea că putea să ajungă la acest

K.C. Everson în cinci sau în cel mult zece minute, dacă circulaţia era intensă în Cleveland Circle.

– Doamna Arnsdorf te poate primi acum, spuse secretarul.

În loc de secretară, era un secretar, cu vreo doi-trei ani mai tînăr decît Trent sau, cel puţin, aşa i se părea lui. Şi n-arăta rău. Avea aerul unui halterofil. Trent nu-şi explica de ce directoarea de la secţia de infirmerie avea un secretar. Îşi zise că era ceva deliberat, un fel de demonstraţie de putere personală din partea acelei femei. Se gîndi la Polly Arnsdorf cu silă.

Trent se ridică de pe scaun şi se întinse cu un gest leneş. N-avea de gînd să se repeadă în biroul femeii chiar dacă-l făcuse să aştepte o jumătate de oră. Azvîrli revista *Time*, veche de o săptămînă, pe o măsuţă de-alături. Îi aruncă o privire secretarului şi-l văzu cum se uită atent la el.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă Trent.

– Dacă ai ceva de vorbit cu doamna Arnsdorf te sfătuiesc să intri imediat, zise secretarul. Are un program încărcat.

„Lua-te-ar dracu'!“, zise Trent în sinea lui. Nu înţelegea de ce toţi cei din administraţie socoteau că timpul lor era mai preţios decît al altora. I-ar fi plăcut să-i spună vreo două vorbe tăioase secretarului, dar îşi ţinu gura. În schimb, se aplecă, îşi atinse vîrful tălpilor cu mîinile şi-şi cabră muşchii picioarelor.

– Am cam înţepenit de-atîta stat jos, explică el. Se ridică şi-şi pocni degetele. În cele din urmă, intră în biroul doamnei Arnsdorf.

Cînd dădu cu ochii de ea, Trent abia îşi stăpîni un zîmbet. Toţi şefii de la infirmerie arătau la fel: ca nişte topoare de luptă. Nu se puteau hotărî ce voiau să fie: surori medicale sau administratori. Nu-i înghiţea deloc. Cum el nu stătea la nici un spital mai mult de opt luni, ajunsese să vadă mai mulţi, în ultimii cîţiva ani, decît ar fi avut chef. Dar întîlnirea de azi era dintre cele care-i făceau întotdeauna plăcere. Era încîntat să facă probleme superiorilor. De cînd cu criza acută de mînă de lucru la infirmerie, ştia cum să procedeze.

– Domnule Harding, zise doamna Arnsdorf, cu ce te pot ajuta? Regret că te-am făcut să aştepţi, dar avînd în vedere

problema pe care am avut-o în sala de operaţie astăzi, sînt convinsă că ai să înţelegi.

Trent zîmbi în sinea lui. Înţelegea foarte bine problema pe care o avuseseră în sala de operaţie. Ea nici nu-şi închipuia cît de bine înţelegea!

– Vreau să vă înştiinţez că nu voi mai lucra la Spitalul St. Joseph, zise Trent. Hotărîrea mea intră în vigoare din acest moment.

Doamna Arnsdorf stătea ţeapănă pe scaun. Trent îşi dădu seama că reuşise să-i atragă atenţia. Era încîntat!

– Îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse doamna Arnsdorf. Ai vreo problemă pe care am putea-o discuta?

– Am impresia că nu sînt folosit la întregul meu potenţial, îi răspunse Trent. După cum ştiţi, eu mi-am făcut instrucţia la Marină şi acolo mi se dădea mult mai multă autonomie.

– Poate te putem muta la altă secţie, sugeră doamna Arnsdorf.

– Cred că asta nu rezolvă nimic, zise Trent. Ştiţi, mie-mi place să lucrez într-o sală de operaţie. Părerea mea este că m-aş simţi mai bine într-un mediu mai academic, ca spitalul Boston City. M-am hotărît să-mi caut un post acolo.

– Eşti sigur că nu vrei să te mai gîndeşti? îl întrebă doamna Arnsdorf.

– Mă tem că nu. Şi mai e o problemă. Nu m-am înţeles niciodată cu şefa de la sala de operaţie, doamna Raleigh. Să rămînă între noi, dar nu ştie să conducă o barcă în furtună, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Nu prea cred că înţeleg, îi răspunse doamna Arnsdorf.

Atunci Trent îi dădu o listă dinainte pregătită cu ceea ce considera el a fi probleme în organizarea şi funcţionarea sălilor de operaţie. Întotdeauna o dispreţuise pe doamna Raleigh şi spera că această discuţie cu directoarea de la infirmerie o să-i provoace cîteva neplăceri serioase.

Trent ieşi din biroul doamnei Arnsdorf cu o senzaţie minunată. Se gîndi să se oprească puţin să schimbe o vorbă cu secretarul ei, ca să afle unde se antrena tipul, dar mai era cineva în anticameră care dorea să fie primit la directoare.

Trent o recunoscu. Era şefa turei de zi de la secţia de Terapie Intensivă.

La mai puţin de o jumătate de ceas de la această întîlnire cu doamna Arnsdorf, Trent ieşea din spital cu toate obiectele lui de toaletă scoase din dulapul său şi îndesate într-o faţă de pernă. Rar i se întîmpla să se simtă atît de bine. Totul se desfăşurase mai bine decît ar fi putut spera el. În timp ce mergea spre Linia Oranj a autobuzelor MBTA, se gîndea să se ducă direct în Boston City ca să-şi caute o slujbă. Uitîndu-se însă la ceas, îşi dădu seama că era prea tîrziu pentru ziua aceea. Mîine o să fie foarte bine. Pe urmă, se gîndi unde să se ducă după Boston City. I-ar fi plăcut la San Francisco. Auzise că San Francisco era locul unde te poţi distra.

Cînd soneria ţîrîi pentru prima oară, mintea lui Jeffrey încorporă imediat sunetul în visul pe care îl avea. Se afla iar la colegiu şi avea de dat examenul final la un curs pe care uitase că-l urmase şi la care nu asistase niciodată. Era un vis groaznic pentru Jeffrey; simţea cum se umpluse de transpiraţie la rădăcina părului. Fusese întotdeauna conştiincios în studiile lui şi se temuse întotdeauna de un insucces. În visul lui, soneria de la uşă se transformase în clopoţelul de la şcoală.

Jeffrey adormise buştean, cu manualul greu de toxicologie care-i stătea în echilibru pe piept. Cînd soneria se auzi a doua oară, clipi din ochi şi cartea îi căzu pe podea cu o bufnitură. Rămase buimac o clipă, neştiind unde se află, apoi îşi ridică puţin capul şi-şi roti privirea în jur. Abia atunci se dezmetici de-a binelea.

Întîi aşteptă s-o audă pe Kelly că se duce la uşă. Dar îşi aduse imediat aminte că plecase la Spitalul St. Joe. Sări în picioare, dar mişcarea fu prea bruscă. Somnul de cîteva minute după atîta epuizare îi dădu o clipă de ameţeală şi fu nevoit să se sprijine cu mîna de braţul canapelei ca să-şi recapete echilibrul. Îi trebui un minut întreg ca să se orienteze,

înainte de a porni în ciorapi de-a lungul bucătăriei şi al sufrageriei spre holul de la intrare.

Apucînd clanţa uşii, Jeffrey era cît pe ce să deschidă cînd observă vizorul. Se aplecă înainte şi se uită. Era încă ameţit şi nu putea gîndi limpede. Cînd îşi dădu seama că se uita drept în nasul borcănat şi la ochii roşii, apoşi ai lui Devlin, inima îi zvîcni, mai să-i sară din piept.

Jeffrey înghiţi în sec şi, cu multă precauţie, se mai uită o dată. Era Devlin în carne şi oase. Nimeni nu mai putea fi atît de pocit.

Soneria se auzi din nou. Jeffrey se dezlipi de vizor şi făcu un pas în spate. Spaima îl strînse de gît. Unde se putea duce? Ce putea face? Cum de reuşea Devlin întotdeauna să dea de el? Îl îngrozea gîndul că putea fi prins sau împuşcat, mai ales acum cînd el şi Kelly mai descurcaseră lucrurile. Dacă nu reuşeau să descopere adevărul acum, cine putea spune cînd va fi prins şi blocat diavolul responsabil de atîta moarte şi durere?

Spre groaza lui Jeffrey, clanţa începu să se mişte. Era convins că uşa era bine încuiată, dar ştia din experienţă că, dacă Devlin ţinea să ajungă undeva, puteai fi sigur că va reuşi. Jeffrey privi cum clanţa se mişca şi mai tare. Mai făcu un pas în spate şi atinse serviciul de ceai de pe măsuţa din hol.

Bolul pentru frişcă şi zaharniţa de argint căzură amîndouă pe podea cu un zdrăngănit îngrozitor. Lui Jeffrey îi sări inima din piept. Se auzi iar soneria de cîteva ori la rînd. I se părea că totul se sfîrşise. Se terminase cu el! Cu siguranţă că Devlin auzise zgomotul.

Apoi îl văzu pe Devlin apropiindu-şi faţa de unul dintre gemuleţele laterale care încadrau uşa de la intrare. În interior se afla o perdea de dantelă, aşa că Jeffrey o zbughi în sufragerie, trecînd pe sub arcadă.

Anticipînd parcă mişcarea lui Jeffrey, Devlin apăru imediat la fereastra sufrageriei. În clipa în care Devlin îşi făcu mîinile pîlnie şi se aplecă spre geam, Jeffrey se lăsă în genunchi şi se strecură în spatele mesei din sufragerie. Apoi, tîrîndu-se în patru labe, se retrase în bucătărie.

Inima lui Jeffrey bătea nebunește. Cum ajunse în bucătărie, se ridică în picioare. Trebuia să se ascundă undeva. Ușa crăpată a cămării îl invită înăuntru. Făcu un salt și pătrunse în întunericul îmbibat de arome. În acel moment, se împiedică din greșeală de o mătură cu coada sprijinită de perete de cealaltă parte a ușii. Mătura căzu pe podeaua bucătăriei.

Bubuiturile în ușa de la intrare păreau că zguduie întreaga casă. Jeffrey era oarecum surprins că Devlin nu-și folosește arma ca să pătrundă înăuntru. Jeffrey trase după el ușa de la cămară. Își făcea griji în privința măturii și stătu puțin să se gîndească dacă merită să riște să deschidă ușa, să o tragă înăuntru, dar hotărî să se abțină. Ce se făcea dacă Devlin dădea ocol casei și-l zărea printr-una dintre ferestrele din spate?

Jeffrey simți cum i se strecoară ceva pe lîngă picioare. Sări în sus și se lovi cu capul de un raft pe care se aflau cutii de conserve. Cîteva conserve căzură pe podea. Se auzi tare o miorlăitură. Era Dalila, borțoasa mîță tărcată. Ce pacoste îl mai aștepta? se întrebă Jeffrey.

După ce bubuiala în ușă încetă, asupra casei se coborî tăcerea. Scăldat în sudoare, Jeffrey își ciuli urechea să audă vreun zgomot care să-l facă să ghicească ce făcea Devlin.

Deodată, terasa din spatele casei dudui de pași grei. Apoi începu să fie zgîlțîită o altă ușă, cu o furie care părea s-o smulgă din țîțîni. Jeffrey bănui că Devlin era la ușa care dădea dinspre terasă în camera de zi. Era convins că, în clipa următoare, va auzi geamuri sparte, semn că Devlin pătrunsese înăuntru.

În loc de asta, se așternu din nou tăcerea după ultima zguduire a terasei. Se scurseră două minute, apoi trei. Jeffrey nu-și putea da seama cît timp trecu după aceea. Să tot fi fost vreo zece minute din clipa cînd își desprinsese mîna încleștată de groază de pe canatul interior al ușii de la cămară. I se părea că se scursese o eternitate.

Dalila părea dornică de atenție. Se tot freca de piciorul lui. Jeffrey spera s-o țină liniștită. Se aplecă s-o mîngîie de cîteva ori. Cum începu s-o alinte, pisica își arcui spinarea, în chip de mulțumire, și se întinse. După o vreme, Jeffrey pierdu cu totul noțiunea timpului. Nu-și auzi decît pulsul bătînd în

urechi. Nu vedea nimic în întunericul de cerneală. Pe ceafă i se prelingeau broboane de sudoare. Temperatura din cămara îngustă creştea continuu.

Brusc, se auzi un alt zgomot. Jeffrey ciuli urechea. Se temea să nu fie zgomotul uşii de la intrare care se deschide. Apoi auzi un sunet pe care îl recunoştea clar: uşa fu închisă cu o bufnitură care zgudui casa.

Degetele vlăguite ale lui Jeffrey se înfipseră iar în canatul uşii de lemn. Devlin reuşise să pătrundă înăuntru! Poate că izbutise să spargă broasca. Jeffrey n-avu nevoie să audă pocnetul uşii trîntite ca să ştie că tipul era furios.

Jeffrey începu iar să se frămînte din cauza măturii aleia nenorocite care zăcea pe podeaua bucătăriei, ca o săgeată cu vîrful îndreptat spre cămară. Îi părea rău că n-o ridicase imediat după ce căzuse. Singura speranță care-i mai rămăsese era că Devlin se va duce sus, dîndu-i o şansă să fugă pe uşa din spate.

Paşi uşori şi iuți dădură ocol parterului casei; în cele din urmă se auziră în bucătărie, unde se opriră brusc. Jeffrey îşi ținu răsuflarea. Şi-l închipuia pe Devlin studiind mătura cu vîrful spre cămară şi scărpinîndu-se în cap. Cu ultima rezervă de energie pe care o mai simțea în degete, Jeffrey îşi înfipse unghiile în lemnul uşii de la cămară. Poate că Devlin o s-o încerce şi o să creadă că era încuiată.

Brațele lui Jeffrey fură cuprinse de un spasm cînd simți uşa cămării zgîlțîindu-se. Devlin ținea mîna pe clanța din afară şi o smucea. Jeffrey se încordă, dar uşa continua să se mişte. Uşoara smucitură fu urmată de o mişcare bruscă ce crăpă uşa vreo trei centimetri după care o închise cu o bufnitură.

Următoarea smucitură fu de nesuportat. Deschise larg uşa şi-l smulse pe Jeffrey din cămară. Se poticni în bucătărie, cu mîinile ridicate ca să-şi apere capul...

Făcînd un pas în urmă, speriată, Kelly duse o mînă la piept şi lăsă să-i scape un țipăt scurt şi ascuțit. Mătura, pe care o ridicase de pe podea, îi căzu din mînă, o dată cu plicul pe care tocmai îl adusese acasă de la Spitalul St. Joe. Dalila o zbughi din cămară şi se făcu nevăzută în sufragerie.

Rămaseră uitîndu-se unul la celălalt cîteva clipe. Kelly fu prima care-şi veni în fire.

– Ce-i asta? Un joc cu care vrei să mă sperii de fiecare dată cînd vin acasă? întrebă ea. Am intrat în vîrful picioarelor, crezînd că dormi.

Jeffrey nu reuşi să spună mai mult decît că-i pare rău. N-avusese de gînd s-o sperie. O apucă de mînă şi o trase spre peretele care despărţea sufrageria de bucătărie.

– Ce mai e şi asta? îl întrebă Kelly, alarmată.

Jeffrey îşi duse un deget la gură s-o facă să tacă.

– Îţi aminteşti de omul despre care ţi-am povestit, cel care a încercat să mă împuşte? Devlin? o întrebă el în şoaptă.

Kelly dădu din cap că da.

– A fost aici. La uşa din faţă. S-a dus chiar pînă în fund şi a încercat uşa de la terasă.

– Nu era nimeni acolo cînd am venit eu.

– Eşti sigură?

– Destul de sigură, îi răspunse Kelly. O să verific. Dădu să plece, dar Jeffrey o apucă de braţ. Abia atunci îşi dădu seama cît era de speriat.

– S-ar putea să fie înarmat.

– Vrei să chem poliţia?

– Nu, îi răspunse Jeffrey. Nu-şi dădea seama ce-ar fi vrut să-i spună să facă.

– De ce nu te întorci în cămară în timp ce fac eu un control? îi propuse Kelly.

Jeffrey aprobă din cap. Nu-i plăcea s-o ştie pe Kelly faţă în faţă cu Devlin fără nimeni lîngă ea, dar, de vreme ce el era acela pe care-l căuta tipul, se gîndi s-o lase să se ducă. Trebuiau să afle, într-un fel sau altul, dacă Devlin bîntuia prin preajmă. Jeffrey se întoarse în cămară.

Kelly se duse la uşa de la intrare şi cercetă partea din faţă a casei. Îşi aruncă privirea în susul şi în josul străzii. Pe urmă, făcînd ocolul casei, aruncă un ochi şi în spate. Descoperi nişte urme de paşi înnoroiaţi pe terasa din spate, dar asta era tot. Se întoarse în casă şi-i spuse lui Jeffrey să iasă din cămară. Cum ieşi el, Dalila o zbughi înăuntru.

Încă neconvins, Jeffrey, prudent, făcu şi el un tur al casei, întîi înăuntru, pe urmă afară. Kelly se ţinea după el. Era sincer uimit. De ce se retrăsese Devlin? Nu, că nu se bucura de un noroc atît de neaşteptat!

Cînd se întoarseră în casă, Jeffrey spuse:

– Cum naiba m-a găsit? N-am spus nimănui că sînt aici. Dar tu?

– Absolut nimănui.

Jeffrey se duse glonţ spre camera de oaspeţi şi trase geanta de sibir din ascunzătoarea ei de sub pat. Kelly stătea în cadrul uşii.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Trebuie să plec înainte să se întoarcă, răspunse el.

– Stai un pic. Hai să stăm puţin de vorbă, spuse Kelly. Poate ar fi bine să ne sfătuim înainte de a te hotărî să pleci. Credeam că sîntem uniţi în treaba asta.

– Nu vreau să fiu aici cînd se întoarce, zise Jeffrey.

– Eşti sigur că Devlin ştie că eşti aici?

– Bineînţeles! răspunse Jeffrey, aproape enervat. Ce-ţi închipui? Că umblă prin tot oraşul şi sună la toate uşile din Boston?

– Nu-i nevoie să fii ironic, zise Kelly cu răbdare.

– Scuză-mă, îi răspunse Jeffrey. Nu prea am tact cînd sînt speriat.

– Cred că se poate explica de ce a venit aici şi a sunat la uşă, zise Kelly. Ai lăsat însemnările lui Chris în camera ta de la hotel. Numele lui era scris peste tot. Poate că venise, pur şi simplu, pe urmele lor şi voia să-mi pună unele întrebări.

Ochii lui Jeffrey se îngustară, în timp ce cîntărea această posibilitate.

– Chiar crezi asta? o întrebă el, devenind mai receptiv la idee.

– Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mi se pare explicaţia cea mai firească. Altfel, de ce ar fi plecat? Dacă ar fi ştiut că eşti aici, şi-ar fi parcat maşina afară şi te-ar fi aşteptat pînă apăreai. Ar fi fost mai insistent. Jeffrey aprobă din cap. Argumentul lui Kelly părea valabil. Cred că s-ar putea să se întoarcă, continuă

Kelly. Dar nu cred că ştie că eşti aici. Nu cred că trebuie să fim şi mai prudenţi şi că n-ar strica să ne gîndim cum i-aş putea explica faptul că aveai însemnările lui Chris la tine, în caz că mă întreabă.

Jeffrey dădu iar din cap.

– Ai vreo sugestie? îl întrebă ea.

Jeffrey ridică din umeri.

– Sîntem amîndoi anestezişti. Ai putea să-i spui că Chris şi cu mine făceam nişte cercetări împreună.

– Am putea găsi ceva şi mai bun, îi răspunse Kelly. Dar e o idee. În orice caz, nu pleci nicăieri, aşa că pune-ţi geanta la loc, sub pat. Se întoarse pe călcîie şi ieşi din camera de oaspeţi.

Jeffrey oftă uşurat. De fapt, nu dorise deloc să plece. Azvîrli geanta înapoi sub pat şi plecă după Kelly.

Primul lucru pe care-l făcu Kelly fu să tragă draperiile din sufragerie, bucătărie şi camera de zi. Apoi se duse în bucătărie şi puse mătura la loc în cămară. Îi dădu lui Jeffrey plicul de la Spitalul St. Joe. În el se afla o copie a listei personalului de specialitate şi a celorlalţi salariaţi de la St. Joe.

Jeffrey luă plicul şi se aşeză pe canapea să-l deschidă. Scoase hîrtia imprimată la computer şi o desfăcu. Erau foarte multe nume. Pe el îl interesa să citească numele personalului de specialitate ca să vadă dacă vreo persoană cunoscută de el, la Memorial, se bucura de unele privilegii la Spitalul St. Joe.

– Să pregătesc ceva de mîncare? îl întrebă Kelly.

– Cred că da, îi răspunse el, ridicînd privirea. După cele petrecute cît stătuse ascuns în cămară, nu crezuse că o să fie în stare să mai mănînce ceva. Cu o jumătate de oră mai devreme, nici prin cap nu i-ar fi trecut că în momentul de faţă se va relaxa pe canapea, cu gîndul la masă.

11

Joi
18 mai 1989
6.30 p.m.

– Mă scuzați, începu Devlin.

O femeie de șaizeci și ceva de ani, cu părul alb își deschisese deja ușa casei ei din Newton. Era îmbrăcată impecabil într-o fustă albă de in, cu pulover albastru și purta un singur șirag de perle. Încercînd să-și ațintească privirea asupra lui Devlin, întinse mîna la ochelarii care-i atîrnau de un lanț de aur din jurul gîtului:

– Tinere, zise ea după ce-l cercetă atent. Pe cuvîntul meu, arăți ca un membru al Îngerilor Întunericului.

– Am mai fost asemănat cu ei și de alții, doamnă, dar, drept să vă spun, eu n-am încălecat o motocicletă în viața mea. Sînt al dracului de periculoase!

– Atunci de ce te îmbraci în felul ăsta ciudat? îl întrebă ea, sincer uimită.

Devlin o privi pe femeie drept în ochi. Părea cu adevărat interesată. Îl primise cu totul altfel decît cei de la celelalte adrese locuite de Eversoni.

– Chiar vreți să știți? zise el.

– Întotdeauna mă interesează ce urmăriți voi, tinerii.

Auzind că e considerat tînăr, Devlin se înduioșă. Avea patruzeci și opt de ani și trecuse mult timp de cînd nu se mai socotea tînăr.

– Am constatat că felul ăsta de îmbrăcăminte mă ajută în muncă, răspunse el.

– Spune-mi, te rog, ce muncă faci? Ce muncă îţi poate cere să arăţi aşa de... Femeia făcu o pauză, căutînd cuvîntul potrivit: ... Înfricoşător?

Devlin rîse, apoi începu să tuşească. Ştia că trebuia să termine cu fumatul.

– Sînt vînător de recompense. Prind şi predau infractorii care încearcă să încalce legea.

– Ce interesant! zise femeia. Ce nobil!

– N-aş putea spune cît e de nobil, doamnă. Eu o fac pentru bani.

– Toată lumea trebuie să fie plătită, zise femeia. Ce Dumnezeu te aduce la uşa mea?

Devlin îi explică despre Christopher Everson, subliniind că nu era un evadat, dar că ar putea să aibă unele informaţii despre un evadat.

– Nu avem pe nimeni în familie cu numele de Christopher, spuse ea, dar mi se pare că cineva a pomenit de un Christopher Everson acum cîţiva ani. Cred că omul la care mă refer eu era doctor.

– Sună încurajator, zise Devlin. Şi mie mi-a trecut prin cap că Christopher Everson e doctor.

– Poate o să-l întreb pe bărbatu-meu cînd vine acasă. El ştie mai multe despre latura Everson a familiei noastre. În definitiv, din ea se trage şi el. Pot să te contactez în vreun fel?

Devlin îşi spuse numele şi-i dădu şi numărul de telefon de la biroul lui Michael Mosconi. Îi spuse că putea să lase un mesaj acolo. Apoi îi mulţumi pentru ajutor şi se înapoie la maşină.

Dădu din cap în timp ce încercuia numele lui Ralph Everson de pe lista lui. Se gîndea că merita să le mai facă o vizită, dacă nu dădea de o pistă mai bună.

Devlin porni maşina şi ieşi în stradă. Următorul oraş de pe lista lui era Dedham. Acolo avea pe listă doi Eversoni. Avea de gînd să o ia prin sudul oraşului ca să ajungă la

Dedham, Canton şi Milton înainte de a se întoarce în perimetrul oraşului.

O luă pe Hammond Street spre Tremont, de unde va porni, eventual, pe vechea Route One. Asta îl va duce drept în centrul oraşului Dedham. În timp ce conducea maşina, îi venea să rîdă gîndindu-se la experienţele prin care trecuse. Merseseră de la o extremă la alta. Îi veni în minte episodul Kelly C. Everson. Fusese sigur că cineva era acasă, că doar auzise un zdrăngănit, ca de ceva care cade pe podea exact în spatele uşii. Doar dacă n-o fi fost un animal de casă. Bifase şi adresa aceea. O să se întoarcă acolo, dacă nu se ivea ceva mai bun în altă parte.

Era clar că găsirea doctorului nu va fi o treabă uşoară, aşa cum îşi închipuise. Pentru prima oară, începu să se întrebe în ce împrejurări fusese condamnat Jeffrey pentru crimă cu circumstanţe atenuante. În mod normal, nu-şi bătea capul să afle mare lucru despre genul de infracţiune comisă; îl interesa doar ca să ştie să-şi aleagă mijloacele de luptă. Iar vinovăţia sau nevinovăţia respectivului nu-l preocupa deloc.

Dar Jeffrey Rhodes începuse să devină un mister, dar şi o provocare. Mosconi nu-i povestise mare lucru despre Rhodes; îi spusese doar cîte ceva ca să explice situaţia lui cu cauţiunea şi ca să-l informeze că, după părerea lui, Rhodes nu se purta ca un criminal. Şi toate încercările lui Devlin de a se informa prin reţeaua lui de relaţii subterane nu dăduseră nici un rezultat. Nimeni nu ştia nimic despre Jeffrey Rhodes. După cîte se părea, nu făcuse nimic rău, o situaţie unică în experienţa lui Devlin de vînător de recompense. Atunci de ce i se pusese o cauţiune exorbitantă? De fapt, ce făcuse doctorul Jeffrey Rhodes?

Devlin era uimit şi de purtarea lui Rhodes din momentul în care încercase s-o şteargă la Rio. Rhodes părea cu totul diferit de ceilalţi. Purtarea lui nu semăna cu aceea a unui evadat obişnuit care nu sta nici o clipă pe loc. De fapt, din momentul in care Devlin smulsese din mîna lui Jeffrey biletul spre America e Sud, doctorul nu mai păruse că încearcă să fugă. Clocea el ceva – Devlin era convins de asta. Avea

impresia că hîrtiile pe care le găsise la hotelul Essex dovedeau acest lucru. Devlin se întreba dacă avea rost să-l roage pe unul dintre medicii de la poliție să arunce un ochi pe hîrțoagele alea. Dacă pista cu Everson nu ducea nicăieri, Devlin putea urmări lucrurile din alt unghi.

Deși Kelly insistase să-și facă treaba singură, Jeffrey o ajutase la strînsul mesei, după cina lor compusă din pește-sabie și anghinare. Kelly stătea în fața chiuvetei curățînd farfuriile pe care el i le aducea din sufragerie.

– Sala de operații n-a fost singurul loc unde s-a întîmplat azi o tragedie, zise Kelly, încercînd să-și șteargă fruntea cu dosul brațului care se vedea deasupra mănușii ei de cauciuc. Am avut o problemă și la urgențe.

Jeffrey luă un burete ca să șteargă masa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el pe un ton absent. Era preocupat de propriile lui gînduri. Era îngrijorat în legătură cu următoarea vizită inevitabilă a lui Devlin.

– A murit una dintre surorile medicale de la spital, îi răspunse Kelly. Era o prietenă minunată și o adevărată profesionistă.

– Asta s-a întîmplat cînd era la serviciu?

– Nu, ea lucra în sălile de operații în tura de seară. A sosit dimineață cu ambulanța pe la ora opt.

– A fost un accident auto?

Kelly scutură din cap și continuă să curețe farfuriile.

– Nu. S-ar părea că fusese atacată la ea acasă.

Jeffrey se opri din șters masa și-și îndreptă spinarea. Cuvîntul „atac“ îi trezea amintirea momentelor petrecute lîngă Patty Owen. Parcă s-ar fi întîmplat ieri: îi vedea fața în timp ce se uita la el să-i ceară ajutor exact înainte de atac.

– A fost groaznic, continuă Kelly. A avut atacul ăsta, dacă atac a fost, în timp ce era în baie. S-a lovit cumplit la cap. Destul de tare ca să-și fractureze craniul.

– Ce îngrozitor! răspunse Jeffrey. Și din asta i s-a tras sfîrșitul?

– Bine nu i-a fost, în orice caz, zise Kelly. Dar nu din asta a murit. Din momentul în care a sosit ambulanţa la ea, a avut un ritm cardiac neregulat. I-a fost afectat sistemul de circulaţie a sîngelui spre inimă. A murit la spital de stop cardiac. Am ajutat-o să reziste un timp cu ajutorul unui pacemaker. Dar inima ei era prea slabă.

– Ia stai un pic, zise Jeffrey. Era uimit de cît semăna cazul descris de Kelly cu felul în care reacţionase Patty Owen la Marcaină în dezastruoasa ei operaţie de cezariană. Jeffrey ţinea să se asigure că a înţeles bine: Deci, una dintre surorile de la sala de operaţie a fost adusă la spital după un atac şi nişte probleme cardiace? întrebă el.

– Exact! îi răspunse Kelly. Deschise uşa maşinii de spălat vase şi începu să încarce farfuriile mudare. A fost atît de trist! Parcă am fi pierdut un membru de familie!

– I s-a pus vreun diagnostic?

Kelly scutură din cap.

– Nu. Întîi s-au gîndit la o tumoare pe creier, dar la teste n-a ieşit nimic. Poate că a avut o problemă cardiacă mai veche. Aşa mi-a spus unul dintre medicii rezidenţi de la interne.

– Cum o chema? întrebă Jeffrey.

– Gail Shaffer.

– Ştii ceva despre viaţa ei personală? se interesă Jeffrey.

– Puţin, răspunse Kelly. După cum ţi-am spus, îmi era prietenă.

– Povesteşte-mi.

– Era nemăritată, dar cred că avea un prieten stabil.

– Îl cunoşti.

– Nu. Ştiu doar că era student în medicină, zise Kelly. Ei, dar ce-i cu interogatoriul ăsta?

– Nu ştiu nici eu, îi răspunse Jeffrey, dar de cum ai început să-mi povesteşti despre Gail, nu m-am putut opri să nu mă gîndesc la Patty. Situaţia a fost identică. Atac şi probleme de irigare a inimii.

– Nu cumva vrei să spui... Kelly nu reuşi să-şi termine fraza. Jeffrey clătină din cap.

– Ştiu. Ştiu. Am început să mă comport ca unul dintre nebunii ăia care cred că totul ascunde o conspiraţie. Dar e o situaţie atît de ciudată! Cred că am ajuns să fiu sensibil la orice lucru care pare cît de cît suspect.

Pe la ora unsprezece noaptea, Devlin consideră că era momentul să-şi încheie activitatea pe ziua aceea. Era prea tîrziu ca să mai pretinzi oamenilor să-şi deschidă uşa unui străin. Se întreba dacă bănuiala lui despre posibila prezenţă a lui Chris Everson în zona Boston era conformă cu realitatea. Vizitase toţi Eversonii din suburbiile sudice ale Bostonului fără rezultate apreciabile. Mai fusese o persoană care spusese că auzise despre un doctor Christopher Everson, dar nu ştia unde locuia sau lucra omul acela.

Fiindcă tot se afla în centrul Bostonului, Devlin hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Michael Mosconi. Ştia că era tîrziu, dar nu-i păsa. Se duse pînă în North End şi parcă lîngă altă maşină, ca toată lumea, pe Hanover Street. De acolo o luă pe jos de-a lungul străzilor înguste pînă la Unity Street, unde Michael avea o casă modestă cu trei etaje.

– Sper că asta înseamnă că ai veşti bune pentru mine, zise Michael deschizîndu-i uşa lui Devlin.

Michael era îmbrăcat într-un halat de poliester cu aspect de satin, de culoarea castanei coapte. În picioare, avea papuci de piele uzaţi. Doamna Mosconi apăru şi ea în capul scării ca să vadă cine era acel vizitator întîrziat. Purta un halat roşu cu panglici. Avea părul pus pe nişte moaţe despre care Devlin credea că dispăruseră prin anii '50. Faţa îi era unsă cu un fel de alifie despre care Devlin bănuia că avea scopul de a amîna inevitabilul proces de îmbătrînire. „Vai de tîlharul care ar fi nimerit, întîmplător, în casa asta! îşi zise Devlin. O singură privire aruncată doamnei Mosconi în întuneric l-ar fi băga în pămînt de groază."

Mosconi îl conduse pe Devlin în bucătărie şi-i oferi o bere pe care el o acceptă cu entuziasm. Mosconi se duse la frigider şi-i întinse o sticlă de Rolling Rock.

– Pahar nu-mi dai? îl întrebă Devlin, zîmbind.

Mosconi se încruntă.

– Nu întinde prea mult coarda.

Devlin trase o duşcă zdravănă şi se şterse la gură cu dosul palmei.

– Ei, ai pus mîna pe el?

Devlin clătină din cap.

– Nu încă.

– Asta ce mai e? O vizită de curtoazie? îl întrebă Mosconi cu obişnuita lui ironie.

– O vizită de afaceri, îi răspunse Devlin. De ce a fost trimis la zdup acest Jeffrey Rhodes?

– Iisuse, dă-mi răbdare! exclamă Michael, aruncîndu-şi ochii în tavan şi prefăcîndu-se că înalţă o rugăciune. Apoi, uitîndu-se la Devlin, spuse: Ţi-am mai zis: crimă cu circumstanţe atenuante. A fost condamnat pentru crimă cu circumstanţe atenuante.

– Chiar a comis-o?

– De unde dracu' vrei să ştiu eu? îi răspunse Michael, exasperat. A fost condamnat. Pentru mine, asta-i destul. Ce contează dacă el a comis-o sau nu?

– Ăsta nu-i un caz oarecare, răspunse Devlin. Am nevoie de mai multe informaţii.

Mosconi scoase un oftat de exasperare.

– Tipul e doctor. Condamnarea lui era pentru malpraxis şi droguri. Mai mult de-atît nu ştiu. Devlin, ce dracu'-i cu tine? Ce importanţă au toate astea? Eu îl vreau pe Rhodes, pricepi?

– Îmi trebuie mai multe informaţii, repetă Devlin. Vreau să afli amănunte despre infracţiunea asta. Cred că dacă aş şti mai multe despre condamnarea lui, m-aş lămuri mai bine ce cloceşte individul.

– Poate că ar trebui să chem ajutoare, îi răspunse Mosconi. Poate că o mică întrecere amicală între, să zicem, o jumătate de duzină de vînători de recompense ca tine ar da rezultate mai rapide.

Nu de întrecere avea nevoie Devlin. Se aflau prea mulţi bani la mijloc. După o scurtă pauză de gîndire, spuse:

– Un lucru în favoarea noastră în momentul ăsta e faptul că doctorul se află în Boston. Dacă vrei s-o şteargă spre America de Sud, de pildă, unde urma să dispară cînd am pus eu mîna pe el, adu ajutoare.

– Tot ce vreau să ştiu eu e cînd îl bagi la închisoare.

– Dă-mi o săptămînă, zise Devlin. O săptămînă în total. Încă cinci zile. Dar, trebuie să faci rost de informaţia care-mi trebuie. Doctorul ăsta pune ceva la cale. În clipa cînd îmi dau seama ce anume, îl prind.

Devlin plecă din casa lui Mosconi şi se întoarse la maşina lui. Abia îşi ţinea ochii deschişi în timp ce conducea maşina spre apartamentul lui din Charlestown. Dar mai avea ceva de făcut: să intre în legătură cu Bill Bartley, tipul pe care îl angajase ca s-o urmărească pe Carol Rhodes. Îl sună de la telefonul din maşină.

Legătura nu era prea bună. Devlin trebui să urle ca să se poată face auzit deasupra huruitului.

– Doctorul a sunat? răcni Devlin în receptor.

– Deloc, răspunse Bill. Vocea lui suna de parcă ar fi vorbit de pe Lună: Singurul lucru oarecum interesant a fost un telefon de la un fel de iubit. Un agent de bursă de la Los Angeles. Ştiai că tipa se mută în L.A.?

– Eşti sigur că nu era Rhodes? urlă Devlin.

– N-aş crede, zise Bill. Chiar au glumit pe seama doctorului în termeni nu prea măgulitori.

Minunat, îşi zise Devlin după ce agăţă receptorul. Nu-i de mirare că lui Mosconi i se păruse că Jeffrey şi Carol nu se purtau ca nişte porumbei. Păreau pe punctul de a se despărţi. Avea impresia că-şi arunca banii pe fereastră, ţinîndu-l pe Bill pe statul de plată, dar nu-i venea să rişte şi să n-o mai urmărească pe Carol. Nu încă.

În timp ce Devlin urca treptele din faţă ale blocului său de peste drum de Monument Square, îşi simţea picioarele grele ca plumbul, de parcă trecuse prin bătălia de la Bunker Hill. Nici nu-şi mai amintea de cînd nu se mai întinsese în pat. Ştia că va adormi înainte de a-i cădea capul pe pernă.

Deschise lumina şi se opri la uşă. Casa lui era o mizerie. Peste tot zăceau aruncate reviste şi sticle de bere goale. Mirosea a mucegai, a loc părăsit. Brusc, se simţi singur. Cu cinci ani mai înainte avusese şi el nevastă, doi copii, un cîine. Apoi apăruse ispita.

– Hei, Dev, ce-i cu tine? Nu-mi spune că n-ai ce face cu cinci miare în plus. N-ai nimic altceva de făcut decît să-ţi ţii gura. Hai, toţi facem treaba asta. Aproape toată lumea din poliţie.

Devlin azvîrli jacheta de doc pe canapea şi-şi aruncă cizmele din picioare. Intră în bucătărie şi-şi luă o cutie de bere Bud. Se întoarse în camera de zi şi se aşeză într-unul dintre fotoliile jerpelite. Amintirea trecutului îl indispunea întotdeauna.

Totul fusese o cursă, o tragere pe sfoară. Devlin şi alţi cîţiva poliţişti fuseseră puşi sub acuzaţie şi daţi afară din poliţie. Devlin fusese prins cu banii. Tocmai plătise un avans la o vilişoară din Maine ca să poată ieşi copiii din oraş în timpul verii.

Devlin aprinse o ţigară şi trase adînc aer în piept. Apoi îl apucă tusea. Se aplecă de mijloc, aruncă ţigara pe podea şi-i dădu vînt cu piciorul într-un colţ al încăperii. Mai trase o duşcă de bere. Băutura rece îi calma gîtul iritat.

Lucrurile nu merseseră niciodată prea bine între el şi Sheila, dar, în trecut, reuşiseră întotdeauna să facă treaba să meargă. Cel puţin pînă la incidentul cu mita. Ea luase copiii şi se mutase iar în Indiana. Se dusese o luptă pentru custodia copiilor, dar Devlin nu avusese nici o şansă. Nici nu putea să aibă cu o condamnare şi cu reputaţia unei scurte şederi la Walpole.

Devlin se tot întreba cum stătea treaba cu Jeffrey Rhodes. Ca şi în cazul lui, viaţa doctorului părea că se destrămase. Oare ce fel de ispită i se ivise lui Jeffrey, ce fel de greşeală făcuse? Malpraxisul şi drogurile păreau o combinaţie ciudată, iar Jeffrey nu părea deloc un consumator de droguri ca oricare altul. Devlin zîmbi în sinea sa. Poate că Mosconi avea dreptate. Poate că el se ramolise.

Jeffrey îşi făcu datoria cu mult mai puţin entuziasm decît cu o noapte înainte, ceea ce îl încîntă pe David. Acesta îşi reînnoi atitudinea prietenoasă pe care o avusese la început. Îi arătă cîteva şmecherii care făceau curăţenia mai uşoară, superioare vîrîtului gunoiului sub covor.

Cînd se gîndea la vizita lui Devlin, lui Jeffrey i se părea mersul la muncă o pacoste. Era convins că Devlin îl aştepta afară, gata să-l înhaţe în clipa în care părăseşte zona liniştită în care locuia Kelly. Jeffrey era atît de speriat încît se gîndea să dea un telefon să spună că e bolnav.

Kelly venise cu soluţia perfectă. Fusese atît de drăguţă încît să se ofere să-l ducă la lucru cu maşina. Lui Jeffrey îi plăcu mult mai mult ideea asta, decît să încerce să meargă cu mijloacele de transport în comun sau să ia un taxi. Totuşi, nu se putea decide să-i pună lui Kelly viaţa în primejdie. Dar îşi dădu seama că ea va fi mai în siguranţă dacă el se ascundea în maşina ei, înainte de a ieşi din garaj. În acest fel, dacă Devlin îi pîndea, va crede că Jeffrey rămăsese în casă. Deci, se lungi în scaunul din spate al maşinii sub un pled aruncat de Kelly peste el ca să fie mai siguri. Numai după ce se aflară la o milă şi ceva de casă se ridică şi trecu în scaunul din faţă.

Pe la vreo trei dimineaţa, David anunţă că sosise vremea „prînzului". Jeffrey se scuză din nou că nu va veni la masă, gest care îi atrase o lungă privire de dezaprobare. De îndată ce David şi ceilalţi plecară spre mica sufragerie a personalului de întreţinere, Jeffrey îşi luă căruciorul şi porni cu el spre etajul întîi.

Împingînd căruciorul, se duse mai întîi la intrarea principală, apoi o coti la stînga şi intră pe coridorul central. Prin holuri se vedea mai multă lume, în majoritate cadre ale spitalului în drum spre bufetul cel mare pentru pauza de „prînz". Ca de obicei, nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, în ciuda zgomotului făcut de căruciorul lui.

Jeffrey se opri în faţa birourilor serviciului personal. Nu era sigur că va reuşi să deschidă uşa cu cheile pe care le avea. Cînd se oferise să facă acolo curăţenie, David îi spuse că în

toate spaţiile administraţiei spitalului se făcea curăţenie în tura de seară.

Cu speranţa că nici unul dintre cei care cunoşteau programul de curăţenie nu-i va ieşi în cale, Jeffrey încercă diferite chei de pe inelul pe care i-l dăduse David. Nu dură mult şi găsi una care se potrivea.

Ardeau toate luminile. Jeffrey îşi împinse căruciorul înăuntru şi închise uşa în urma lui. Trecînd cu căruciorul din cameră în cameră, se convinse că nu se afla nimeni acolo. În cele din urmă, intră în biroul lui Carl Bodanski.

Primul loc unde se uită Jeffrey fu masa de lucru a lui Bodanski. Cercetă fiecare sertar. Nu era sigur dacă lista pe care o căuta exista şi cu atît mai puţin unde se afla. Pe el îl interesa o listă a cadrelor de specialitate şi a personalului auxiliar, valabilă în septembrie 1988.

Apoi, se ocupă de computerul lui Bodanski; apăsă pe diverse taste vreun sfert de ceas. Dar nu avu noroc. Jeffrey era familiarizat cu computerul spitalului în privinţa fişelor pacienţilor, dar nu se pricepea la sistemele folosite de personalul auxiliar şi de administraţie. Bănuia că se foloseau coduri şi parole, dar necunoscîndu-le, avea puţine şanse să acceseze documentele care îl interesau. După un timp, renunţă.

Îşi îndreptă atenţia spre nişte clasoare implantate în pereţii biroului. Deschise un sertar ales la întîmplare şi-l trase afară. În clipa aceea, auzi cum se deschide uşa principală de la serviciul personal.

Jeffrey abia avu timp să traverseze camera în goană şi să se ascundă în spatele uşii biroului lui Bodanski. Auzi persoana care intrase străbătînd anticamera şi care, apoi, se aşeză la masa secretarei lui Bodanski.

Uitîndu-se prin crăpătura dintre uşă şi canat, Jeffrey nu reuşi decît să distingă conturul trupului aplecat peste masa de lucru.

Jeffrey auzi, apoi, cum se ridică receptorul telefonului şi piuitul melodios al tonului dinaintea formării numărului. După aceea apăru o voce: „Alo, mămico! Ce mai faci? Cum

a fost vremea aia minunată din Hawaii?" Scaunul secretarei scîrţîi şi persoana se aplecă în spate, intrînd în raza vizuală a lui Jeffrey. Era David Arnold.

Jeffrey trebui să aştepte zece minute pînă cînd David se puse la curent cu ştirile de acasă. În cele din urmă, puse jos receptorul şi ieşi din birou. Puţin descumpănit de această întrerupere, Jeffrey se întoarse la sertarul cu dosare pe care-l deschisese. Conţinea dosarele individuale ale fiecărui angajat, clasate întîi după departament, apoi alfabetic.

Deschizînd următorul sertar, se uită la plăcuţele din plastic folosite pentru ordonarea dosarelor. Era cît pe ce să închidă sertarul cînd îi atrase atenţia un dosar intitulat Frontul Unit.

Îl scoase afară şi-l deschise pe o masă ce se afla alături. Înăuntru se aflau pliante separate pentru fiecare dintre ultimii şase ani. Jeffrey îl scoase pe cel din 1988. Ştia că spitalul întocmea Fondul Unit în octombrie. Nu era septembrie, dar era pe undeva, pe aproape. În pliant se aflau liste ale angajaţilor spitalului şi ale personalului de specialitate.

Luă lista, se duse la xerox şi-şi făcu o copie. După ce puse pliantul la loc exact de unde-l scosese, vîrî copia pe raftul cu produse de curăţenie al căruciorului. O clipă mai tîrziu, se afla pe coridorul principal.

Jeffrey nu se întoarse imediat la etajul unde se aflau sălile de operaţie. În schimb, împinse căruciorul pe lîngă camera de urgenţe, spre farmacie. Îi veni ideea să verifice cît de departe putea pătrunde în uniforma lui de om de serviciu.

Farmacia avea un ghişeu de unde erau distribuite medicamentele necesare diferitelor departamente. Aproape că semăna cu o farmacie obişnuită. Lîngă ghişeu se afla o uşă încuiată. Jeffrey îşi opri căruciorul şi-şi încercă cheile. Una dintre ele se dovedi potrivită.

Ştia că riscă, totuşi îşi împinse căruciorul peste pragul uşii şi de-a lungul coridorului principal care se deschidea înainte. Pe stînga şi pe dreapta coridorului principal, se aflau interminabile pasaje cu rafturi de metal care se întindeau de la podea

pînă-n tavan. La capetele rafturilor se vedeau plăcuţe cu numele medicamentelor aflate acolo.

Jeffrey îşi împinse încet căruciorul înainte, în timp ce citea plăcuţa din dreptul fiecărui raft. Căuta anestezicele locale.

Din spatele unor rafturi apăru, deodată, o farmacistă din tura de noapte care se îndreptă spre el. Avea braţele încărcate de sticluţe. Jeffrey se opri; se aştepta să fie nevoit să se explice, dar femeia nu făcu decît să-l salute din cap, după care îşi văzu de treabă, pornind spre ghişeul ce comunica cu coridorul spitalului.

Mirîndu-se din nou de accesul pe care i-l oferea situaţia lui de om de serviciu, Jeffrey continuă să caute anestezice locale. În cele din urmă, dădu de ele pe undeva, prin fundul încăperii. Se aflau pe un raft de jos. Erau multe cutii de Marcaină cu fiole de diferite mărimi, inclusiv cea de 30 cc. Jeffrey îşi dădu seama cît erau de accesibile. Oricare dintre farmacişti ar fi găsit uşor ocazia de a strecura o fiolă contrafăcută printre celelalte. Plus că un farmacist ar fi avut, bineînţeles, şi cunoştinţele necesare pentru a face asta.

Jeffrey oftă. După cît se părea, sfera suspecţilor se lărgea, nu se micşora. Cum putea el să spere să-l găsească pe criminal? În orice caz, nu trebuia să uite de farmacie. Un argument contra teoriei că vinovatul era farmacist era faptul că acesta nu putea să aibă mobilitatea unui medic. Putea avea acces deplin la medicamentele dintr-un spital, dar era greu de crezut că ar fi putut avea acelaşi acces într-o altă instituţie.

Jeffrey îşi răsuci căruciorul şi ieşi din farmacie. În timp ce mergea, se gîndea nu numai că trebuia să nu uite de farmacie, dar că era nevoit să-i pună la socoteală şi pe cei de la serviciul întreţinere. Cînd se gîndea la libertatea de care se bucura acum, în a doua zi de serviciu la spital, îşi dădu seama cît de uşor era pentru orice membru al serviciului întreţinere să pătrundă în farmacie, exact aşa cum făcuse el. Singura problemă în această privinţă era că oamenii de serviciu nu posedau cunoştinţele necesare de fiziologie sau farmacie. Se puteau bucura de acces, dar probabil că le lipsea informaţia.

Brusc, Jeffrey opri căruciorul pe loc. Se gîndi chiar la el însuşi. Nimeni nu ştia că era anestezist cu o gamă largă de cunoştinţe. Ce putea împiedica o altă persoană cu instruire asemănătoare să obţină o slujbă în serviciul de întreţinere, aşa cum făcuse şi el? Sfera suspecţilor se lărgea iar.

Cînd, în sfîrşit, se făcu ora şapte, Jeffrey începu din nou să se gîndească la Devlin. Îşi făcea griji că s-ar fi putut întoarce şi ar fi putut-o teroriza pe Kelly. Dacă i se întîmpla fetei ceva, nu şi-ar fi iertat asta niciodată. La şase şi jumătate îi dădu un telefon ca să vadă ce făcea şi ca să afle dacă Devlin dăduse vreun semn.

– Nu l-am văzut şi nici n-am auzit nimic toată noaptea, îl asigură Kelly. Cînd m-am sculat, acum o jumătate de oră, m-am uitat afară ca să fiu sigură că nu bîntuie pe aici. Nu se vedeau maşini străine şi nu era nimeni prin preajmă.

– Poate că ar trebui să mă duc la un hotel ca să fiu absolut sigur.

– Prefer să stai aici, îi răspunse Kelly. Sînt convinsă că eşti în siguranţă. Ca să-ţi spun drept, mă simt mai apărată cu tine aici. Dacă te temi să intri pe uşa din faţă, las uşa din spate descuiată. Spune-i taximetristului să oprească pe strada din spatele casei mele şi ia-o printre copaci.

Jeffrey era încîntat că ea dorea să-l aibă lîngă ea, la fel cum dorea şi el. Trebuia să admită că prefera, de departe, să stea cu ea, decît să stea la hotel. De fapt, se simţea cu mult mai bine la ea acasă decît în propria lui locuinţă.

– O să las draperiile trase. Nu răspunde la soneria de la uşă şi nici la telefon. Nimeni n-o să ştie că eşti aici.

– Foarte bine, răspunse Jeffrey. Rămîn la tine.

– Dar am să-ţi cer ceva, zise Kelly.

– Ce? Spune-mi.

– Vezi să nu ţîşneşti din cămară şi să mă sperii cînd mă întorc acasă după-masă.

Jeffrey izbucni în rîs.

– Promit, zise el cu un hohot. Se întreba cine pe cine speriase mai tare în acele momente.

La șapte dimineața, Jeffrey se întoarse cu căruciorul la serviciul întreținere. În timp ce liftul cobora, închise ochii. Îl usturau de parcă erau plini de nisip. Era atît de obosit încît avea impresia că e bolnav.

Își lăsă căruciorul la locul lui și intră în vestiar să-și schimbe uniforma cu hainele de stradă. Își băgă listele copiate din dosarul Fondului Unit în buzunarul din spate.

În clipa cînd încuia ușa dulapului, Jeffrey se îndreptă brusc de spate. David apăruse în cameră și se îndrepta spre el.

– Am primit un anunț, zise el, privindu-l pe Jeffrey bănuitor. Ești așteptat în biroul domnului Bodanski imediat.

– Da? întrebă Jeffrey, cu un fior de spaimă. Se descoperise, oare, adevărata lui identitate?

David se uită atent la Jeffrey, aplecîndu-și capul într-o parte.

– E ceva suspet cu tine, Frank, zise el. Nu cumva ești spion al adminsitrației care încearcă să vadă cum ne facem treaba?

Jeffrey scoase un hohot scurt, nervos.

– N-aș prea crede, răspunse el. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că David l-ar putea bănui de așa ceva.

– Atunci, cum se face că directorul personalului vrea să-ți vorbească la șapte dimineața? Omul ăsta vine, de obicei, la slujbă abia după opt.

– N-am nici cea mai vagă idee, zise Jeffrey.

Trecu pe lîngă David și se duse la ușă. David veni după el. Urcară scările împreună.

– Cum de nu-ți mănînci și tu prînzul cu toată lumea? îl întrebă David.

– Nu mi-e foame, îi răspunse Jeffrey.

Dar bănuielile lui David nu-l interesau cîtuși de puțin. Pe el îl frămînta motivul pentru care îl chemase Bodanski. La început, Jeffrey fu sigur că fusese descoperită adevărata lui identitate. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, n-avea rost să-l cheme Bodanski la el. Nu era mai normal să fi fost anunțată poliția?

Jeffrey se duse la primul etaj și deschise ușa care dădea în coridorul principal al spitalului. S-ar fi răsucit pe călcîie și ar fi pornit-o spre intrarea principală, dacă David n-ar fi mers în

urma lui, preocupat încă de ideea că el era spion al administrației. Jeffrey o luă spre serviciul personal.

Apoi, un alt gînd îi apăru în minte. Poate că-l văzuse cineva intrînd în biroul personal în dimineața aceea, poate că atunci cînd folosea xeroxul. Sau, poate, cineva pomenise că-l văzuse la farmacie. Dar, dacă era vorba despre una sau cealaltă din aceste situații, n-ar fi fost anunțat David, șeful de tură? Sau Jose Martinez, șeful întreținerii? N-ar fi primit o mustrare sau n-ar fi fost dat afară de unul dintre ei?

Jeffrey se simțea descumpănit. Trase adînc aer în piept și deschise ușa serviciului personal. Încăperea părea la fel de pustie cum fusese la ora trei și jumătate din aceeași dimineață. Toate mesele de lucru erau goale. Nu se bătea la nici o mașină de scris. Ecranele computerelor erau întunecate. Singurul zgomot venea din locul unde se afla xeroxul; acolo sîsîia încet o mașină de făcut cafea.

Porni spre ușa biroului lui Bodanski și dădu cu ochii de acesta stînd la masa lui de lucru. Bodanski avea o filă imprimată la computer în fața lui și un creion în mînă. Jeffrey bătu de două ori la ușa deschisă. Bodanski ridică privirea.

– A, domnul Amendola, zise el, sărind în picioare, de parcă ar fi primit un oaspete important. Îți mulțumesc că ai venit. Te rog, ia loc.

Jeffrey se așeză, continuînd să se mire de ce fusese chemat. Bodanski îl întrebă dacă n-ar vrea niște cafea. După ce Jeffrey refuză, se așeză și el.

– În primul rînd, aș vrea să spun că, după toate informațiile, ai și devenit un angajat valoros al Spitalului Boston Memorial.

– Mă bucur că aud asta, îi răspunse Jeffrey.

– Noi am fi încîntați să rămîi în serviciul ăsta cît timp vei dori, continuă Bodanski. De fapt, sperăm că-ți vei continua munca.

Își drese glasul și începu să se joace cu creionul lui roșu. Jeffrey avea clar impresia că Bodanski era și mai nervos decît el însuși.

– Îmi închipui că te întrebi de ce te-am chemat aici în dimineața asta. Eu am sosit un pic mai devreme, fiindcă am ținut să te prind înainte de a pleca acasă. Sînt convins că ești obosit și ai vrea să te culci.

„Dă-i drumul!“ gîndi Jeffrey.

– Ești sigur că nu vrei puțină cafea? îl întrebă iar Bodanski.

– Ca să vă spun drept, aș vrea să mă duc acasă să mă culc. Poate vreți să-mi spuneți de ce m-ați chemat.

– Da, sigur că da, îi răspunse Bodanski. Apoi se ridică și începu să se plimbe în micul spațiu din spatele biroului: Eu nu mă pricep la treburi de-astea, adăugă el. Poate că ar fi fost bine să cer ajutorul serviciului de psihiatrie sau măcar al serviciului social. Zău că nu-mi place să-mi bag nasul în viața oamenilor.

În mintea lui Jeffrey se înălță un steag roșu. Urma să se întîmple ceva rău. Simțea asta.

– Ce vreți, de fapt, să spuneți? îl întrebă Jeffrey.

– Ei, bine, o să încep așa: știu că ai trăit ascuns, zise Bodanski. Jeffrey simți cum i se usucă gîtlejul. „Știe, își zise el, știe!“ Îmi dau seama că ai avut mari probleme. M-am gîndit că te-aș putea ajuta cît de cît, așa că i-am telefonat nevestei tale.

Jeffrey se apucă de brațele scaunului și se smuci înainte.

– I-ați telefonat nevestei mele? întrebă el, neîncrezător.

– Ei, nu te ambala, îl sfătui Bodanski, întinzîndu-și mîinile înainte, cu palmele în jos. Își închipuise că asta îl va tulbura pe angajat.

Nu te agita, își zise Jeffrey panicat. Ce-i trebuise lui Bodaski s-o sune pe Carol îl depășea.

– De fapt, nevastă-ta e aici, zise Bodanski. Arătă cu degetul spre ușile duble: Abia așteaptă să te vadă. Știu că are lucruri importante de discutat cu tine, dar m-am gîndit că e mai bine să te avertizez că este aici, decît s-o las să te ia prin surprindere.

Jeffrey simți cum îl apucă o furie subită. Îl scotea din sărite băgăciosul ăsta de director al personalului ca și Carol.

Tocmai acum, cînd lucrurile începuseră să se mişte, a trebuit să se întîmple aşa ceva!

– Aţi chemat poliţia? îl întrebă Jeffrey. Voia să fie pregătit pentru tot ce putea fi mai rău.

– Nu, bineînţeles că nu, îi răspunse Bodanski, îndreptîndu-se spre uşile duble.

Jeffrey veni după el. În mintea lui se năştea o întrebare: Va fi oare în stare să ţină piept acestei catastrofe? Bodanski deschise una dintre uşi, apoi să dădu la o parte să-l lase pe Jeffrey să intre. Pe chipul lui se aşternuse unul dintre acele zîmbete binevoitoare care-l înfuria şi mai mult pe Jeffrey. Trecînd pragul, se trezi într-o sală de conferinţe cu o masă lungă înconjurată de scaune de o formă severă.

Privind cu coada ochiului, Jeffrey văzu o formă omenească repezindu-se spre el. În prima clipă îşi zise că i se întinsese o cursă. Nu Carol se afla acolo, ci Devlin! Totuşi, forma care se repezise spre el era aceea a unei femei. Ea se prăbuşi peste el, strîngîndu-l în braţe. Îşi îngropă capul la pieptul lui. Era scuturată de suspine.

Jeffrey se uită spre Bodanski, în căutare de ajutor. Sigur că nu era Carol. Femeia asta era aproape de trei ori mai solidă. Părul ei zburlit semăna cu nişte paie decolorate.

Suspinele femeii începură să se potolească. Îi dădu drumul lui Jeffrey şi îşi duse batista la nas. Suflă tare, apoi îşi ridică privirea.

Jeffrey rămase cu ochii pironiţi la faţa ei lată. Ochii ei, luminaţi la început de un soi de bucurie, începură să scapere de furie. Lacrimile se opriră la fel de brusc cum se porniseră.

– Tu nu eşti bărbatul meu, zise femeia, indignată.

Îl împinse pe Jeffrey cît colo.

– Nu? întrebă el, încercînd să se dumirească.

– Nu! răcni femeia, copleşită din nou de emoţie.

Se repezi la el cu pumnii ridicaţi. Lacrimi de nemulţumire îi izbucniră din ochi şi începură să-i şiroiască pe obraji.

Jeffrey se retrase în spatele mesei de conferinţe în timp ce directorul, şocat, încerca să-i vină în ajutor.

Acum femeia începu să-l împroaşte pe Bodanski cu venin, zbierînd că-şi bătuse joc de ea. Dar, după un minut, o copleşiră lacrimile şi i se aruncă în braţe. Asta era mai mult decît putea să suporte directorul, dar, cu un efort herculean, reuşi să manevreze acel munte de femeie şi s-o aşeze pe unul dintre scaunele ţepene, unde ea se prăbuşi ca un morman scuturat de suspine.

Bodanski, năucit, îşi scoase batista decorativă din buzunarul hainei şi-şi şterse gura peste care îl plesnise femeia. O picătură de sînge apăru pe bucăţica de mătase.

– N-ar fi trebuit să-mi fac speranţe, se văită femeia. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Frank n-ar fi acceptat niciodată să fie om de serviciu într-un spital.

În sfîrşit, Jeffrey înţelese cum stăteau lucrurile. Asta era doamna Amendola, nevasta omului în haine zdrenţuite. Acum, că îşi dădu seama, lui Jeffrey nu-i venea să creadă că îi trebuise atîta timp ca să priceapă. Şi mai înţelese ceva: lui Bodanski nu-i va trebui mult să se lămurească asupra celor întîmplate. Cînd se va lămuri, s-ar putea să se hotărască să cheme poliţia. Jeffrey va fi nevoit să dea o groază de explicaţii ca să iasă din încurcătura asta.

În timp ce directorul se străduia s-o consoleze pe doamna Amendona, Jeffrey se strecură prin uşile duble. Bodanski strigă după el să mai aştepte, dar Jeffrey nu-l băgă în seamă. Ieşind din secţia personal, fugi spre intrarea principală, convins că Bodanski se va simţi obligat să rămînă alături de doamna Amendola.

Odată ieşit din spital, Jeffrey îşi încetini pasul. Nu i-ar fi convenit să dea oamenilor de la pază motive să se ia după el.

Înaintînd cu pas iute, Jeffrey se îndreptă spre staţia de taxiuri şi se sui în primul taxi liber. Abia după ce maşina începu s-o cotească la dreapta pe Beacon Street, îndrăzni să se uite în urmă. În faţa spitalului era linişte. Forfota de dimineaţă a bolnavilor către clinici nu începuse încă şi Carl Bodanski nu-şi făcuse apariţia.

După ce traversă Kenmore Square, taximetristul îl privi pe Jeffrey în oglinda retrovizoare şi spuse:

– Trebuie să-mi explici mai clar. Brookline e o zonă întinsă.

Jeffrey îi dădu şoferului numele străzii din spatele locuinţei lui Kelly. Îi spuse că nu ştia numărul casei, dar că o va recunoaşte cînd ajung acolo.

Îngrijorat că Devlin putea bîntui pe lîngă casa lui Kelly, Jeffrey nu-şi putea reveni din agitaţia confruntării cu doamna Amendola. Îşi simţea stomacul ca pe un ghem strîns, dureros, şi se întreba cît va mai suporta corpul lui tensiunea în care trăise în ultimele patru sau cinci zile. Anestezia avea momentele ei de groază, care însă nu durau mult. Jeffrey nu era obişnuit cu o asemenea stare de anxietate prelungită. Şi, pe lîngă toate astea, era frînt de oboseală.

Explicîndu-i şoferului că nu era din oraş şi că fusese prin părţile astea doar o dată, Jeffrey îl făcu pe acesta să ocolească zona din jurul casei lui Kelly. Pe furiş, se lăsă să alunece mai în jos în scaun ca să nu poată fi văzut uşor. În acelaşi timp, se uita să vadă dacă nu-l zăreşte pe Devlin. Dar nici urmă de Devlin. Singurii oameni pe care-i văzu Jeffrey erau slujbaşii care plecau la lucru. Nu se vedeau maşini parcate lîngă casa lui Kelly. Locuinţa ei arăta îmbietor de liniştită.

Curînd, Jeffrey îi spuse taximetristului să oprească la casa din spatele locuinţei lui Kelly. După ce taxiul porni şi dădu primul colţ, Jeffrey ocoli casa şi intră în mica pădurice care o despărţea de proprietatea lui Kelly. La adăpostul copacilor, petrecu cîteva minute supraveghind casa înainte de a traversa curtea din spate şi de a se strecura pe uşa pe care Kelly i-o lăsase deschisă.

Jeffrey stătu un timp să asculte şi apoi porni să cerceteze întreaga casă. Numai după aceea închise uşa din spate şi răsuci cheia în broască.

Cu speranţa că-şi va potoli burta care-i ghiorăia, scoase laptele şi cerealele. Le duse la masa din sufragerie. Luă cu el şi foaia tipărită cu care venise Kelly de la St. Joe. Scoţînd din buzunar lista pe care o luase el de la Boston Memorial în noaptea aceea, le puse una lîngă alta.

În timp ce mînca, Jeffrey compară cele două liste de medici angajaţi. Era nerăbdător să afle care medici aveau acces

în ambele spitale. Fu dezamăgit cînd văzu cît de mulţi erau. Pe o foaie separată de hîrtie îşi alcătui propria sa listă de doctori ale căror nume apăreau de două ori. Se necăji văzînd că lista se întindea pînă la peste treizeci de doctori. Treizeci şi patru de persoane erau prea multe ca să fie cercetate cît de cît temeinic, mai cu seamă în împrejurările de faţă. Trebuia să facă ceva să mai reducă numărul. Asta însemna că-i mai trebuiau şi alte liste de spital. Jeffrey se duse la telefon, sună la St. Joe şi ceru să i se dea legătura cu Kelly.

– Îmi pare bine că m-ai sunat, spuse ea veselă. Ai avut probleme cu intratul în casă?

– Nici o problemă, îi răspunse Jeffrey. Te-am sunat ca să-ţi amintesc să dai astăzi telefonul ăla la Valley Hospital.

– L-am şi dat, zise Kelly. Nu mă puteam decide pe cine să sun, aşa că am sunat la mai multă lume, printre care şi la Hart. E aşa un drăguţ!

Jeffrey îi povesti că erau treizeci şi patru de doctori cu acces atît în spitalul ei, cît şi în Memorial. Ea pricepu imediat care era problema.

– Sper să am veşti de la Valley azi după-amiază, adăugă ea. Asta ar mai reduce un pic lista. Trebuie să fie mai puţine persoane cu acces la St. Joe, la Memorial şi la Valley.

Era cît pe ce să pună receptorul jos, cînd Jeffrey îşi aminti s-o roage pe Kelly să-i repete numele prietenei ei care murise cu o zi înainte.

– Gail Shaffer, îi spuse ea. De ce mă întrebi?

– În cursul zilei de azi am de gînd să mă duc la Centrul de Medicină Legală să iau nişte date despre Karen Hodges. Dacă tot sînt acolo o să încerc să aflu cîte ceva şi despre Gail Schaffer.

– Iar mă sperii.

– Mă sperii şi pe mine însumi.

După ce puse receptorul jos, Jeffrey se duse să-şi termine cerealele. Cînd isprăvi, puse vasele în chiuvetă. Apoi se întoarse la masă să mai arunce un ochi la listele de la spital. Ca să facă o treabă mai temeinică, se gîndi să compare şi listele personalului auxiliar. Asta era mai greu decît să com-

pare listele medicilor; măcar acestea fuseseră întocmite în ordine alfabetică. Listele personalului auxiliar fuseseră făcute altfel. Cea de la St. Joe înşira numele pe secţii, cea de la Memorial conform salariilor, pesemne că fusese făcută pentru solicitarea cotizaţiilor.

Ca să le poată compara cum trebuie, Jeffrey trebuia să le pună pe amîndouă în ordinea alfabetului. Cînd ajunse la litera E, pleoapele începură să i se închidă. Prima lui descoperire îi trezi interesul. Observase că o anume Maureen Gallop lucrase la ambele spitale.

Jeffrey o căută pe Maureen Gallop în lista de la St. Joe. Constată că în prezent lucra la secţia de întreţinere de la St. Joe.

Jeffrey se frecă la ochi, gîndindu-se din nou cît îi fusese lui de uşor să bîntuie prin farmacia spitalului. Adăugă numele de Maureen Gallop la lista medicilor cu acces la ambele spitale.

Înviorat de această descoperire neaşteptată, se apucă iar să treacă numele după alfabet. Chiar la lista următoare, mai găsi un nume pe ambele liste: Trent Harding. Luînd iar în mînă lista de la St. Joe, Jeffrey căută numele Trent Harding. Îl găsi la secţia infirmerie. Adăugă numele lui sub cel al lui Maureen Gallop.

Jeffrey rămase surprins. Nu se aşteptase ca numele angajaţilor să se suprapună. Se gîndi că era o simplă coincidenţă. Simţindu-se mai treaz acum, merse pînă la capăt cu dubla verificare care-i consumase atît de mult timp, dar nu mai dădu peste un alt nume pe ambele liste. Maureen Gallop şi Trent Harding erau singurele nume care apăreau pe ambele liste de personal.

Cînd termină cu compararea listelor, Jeffrey era atît de frînt de oboseală încît nu reuşi decît să se ridice de la masă şi să se întindă pe canapea, unde căzu într-un somn adînc, fără vise. Nici măcar nu se clinti cînd Dalila ieşi din cămară, sări pe canapea şi se făcu colac lîngă el.

Era ceva la Boston City Hospital care-i plăcu lui Trent din clipa cînd intră pe uşă. Îşi închipuia că era vorba de atmosfera virilă a unui spital din centrul oraşului. Nu mai vedeai pe

nimeni învîrtindu-se în jurul cozii ca în spitalele pretenţioase de la suburbie. Trent spera să nu se încurce cu probleme nazale mărunte, ascunse sub masca operaţiilor de sept, din motive de asigurare medicală. În schimb, va avea parte de nişte răni frumoase lăsate de glonţ sau de cuţit. Se va afla în tranşee şi va avea de-a face cu urmările terorii urbane în stilul lui Don Johnson în *Miami Vice*.

În biroul de angajări se formase o coadă, dar la ea aşteptau doar cei care căutau slujbe în sectorul alimentar şi în întreţinere. Trent fu trimis direct la biroul infirmerie. Ştia el de ce. Ca toate spitalele, şi Boston City Hospital căuta cu disperare surori medicale. El, ca infirmier, era foarte solicitat. Era întotdeauna nevoie de un infirmier în acele secţii ale spitalului, precum camera de urgenţe, unde trebuia să-ţi foloseşti muşchii. Dar lui Trent nu-i convenea camera de urgenţe. El voia sala de operaţie.

După ce completă formularul, Trent fu invitat la un interviu. Se întreba de ce-şi mai băteau capul cu astfel de bazaconii. Rezultatul era o concluzie ştiută dinainte. Dar măcar se distra. Îi plăcea să se simtă dorit şi necesar. Cînd era copil, taică-său îi spunea tot timpul că era un fătălău bun de nimic, mai ales după ce Trent hotărîse că nu voia să joace în echipa de fotbal a tineretului, la a cărei întemeiere, la baza militară de la San Antonio, contribuise şi tatăl lui.

Trent urmări expresia de pe faţa femeii care îi citea cererea de angajare. Pe plăcuţa cu nume din faţa mesei ei de lucru scria: Doamna asistentă-şefă Diane Mecklenburg, Secţia Infirmerie.

„Asistentă-şefă, pe dracu', îşi spuse Trent. Cu siguranţă că nu-şi putea deosebi fundul de o gaură în perete." Din ceea ce ştia el, asta erau şefii. Probabil că-şi luase diploma de infirmieră pe vremea cînd se mai folosea încă whiskiul ca anestezic. De atunci, poate că mai făcuse o serie de cursuri ca „Îngrijirea medicală într-o societate complexă". Trent ar fi pariat pe o sută de dolari că femeia nu ştia care-i diferenţa dintre o pereche de foarfece Mayo şi o clemă

Metzenbaum. În sala de operaţie era, cu siguranţă, la fel de îndemînatică precum un urangutan.

Trent începuse deja să aştepte cu plăcere ziua cînd va intra în biroul ăsta şi-şi va prezenta demisia, dîndu-i dureri de cap doamnei Macklenburg.

– Domnule Harding, spuse doamna Macklenburg, mutîndu-şi atenţia de la solicitarea de serviciu la solicitant. Faţa ei ovală era parţial acoperită de nişte ochelari rotunzi: Arăţi în cererea dumitale că ai mai lucrat în alte patru spitale din Boston. E cam ciudat.

Trent simţea nevoia să scoată un geamăt din rărunchi. Această doamnă Mecklenburg părea hotărîtă să joace jocul ăsta de-a interviul pînă la capăt. Deşi avea impresia că putea să spună aproape orice şi totuşi să fie angajat, se hotărî să aleagă calea prudentă şi să se poarte amabil. Era oricînd pregătit pentru astfel de întrebări.

– Fiecare spital mi-a oferit diferite posibiltăţi în privinţa instruirii şi a răspunderilor, răspunse Trent. Scopul meu a fost să obţin cît mai multă experienţă. Am stat aproape un an la fiecare instituţie. În cele din urmă am ajuns la concluzia că stimulentele unei atmosfere academice de genul celei oferite de Boston City Hospital, reprezintă exact ceea ce caut.

– Înţeleg, îi răspunse doamna Mecklenburg.

Trent nu terminase încă, drept care adăugă:

– Sînt convins că pot să-mi aduc contribuţia aici. Nu mă tem de muncă şi de greutăţi. Dar am de făcut o specificare: vreau să lucrez la sala de operaţie.

– Nu cred că asta-i o problemă, răspunse doamna Mecklenburg. Întrebarea este: cînd poţi să începi?

Trent zîmbi. Era al naibii de uşor!

Ziua aceea nu i se păru lui Devlin mai bună decît cea precedentă. Se afla la North Shore şi vizitase două case locuite de Eversoni în Peabody, una dintre ele la Salem, iar acum era în drum spre şoseaua principală ca să-şi încerce norocul la o casă din Marblehead Neck. Portul se întindea în

stînga lui, iar oceanul la dreapta. Măcar vremea şi peisajul erau frumoase.

Din fericire, oamenii fuseseră acasă la fiecare dintre adresele vizitate. Acest nou tur al familiilor Everson fusese mai util, deşi reacţiile fuseseră prudente. Dar, nimeni nu auzise despre un anume Christopher Everson. Devlin începu iar să se îndoiască de intuiţia lui care-i spunea că Christopher Everson era din zona Bostonului.

Cînd ajunse la Harbor Avenue, Devlin coti la stînga. Aruncă o privire admirativă lanţului de clădiri impresionante. Se întreba cum ar fi să aibă atîţia bani ca să poată trăi aici. Făcuse bani buni în ultimii ani, dar îi tocase în Las Vegas şi Atlantic City.

Primul lucru pe care îl făcuse Devlin în dimineaţa aceea fusese să se ducă la sediul de poliţie din Berkeley Street şi să-i facă o vizită lui Sawbones Bromlley. Doctorul Bromlley lucra la Departamentul de Poliţie din Boston de un secol sau aşa-i mergea vorba. El dădea personalului purgative şi trata răceli simple, zgîrieturi şi julituri uşoare. Nu prea inspira încredere.

Devlin îi arătă însemnările pe care le luase din camera de hotel a lui Rhodes şi-l întrebă despre ce era vorba în ele. Se porni un şuvoi, de parcă răsucise un robinet de apă. Sawbones se lansase într-un discurs de douăzeci de minute despre sistemul nervos şi despre faptul că era împărţit în două. O parte te ajuta să faci lucruri pe care doreai să le faci, adică să bei sau să simţi ceva; şi o alta să faci lucruri la care nici nu te gîndeai, ca respiratul sau mistuitul unui cotlet.

Pînă în acel moment, Devlin se simţise bine. Dar, după aceea, Bromlley îi spusese că acea parte a sistemului nervos care făcea lucruri la care nici nu te gîndeai se împărţea şi ea în două. Una se numea simpatic, iar cealaltă, parasimpatic. Aceste două părţi se luptau între ele în sensul că una mărea pupila ochiului, în timp ce cealaltă o micşora; una îţi provoca diareea, în timp ce cealaltă te încuia la burtă.

Devlin se descurcase chiar şi pînă la acel punct, dar Bromlley îi dădu înainte; îi povesti cum acţionau nervii şi cum îi blocau anestezicele.

Din acel moment, Devlin se chinuise ca să-l înțeleagă, dar își închipuise că nu prea conta, din moment ce pe el nu-l interesau decît însemnările. Lui Bromlley îi plăcea să aibă un public captivat, așa că Devlin îl lăsase să vorbească mai departe. Cînd păru că Sawbones ajunsese la punctul final, Devlin îi aminti întrebarea lui de la început.

– Grozav, doctore, grozav! Dar întoarce-te o clipă la însemnări. E ceva în ele care îți trezește mirare sau bănuieli?

Sawbones rămăsese descumpănit o clipă. Cercetă încă o dată însemnările, privindu-le prin ochelarii lui groși bifocali. În cele din urmă, spusese simplu, nu; totul părea destul de clar și cel care notase informațiile despre sistemul nervos făcuse o treabă corectă. Devlin îi mulțumise și plecase. Vizita fusese utilă numai în măsura în care Devlin se convinsese și mai mult că acest Christopher Everson, ca și Rhodes, era doctor.

Pe Marblehead Neck, Devlin opri mașina în fața unei case joase, în stilul unei ferme. Verifică numărul de pe lista lui. Era casa pe care o căuta. Se dădu jos din mașină și-și întinse oasele. Casa nu era pe malul oceanului, dar apa se vedea sclipind printre copacii înșirați de-a lungul potecii ce ducea spre port.

Devlin se îndreptă spre ușă și apăsă pe sonerie. Îi deschise o blondă atrăgătoare, cam de vîrsta lui. Cum dădu cu ochii de Devlin, încercă s-o închidă din nou, dar Devlin vîrî ușor vîrful cizmei lui de cow-boy în crăpătură. Ușa rămase înțepenită. Femeia se uită în jos.

– Mi se pare că cizma dumitale mi-a blocat ușa, spuse ea cu mult calm. Îl privi drept în ochi: Dă-mi voie să ghicesc: vinzi fursecuri Girl Scout.

Devlin rîse și clătină din cap cu îndoială. Niciodată nu reușea să anticipeze reacțiile oamenilor. Dar ceea ce aprecia mai mult decît orice era simțul umorului. Femeia asta avea haz și-i plăcea.

– Mă scuzați că mă port nepoliticos, zise el. Nu vreau decît să vă pun o simplă întrebare. Una singură. Mă temeam că vreți să închideți ușa.

– Sînt deţinătoarea unei centuri negre la karate, spuse femeia.

– Nu-i nevoie să fiţi rea, îi răspunse Devlin. Caut pe un anume Christopher Everson. Această casă e înregistrată ca aparţinînd unui Everson, şi m-am gîndit că s-ar putea – cine ştie? – ca să fi auzit cineva de aici de persoana asta.

– De ce vreţi să ştiţi? îl întrebă femeia.

După ce Devlin îi explică, femeia slăbi strînsoarea uşii.

– Am impresia că am citit despre un Christopher Everson în ziare, spuse ea, încreţindu-şi fruntea. În orice caz, sînt sigură că-l chema Christopher.

– Într-un ziar din Boston? o întrebă Devlin.

Femeia dădu din cap.

– În *Globe.* Asta a fost cu cîtva timp în urmă. Un an sau mai mult. Mi-a atras atenţia din cauza numelui, bineînţeles. Nu sînt mulţi Eversoni prin părţilea astea. Soţul meu şi familia lui sînt din Minnesota.

Devlin nu prea era de acord cu numărul redus al Eversonilor din zonă, dar nu stătu s-o contrazică.

– Vă amintiţi ce se spunea în articol? vru să ştie Devlin.

– Da. Era pe pagina cu anunţuri mortuare. I se anunţa decesul.

Devlin se întoarse la maşină, înfuriat pe el însuşi. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte că Everson era mort. Porni maşina, făcu o întoarcere în formă de U şi o luă înapoi spre Boston. Ştia exact unde voia să meargă acum. Drumul dură o jumătate de oră. Parcînd lîngă un hidrant de pe West Street, merse pe jos pînă la Tremont şi intră la Departamentul de Stat al Sănătăţii Publice.

Registratura Evidenţei Populaţiei se afla la primul etaj. Devlin completă un formular ca să obţină certificatul de deces al lui Christopher Everson. În dreptul anului, notă 1988. Ştia că anul putea fi schimbat, la nevoie. Plăti cinci dolari la ghişeu şi se aşeză să aştepte. Nu dură mult. Anul nu era 1988; se dovedi a fi 1987. În orice caz, după douăzeci de minute, Devlin se întorcea spre maşina lui cu certificatul de deces al lui Christopher Everson în mînă.

În loc să pornească mașina, Devlin mai stătu puțin să citească documentul. Prima informație care-i atrase atenția fu faptul că Everson fusese căsătorit. Soția supraviețuitoare se numea Kelly Everson.

Devlin își aminti vizita lui la ea acasă. Acolo auzise el acel zgomot ciudat, ca de cutii goale căzînd pe podeaua cu dale, dar nu venise nimeni la ușă. Luă lista cu adresele Eversonilor pe care încercuise numele K.C. Everson, în vederea unei noi vizite. Verifică adresa cu cea de pe certificatul de deces. Era aceeași.

Devlin luă iar certificatul de deces. Christopher Everson fusese medic. Uitîndu-se să vadă care fusese cauza morții, văzu că acolo scria: sinucidere. Cauza tehnică a decesului fusese înregistrată ca stop respirator, dar dedesubt se afla o notă în care se spunea că acesta fusese o urmare a autoadministrării de succinilcolină.

Cuprins de o furie subită, Devlin mototoli certificatul de deces și-l aruncă pe scaunul din spate. Succinilcolina fusese porcăria pe care i-o injectase Jeffrey Rhodes. Era de mirare că Rhodes nu-l omorîse.

Devlin porni mașina, merse înainte și intră în șuvoiul de vehicule de pe Tremont Street. Începuse iar să aștepte cu deosebită încîntare să pună mîna pe Jeffrey Rhodes.

Circulația de la miezul zilei încetinea mersul lui Devlin. Îi trebui mai mult să ajungă din centrul Bostonului la Brookline decît îi trebuise ca să parcurgă tot drumul de la Marblehead în oraș. Se făcuse aproape ora unu a amiezii cînd intră pe strada lui Kelly Everson și trecu pe lîngă casa ei. Nu se observa nici o activitate, dar apăruse o schimbare importantă. Ferestrele de la etajul întîi erau acoperite de draperii. Cu o zi înainte, draperiile fuseseră trase la perete. Își amintea cum făcuse mîna căuș în dreptul geamului ca să arunce o privire în sufragerie. Devlin zîmbi. După părerea lui, nu era nevoie să fii genial ca să înțelegi că aici se petrecea ceva.

După ce mai făcu o întoarcere în mijlocul străzii alăturate, Devlin trecu pe lîngă casă a doua oară, încercînd

să se hotărască ce să facă. Mai întoarse maşina o dată, apoi trase la marginea străzii şi parcă. Se afla la două clădiri de casa familiei Everson, de partea cealaltă a străzii. Pentru moment, nu se putea decide ce era mai bine să facă. Ştia din experienţă că, în anumite cazuri, cel mai bun lucru era să nu facă nimic.

12

Vineri
19 mai 1989
11.25 a.m.

– Păstrează restul, îi spuse Jeffrey taximetristului în timp ce cobora din maşină în faţa morgii oraşului. Şoferul îi răspunse ceva ce nu reuşi să audă. Se aplecă mai mult spre el: Îmi pare rău, dar n-am auzit ce-ai spus, zise Jeffrey.

– Am spus: ce naiba bacşiş mai e şi ăsta – cincizeci de cenţi? Ca să fie mai clar, taximetristul azvîrli restul pe fereastră, după care porni cu un scîrţîit de roţi.

Jeffrey se uită la cele două monede de pe trotuar. Clătină din cap. Taximetriştii din Boston constituiau o specie aparte. Se aplecă şi adună monedele de pe jos. Apoi, îşi ridică ochii şi privi faţada morgii oraşului Boston.

Era o clădire veche, înnegrită de timp, care se afla acolo de pe vremea cînd cărbunele era mijlocul cel mai răspîndit de încălzire a oraşului. Edificiul era înfrumuseţat cu motive egiptene stilizate, dar efectul era departe de a fi regal. Construcţia arăta, mai degrabă, împrumutată de pe platoul unui film de groază, turnat la Hollywood, decît ca un sediu de cercetare medicală.

Jeffrey intră pe uşa din faţă şi urcă un şir de trepte, ghidîndu-se după săgeţile care-l trimiteau spre biroul medicului legist.

– Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă o femeie cu aer de matroană în clipa cînd Jeffrey se apropie de ghişeul ei. În

spatele ei, se vedeau cinci pupitre demodate de metal, dispuse la întîmplare. Fiecare dintre ele era încărcat cu un maldăr de scrisori, formulare, plicuri şi manuale. Jeffrey se simţi de parcă s-ar fi întors cu douăzeci de ani în trecut. Telefoanele, toate de un negru mohorît, aveau discuri circulare.

– Sînt medic la Spitalul St. Joseph, zise el. Mă interesează un caz care cred că a fost programat pentru autopsie azi. Numele este Karen Hodges.

În loc să-i răspundă lui Jeffrey, femeia luă un tabel şi începu să urmărească numele cu degetul. Cînd ajunse la jumătatea listei, spuse:

– Este unul dintre cazurile doctorului Warren Seibert. Nu ştiu sigur unde e acum. Probabil în sala de autopsie.

– Unde-i asta? o întrebă Jeffrey.

Deşi practicase medicina la Boston aproape douăzeci de ani, Jeffrey nu fusese niciodată la morga oraşului.

– Puteţi lua liftul, dar nu vă sfătuiesc. Faceţi colţul şi luaţi-o pe scări. Cînd ajungeţi sus, mergeţi la dreapta, pe urmă la stînga. Nu se poate să nu nimeriţi.

Jeffrey făcu ceea ce i se spusese. Auzise de multe ori expresia: „Nu se poate să nu nimeriţi". De data asta se potrivea. Înainte de a se apropia de sala de autopsie, îi simţi mirosul.

Uşa era crăpată. Jeffrey se uită şovăitor din prag, neîndrăznind să meargă mai departe. Era o încăpere lungă cam de vreo doisprezece metri şi lată de vreo şase metri. Un şir de ferestre cu geamul mat acoperea unul dintre pereţi. Un aer fetid se răspîndea în jurul unui ventilator rotativ, de modă veche, instalat pe un dulap de metal cu sertare.

În încăpere se vedeau trei mese de autopsie din oţel inxodabil şi toate trei erau ocupate de cadavre dezbrăcate. Două erau cadavre de bărbaţi. Al treilea era o femeie. Femeia era o blondă tînără cu pielea ca fildeşul, dar cu o nuanţă uşor gălbuie.

La fiecare masă lucra o echipă de două persoane. Se auzea un zgomot de cuţit care tăia şi spinteca în bucăţi, de ferăstrău care zumzăia şi de conversaţii în şoaptă. Lui Jeffrey

i se păru că toţi erau bărbaţi, dar nu era sigur. Erau toţi îmbrăcaţi în echipament medical de protecţie pe deasupra căruia purtau şorţuri de muşama. La ochi aveau ochelari protectori de plexiglas. Feţele le erau acoperite de măşti chirurgicale. Pe mîini îşi trăseseră mănuşi grele din cauciuc. Într-un colţ, se afla o chiuvetă mare de steatit în care apa curgea tot timpul. Pe marginea chiuvetei, stătea agăţat un aparat de radio care transmitea muzică soft rock distonantă. Jeffrey se întreba ce-ar fi zis Billy Ocean dacă ar fi asistat la această scenă.

Jeffrey rămase la uşă aproape un sfert de oră pînă să fie observat de unul dintre bărbaţii din încăpere. Acesta trecu pe lîngă el în drum spre chiuvetă, ţinînd în mînă ceva ce părea a fi un ficat de om, ca să-l spele sub jetul de apă. Văzîndu-l pe Jeffrey, se opri locului.

– Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă el, bănuitor.

– Îl caut pe doctorul Seibert, spuse Jeffrey, luptîndu-se cu o vagă senzaţie de greaţă.

Patologia nu-i plăcuse niciodată. Autopsiile fuseseră întotdeauna o tortură pe vremea cînd era student în medicină.

– Hei, Seibert, te caută cineva, strigă omul peste umăr.

Unul dintre bărbaţii aplecaţi peste cadavrul femeii ridică privirea, apoi o îndreptă spre Jeffrey. Ţinea un scalpel într-o mînă. Cealaltă mînă îi era adînc înfiptă în toracele femeii.

– Ce doriţi? întrebă el. Tonul lui era cu mult mai prietenos decît al celuilalt bărbat.

Jeffrey înghiţi în sec. Era puţin ameţit.

– Sînt medic la St. Joseph, zise el. La secţia anestezie. Mă interesează să aflu ce aţi găsit la o pacientă pe nume Karen Hodges.

Doctorul Seibert părăsi masa, după ce-i făcu un semn asistentului său, şi se apropie de Jeffrey. Era cu vreo trei, patru centimetri mai înalt decît Jeffrey, avînd probabil o înălţime de peste un metru optzeci.

– Te-ai ocupat de cazul ăsta? întrebă el.

Continua să ţină scalpelul în mînă. Cealaltă mînă era plină de sînge. Jeffrey nu putea suporta să se uite mai jos de umerii bărbatului. Şorţul îi era stropit peste tot. Jeffrey îşi

concentră privirea asupra ochilor lui Seibert. Erau de un albastru luminos şi captivanţi.

– Nu, recunoscu Jeffrey. Dar am auzit că problema a intervenit în timpul anesteziei epidurale. Mă interesează cazul, fiindcă au existat cel puţin patru cazuri asemănătoare în ultimii patru ani, despre care am auzit eu. Medicamentul folosit pentru anestezierea lui Karen Hodges a fost Marcaina?

– Nu ştiu încă, răspunse Seibert, dar fişa ei se află la mine în birou. Traversaţi holul şi o luaţi la stînga, dincolo de bibliotecă. Sînteţi invitatul meu. Eu sînt gata cu treaba asta în cincisprezece-douăzeci de minute.

– Cazul la care lucraţi acum e cumva Gail Shaffer? îl întrebă Jeffrey.

– Exact! răspunse Seibert. E prima oară în cariera mea cînd am avut două femei tinere şi atrăgătoare una după alta. A fost ziua mea norocoasă.

Jeffrey se făcu că nu aude. Nu-i plăcuse niciodată umorul de morgă.

– Aveţi vreun indiciu care, din punct de vedere patologic, să explice cauza decesului?

– Haideţi cu mine, zise Seibert, făcînd un gest cu mîna plină de sînge.

Porni îndărăt spre masă. Jeffrey îl urmă cu un pas şovăitor. Nu ţinea să se apropie prea mult.

– Ia uitaţi-vă la asta, zise Seibert după ce-l prezentă asistentului său, Harold. Făcu un semn cu mînerul scalpelului la rana de la baza frunţii lui Gail. A fost o lovitură cumplită. I-a fracturat ţeasta în dreptul sinusului frontal.

Jeffrey încuviinţă din cap. Începu să respire pe gură. Nu putea suporta mirosul. Harold era ocupat cu îndepărtarea organelor interne.

– E posibil s-o fi ucis lovitura? întrebă Jeffrey.

– Posibil, îi răspunse Seibert, dar testele au fost negative. O să vedem cînd îi scoatem creierul. Se pare că a avut şi nişte probleme cardiace, deşi nu suferise de inimă mai înainte. Deci, trebuie să-i examinăm inima cît mai atent.

– Veţi căuta urme de droguri?

– Bineînţeles! îi răspunse Seibert. Vom face un test toxicologic complet de sînge, bilă, urină şi chiar şi din ce am aspirat din stomacul ei.

– Stai să te ajut, zise Seibert asistenului său, cînd văzu că Harold reuşise să elibereze organele abdominale. Seibert apucă un fel de tigaie lungă şi plată şi i-o ţinu în faţă, în timp ce Harold ridica masa de organe lipicioase şi o muta în conteiner.

Jeffrey întoarse capul pentru o clipă. Cînd se uită iar, cadavrul fusese golit de măruntaie. Harold pornise spre chiuvetă cu organele. Seibert băgase mîna în cavitatea abdominală şi o mişca de colo-colo, distrat.

– Trebuie să fii tot timpul pregătit pentru ceva neaşteptat. Nu ştii niciodată peste ce dai.

– Ce-aţi zice dacă v-aş sugera că ambele femei au fost otrăvite? zise Jeffrey pe neaşteptate. Aţi face ceva deosebit? Le-aţi supune altor teste?

Seibert se opri brusc. În acel moment, pătrunsese adînc în bazinul lui Gail cu mîna dreaptă înmănuşată. Ridică încet capul să-l privească din nou pe Jeffrey, ca şi cum ar fi încercat să-l cîntărească din nou.

– Ştii ceva ce-ar trebui să ştiu şi eu? îl întrebă el pe un ton mai serios.

– Să zicem că ridic o simplă ipoteză, zise Jeffrey evaziv. Ambele femei au avut atacuri cerebrale şi probleme cardiace, deşi fuseseră înainte sănătoase sau aşa se pare.

Retrăgîndu-şi mîna, Seibert se ridică şi-l privi pe Jeffrey peste trupul golit de organe al lui Gail Shaffer. Stătu o clipă pe gînduri, apoi coborî privirea asupra cadavrului femeii.

– Nu, n-aş face nimic deosebit, răspunse el. De fapt, nu există deosebire între autootrăvirea, numită eufemistic drog consumat ca distracţie şi otrăvirea de către altul – cel puţin, nu din punct de vedere patologic. Otrava se află sau nu se află în corpul persoanei decedate. Cred că, dacă aş şti că s-a folosit o anumită otravă, asta mi-ar influenţa felul în care aş examina anumite ţesuturi. Există anumite pete lăsate de anumite otrăvuri.

– Dar dacă a fost vorba de o toxină? întrebă Jeffrey.

Seibert scoase un fluierat.

– Ei, de data asta ai atacat o problemă serioasă. Te referi la ceva în genul fitotoxinei sau tetrodotoxinei. Ai auzit de tetrodotoxină, nu-i așa? Se găsește într-un pește din familia Tetraodontidae. N-ai să crezi, dar unele baruri care vînd sushi au fost autorizate să servească peștele ăsta. Doamne, eu n-aș pune gura pe el pentru nimic în lume!

Jeffrey își dădu seama că atinsese unul dintre subiectele preferate ale lui Seibert. Entuziasmul acestuia față de toxine era evident.

– Toxinele sînt fenomenale, continuă Seibert. Doamne, dac-aș avea de gînd să fac cuiva de petrecanie, sînt convins că aș folosi o toxină. De multe ori, nimeni nu se gîndește să le caute urmele. Cauza morții pare naturală. Ei, îți amintești de diplomatul ăla turc care a fost trimis pe lumea cealaltă la Paris? Acolo a fost sigur vorba despre o toxină. Era ascunsă la capătul unei umbrele și cineva s-a apropiat de individ și i l-a înfipt ușor în fesă. Grozav! În clipa următoare, individul se zvîrcolea pe pavaj. În cîteva minute, și-a dat duhul. Și crezi că și-a dat cineva seama ce era? Nu, nicidecum! Toxinele sînt date dracului! Mor să le identific, zise Seibert, rîzînd singur de gluma lui.

– Dar le puteți detecta? îl întrebă Jeffrey.

Seibert clătină din cap cu îndoială.

– De asta le-aș folosi, dacă aș vrea să fac de petrecanie cuiva. Sînt al naibii de greu de descoperit. Cît privește detectarea lor, aș spune că asta se poate și nu se poate. Marea problemă e că o doză infimă din unele dintre aceste toxine are efecte extraordinare. Au nevoie doar de cîteva molecule ca să-și facă treaba lor împuțită. Mă refer la nano-nanomoli. Asta înseamnă că vechiul nostru ajutor din totdeauna, cromatograful în gaz combinat cu spectropometrul de masă, nu reușește întotdeauna să distingă toxina dintre toți ceilalți compuși organici care formează întregul eșantion. Dar, dacă știi ce cauți, să zicem tetrodotoxina, pentru că decedatul a căzut lat la un festin cu sushi, atunci există unii anticorpi

asociaţi fie cu floresceinul, fie cu un marker radioactiv care pot să depisteze substanţa. Dar, crede-mă, nu-i uşor.

– Deci, uneori nu poţi găsi toxina, dacă nu ştii clar care este aceasta, zise Jeffrey, subit descurajat.

– De asta pot exista crime perfecte.

Harold se întoarse de la chiuvetă cu tava plină de organe. Jeffrey folosi acest prilej ca să admire tavanul laboratorului.

– Harold, vrei să extragi creierul? îl întrebă Seibert pe asistentul lui.

Bărbatul aprobă din cap, puse tava jos la capătul mesei, apoi se întoarse la cadavru.

– Îmi pare rău că vă deranjez, zise Jeffrey.

– Nici o problemă, răspunse Seibert. Genul ăsta de deranj nu mă supără. Porcăria asta de autopsie devine cam plicticoasă după o vreme. Distracţia în treaba asta e analiza. Niciodată nu mi-a plăcut să eviscerez peştele cînd m-am dus la pescuit şi nu-i prea mare diferenţă între asta şi executarea unei autopsii. În afară de asta, mi-ai trezit curiozitatea. Dar de ce atîtea întrebări despre toxine? Un om ocupat ca dumneata nu vine pînă aici ca să dezlege şarade.

– V-am spus că au existat cel puţin alte patru decese în timpul anesteziei epidurale. Asta-i foarte neobişnuit. Şi, la cel puţin două dintre ele, simptomele iniţiale au fost doar puţin diferite de obişnuita reacţie la anestezicele locale.

– Cum aşa? întrebă Seibert.

Unul dintre ceilalţi patologi înălţă capul şi strigă peste umăr:

– Hei, Seibert, o să faci din cazul ăsta opera vieţii tale, numai pentru că are un trup frumos?

– Du-te naibii, Nelson, îi răspunse Seibert, ridicînd vocea. Apoi, adresîndu-i-se lui Jeffrey, spuse: E gelos fiindcă mi-au revenit amîndouă mie. Dar treaba se echilibrează. Data viitoare o să am, probabil, parte de o alcoolică de şaizeci de ani care a plutit trei săptămîni în portul Boston. Merită să vezi aşa ceva. Uuh! Cu damful pe care-l răspîndeşte ai putea să-ţi conduci maşina o săptămînă.

Jeffrey încercă să zîmbească, dar îi veni cam greu. Imaginile pe care le trezeau oamenii ăştia erau aproape la fel de groaznice ca şi cele de la actualităţi.

Ca răspuns la înţepăturile celorlalţi patologi, Seibert luă un fir gros de sutură trecut printr-un ac mare, ascuţit, şi începu să coasă rana de la autopsie în formă de Y.

– Ei, unde rămăsesem? întrebă el. A, da. În ce fel se deosebeau simptomele?

– Imediat după administrarea Marcainei, pacienţi au avut o reacţie parasimpatică bruscă şi ciudată, acuzînd dureri abdominale şi prezentînd salivaţie, transpiraţie şi chiar pupile miotice. Asta a durat doar cîteva secunde, după care a intervenit un atac major.

Harold tăiase capul lui Gail de jur-împrejur cu un scalpel. Apoi, cu un zgomot îngrozitor de sfîşiere, trase scalpul în jos peste faţa femeii. Ţeasta era acum expusă. Jeffrey încercă să se întoarcă într-o parte, ca să nu vadă nimic.

– Asemenea simptome nu apar ca reacţie toxică la anestezicele locale? întrebă Seibert.

Ridica acul în sus deasupra capului, ca un cîrpaci, după fiecare împunsătură, ca să desfăşoare firul.

– Da şi nu, răspunse Jeffrey. Atacurile, sigur. De asemenea, pupilele miotice au fost descrise în literatura de specialitate, deşi să fiu al naibii, dacă le pot explica fiziologic, iar de văzut n-am văzut aşa ceva niciodată. Cît despre salivaţia, transpiraţia şi lăcrimarea trecătoare, nici măcar n-am citit despre ele.

– Cred că înţeleg, zise Seibert. Brusc, se auzi un hîrşîit şi trupul lui Gail începu să vibreze. Harold tăia calota craniană cu un ferăstrău electric. În curînd, va scoate creierul. Seibert ridică glasul ca să se facă auzit: După cum îmi amintesc eu, anestezicele locale blochează transmisia la sinapse. Orice stimulare iniţială poate fi obţinută, fiindcă fibrele inhibitorii pot fi blocate la început. Îmi amintesc bine?

– Mă impresionaţi, zise Jeffrey. Continuaţi.

– Şi blocajul survine din împiedicarea ionilor de sodiu de a străbate membranele, aşa e?

– Cred că aţi luat zece plus la neurofiziologie în facultatea de medicină.

– Ei, genul ăsta de probleme mă interesează, spuse Seibert. Am revăzut informaţiile astea pentru un caz de miastenia gravis. Se vorbeşte despre asta şi într-o lucrare despre tetraodotoxină pe care tocmai am citit-o. Ştii că toxina asta imită anestezicele locale? De fapt, unii au emis ipoteza că asta ar putea fi un anestezic local natural.

Jeffrey îşi amintea vag că şi el citise ceva asemănător, acum că Seibert pomenise de asta.

Hîrîitul ferăstrăului electric se opri brusc. Jeffrey nu ţinea să vadă ce mai urma, aşa că se întoarse cu spatele.

– În orice caz, continuă Seibert, îmi amintesc că, la anestezia epidurală, modificările la care te aştepţi ar putea fi în sistemul simpatic, nu în cel parasimpatic, din cauza riscului de a injecta soluţia incorect acolo unde se aplică anestezia rahidiană. Aşa-i?

– E cum nu se poate mai exact, răspunse Jeffrey.

– Dar nu-i aşa că problema principală este că poţi injecta din greşeală agentul anestezic direct în circuitul sangvin?

– Întocmai, răspunse Jeffrey. Şi aici intervin atacurile şi toxicitatea cardiacă. Dar nimic nu explică o stimulare parasimpatică bruscă şi intensă. Ajungi să crezi că, aici, mai e vorba şi despre alt drog. Ceva care produce nu numai atacuri şi toxicitate cardiacă, dar şi, pentru un interval scurt, stimulare parasimpatică.

– Extraordinar! exclamă Seibert. Ăsta-i genul de caz care mă interesează. Ăsta-i genul de descoperire pe care-o poate face un patolog.

– Presupun că da, răspunse Jeffrey. Ca să spun drept, eu mă gîndeam la un anestezist.

– N-o să se ia la întrecere, spuse Seibert, în timp ce agita în aer o pereche de cleşti cu dinţi. Un patolog este mult mai calificat pentru găsirea celei mai bune soluţii de ucis oamenii.

Jeffrey deschise gura să-l contrazică, apoi se opri, gîndindu-se că era ridicol să stabileşti care specialitate producea cel mai sofisticat ucigaş.

– Mai există ceva în legătură cu cele două cazuri la care mă refer eu. La autopsie, ambele au prezentat distrugerea celulelor nervoase şi a axonilor nervoşi. La unul dintre cazuri s-au făcut şi nişte micrografii electronice, care au arătat o degradare marcată ultrastructurală a nervilor şi a muşchilor.

– Vorbiţi serios? îl întrebă Seibert, în timp ce continua să coasă. Jeffrey îşi dădea seama că patologul era fascinat: Deci n-avem altceva de făcut decît să găsim o toxină care produce atacuri şi toxicitate cardiacă, distrugînd celulele nervoase şi musculare, ducînd şi la o marcată stimulare parasimpatică! Cel puţin, iniţial. Ştii ceva? Ai dreptate! Asta-i ca o întrebare la un test de neurofiziologie de anul întîi. Trebuie să stau să mă gîndesc la ea o vreme.

– Ştiţi cumva dacă pacienta Karen Hodges a avut acelaşi gen de simptome iniţiale? îl întrebă Jeffrey.

Seibert ridică din umeri.

– Nu ştiu încă. Obişnuitul meu modus operandi este să studiez fişa în detaliu după ce am făcut autopsia. Îmi place să mă păstrez receptiv. În felul ăsta, sînt mai puţin înclinat să omit ceva.

– Vă deranjează dacă mă duc să mă uit la fişă? îl întrebă Jeffrey.

– Nu, nici vorbă că nu! După cum am spus, sînteţi invitatul meu. Nici eu nu mai rămîn mult aici.

Încîntat să scape de mirosul sufocant din sălii de autopsie, Jeffrey porni spre micul birou al lui Seibert. Încăperea era cea mai primitoare pe care o văzuse la morgă, avînd multe elemente personale. Pe masa de lucru, acoperită cu piele de culoare asortată, se vedeau un coş de hîrtii, un set de stilou şi creion şi o fotografie înrămată. Fotografia îl arăta pe Seibert, alături de o femeie atrăgătoare cu o coafură nostimă şi doi copii zîmbitori. Familia, îmbrăcată în echipament de schi, fusese prinsă în obiectiv pe fundalul unui munte alb, înzăpezit.

Cele două fişe se aflau în mijlocul mesei de lucru. Cea de deasupra era a lui Gail Shaffer. Jeffrey o puse deoparte. Cea de dedesubt era a lui Karen Hodges. O luă în mînă şi se aşeză într-un scaun acoperit cu vinilin. Ceea ce-l interesa cel mai mult era raportul de anestezie.

Numele anestezistului era William Doherty. Jeffrey şi-l amintea vag de la unele întruniri medicale. Aruncîndu-şi ochii pe pagină, văzu că anestezia fusese, într-adevăr, făcută cu Marcaină 5%. Judecînd după doză, îşi dădu seama că Doherty folosise o fiolă de 30 cc. Apoi Jeffrey răsfoi un rezumat concis al desfăşurării operaţiei. Asta-i trezi imediat amintirea dezastrului legat de Patty Owen. Se cutremură cînd văzu că pacienta Karen Hodges suferise la început aceleaşi simptome parasimpatice derutante, înainte de instalarea atacului.

Jeffrey fu copleşit de simpatie faţă de Doherty. Ştia prea bine prin ce trecea omul acela. Împins de un impuls, ridică receptorul telefonului lui Seibert şi făcu un număr de la spitalul St. Joseph. Ceru secţia de anestezie, apoi aşteptă să vină doctorul Doherty.

Cînd Doherty răspunse la apel, Jeffrey îi spuse cît de rău îi părea de experienţa prin care acesta trecuse în ajun, adăugînd că îşi dădea seama ce chinuri îndura; avusese şi el parte de ceva asemănător.

– Cine-i la telefon? îl întrebă doctorul Doherty, înainte de a-i da prilejul să mai spună ceva.

– Jeffrey Rhodes, răspunse Jeffrey, folosindu-şi numele adevărat pentru prima oară.

– Doctorul Jeffrey Rhodes de la Memorial? îl întrebă Doherty.

– Da, răspunse Jeffrey. Aş vrea să vă pun o întrebare despre acest caz. Cînd aţi administrat doza de test...

– Regret, îl întrerupse doctorul Doherty, dar avocatul meu mi-a cerut explicit să nu discut cu nimeni despre acest caz.

– Înţeleg, răspunse Jeffrey. S-a intentat deja acţiune legată de malpraxis?

– Nu, nu încă, răspunse doctorul Doherty. Dar, din păcate, ne aşteptăm cu toţii la asta. Credeţi-mă, nu pot discuta mai mult. Dar apreciez că m-aţi sunat. Mulţumesc.

Jeffrey închise telefonul, nemulţumit că nu putea profita de o nouă experienţă – aceea a doctorului Doherty. Dar nu înţelegea motivele doctorului de a fi atît de reticent. Primise şi el aceeaşi interdicţie din partea avocatului său în cazul Patty Owen.

– Am deja cîteva idei, zise Seibert, năvălind în biroul său, îmbrăcat într-un nou echipament medical.

Fără halatul chirurgical, fără mască şi bonetă, Jeffrey îl văzu, pentru prima oară, aşa cum era. Seibert avea o constituţie atletică. Părul lui era de un blond-închis care se potrivea cu ochii lui albaştri. Avea o faţă frumoasă, colţuroasă. Jeffrey îi dădea treizeci şi ceva de ani.

Seibert se apropie de masa lui de lucru şi se aşeză. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi ridică picioarele, sprijinindu-le de colţul mesei.

– Ce-am discutat noi este un fel de blocaj histotoxic depolarizant. Asta ar da o zvîcnire iniţială, de parcă ai fi injectat un bol de acetilcolină în toate sinapsele ganglionare şi plăcile terminaţiilor motoare. Atenţie: simptomele parasimpatice apar după dezlănţuirea dezastrului produs de distrugerea celulelor nervoase şi musculare. Şi mai este o problemă: se produc şi convulsii musculare.

– Dar au fost şi fasciculaţii musculare! zise Jeffrey cu şi mai mult interes. Se părea că Seibert descoperise, într-adevăr, ceva.

– Asta nu mă miră, zise el. Apoi îşi ridică picioarele de pe masă şi se apleacă înainte, cu privirea aţintită asupra lui Jeffrey. Ce-ai de spus despre ultimul pacient? Au existat şi la Karen Hodges simptomele despre care vorbim?

– Da, exact aceleaşi, răspunse Jeffrey.

– Şi eşti sigur că nu puteau fi produse de anestezicele locale?

Jeffrey clătină din cap.

– Ei, bine, ar fi interesant să vedem rezultatele toxicologice.

– Mi-am aruncat ochii pe două dintre celelalte patru decese survenite după anestezia epidurală. Toxicologia a fost negativă la ambele.

– Care au fost numele celor patru pacienţi? întrebă Seibert, luînd în mînă un pix şi hîrtie de notat.

– Patty Owen, Henry Noble, Clark DeVries şi Lucy Havalin, răspunse Jeffrey. Am revăzut autopsiile lui Owen şi Noble.

– Nu ştiu nimic despre nici unul dintre cazurile astea. Trebuie să mă uit să văd ce avem în dosare.

– Există vreo şansă ca să se fi păstrat vreun fluid corporal al vreunuia dintre ei? întrebă Jeffrey.

– Păstrăm la congelator mostrele anumitor cazuri timp de aproximativ un an. Care a fost cazul cel mai recent?

– Patty Owen, răspunse Jeffrey. Dacă aveţi ser, puteţi să faceţi nişte teste pentru depistarea toxinelor?

– Vorbeşti de parc-ar fi un fleac, zise Seibert. După cum ţi-am spus, e destul de greu să descoperi o toxină, dacă nu ai norocul să dispui de o anume antitoxină sub formă omologată. Nu se poate să încerci o mulţime de antitoxine la întîmplare şi, pe urmă, să speri să iasă bine.

– Există vreun fel de a reduce sfera posibilităţilor?

– Posibil, îi răspunse Seibert. Poate că ar merita să ataci problema din alt unghi. Dacă a existat o toxină, cum de au contactat-o aceşti pacienţi?

– Asta-i cu totul altă problemă, recunoscu Jeffrey. Nu-i venea să pomenească încă de teoria lui cu Doctorul X.

– Hai să lăsăm la o parte chestiunea asta pentru moment. Cînd ai intrat aici, adineauri, am crezut că ai ceva precis în minte.

– Chiar aveam, răspunse Seibert. Mă gîndeam la întreagă clasă de toxine care îi înnebunesc pe unii toxicologi. Provin din glandele pielii unor broaşte din Columbia, America de Sud.

– Răspund caracteristicilor toxinei misterioase despre care am discutat?

– Trebuie să mă mai informez ca să fiu sigur, recunoscu Seibert. Dar, după cîte îmi amintesc, cred că da. Au fost descoperite cam în acelaşi fel cum a fost şi curara. Indienii obişnuiau să macine aceste broaşte şi să folosească extrasul pentru săgeţile lor otrăvite. Ei, s-ar putea ca despre asta să fie vorba aici: unul dintre indienii ăia columbieni pornit la război, zise Seibert, rîzînd.

– Mi-ai putea da unele referinţe? întrebă Jeffrey. Aş vrea să mă informez şi eu.

– Sigur că da, îi răspunse Seibert. Se îndreptă spre clasorul lui, apoi se opri din drum şi se întoarse spre oaspetele său. Discuţia asta m-a făcut să mă gîndesc la o licoare perfectă pentru crimă. Eu, dac-ar fi să aleg ceva de pus într-un anestezic local, aş folosi acea otravă din sushi, tetrodotoxina. Avînd, aparent, acelaşi efect ca anestezicele locale, nimeni n-ar bănui niciodată nimic. Pe dumneata te-au îngrijorat simptomele parasimpatice trecătoare. Cu tetrodotoxina, aşa ceva ar fi imposibil.

– Dar uiţi ceva, zise Jeffrey. Cred că tetrodotoxina este reversibilă. Paralizează capacitatea respiraţiei, dar, în timpul anesteziei, asta nu contează. Respiri tu pentru pacient.

Seibert pocni din degete, nemulţumit.

– Ai dreptate. Am uitat de asta. Distruge celulele şi le blochează funcţionarea. Seibert mai făcu cîţiva paşi spre clasor şi trase afară sertarul de sus. Unde naiba am păstrat treaba aia? bombăni el. Scotoci printre dosare cîteva minute, evident enervat. Ah, uite-o! exclamă el, scoţînd triumfător un pliant din sertar. Am clasat-o la „broaşte". Ce idiot!

Pliantul conţinea cîteva articole reproduse dintr-un număr de reviste, printre care publicaţii obişnuite ca *Science*. Altele erau mai ezoterice, precum *Progrese în citofarmacologie*. Timp de cîteva minute, cei doi bărbaţi păstrară tăcerea, în timp ce răsfoiau articolele.

– Cum de-ai făcut rost de toate astea? îl întrebă Jeffrey.

– În profesia mea, tot ce cauzează moartea este interesant, mai cu seamă ceva care o face atît de eficient ca aceste toxine. Şi cum poţi rezista numelor? Iată unul: histrionicotoxină. Seibert puse un articol în faţa lui Jeffrey. Acesta îl luă şi începu să-l citească. Uite ceva grozav, zise Seibert, alegînd un articol şi bătîndu-l cu mîna liberă. Asta-i una dintre cele mai toxice substanţe cunoscute omului: batracotoxina.

– Ia să văd şi eu, zise Jeffrey.

Îşi amintea numele dintre multe altele întîlnite în capitolul privind toxinele din cartea de toxicologie a lui Chris. Jeffrey luă articolul şi citi rezumatul. Părea promiţător. După părerea lui Seibert, acţiona ca agent depolarizant asupra joncţiunilor nervoase. Se spunea că produce şi degradări ultrastructurale extinse ale celulelor nervoase şi musculare.

Ridicînd privirea de pe pagină, Jeffrey îi întinse articolul lui Seibert.

– Ce-ar fi să cauţi toxina asta în serul unora dintre aceste cazuri?

– Ar fi, cu siguranţă, o treabă complicată, zise el. Este extraordinar de puternică. E un alcaloid steroidal, ceea ce înseamnă că se poate ascunde uşor în lipidele şi steroizii celulei. Poate că un extras de ţesut musculos ar fi preferabil unei mostre de ser, de vreme ce toxina este activă în plăcile de la capetele nervilor motori. Poate că singurul mod de a depista ceva în genul batracotoxinei este de a o găsi concentrată într-o mostră.

– Cum ai face să reuşeşti asta?

– Ca steroid, ar fi metabolizat prin gluconarea în ficat şi ar fi eliminat de bilă, explică Seibert. Deci, o probă de bilă ar fi bună, numai că există o mică problemă.

– Care-ar fi asta? întrebă Jeffrey.

– Substanţa asta ucide atît de repede, încît ficatul nu mai are nici o şansă s-o proceseze.

– Unul dintre pacienţi nu a murit atît de repede cum au murit ceilalţi, zise Jeffrey, cu gîndul la Henry Noble. Se pare

că i s-a administrat o doză mai mică și a mai trăit o săptămînă. Crezi că asta ne-ar fi de ajutor?

– Dacă ar fi să fac o presupunere, aș spune că da, zise Seibert. Bila lui a avut, cu siguranță, o concentrație mai mare decît orice altă parte a corpului său.

– El a murit acum aproape doi ani. Presupun că nu mai există nici o șansă ca fluidul lui corporal să mai fie accesibil.

Seibert clătină din cap.

– Nici una. Avem un spațiu limitat în congelatorul nostru.

– Ne-ar servi la ceva s-o obținem prin exhumarea cadavrului? întrebă Jeffrey.

– Probabil că da, răspunse Seibert. Asta depinde de gradul de descompunere. Dacă corpul era în stare bună, dacă a fost înmormîntat într-un loc umbrit și a fost bine îmbălsămat, s-ar putea să reușim. Dar exhumarea unui cadavru nu e cel mai simplu lucru. Trebuie să obții o autorizație, și asta nu-i întotdeauna lucru ușor. Trebuie să faci rost de un ordin al tribunalului sau de încuviințarea rudei celei mai apropiate. După cum îți poți închipui, nici tribunalul și nici rudele nu sînt atît de binevoitoare.

Jeffrey își privi ceasul. Era deja trecut de ora două. Ridică articolul pe care îl avea în mînă.

– S-ar putea să-l împrumut? întrebă el.

– Da, dacă mi-l dai înapoi, îi răspunse Seibert. Ți-aș putea da și un telefon să-ți spun rezultatele toxicologice obținute de la Karen Hodges și de la mostra de ser a lui Patty Owen. Numai că nu-ți știu numele.

– Scuză-mă, îi răspunse Jeffrey. Mă numesc Peter Webber. Dar e întotdeauna greu să mă găsești la spital. Ar fi mai simplu să te sun eu. Cînd crezi că e mai bine să încerc?

– Poate chiar mîine. Cînd sîntem așa de aglomerați, lucrăm și la sfîrșit de săptămînă. Să văd dacă pot accelera lucrurile, dacă ești atît de intersat.

După ce părăsi morga, Jeffrey trebui să se ducă pînă la Spitalul Boston City ca să ia un taxi. Se urcă în el și-i spuse șoferului să-l ducă la Spitalul St. Joseph. Ideea lui era să-și cronometreze astfel timpul, încît să poată să se întoarcă acasă

împreună cu Kelly. Ca soră-şefă, ea beneficia de un loc în parcarea spitalului.

În taxi, Jeffrey reuşi să-şi arunce ochii peste articolul despre batracotoxină. Era greu de citit, fiindcă era foarte tehnic. Totuşi, izbuti să afle că, într-adevăr, toxina provoca o deteriorare ireversibilă a celulelor nervoase şi musculare şi, deşi nu se specifica, de exemplu, că producea salivaţie, lăcrimare şi pupile miotice, era deosebit de sugestiv. Se preciza că toxina stimula sistemul parasimpatic şi producea convulsii musculare.

La St. Joe, Jeffrey o găsi pe Kelly la locul ei obişnuit, camera de gardă a surorilor de la terapie intensivă. Era teribil de ocupată. La secţia de terapie intensivă se făcuse de curînd o nouă internare şi se şi schimba tura.

– Nu-ţi pot acorda decît o secundă zise ea. Uite: am uitat să-ţi dau asta. Îi întinse lui Jeffrey un plic cu antetul Spitalului St. Joseph.

– Ce-i asta? întrebă Jeffrey, în timp ce Kelly se întorcea la munca ei.

– Listele de la Spitalul Valley. Hart mi-a fost din nou de ajutor. Mi le-a trimis prin fax în după-amiaza asta. Totuşi, de data asta, a fost un pic mai curios.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus adevărul, răspunse Kelly. Că era ceva legat de cazul lui Chris care încă mă mai preocupă. Dar, Jeffrey, acum nu pot să mai vorbesc. Du-te în camera din spate. Termin serviciul în cîteva minute.

Jeffrey se duse în camera îngustă şi se aşeză. În mare contrast cu agitaţia de la terapie intensivă, aici singurul zgomot era acela al compresorului unui frigider mic şi al omniprezentei maşini de făcut cafea. Jeffrey deschise plicul şi scoase faxul.

Erau două foi separate. Una reprezenta o listă de doctori cărora li se eliberaseră plăcuţe de parcare în anul 1987 şi era organizată pe departamente. Cealaltă era un stat de plată pentru acelaşi an, cu numele tuturor angajaţilor spitalului.

Jeffrey scoase repede propria sa listă cu cei treizeci şi patru de doctori cu acces atît la Memorial cît şi la St. Joseph. Verificînd lista numelor, reuşi s-o reducă la şase. Unul dintre cele şase nume era Nancy Bennett, de la secţia de anestezie a spitalului Valley. Pentru moment, ea deveni suspectul principal pentru Jeffrey. Acum, va trebui să obţină liste similare de la Spitalul Commonwealth şi de la Suffolk General. De îndată ce le va avea pe acestea, era convins că lista lui va fi şi mai mică. De fapt, spera că va ajunge la un singur individ.

Uşa de la terapie intensivă se deschise şi Kelly intră. Arăta la fel de obosită ca şi Jeffrey. Se apropie şi se aşeză pe un scaun lîngă el.

– Ce zi! oftă ea. Cinci internări numai în tura noastră!

– Am veşti bune, zise Jeffrey, plin de însufleţire. După ce am cercetat lista angajaţilor de la Valley, am ajuns doar la şase doctori. Acum ar trebui să vedem cum facem rost de liste de la celelalte două spitale.

– Nu cred că pot fi de ajutor în privinţa asta, zise Kelly. Nu cunosc pe nimeni, nici la Commonwealth, nici la Suffolk.

– Ce-ai zice să te duci acolo şi să faci o vizită la biroul infirmeriei?

– Stai o clipă! exclamă Kelly. Amy a lucrat la Suffolk la terapie intensivă.

– Cine-i Amy? întrebă Jeffrey.

– Una dintre surorile medicale de aici, răspunse Kelly. Stai să văd dacă mai e aici.

Kelly sări de pe scaun şi dispăru iar la terapie intensivă.

Jeffrey îşi coborî din nou privirea pe lista celor şase doctori, apoi pe lista celor treizeci şi patru. Era, într-adevăr, un progres încurajator. Şase era un număr de oameni mult mai rezonabil de cercetat. Apoi dădu cu ochii de cele două nume la dreapta listei de personal auxiliar. Uitase de ceilalţi angajaţi. Parcurgînd lista salariaţilor de la Spitalul Valley, căută numele lui Maureen Gallop. După cum se aştepta, nu-l găsi. Apoi îl căută pe cel al lui Trent Harding. Spre marea lui uimire, numele tipului se afla pe lista salariaţilor Spitalului Valley. Lucrase, într-adevăr, ca infirmier în 1987!

Inima lui Jeffrey începu să bată mai tare. Numele striga la el de pe pagină. Trent Harding lucrase la Spitalul Valley, la Memorial *şi* la St. Joseph!

Linişteşte-te, îşi spuse Jeffrey, simţind cum devine din ce în ce mai agitat. Probabil că era o simplă coincidenţă. Dar era o coincidenţă al naibii de ciudată şi mult mai greu de explicat decît în cazul unui doctor.

Uşa de la terapie intensivă se deschise şi Kelly reapăru. Se prăbuşi pe scaun şi-şi trase părul de pe frunte.

– Am ratat-o, zise ea, dezamăgită. Dar o s-o întîlnesc mîine. O întreb atunci.

– Nu cred că va fi necesar, zise Jeffrey. Uite ce-am descoperit! Puse lista salariaţilor de la Valley în faţa ei şi-i arătă numele lui Trent Harding.

– Tipul ăsta a lucrat în toate cele trei spitale în perioadele critice, zise el. Ştiu că pare o întîmplare, dar e greu de crezut că prezenţa lui în toate cele trei spitale la timpul potrivit e o simplă coincidenţă.

– Şi acum lucrează aici, la St. Joseph?

– Aşa spune lista pe care mi-ai dat-o.

– Ştii unde anume în spital?

– Nu ştiu unde, dar cunosc departamentul, zise Jeffrey. E în acelaşi departament ca tine: infirmeria.

Kelly trase adînc aer în piept.

– Nu mai spune! zise ea.

– Aşa arată lista. Îl cunoşti?

Kelly clătină din cap.

– Nici măcar nu i-am auzit numele pînă acum, dar, de fapt, eu nu cunosc chiar pe toată lumea.

– Trebuie să aflăm unde lucrează, zise Jeffrey.

– Hai să ne ducem să vorbim cu Polly Arnsdorf, zise Kelly, ridicîndu-se repede în picioare.

Jeffrey o apucă de braţ.

– Stai puţin. Trebuie să fim prudenţi. N-aş vrea ca Polly Arnsdorf să-l sperie pe tipul ăsta. Nu uita că n-avem nici o dovadă, doar speculaţii. Dacă tipul ăsta, Harding, bănuieşte că îl urmărim, poate să fugă şi asta-i exact ceea ce nu ne

trebuie. Şi, în plus, nu poţi folosi numele meu adevărat. S-ar putea să-l recunoască.

– Dar, dacă Harding este ucigaşul, nu se poate să-l lăsăm să bîntuie prin spital.

– Intervalul dintre complicaţiile anestezice a fost de opt luni sau ceva mai mult, zise Jeffrey. Cîteva zile nu contează.

– Despre Gail ce-ai de spus?

– Încă nu ştim ce se ascunde în spatele morţii ei.

– Dar ai insinuat..., începu Kelly.

– Am spus că aveam bănuieli, o întrerupse Jeffrey. Linişteşte-te. Începi să te agiţi mai mult decît mine. Nu uita că tot ce ştim noi este că individul ăsta, Harding, a lucrat la toate cele trei spitale, atunci cînd au avut loc problemele de anestezie. Trebuie să aflăm mult mai multe ca să-l arătăm cu degetul. Şi, s-ar putea, să constatăm că ne-am înşelat. Nu spun că nu trebuie să stăm de vorbă cu Polly. Trebuie însă să lămurim problema. Asta-i tot!

– Foarte bine, răspunse Kelly. Cum să te prezint?

– Am folosit numele Webber, dar mă tem că am uitat numele mic. Hai să zicem că sînt doctorul Justin Webber. Iar în privinţa tipului ăstuia, Harding, hai să spunem că avem îndoieli legate de competenţa lui.

Se duseră amîndoi jos şi intrară în serviciul administrativ. Cînd ajunseră la uşa biroului lui Polly Arnsdorf, li se spuse că tocmai avea o convorbire telefonică interurbană. Se aşezară în anticameră, aşteptînd să fie primiţi. Judecînd după agitaţia care domnea în jur, se vedea clar că era foarte ocupată.

Cînd, în cele din urmă, le veni rîndul, Kelly îl prezentă pe Jeffrey drept doctorul Justin Webber, conform planului.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? Tonul ei era prietenos, dar expeditiv.

Kelly îi aruncă o privire rapidă lui Jeffrey, apoi începu:

– Vrem să luăm nişte informaţii despre unul dintre infirmierii de aici, zise ea. Numele lui este Trent Harding.

Polly dădu din cap şi aşteptă. Cînd văzu că tînăra nu mai spune nimic, întrebă:

– Şi ce-aţi vrea să ştiţi?

– Mai întîi, sîntem curioşi în ce loc anume din spital lucrează, zise Jeffrey.

– A lucrat, îl corectă Polly. Domnul Harding şi-a dat demisia ieri.

Jeffrey avu un moment de dezamăgire. Ah, nu, îşi zise el, nu se poate să-l pierd pe omul ăsta după ce-am ajuns atît de aproape de el! Dar exista şi un avantaj în asta: plecarea lui Harding exact după ultima complicaţie de anestezie era o nouă informaţie cu aspecte incriminatorii.

– Unde anume lucra el în spital? întrebă Jeffrey.

– La sala de operaţie, răspunse Polly.

Se uita cînd la Jeffrey, cînd la Kelly. Flerul ei îi spunea că aici se petrecea ceva, un lucru destul de serios.

– În ce tură lucra? întrebă Kelly.

– În prima lună a lucrat în tura de seară, zise Polly. Dar, apoi, a fost mutat în tura de zi. A lucrat în tura de zi pînă ieri.

– Demisia lui a fost o surpriză? întrebă Jeffrey.

– Nu chiar, răsunse Polly. Dacă n-ar fi existat o asemenea criză de infirmieri buni, l-aş fi concediat mai de mult. A avut mai multe probleme de disciplină în relaţia lui cu superiorii, nu numai aici, dar şi în alte instituţii unde a lucrat. Doamna Raleigh a avut mult de furcă cu el. Tot timpul o învăţa cum să conducă sala de operaţie. Dar, ca infirmier, era excelent. Extrem de inteligent, trebuie să adaug.

– Unde a mai lucrat domnul Harding? întrebă Jeffrey.

– A lucrat la majoritatea spitalelor din Boston. Cred că singurul spital mare la care i-a mai rămas să lucreze este Boston City.

– A lucrat şi la Commonwealth şi Suffolk General? întrebă Jeffrey.

Polly aprobă din cap.

– Dacă-mi amintesc eu bine, da.

Jeffrey nu reuşi să se stăpînească şi întrebă:

– S-ar putea să ne uităm la fişa lui?

– Asta nu se poate, îi răspunse Poly. Fişele noastre sînt secrete.

Jeffrey dădu din cap. Se aşteptase la asta.

– Dar o fotografie nu aveţi? Cred că asta putem să vedem.

Polly îşi sună secretarul prin intercom şi-i spuse că-i trebuia o fotografie a lui Trent Harding. Apoi adăugă:

– Pot să vă întreb care e cauza acestui interes pentru domnul Harding?

Jeffrey şi Kelly se repeziră să vorbească în acelaşi timp. Apoi Jeffrey îi făcu semn lui Kelly să vorbească ea.

– Există unele îndoieli în privinţa acreditărilor şi a pregătirii lui, zise ea.

– Eu n-aş pune asta la îndoială, zise Polly cînd secretarul ei intră cu fotografia. O luă şi i-o întinse lui Jeffrey. Kelly se aplecă să se uite şi ea.

Jeffrey îl văzuse în sălile de operaţie de la Memorial cu multe prilejuri. Recunoscu părul lui blond tuns îndrăzneţ de scurt şi construcţia lui solidă. După cît ţinea minte, nu schimbase nici o vorbă cu el, dar îşi amintea că tipul fusese întotdeauna politicos şi conştiincios. Sigur nu arăta a ucigaş. Arăta ca un american sadea, ca un jucător de fotbal la un colegiu din Texas.

Ridicînd privirea de pe fotografie, Jeffrey întrebă:

– Aveţi vreo idee despre planurile lui?

– Ah, da, răspunse Polly. Domnul Harding a fost foarte clar. Mi-a spus că avea de gînd să caute un post la Boston City, fiindcă dorea un mediu mai academic.

– Mai avem o rugăminte, continuă Jeffrey. Ne-aţi putea da adresa şi numărul de telefon al lui Trent Harding?

– Cred că asta se poate, zise Polly. Cred că se găseşte în cartea de telefon. Luă un creion şi o bucăţică de hîrtie. Întinse mîna, luă fotografia lui Trent Harding de la Kelly, o întoarse pe partea cealaltă şi copie ce scria pe spate, apoi îi dădu fetei hîrtia înapoi.

Jeffrey îi mulţumi lui Polly pentru timpul acordat. Kelly făcu acelaşi lucru. Apoi, părăsiră administraţia. Ieşiră pe uşa din faţă a spitalului şi se duseră la maşina lui Kelly.

– Cred că ăsta e! spuse Jeffrey înfierbîntat, îndată ce nu-i mai putea auzi nimeni. Trent Harding ar putea fi ucigaşul!

– De acord, zise Kelly. Ajungînd la mașină, schimbară o privire pe deasupra capotei. Kelly încă nu deschisese ușa.

– Și mai cred ceva: că avem obligația să ne ducem imediat la poliție. Trebuie să-l împiedicăm să mai atace din nou. Dacă el e omul, trebuie să fie nebun.

– Nu se poate să ne ducem la poliție, zise Jeffrey, aproape exasperat. Și asta pentru motivele de care ți-am pomenit data trecută. Oricît am crede noi că-l incriminează această informație, ea este, totuși, neesențială. Nu uita că nu avem nici o dovadă. Nici una! Nu există nici măcar dovada că pacienții au fost otrăviți. Am cerut medicului legist să vadă dacă a existat o toxină, dar șansele de a izola așa ceva sînt puține. Toxicologia își are și ea limitele ei.

– Dar ideea că un asemenea om circulă liber mă îngrozește, zise Kelly.

– Sînt de acord cu tine, dar problema este că, așa cum stau acum lucrurile, autoritățile n-ar putea face nimic, chiar dacă ne-ar crede. Și, cel puțin pentru moment, el nu se află într-un spital.

Kelly se hotărî să deschidă ușa mașinii. Urcară amîndoi.

– Ceea ce ne trebuie nouă sînt niște dovezi, zise Jeffrey. Și primul lucru pe care îl avem de făcut este să ne asigurăm că tipul ăsta se află în oraș.

– Dar cum putem face asta? întrebă Kelly.

Jeffrey desfăcu hîrtiuța pe care le-o dăduse Polly.

– O să mergem pînă la locuința lui să ne asigurăm că e încă ocupată.

– Doar n-ai de gînd să încerci să discuți cu el?

– Nu încă, răspunse Jeffrey. Dar probabil că voi face asta la un moment dat. Hai să mergem. Adresa este Garden Street pe Beacon Hill.

Kelly se supuse, deși nu-i plăcea ideea de a se apropia de locuința acelui diavol. Cu dovezi sau fără dovezi, ea era deja convinsă de vinovăția lui Harding. Altfel cum se explica prezența lui la fiecare dintre aceste spitale exact la momentul potrivit?

Kelly intră pe Storrow Drive, apoi coti pe Revere Street, care îi duse drept la Beacon Hill. Pe Garden Street o luară în jos spre Cambridge Street. Nu mai schimbară nici o vorbă pînă ajunseră la adresă. Kelly parcă lîngă altă maşină. Trase frîna de mînă; se aflau la capătul unei pante abrupte.

Jeffrey se aplecă peste Kelly ca să se uite la clădire. Spre deosebire de clădirile din jurul ei, casa în care locuia Harding era construită din cărămidă galbenă, şi nu roşie. Dar, asemenea celorlalte, era un bloc cu cinci etaje. Strada fiind în pantă, acoperişurile se înşirau de la o clădire la alta ca o scară uriaşă. Clădirea lui Trent avea în vîrf un parapet decorativ îmbrăcat în aramă pe care trecerea timpului îl acoperise cu obişnuita patină verzuie. Ar fi fost frumos, numai că se rupsese colţul drept şi o bucată mare atîrna în jos. Uşa de la intrare, scara de incendiu şi toate accesoriile aveau mare nevoie de reparaţii şi, asemenea vecinelor ei, clădirea avea un aer părăginit.

– Nu pare o zonă prea bună, spuse Kelly.

Strada era plină de gunoaie. Maşinile parcate pe ambele părţi erau vechi şi hodorogite, cu excepţia uneia: un Corvette roşu.

– Mă întorc imediat, zise Jeffrey, dînd să deschidă uşa.

Kelly îl apucă de braţ.

– Eşti sigur că trebuie să faci aşa ceva?

– Ai tu o idee mai bună? o întrebă Jeffrey. De fapt, nu vreau decît să intru în hol ca să văd dacă numele lui e pe lista locatarilor. Mă întorc imediat.

Îngrijorarea lui Kelly îl puse pe gînduri. Rămase o clipă în stradă, întrebîndu-se dacă făcea bine sau nu. Dar trebuia să se convingă că Harding era încă în Boston. Strîngînd din dinţi, trecu printre maşinile parcate şi încercă încet clanţa de la uşa clădirii galbene. Se deschidea într-un mic hol.

Jeffrey păşi înăuntru. În interior, clădirea era şi mai ponosită. Un dispozitiv de iluminat primitiv atîrnînd de o sîrmă fără înveliş fusese agăţat de tavanul holului. Uşa interioară părea să fi fost cîndva forţată cu o rangă şi fusese lăsată nereparată. Într-un colţ, fusese aruncat un sac de gunoi din

plastic care se spărsese. Din spărtură, gunoiul dăduse pe dinafară, umplînd aerul cu un miros neplăcut.

Erau şase apartamente pe lista de lîngă interfon. Jeffrey înţelese că era un apartament pe etaj şi unul se afla la subsol. Numele lui Trent Harding se afla în fruntea listei şi pe una dintre cutiile poştale. Toate încuietorile cutiilor poştale fuseseră sparte. Jeffrey întinse mîna şi deschise cutia lui Harding ca să vadă dacă primise ceva prin poştă. În clipa în care atinse cutia, uşa interioară a clădirii fu deschisă brusc.

Jeffrey se trezi faţă în faţă cu Trent Harding. Uitase cît de solid arăta individul. În plus, avea ceva mîrşav, lucru pe care doctorul nu-l observase cînd îl văzuse în sălile de operaţie de la Memorial. Ochii lui albaştri şi reci erau înfundaţi în cap sub sprîncene stufoase. Mai avea şi o cicatrice despre care Jeffrey nu-şi aducea aminte şi care nu se vedea în fotografie.

Jeffrey reuşi să-şi retragă mîna de pe cutia poştală în fracţiunea de secundă dinainte de a fi observat de Harding. La început, Jeffrey se temu să nu fie recunoscut. Dar, cu o expresie ce semăna a rînjet, individul trecu morăcănos pe lîngă el fără să se oprească.

Jeffrey trase adînc aer în piept. Se sprijini o clipă de peretele acoperit cu cutiile poştale ca să-şi revină. Această întîlnire scurtă, neaşteptată îi luase toată vlaga. Dar, măcar făcuse ceea ce-şi propusese să facă. Acum ştia că Trent Harding nu părăsise oraşul. Plecase de la St. Joe, dar se afla încă în Boston.

Ieşind din clădire, Jeffrey trecu printre maşinile parcate şi se sui din nou în maşina lui Kelly. Fata era lividă la faţă.

– Individul tocmai a ieşit din clădire, se răsti ea. Ştiam eu că nu trebuie să intri acolo. Cum să nu ştiu!

– Nu s-a întîmplat nimic, o asigură Jeffrey. Măcar acum ştim că n-a şters-o din oraş. Dar recunosc că m-a speriat. N-aş putea pune mîna în foc că el e ucigaşul, dar, cînd îl vezi de aproape, te cam îngrozeşte. Are o cicatrice sub ochi care nu se vede în fotografie şi ceva sălbatic în priviri.

– Trebuie să fie nebun dacă a pus ceva în anestezic, zise Kelly, aplecîndu-se în faţă şi pornind motorul.

Jeffrey se înclină spre ea şi-i puse mîna pe braţ.

– Aşteaptă, zise el.

– Acum ce mai e? îl întrebă Kelly.

– Doar o clipă, zise Jeffrey.

Sări iar din maşină şi alergă pînă la colţul străzii Revere. Uitîndu-se în josul străzii, văzu silueta lui Harding pierzîndu-se în depărtare.

Jeffrey se întoarse cu pas săltat la Kelly, dar în loc să se urce în maşină, apăru la fereastra din dreptul volanului.

– E un prilej prea bun ca să-l ratez, zise el.

– Ce vrei să spui? Indiferent despre ce era vorba, Kelly era sigură că n-o să-i placă.

– Uşa interioară din holul blocului lui Trent e deschisă. Cred că o să-mi arunc un pic ochii prin apartamentul lui. Poate dau de ceva probe care să ne confirme bănuielile.

– Nu cred că-i o idee bună, răspunse Kelly. Şi, de fapt, cum o să intri în apartamentul lui?

Jeffrey arătă cu mîna la acoperiş. Kelly îşi răsuci gîtul.

– Vezi fereastra aia de lîngă scara de incendiu la etajul de sus? Pot să mă sui pe acoperiş, să cobor pe scara de incendiu şi să intru înăuntru.

– Cred că lucrul cel mai bun ar fi să plecăm de-aici, zise Kelly.

– Acum cîteva minute tu erai aceea care-şi făcea griji că individul ăsta e în libertate, zise Jeffrey. Dacă pot obţine dovada de care avem nevoie ca să-l blocăm, nu merită riscul? Nu cred că trebuie să pierdem ocazia.

– Şi ce te faci dacă domnul Pieptosu' se întoarce şi dă de tine acolo? Te-ar putea rupe în bucăţele!

– Termin repede, zise Jeffrey. În plus, în eventualitatea greu de imaginat că vine înapoi cît sînt eu acolo, n-are decît să vină. Aşteptă cinci secunde, pe urmă intră în clădire şi sună la interfon. Numele lui e exact lîngă buton. Dacă aud soneria, ies pe fereastră şi mă sui pe acoperiş.

– Ceva poate să iasă prost, zise Kelly, clătinînd din cap.

– N-o să iasă prost nimic, îi răspunse Jeffrey. Ai încredere în mine.

Înainte ca fata să se decidă să fie sau nu de acord, Jeffrey o bătu pe braț și se întoarse la bloc. Intră în hol și împinse ușa interioară. În dreapta, se deschidea o scară îngustă. Un singur bec lumina fiecare palier. Jeffrey se uită în sus și văzu un luminator cu geam mat.

Urcă repede scările. În momentul cînd ajunse la lucarna ce dădea spre pod, era cu răsuflarea tăiată. Se căzni puțin pînă să o deschidă, dar, pînă la urmă, reuși.

Pe acoperiș era un strat de catran și pietriș. Un zid de vreun metru și douăzeci de centimetri îl despărțea de acoperișul clădirii învecinate din susul dealului. Același lucru se întîmpla cu clădirea următoare. Fiecare clădire avea lucarna ei. Unele erau văruite și păreau bine întreținute. Altele erau dărăpănate, cu ușile ieșite din țîțîni. Pe unele acoperișuri se vedeau niște platforme improvizate cu mobilă de grădină ruginită.

Aplecîndu-se pe marginea acoperișului și uitîndu-se în stradă, Jeffrey văzu mașina lui Kelly. Nu-i plăcuseră niciodată înălțimile și trebui să-și adune tot curajul ca să pășească pe grătarul de metal al primei trepte a scării de incendiu. Privind printre picioare, putea vedea, dincolo de cele cinci etaje, trotuarul de cărămidă.

Pășind cu grijă, Jeffrey coborî primul șir de trepte pînă la palierul din fața ferestrei lui Trent. Se simțea expus și brusc fu cuprins de panica de a nu fi observat de vecini. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să cheme cineva poliția.

Jeffrey trebui să se lupte cu rețeaua veche pînă ce-și făcu loc să pună piciorul în cameră. De îndată ce pătrunse înăuntru se aplecă în afara ferestrei și-i făcu lui Kelly semn că a reușit. Apoi se întoarse spre cameră.

Trent era cu ochii la revista „Playgirl" de pe stelaj. Se gîndea să întindă mîna și s-o răsfoiască, numai așa ca să vadă ce le plăcea fetelor la un trup de bărbat. Dar se abținu. Se afla în magazinul lui Gary de pe Charles Street și știa că proprietarul era la tejghea, în stînga lui. Nu voia să-i dea lui Gary prilejul să-și facă o părere greșită despre motivele

pentru care îl interesa „Playgirl". În schimb, luă o revistă de turism care publica pe prima pagină un reportaj despre vacanţele la San Francisco.

Ducîndu-se la tejghea, Trent puse revista jos şi, peste ea, adăugă un *Globe*. Apoi ceru două pachete de ţigări Camel fără filtru, marca lui obişnuită. În ceea ce-l privea pe el, dacă ţinea să fumeze, Trent prefera ceva tare.

După ce-şi plăti cumpărăturile, Trent ieşi în stradă. Stătu puţin pe gînduri dacă să se ducă la Agenţia de Turism Beacon Hill ca să discute despre o mică vacanţă la San Francisco. Aflîndu-se în pauza dintre două slujbe, dispunea de timpul necesar şi avea şi bani de tocat. Dar simţi că-i era lene. Poate că se va duce la agenţia de turism mîine. În schimb, se întoarse, traversă strada şi intră într-un magazin de băuturi. Voia să cumpere nişte bere.

Pînă la urmă, se hotărî să se întoarcă acasă şi să tragă un pui de somn. În felul ăsta, va putea să rămînă în oraş pînă mai tîrziu. Poate se va duce la un film, după care va vedea dacă dă de nişte poponari pe care să-i mai tachineze puţin.

Jeffrey rămase pe loc în camera de zi şi se uită în jur, încercînd să se orienteze. Privi mobila desperecheată, sticlele de bere goale şi afişul cu motocicleta Harley-Davidson. Nu-şi dădea deloc seama ce căuta sau ce spera să găsească; era o simplă expediţie de documentare. Şi, deşi de dragul lui Kelly pretinsese că intrarea în apartament avea să fie o bagatelă, era mult mai nervos decît crezuse. Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu cumva vreunul dintre vecini chemase poliţia. Se aştepta, în orice clipă, să audă sirenele poliţiei apropiindu-se.

Primul lucru pe care îl făcu, fu un tur rapid al întregului apartament. Se gîndi că era mai bine să se asigure că nu se mai afla nimeni prin preajmă. Cînd se convinse că era singur, se întoarse în camera de zi şi începu să examineze lucrurile mai îndeaproape.

Pe măsuţa de cafea observă cîteva reviste pentru mercenari şi nişte publicaţii obscene. Se afla acolo şi o pereche

de cătuşe cu cheia în broască. Pe peretele comun cu dormitorul era un raft de lemn pentru cărţi. Majoritatea cărţilor erau de chimie şi fiziologie sau de infirmerie, dar şi vreo cîteva volume despre Holocaust. Lîngă canapea dădu cu ochii de un acvariu cu un boa constrictor uriaş înăuntrul lui. Jeffrey consideră asta un detaliu drăguţ.

Lîngă un perete era o masă de lucru. Spre deosebire de restul apartamentului, suprafaţa ei era destul de ordonată. Alte cărţi de referinţă erau aranjate frumos pe ea între suporturi de alamă de forma unor bufniţe. Mai era şi un robot.

Jeffrey se apropie de masă şi trase sertarul din mijloc. Creioanele şi hîrtia erau frumos aranjate. Se vedeau un pachet de cărţi de joc, un caiet de adrese şi un carnet de cecuri. Jeffrey răsfoi caietul de adrese. O inspiraţie subită îl făcu să hotărască să-l ia la el. Şi-l strecură în buzunar. Ridică apoi carnetul de cecuri şi se uită prin el. Fu surprins să vadă suma înregistrată. Harding avea peste zece mii de dolari în cont. Puse carnetul de cecuri la loc.

Aplecîndu-se înainte, deschise primul dintre sertarele de jos. În aceeaşi clipă, sună telefonul. Jeffrey îngheţă. După cîteva ţîrîieli, se opri. Jeffrey îşi reveni şi îşi continuă căutările. Sertarul conţinea dosare de carton cafeniu. Fiecare purta o etichetă cu un anume subiect ca, de pildă, Infirmeria chirurgicală, Anestezia pentru infirmieri, şi aşa mai deaprte. Jeffrey începu să se întrebe dacă nu se grăbise să tragă concluzii greşite despre omul respectiv.

După ce mesajul înregistrat se termină, robotul scoase iar un păcănit şi Jeffrey îl auzi pe omul care-l sunase pe Trent transmiţîndu-şi apelul.

– Alo, Trent! Aici, Matt. Te sun doar ca să-ţi spun ce bine-mi pare. Eşti nemaipomenit! Te mai sun eu. Succes!

Jeffrey se întrebă vag cine era Matt şi de ce era atît de mulţumit. Trecu în dormitor. Patul era nefăcut. Camera era sărăcăcios mobilată cu o noptieră, un birou şi un scaun. Uşa dulapului era deschisă; se vedea un teanc de uniforme de marină, toate călcate şi gata să fie îmbrăcate. Jeffrey pipăi materialul. Se întreba ce făcea Harding cu ele.

Pe birou se vedea un televizor. În jurul lui erau împrăştiate vreo duzină de casete video porno, cele mai multe cu subiect sadomasochist. Casetele erau împodobite cu fotografii de bărbaţi şi femei în lanţuri. Pe noptiera de lîngă pat, era un roman cu titlul *Gestapo*. Pe copertă se vedea imaginea unui tip solid cu barbă, în uniformă nazistă, aplecat deasupra unei femei goale în lanţuri.

Jeffrey deschise sertarul de sus de la birou şi găsi o şosetă plină cu marijuana. Mai dădu şi de o colecţie de lenjerie feminină. Un tip, într-adevăr, de nădejde, gîndi Jeffrey ironic. Lîngă lenjerie, Jeffrey descoperi un teanc de polaroide. Fotografiile îl înfăţişau pe Trent Harding. Se părea că şi le făcuse singur. Era întins pe pat aproape dezbrăcat. În cîteva dintre ele, arbora unele piese de lenjerie din sertar. Tocmai cînd punea pozele la loc, îi veni o idee. Alese trei din teanc şi şi le vîrî în buzunar. Apoi puse restul fotografiilor de unde le luase şi închise sertarul.

Jeffrey intră în baie şi aprinse lumina. Se îndreptă spre dulăpiorul cu medicamente şi deschise uşa cu oglindă. Acolo se afla obişnuita provizie de aspirine, Pepto-Bismol, plasturi şi aşa mai deaprte. Nimic neobişnuit, de genul fiolelor de Marcaină.

După ce închise dulăpiorul cu medicamente, Jeffrey intră în bucătărie. Începu să deschidă dulapurile, unul după altul.

Kelly bătea darabana cu degetele pe volan. Nu-i plăceau deloc momentele astea de aşteptare. Ea nu fusese de acord ca Jeffrey să intre în acel apartament. Aruncă o privire îngrijorată la fereastra de la etajul cinci. Nişte perdele albastre ieşite afară se agitau în vînt. Plasa veche stătea rezemată de peretele de cărămidă, aşa cum o lăsase Jeffrey.

Kelly se uită în jos pe Garden Street. Se vedea circulaţia de pe Cambridge Street, ceva mai încolo. Îşi schimbă poziţia şi se uită la ceasul de pe tabloul de bord. Jeffrey se afla în apartament de aproape douăzeci de minute. Ce naiba făcea acolo?

Simţind că nu mai poate sta locului nici un minut în plus, Kelly dădu să iasă din maşină. Deschisese uşa pe jumătate şi pusese piciorul pe pavaj cînd dădu cu ochii de Trent Harding. Se întorsese! Se afla la două clădiri mai încolo de blocul lui şi se îndrepta direct spre uşă. Nu exista nici o îndoială: era în drum spre casă.

Kelly îngheţă. Omul venea spre ea. Îi putea vedea privirea şi ochii pe care i-i descrisese Jeffrey. Erau ca nişte ochi de pisică în fixitatea lor intensă. Părea că se uită ţintă la ea, dar nu-şi întrerupse mersul. Ajunse la uşa lui şi o deschise brusc, smucind-o fără să-şi dea seama. Apoi dispăru din raza ei vizuală.

Trecură cîteva clipe pînă ce Kelly reuşi să spargă vraja paralizantă care o cuprinsese la apariţia bărbatului. Apucată de panică, deschise larg uşa maşinii şi sări în stradă. Năvăli spre clădire şi apucă clanţa uşii, cu gînd să o deschidă. Dar se abţinu. Se întreba dacă Trent avusese timp să iasă din hol. După o altă clipă de şovăială, crăpă puţin uşa şi se uită înăuntru. Văzînd că holul era gol, intră repede şi începu să caute înfrigurată numele lui Trent de pe tăblia interfonului. Îl găsi în capul listei şi întinse arătătorul ca să apese pe buton.

– Ah, nu se poate! strigă Kelly.

Ochii i se umplură de lacrimi de teamă şi neputinţă. Butonul nu se mişca. Uitîndu-se mai de aproape văzu că soneria fusese deconectată. Sîrma tăiată se arăta clar la vedere. Butonul fusese înfundat definitiv. Dacă nu s-ar s-ar fi tăiat sîrma, soneria s-ar fi auzit tot timpul în apartamentul lui Harding. Kelly bătu cu pumnul în tăblia interfonului. Trebuia să născocească ceva. Se gîndi ce putea face. Nu mare lucru.

Ţîşni repede afară şi alergă pînă în mijlocul străzii. Făcîndu-şi mîinile pîlnie în jurul gurii, începu să ţipe spre fereastra deschisă: „Jeffrey!“ Nu primi nici un răspuns. Apoi răcni şi mai tare, repetîndu-i numele de două ori.

Dacă Jeffrey auzise, nu dădu, oricum, nici un semn. Kelly nu ştia ce să mai facă. Şi-l imagina pe Harding urcînd scările.

Poate că în clipa asta ajunsese la uşă. Alergînd la maşină, Kelly sări înăuntru şi se propti pe claxon.

Jeffrey se îndreptă de spate şi se întinse. Căutase în majoritatea dulapurilor din bucătărie şi nu găsise nimic neaşteptat, în afara unei colonii respectabile de gîndaci. Auzi în depărtare un claxon de maşină ţiuind lung. Se întrebă care era problema. Oricare ar fi fost, şoferul era, în orice caz, destul de insistent.

Jeffrey sperase să fi găsit pînă acum în apartamentul lui Trent ceva incriminant, dar nu se alesese cu nimic. Tot ce reuşise să afle erau cîteva dovezi ale unei personalităţi ciudate şi, probabil, violente, combinate cu unele dubii serioase în privinţa identităţii sale sexuale. Dar bineînţeles că asta nu făcea din el un ucigaş în serie care falsifica fiolele anestezicelor locale.

Jeffrey începu să deschidă sertarele din bucătărie. Nu era nimic neobişnuit, doar tacîmuri ca oricare altele, cuţite şi deschizători de conserve şi alte ustensile de bucătărie. Apoi se apropie de chiuvetă şi deschise dulăpiorul de sub ea. Acolo găsi un recipient de gunoi, o cutie de tampoane S.O.S., un teanc de ziare vechi şi o lampă de propan.

Jeffrey scoase lampa din dulăpior şi se uită mai atent la ea. Era genul folosit de instalatorii amatori. Pe o latură a ei era pliat un trepied portabil. Primul lucru la care se gîndi Jeffrey fu că lampa fusese folosită la falsificarea fiolelor de Marcaină. Îşi aminti de propria lui experienţă improvizată cînd folosise maşina de gătit a lui Kelly. O lampă ca asta era mai bună pentru direcţionarea flăcării. Dar, deşi lampa ar fi fost potrivită pentru un asemenea scop, era departe de a reprezenta, în sine, o dovadă a faptului că Trent o ţinea sub chiuvetă cu asemenea intenţie. Cu o lampă de propan puteai face multe, nu numai să falsifici fiole de medicamente.

Jeffrey simţi cum i se opreşte inima în piept. Zgomotul unor paşi grei urcînd scara ajunse pînă la urechile lui. Puse repede lampa cu propan la locul ei şi închise uşile dulăpiorului. Apoi ţîşni spre camera de zi, gîndindu-se că, poate,

trebuia să o ştargă la repezeală. Nu auzise soneria interfonului, dar socotea că e mai bine să fie pregătit în cazul improbabil că Harding intrase în bloc fără să fie văzut de Kelly.

Zgomotul de cheie învîrtindu-se în broască îl înlemni. Fereastra deschisă era la o distanţă de vreo şase metri, dincolo de uşa holului. Jeffrey îşi dădea seama că nu va reuşi să ajungă acolo la timp. Tot ce putea face era să se lipească de peretele bucătăriei şi să spere că nu va fi văzut.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, Jeffrey auzi cum se trînteşte uşa şi apoi foşnet de ziare aruncate pe măsuţa de cafea, urmat de aceiaşi paşi grei traversînd încăperea. Curînd, ritmul profund, pătrunzător al muzicii rock umplu apartamentul.

Jeffrey se întreba ce să facă. Fereastra bucătăriei dădea spre o curte, dar acolo nu era nici o scară de incendiu. Era o coborîre de cinci etaje în linie dreaptă pînă la pămînt. Singura lui cale de scăpare era fereastra din faţă, dacă nu cumva reuşea să ajungă la uşa din hol la timp. Jeffrey se îndoia că va reuşi asta şi, chiar dacă izbutea să ajungă pînă la uşă avea de luptat, după cum observase, cu o broască foarte complicată. I-ar fi fost imposibil s-o descuie destul de repede. Dar ceva era musai să facă. Lui Trent nu-i va trebui mult ca să observe plasa dată la o parte.

Înainte ca Jeffrey să aibă timp să se hotărască ce să facă, Trent îl surprinse din nou, trecînd chiar pe lîngă el, îndreptîndu-se spre frigider. Ducea în mînă o pungă cu şase sticle de bere.

Ştiind că va fi descoperit în cîteva secunde, Jeffrey profită de acel moment ca s-o zbughească pe uşă şi să ţîşnească spre fereastra deschisă.

Mişcarea bruscă îl surprinse pe Trent, dar numai pentru o clipă. Cu o ploaie de înjurături, dădu drumul sticlei de bere care se făcu ţăndări pe linoleum şi se repezi după Jeffrey.

Jeffrey nu avea decît un ţel în minte: să iasă pe fereastră. Ajuns acolo, se aruncă afară, lovindu-şi şoldul de pervaz. Apucîndu-se de balustrada de fier forjat a scării de incendiu, încercă să-şi tragă picioarele din cameră, dar nu

reuşi să fie destul de rapid. Trent îl apucă de genuchiul drept şi începu să tragă.

Cei doi bărbaţi se încleştară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, cu gemete şi opinteli. Jeffrey nu era în stare să ţină piept bărbatului mai tînăr. Dîndu-şi seama că era cît pe ce să fie tras înapoi în apartament, Jeffrey îşi smuci piciorul şi-l izbi pe Trent cît putu de tare în piept.

Lovitura slăbi strînsoarea lui Trent. Încă o izbitură şi Jeffrey se eliberă. Dădu drumu pervazului şi începu să se caţere pe scara de incendiu.

Trent se aplecă peste fereastră şi-l văzu pe Jeffrey urcînd scara. Se hotărî să-i iasă în întîmpinare, aşa că se retrase în apartament cu gînd să folosească scara principală. În drum, înşfăcă un ciocan pe care-l ţinea pe bibliotecă.

Jeffrey nu se mişcase în viaţa lui atît de iute. Cînd ajunse pe acoperiş, nu-şi mai pierdu timpul. Alergă drept la zidul casei învecinate şi se săltă pe acoperiş. Dădu buzna spre lucarnă şi începu să zgîlţîie uşa furios. Era încuiată! Gonind spre zidul următor, auzi uşa de la lucarna casei lui Trent deschizîndu-se brusc şi trîntindu-se de perete.

Jeffrey aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe Trent alergînd în direcţia lui, cu o expresie hotărîtă de furie care-i schimonosea faţa. Jeffrey observă că strîngea în mînă un ciocan.

Jeffrey ajunse la cea de-a doua lucarnă, la două clădiri de Trent. Smuci uşa. Spre marea sa uşurare, uşa se deschise. Într-o clipă era înăuntru. Închise uşa în urma lui şi începu să bîjbîie să încuie broasca, care se dovedi stricată. Dar mai era şi un cîrlig. Mîinile lui Jeffrey tremurau atît de tare încît abia reuşi să îl înfigă în gaură. Abia termină cînd Trent se porni să bubuie în uşă de partea cealaltă.

Trent zgîlţîia uşa cu furie, încercînd s-o deschidă. Jeffrey se dădu mai în spate, sperînd că cîrligul slab va rezista. Cînd Trent începu să-şi exprime frustrarea dînd cu ciocanul în uşă, mai multe lovituri pătrunseră în lemnul subţire, cu un zgomot de butuc spintecat. Jeffrey făcu stînga împrejur şi o porni în

fugă pe scări, în jos. Era cu două etaje mai jos cînd auzi uşa smulsă din loc.

În timp ce străbătea al treilea palier, Jeffrey, în graba lui, se împiedică. Dacă nu s-ar fi ţinut bine de balustradă, s-ar fi lungit pe jos. Din fericire, reuşi să-şi recapete echilibrul şi să-şi continue coborîrea.

Ajungînd la parter, împinse uşa dublă şi ieşi în stradă. Kelly stătea în picioare lîngă maşină.

– Să mergem! ţipă Jeffrey, în timp ce se repezea spre maşină. În clipa cînd se urcă el, Kelly şi pornise motorul. Cînd apăru Harding, cu mîna pe ciocan, Kelly întoarse maşina. Se auzi o bufnitură pe capotă. Trent aruncase cu ciocanul în ea.

Jeffrey se sprijini de tabloul de bord cînd Kelly acceleră pe Garden Street. Cauciucurile scoaseră cu un scîrţîit cînd ea frînă la poalele dealului. Fără să se oprească, coti direct în Cambridge Street, cu circulaţia lui intensă, şi o luă spre suburbiile Bostonului.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă, pînă cînd fură siliţi să oprească la un semafor pe New Chardon Street. Atunci Kelly se întoarse spre Jeffrey. Era furioasă.

– N-o să iasă prost nimic. Ai încredere în mine, zise ea, imitînd asigurările pe care i le dăduse Jeffrey mai devreme. Ţi-am spus să nu te duci acolo, urlă ea.

– Trebuia să suni la interfon! răcni şi Jeffrey, la rîndul lui, încă cu răsuflarea tăiată.

– Am încercat, ţipă ea. Ai controlat ca să te asiguri că interfonul funcţiona? Bineînţeles că nu. Asta ar fi însemnat să-ţi cer prea mult. Ei, bine, soneria era stricată şi puteai să mori. Idiotul ăla avea un ciocan. De ce te-am lăsat să te duci acolo? se căină ea, lovindu-se cu palma pe frunte.

Lumina se schimbă. Porniră iar. Jeffrey rămase tăcut. Ce putea să spună? Kelly avea dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să intre în apartamentul lui Trent. Dar i se păruse o ocazie ideală!

Mai merseră cîţiva kilometri în tăcere. Apoi, Kelly îl întrebă:

– Măcar ai găsit ceva care să merite riscul?

Jeffrey clătină din cap.

– Nu chiar, zise el. Am găsit o lampă cu propan, dar asta nu prea poate fi socotită o dovadă.

– Nici o fiolă de otravă pe masa din bucătărie? îl întrebă ea cu ironie.

– Mă tem că nu, răspunse Jeffrey care începuse să se cam enerveze. Ştia că Kelly era zdrucinată şi avea motive de iritare după jocul lui de-a detectivul, dar parcă prea exagera. În afară de asta, el îşi riscase pielea, nu ea.

– Cred că e timpul să anunţăm poliţia, cu sau fără dovezi. Un nebun care ameninţă cu ciocanul e o probă destul de bună pentru mine. Poliţia trebuie să intre în casa nemernicului, nu tu.

– *Nu!* răcni Jeffrey, de data asta enervat de-a binelea. Nu ţinea să ia discuţia de la capăt. Dar abia ridică vocea şi-i păru rău. După tot ce suferise de dragul lui, Kelly merita să fie tratată mai bine. Jeffrey oftă. Va mai suporta asta încă o dată. Poliţia nu va putea nici măcar să emită un mandat de percheziţie pe baza unei pure speculaţii.

Continuară drumul spre casa lui Kelly din Brookline în tăcere. Cînd se apropiară, Jeffrey spuse:

– Îmi pare rău că am ţipat la tine. Individul ăla m-a speriat de-a binelea. Nici nu vreau să mă gîndesc ce mi-ar fi făcut dacă m-ar fi prins.

– Şi pe mine m-au cam lăsat nervii, recunoscu Kelly. M-a apucat groaza cînd l-am văzut intrînd în clădire, mai ales după ce mi-am dat seama că nu te puteam avertiza. M-am simţit atît de neputincioasă! Pe urmă, cînd te-am văzut chinuindu-te pe scara de incendiu, simţeam că înnebunesc. Cum ai reuşit să scapi?

– Am avut noroc, îi răspunse Jeffrey, dîndu-şi seama în ce primejdie se aflase.

Se cutremură în timp ce se străduia să-şi scoată din minte imaginea lui Trent apropiindu-se de el cu ciocanul în mînă.

Cînd intrară pe strada lui Kelly, Jeffrey îşi aminti de cealaltă problemă a lui: Devlin. Se gîndi că ar fi mai bine să

treacă pe bancheta din spate, dar nu mai avea timp. În schimb se lăsă în jos pînă cînd genunchii îi atinseră tabloul de bord.

Kelly îl urmărea cu coada ochiului.

– Asta ce mai e?

– Aproape că uitasem de Devlin, o lămuri Jeffrey, în timp ce ea pătrundea pe alee. Apăsă pe butonul care deschidea uşa automată a garajului şi, după ce intră, îl apăsă din nou. Uşa se închise în urma lor.

– Acum nu-mi lipseşte decît să-l văd pe Devlin răsărind de cine ştie unde, zise Jeffrey, coborînd din maşină. N-ar fi putut spune de cine-i era mai frică, de Trent sau de Devlin. Intrară în casă împreună

– Ce-ai zice de nişte ceai de plante? sugeră Kelly. Poate că o să ne mai calmeze.

– Cred c-aş avea nevoie de 10 miligrame de Valium intravenos, zise Jeffrey. Dar optez pentru ceai. Ar fi minunat. Poate c-am putea adăuga un strop de coniac în el. Asta ne-ar ajuta.

Aruncîndu-şi pantofii din picioare, Jeffrey se prăbuşi pe canapeaua din camera de zi. Kelly puse apa la fiert.

– Trebuie să găsim o altă cale de a afla dacă Trent Harding e vinovat sau nu, zise Jeffrey. Problema este că eu nu prea am timp. Devlin o să dea de mine zilele acestea. Probabil mai devreme, decît mai tîrziu.

– Dar mai există şi poliţia, zise Kelly. De îndată ce Jeffrey începu să protesteze, ea adăugă: Ştiu, ştiu. Nu ne putem duce la poliţie etc. etc. Dar nu uita: tu eşti un evadat, eu, nu. Poate că pe mine o să mă asculte.

Jeffrey n-o băgă în seamă. Dacă nu reuşise să înţeleagă pînă acum, el n-avea de gînd să înceapă iar cu explicaţiile. Pînă nu existau nişte probe concrete, era ridicol să te adresezi autorităţilor. Atîta simţ al realităţii avea şi el!

Ridicîndu-şi picioarele şi sprijinindu-le pe măsuţa de cafea, Jeffrey se scufundă în canapea. Încă mai tremura după întîlnirea cu Trent Harding. Imaginea omului repezindu-se la el cu ciocanul în mînă îl va urmări tot restul vieţii.

Jeffrey încercă să se lămurească în ce punct al cercetărilor lui se afla. Deşi nu avea nici o dovadă despre agentul contaminant din Marcaină, instinctul îi spunea că acesta existase. Altă explicaţie nu putea găsi pentru simptomele pe care le avuseseră toţi acei pacienţi. Nu-şi punea mari speranţe în ceea ce urma să descopere doctorul Seibert, dar discuţia cu el aproape că-l convinsese că era vorba despre un gen de toxină, poate de batracotoxină. Şi, măcar doctorul Saibert era destul de interesat s-o caute.

Jeffrey era aproape sigur de încă un lucru: că Harding era ucigaşul. Prezenţa lui la toate cele cinci spitale cu probleme era o coincidenţă prea mare. Dar Jeffrey trebuia să fie sigur. Chiar dacă era doar o coincidenţă, trebuia să se grăbească să obţină listele cu personalul de la cele două spitale care mai urmau să fie verificate.

– Poate că ar fi bine să-i dai un telefon, strigă Kelly din bucătărie.

– Cui să-i dau telefon? o întrebă Jeffrey.

– Lui Harding.

– Sigur că da! zise Jeffrey dîndu-şi ochii peste cap. Şi ce să-i spun? Hei, Trent! Tu eşti tipul care a pus otravă în Marcaină?

– N-ar fi mai lipsit de noimă decît să te duci la el în apartament, răspunse Kelly, luînd ceainicul de pe foc.

Jeffrey întoarse capul să se uite la Kelly şi să se încredinţeze că vorbea serios. Ea ridică din sprîncene, de parcă l-ar fi provocat să se revolte la ultimele ei cuvinte. Jeffrey întoarse capul în cealaltă parte şi-şi aruncă privirile în grădină. În mintea lui se desfăşura o închipuită conversaţie telefonică cu Trent Harding. Poate că propunerea lui Kelly nu era, pînă la urmă, atît de prostească.

– Sigur că n-ai putea să-l întrebi direct, zise Kelly, ocolind canapeaua cu ceainicul în mînă. Dar poate că ai putea să aduci vorba despre asta, să vezi dacă îi scapă ceva.

Jeffrey clătină din cap. Deşi nu-i convenea să recunoască, se putea ca Kelly să fi pus degetul pe rană.

– Am găsit ceva în sertarul noptierei lui care ne-ar putea spune ceva, zise Jeffrey.

– Ce anume?

– Un teanc de fotografii ciudate. Nuduri!

– Ale cui?

– Ale lui, fu răspunsul lui Jeffrey. Mai erau şi alte lucruri în apartamentul lui – cătuşe, lenjerie, casete video cu pornografie şi violenţă – care mă fac să cred că, pe lîngă faptul că e un ucigaş în serie, infirmierul Harding are o problemă de identitate sexuală şi nişte complexe serioase privind viaţa lui intimă. Mi-a venit ideea să iau cîteva fotografii cu mine. Am putea să le folosim ca să-l convingem.

– Cum adică?

– N-aş putea spune, răspunse Jeffrey. Dar nu-mi imaginez că-i convine să le vadă lumea. Cred că-i destul de plin de el.

– Crezi că e poponar? îl întrebă Kelly.

– Cred că s-ar putea să fie, răspunse Jeffrey. Dar am impresia că el nu e deloc sigur de asta, adică nu-i deloc lămurit şi vrea să se opună. Asta s-ar putea să fie problema care-l împinge să facă gesturi nebuneşti. Dacă le face, bineînţeles.

– Tipul pare încîntător, zise Kelly.

– Genul de fiu pe care doar maică-sa îl poate iubi, răspunse Jeffrey. Băgă mîna în buzunar după cele trei fotografii. Le găsi şi i le dădu lui Kelly.

– Aruncă şi tu o privire, zise el.

Kelly luă fotografiile. Le aruncă o privire şi i le dădu înapoi lui Jeffrey.

– Uuuh! zise ea.

– Acum, singura problemă este dacă o bandă de magnetofon ar putea fi admisă la tribunal, în caz că avem noroc. Poate c-ar fi momentul să-i dau un telefon lui Randolph.

– Cine-i Randolph? întrebă Kelly.

Se uită să vadă dacă se colorase ceaiul destul, apoi umplu cele două ceşti.

– Avocatul meu.

Jeffrey se duse la telefonul din bucătărie şi sună la biroul lui Randolph. După ce-şi spuse numele, se stabili legătura.

Kelly îi aduse ceaşca de ceai lîngă el. Luă o sorbitură. Era foarte fierbinte.

Cînd Randolph apăru pe fir, tonul lui nu fu deosebit de prietenos.

– Unde eşti, Jeffrey? întrebă el brusc.

– Tot în Boston.

– Tribunalul a fost înştiinţat de încercarea ta de fugă în America de Sud, zise Randolph. Eşti pe cale de a-ţi pierde cauţiunea. Nu ştiu cum să te conving să te predai.

– Randolph, am alte griji pe cap în momentul de faţă.

– Am impresia că nu înţelegi în ce situaţie gravă te afli, spuse Randolph. S-a emis un mandat pentru prinderea şi arestarea ta.

– *Închide gura un minut, Randolph!* urlă Jeffrey. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Am înţeles cît se poate de bine, din prima zi, cît de serioasă e situaţia. Dacă a greşit cineva în privinţa asta, acela eşti tu, nu eu. Voi, avocaţii, priviţi lucrurile astea ca pe un joc, un joc de o zi. Ei, bine, am să-ţi spun ceva: viaţa mea este în joc. Şi-am să-ţi mai spun ceva. Zilele astea eu nu m-am vînturat pe Ipanema Beach şi nu mi-am făcut de cap pe acolo. Cred că am dat de un fir care ar putea să anuleze condamnarea mea. Tot ce doresc în momentul de faţă este să-ţi pun o întrebare privind legislaţia şi poate să mă aleg şi eu cu ceva de pe urma banilor pe care i-am aruncat pe tine. Urmă un moment de tăcere. Jeffrey se temea că omul închisese telefonul: Mai eşti pe fir, Randolph?

– Care-i întrebarea ta?

– Este banda de magnetofon admisă ca probă la tribunal? întrebă Jeffrey.

– Persoana ştie că este înregistrată? îl întrebă Randolph.

– Nu, răspunse Jeffrey. Nu ştie.

– Atunci nu va fi admisă, zise Randolph.

– De ce dracu' nu?

– Asta se leagă de dreptul la intimitate, îi răspunse Randolph şi începu să-i explice legea.

Scîrbit, Jeffrey închise telefonul.

– Iar bate cîmpii, îi spuse el lui Kelly. Jeffrey își luă ceașca de ceai lîngă canapea și se așeză lîngă Kelly.

– Nu pot să-l cred pe omul ăsta, spuse Jeffrey. Nu-i în stare să-și iasă din fixurile lui.

– N-a făcut el legea.

– Nu sînt chiar așa de sigur, îi răspunse Jeffrey. După cîte știu eu, majoritatea celor care fac legi sînt avocați. E ca un club privat. Ei își fac propriile reguli și, pe urmă, ne dau nouă cu tifla.

– Ei, și ce dacă nu poți înregistra? zise Kelly. Eu pot să ascult pe extensie. Eu nu sînt magnetofon, dar cu siguranță că pot apărea la tribunal ca furnizoare de probe. Pot fi martor.

Jeffrey o privi îndelung, cu admirație.

– Ai dreptate, nu m-am gîndit deloc la asta. Acum rămîne să ne hotărîm ce să-i spun lui Trent Harding.

13

Vineri
19 mai 1989
7.46 p.m.

Devlin fu trezit din starea lui de nehotărîre de telefonul din mașină. Continua să stea în mașina lui la două clădiri distanță de casa lui Kelly Everson. Cu douăzeci și cinci de minute mai înainte văzuse mașina intrînd pe alee și dispărînd în garaj. Reușise să vadă cine o conduce: o brunetă drăguță cu părul lung. Își închipuise că era Kelly.

Mai devreme, se dusese pînă la intrare și sunase la sonerie, dar nimeni nu apăruse la ușă. Părea să nu fie nimeni acasă. N-auzise nici măcar un ac scăpat pe jos, așa cum auzise la prima lui vizită. Devlin se retrăsese în mașină să aștepte. Dar acum, cînd fata venise acasă, nu știa dacă să se ducă direct la ușă și să stea de vorbă cu ea sau să nu se miște o vreme și să vadă dacă nu vine cineva la ea sau nu se duce ea undeva. Nereușind să se decidă, rămase unde se afla, ceea ce, considera el, era o decizie în sine. Un lucru era însă sigur: nu fusese trasă la o parte nici una dintre draperiile care acopereau ferestrele. Asta nu părea deloc normal.

Cel care sunase la telefon era Mosconi. Devlin fu nevoit să țină telefonul la distanță, în timp ce Michael turuia de zor. Cauțiunea era pe punctul de a fi anulată.

– Cum de nu l-ai găsit încă pe doctor? întrebă Mosconi, după ce monologul lui isteric și-a mai pierdut din putere.

Devlin îi răspunse că săptămîna acordată nu se încheiase, dar vorbele lui nu fură luate în seamă.

– Am contactat alți vînători de recompense.

– La ce-ți trebuia să faci asta? îl întrebă Devlin. Ți-am spus c-o să pun mîna pe el și așa o să fac. Am mai progresat puțin, așa că, dacă te sună tipii ăia, spune-le că n-ai nevoie de ei.

– Poți să-mi promiți că reușești în următoarele douăzeci și patru de ore?

– Am dat de un fir bun. Am impresia că o să mă întîlnesc cu doctorul în seara asta.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Michael. Vreau rezultate în douăzeci și patru de ore. Altfel, rupem tîrgul.

– Bine, fie, răspunse Devlin. Douăzeci și patru de ore.

– Nu-mi spui bazaconii doar ca să-mi faci pe plac, nu, Devlin?

– Fac eu asta vreodată?

– Tot timpul! îi răspunse Michael. Dar de data asta am de gînd să te fac să te ții de cuvînt. Ai înțeles?

– Ai mai aflat ceva despre procesul doctorului?

Mosconi îi prezentase deja lui Devlin punctele esențiale ale procesului chiar în după-amiaza aceea. Cînd Devlin mai aflase cîte ceva, parcă începuse să-i fie milă de Rhodes. Să faci cîndva greșeala să iei morfină, după care să depășești momentul ăsta ca, mai tîrziu, să-ți fie totul aruncat în față la primul pas greșit, părea nedrept. Aflînd ce fel de „ucigaș" era Rhodes, Devlin se simți chiar vinovat că trăsese în el, atunci, la Hotelul Essex. Unul dintre motivele pentru care Devlin se purtase atît de dur cu el fusese faptul că el crezuse că avea de-a face cu un criminal adevărat – un tip într-adevăr ticălos din categoria ălora cu carte. Devlin nu-i avusese niciodată la inimă pe ăștia. Dar, acum, cînd știa mai multe despre genul de infracțiune comisă, se simțea ca o nouă pacoste pe capul deja năpăstuit al omului.

Totuși, Devlin n-avea de gînd să lase simpatia pentru Rhodes s-o ia razna. Nu se cuvenea să uite că trebuia să se poarte ca un profesionist în problema asta. Neapărat! O să-l ducă pe doctorul Jeffrey Rhodes în fața autorităților, fără îndoială, dar viu, nu mort.

– Nu-ţi mai face griji cu condamnarea individului, îl repezi Mosconi. Prinde-l pe ticălos că, dacă nu, tratez cu altcineva. Ai auzit?

Devlin închise telefonul. Erau situaţii în care Mosconi îl călca pe nervi şi asta era una dintre ele. Bineînţeles că Devlin nu ţinea să piardă recompensa pentru acest caz şi nu-i plăcea să fie ameninţat că o s-o piardă. Nu-i convenea nici că fusese silit să facă o promisiune pe care, poate, nu va reuşi s-o onoreze. Îşi va da toată silinţa. Dar, acum, nu trebuia doar să stea liniştit şi să aştepte să se întîmple ceva. Acum trebuia să forţeze lucrurile. Porni maşina şi intră pe aleea lui Kelly. Se dădu jos, se duse la uşa de la intrare şi apăsă pe sonerie.

Jeffrey era cufundat în gînduri cînd sună soneria, aşa că tresări. Kelly se ridică şi porni spre uşă. Jeffrey se aplecă peste spătarul canapelei şi zise:

– Ai grijă cine e.

Kelly se opri la uşa sufrageriei.

– Întotdeauna am grijă, spuse ea, uşor iritată.

Jeffrey dădu din cap. Îi părea rău că nervii lor începuseră să cedeze atît de uşor. Poate că totuşi era bine să-i facă lui Kelly favoarea de a se muta la un hotel. Situaţia era încărcată cu mai multă tensiune decît era de aşteptat să poată îndura ea. Pentru moment, gîndurile lui se întoarseră la Trent Harding şi la ce putea să-i spună el la telefon. Trebuia să existe o cale de a-i întinde tipului o cursă. Dacă ar putea să-l tragă de limbă...

Tocmai atunci Kelly se întoarse în cameră în vîrful picioarelor.

– La uşă, şopti ea, nu-i cineva cunoscut. Cred că s-ar putea să fie tipul ăla, Devlin. Coadă de cal, haine de doc, cercel cu crucea malteză. Cred că ar fi bine să vii să vezi.

– Ah, nu se poate! zise Jeffrey în timp ce se ridica de pe canapea şi o urma pe Kelly în sufragerie, apoi în hol. Nu era în stare de o nouă confruntare. Tocmai cînd soseau la uşă, soneria mai sună de cîteva ori la rînd, fără pauză. Jeffrey făcu prudent un pas înainte şi-şi apropie uşor ochiul de vizor.

Simţi cum îi îngheaţă sîngele în vine. Era Devlin în carne şi oase! Jeffrey se îndepărtă de uşă şi-i făcu semn lui Kelly să vină după el în sufragerie.

– E Devlin! În persoană! şopti el. Poate că dacă nu facem gălăgie o să creadă că nu-i nimeni acasă şi o să plece, cum a făcut data trecută.

– Dar abia am sosit, îi răspunse Kelly. Dacă a văzut maşina, ştie că e cineva acasă. Dacă ne facem că nu sîntem, o să ghicească că eşti aici.

Jeffrey o privi cu şi mai multă admiraţie.

– De ce am impresia că te pricepi mai bine decît mine la lucrurile astea? zise el.

– Nu trebuie să-i trezim bănuieli, spuse Kelly. Porni iar spre uşă: Ascunde-te undeva. O să vorbesc cu el, dar nu-l las să intre.

Jeffrey aprobă din cap. Ce altceva putea face? Kelly avea dreptate. Probabil că Devlin stătuse la pîndă pe lîngă casă. Lui Jeffrey nu-i rămînea decît să spere că se aplecase destul de mult în maşină şi că Devlin nu-l văzuse.

Începu să se agite de colo-colo, în căutarea unei ascunzători. N-ar fi vrut să se întoarcă în cămară. În schimb, se vîrî în dulapul din hol, plasat sub scară, şi-şi făcu loc printre haine.

Kelly se duse la uşă şi întrebă:

– Cine e?

– Mă scuzaţi că vă deranjez, doamnă, răspunse Devlin prin uşă. Lucrez în serviciul legii şi caut un bărbat periculos, un criminal condamnat. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

– Îmi pare rău, dar nu e momentul potrivit, răspunse Kelly. Abia am ieşit de sub duş şi sînt singură în casă. Nu-mi place să deschid uşa străinilor. Sper că înţelegeţi.

– Înţeleg, răspunse Devlin. Mai ales unuia care arată ca mine. Omul pe care îl caut se cheamă Jeffrey Rhodes, deşi a folosit şi alte nume. Ţin să vă vorbesc, fiindcă o persoană anume mi-a spus că aţi fost văzută de curînd în compania acestui bărbat.

– Ah, răspunse Kelly, uluită că îi spusese cineva aşa ceva lui Devlin. Cine v-a spus aşa ceva? se bîlbîi ea. Kelly încercă

să ghicească la repezeală cu cine ar fi putut să stea de vorbă Devlin. Cu un vecin? Cu Polly Arnsdorf?

– N-am voie să spun, răspunse Devlin. Dar adevărul este că îl cunoaşteţi, nu-i aşa?

Kelly îşi reveni imediat şi-şi dădu seama că Devlin o trăsese de limbă, încercînd s-o facă să se dea de gol exact aşa cum ea şi Jeffrey aveau de gînd să facă cu Trent Harding.

– Numele mi-e cunoscut, răspunse Kelly. Acum cîţiva ani, înainte de a muri, soţul meu a făcut, cred, nişte cercetări cu un anume Jeffrey Rhodes. Dar nu l-am mai văzut pe omul ăsta de la înmormîntarea soţului meu.

– În cazul ăsta, mă scuzaţi că v-am deranjat, zise Devlin. Poate că omul meu de legătură nu e de încredere. Uitaţi cum o să facem. Am să strecor un număr de telefon sub uşă. Dacă-l vedeţi pe Jeffrey Rhodes sau auziţi de el, daţi-mi un telefon.

Kelly se uită în jos şi văzu o carte de vizită apărînd.

– A ajuns? întrebă Devlin.

– Da şi precis am să vă sun dacă-l văd.

Kelly trase perdeaua de dantelă de pe gemuleţul ei de la uşă şi-l urmări pe Devlin cum cobora cele cîteva trepte din faţa casei. Dispăru din raza ei vizuală. Apoi auzi pornind motorul unei maşini. Un Buick Regal negru ieşi în stradă şi acceleră. Kelly mai aşteptă o clipă, apoi deschise uşa şi se uită pe după colţul casei. Urmări maşina în timp ce dispărea în direcţia Bostonului. Alergînd îndărăt în casă, trase după ea uşa de la intrare şi o încuie. Apoi deschise uşa dulapului din hol. Jeffrey se băgase în fund, sub scară. Ieşi în lumină clipind din ochi.

Devlin simţi nevoia să zîmbească. Uneori, oamenii inteligenţi puteau fi atît de proşti! Îşi dădea seama că Kelly rămăsese trăsnită în clipa în care-i spusese că fusese văzută cu Jeffrey Rhods. Îşi revenise, dar prea tîrziu. Devlin ştia că fata minţise, ceea ce însemna că încerca să ascundă ceva. În plus, o văzuse uitîndu-se pe furiş după colţul casei după ce maşina lui se îndepărtase.

De îndată ce dispăru din cîmpul ei vizual, făcu o întoarcere bruscă. Pe urmă se strecură pe străduțele lăturalnice, pînă cînd se apropie de casa ei din direcția opusă. Opri mașina în aleea presărată cu pietriș a unei case apropiate care părea părăsită și închise motorul. Vedea bine casa lui Kelly printr-un pîlc de mesteceni.

Judecînd după felul în care se purtase, era convins că Kelly știa ceva. Întrebarea era cît de mult. Devlin se gîndi că era foarte posibil că va lua legătura cu Jeffrey ca să-l avertizeze că el fusese acolo. Îi părea rău că nu avusese prilejul să-i pună un microfon în telefon. Se gîndea să se ducă în spatele casei să-i găsească cutia de racord telefonic, dar nu putea face asta la lumina zilei. Trebuia să aștepte întunericul pentru o astfel de ispravă.

Dacă avea, într-adevăr, noroc, și Devlin își zicea că merita și el un pic de noroc, Kelly se va duce să-l viziteze pe Jeffrey în naiba știe ce ascunzătoare își găsise tipul. Exista și o vagă șansă ca doctorul să apară chiar în pragul casei lui Kelly. Va aștepta și va vedea. Indiferent de ce urma să se întîmple, un lucru era sigur: data viitoare cînd va da cu ochii de el, bunul doctor nu va mai scăpa.

– N-ai auzit ce-a spus? îl întrebă Kelly.

– Nu, răspunse Jeffrey. Pe tine te auzeam, dar pe el nu.

– A zis că i-a spus cineva că ne-a văzut împreună. Eu i-am răspuns că n-am mai avut de-a face cu tine de la înmormîntarea lui Chris. Mi-a lăsat numele și numărul lui de telefon în caz că aud ceva de tine. Sînt sigură că nu știe că ești aici. Dacă ar fi știut, n-ar fi renunțat atît de ușor și sigur că nu s-ar fi deranjat să-și lase numărul de telefon.

– Dar e a doua oară că vine aici, zise Jeffrey. Trebuie să știe el ceva, altfel nu s-ar mai fi întors. Pînă acum am avut noroc. Are cu el o armă pe care nu se dă în lături s-o folosească dacă are chef.

– Încearcă marea cu degetul, spuse Kelly cu convingere. Ascultă-mă pe mine, nu știe că ești aici. Ai încredere în mine!

– Devlin e cel în care n-am încredere. E o pacoste. Mă simt vinovat că îţi pun siguranţa în pericol.

– Nu tu îmi pui siguranţa în pericol. Eu mi-o pun. Sînt un participant activ în toată povestea asta. N-ai să poţi să mă sperii şi să mă faci să mă retrag, după cum nu poate nici Devlin, nici Harding. În afară de asta, adăugă ea, înmuindu-se un pic, ai nevoie de mine.

Jeffrey se uită atent la Kelly. O privi adînc în ochii căprui-închis. Pentru prima oară avu senzaţia că meritase să treacă prin tot ce trecuse în ultimele zile doar ca să ajungă la acest moment în relaţiile cu ea. O găsise întotdeauna atrăgătoare, dar dintr-o dată i se păru frumoasă. Frumoasă, caldă, apropiată şi, ah, atît de feminină!

Stăteau pe canapeaua cu dungi verticale unde se aşezară după ce Kelly îl smulsese pe Jeffrey din cotloanele dulapului din hol. Acum, cînd draperiile încă acopereau geamurile, singura sursă de lumină în acea după-amiază tîrzie erau ferestrele cu şipci laterale de deasupra chiuvetei. Prin ele camera primea o lumină blîndă şi egală. Din curtea din spate pătrundea ciripit de păsări.

– Cu tot riscul, vrei totuşi să rămîn aici? o întrebă Jeffrey. Ţinea un braţ pe spătarul canapelei.

– Eşti atît de greu de cap, zise Kelly cu un zîmbet. Ca toţi bărbaţii. Rîse cu rîsul ei cristalin. Ochii şi dinţii îi sclipeau în lumina blîndă. Deci, ne-am înţeles, zise ea.

Îşi aplecă capul în glumă pe braţul lui Jeffrey şi se întinse spre faţa lui. Îi atinse uşor vîrful nasului şi apoi, buza de sus.

– Îmi dau seama cît de singur trebuie să te fi simţit zilele astea, lunile astea. Ştiu fiindcă am trecut şi eu prin asta. Am citit-o în ochii tău în seara cînd ai venit aici de la aeroport.

– Era chiar atît de evident? o întrebă Jeffrey. Dar nu se aştepta la nici un răspuns. Era o întrebare retorică. Atunci simţi că se schimbă ceva în el. Universul se făcea din ce în ce mai mic. Dintr-o dată nu mai exista nimic decît încăperea în care se aflau. Timpul îşi încetini pasul, apoi stătu pe loc. Aplecîndu-se uşor în faţă, Jeffrey sărută gura lui Kelly înălţată spre el. Cu o mişcare lentă se apropiară unul de

celălalt într-un elan de gingășie, emoție, sete de dragoste. Împreunarea lor fu mai întîi blîndă, apoi plină de dorință, după aceea lacomă. Fu o însoțire încărcată de bucurie, nevoia unuia și a celuilalt fiind potolită de împlinire.

Curînd, ciripitul păsărilor se făcu auzit. După neașteptatele și copleșitoarele momente de dragoste, realitatea se strecură iar, treptat, în viața lor. Pentru o clipă, fuseseră singurii oameni de pe pămînt, iar spațiul și timpul se opriseră din mers. Cu un dram de stînjeneală ivită o dată cu pierderea inocenței, se desprinseră unul de celălalt atît cît să se poată privi în ochi. Începură să chicotească. Se simțeau ca doi adolescenți.

– Deci, zise Kelly în cele din urmă, rupînd tăcerea, rămîi?

Izbucniră amîndoi în rîs.

– Rămîn, se învoi Jeffrey.

– Ce-ai zice să mîncăm ceva?

– Vai, ce tranziție, zise Jeffrey. Nu prea mi-a fost gîndul la mîncare. Ți-e foame?

– Mie mi-e întotdeauna foame, recunoscu Kelly, eliberîndu-se din brațele lui.

Pregătiră masa împreună, Kelly făcînd grosul muncii, iar Jeffrey treburi mărunte, precum spălarea și uscarea salatei.

Jeffrey era uimit de liniștea care îl cuprinsese. Teama de Devlin nu-l părăsise, dar acum o putea stăpîni. Avînd-o pe Kelly alături, nu se mai simțea singur. În afară de asta, își dădu seama că ea avea dreptate. Devlin nu avea cum să știe că el era acolo. Dacă ar fi știut, ar fi intrat înăuntru cu sau fără voia lui Kelly.

Văzînd cît era ceasul, Jeffrey își întrerupse muncile gospodărești ca să dea un telefon la biroul medicului legist. Spera că doctorul Warren Seibert era încă acolo. Jeffrey voia să-l întrebe dacă reușise să identifice vreo toxină.

– Pînă acum n-am avut noroc, îi spuse Seibert îndată ce apăru pe fir. Am verificat probe de la Karen Hodges, Gail Shaffer și chiar Patty Owen cu ajutorul cromatografului în gaz.

– Mulțumesc pentru încercările făcute, zise Jeffrey. Dar, din ceea ce mi-ai spus azi-dimineață, presupun că nu-i sur-

prinzător. Dar faptul că n-ai găsit nici o toxină nu înseamnă că nu există. Aşa este?

– Aşa-i! răspunse Seibert. Chiar dacă n-am găsit nimic, poate că există una ascunsă pe undeva. Dar i-am dat un telefon unui patolog din California care a făcut nişte cercetări asupra batracotoxinei şi a familiei ei de toxine. Sper că o să-mi telefoneze şi că o să-mi dea cîteva lămuriri. Cine ştie, este posibil să aibă habar unde putem găsi o antitoxină omologată. M-am mai informat prin lecturi noi şi, avînd în vedere şi toate informaţiile pe care mi le-ai dat, cred că batracotoxina este suspectul principal.

– Mulţumesc pentru ajutor, zise Jeffrey.

– Pentru nimic, răspunse Seibert. Ăsta-i genul de caz care m-a făcut să aleg meseria asta. Problema de faţă mi-a trezit un mare interes; vreau să spun că dacă bănuielile dumitale sînt întemeiate, asta-i o chestiune colosală. O să putem scrie o mulţime de lucrări pe baza ei.

După ce Jeffrey încheie convorbirea, Kelly îl întrebă:

– S-a rezolvat ceva?

Jeffrey clătină din cap.

– Treaba îl interesează, dar n-a rezolvat nimic. Mă simt frustrat că am ajuns atît de aproape, dar că încă n-am nici o dovadă privind crima şi vinovăţia suspectului principal.

Kelly făcu un pas spre Jeffrey şi îl îmbrăţişă.

– Nu-ţi face griji, o să dăm de capătul problemei într-un fel sau altul.

– Sper din toată inima că aşa va fi, îi răspunse Jeffrey. Şi mai sper şi că vom face ceva înainte ca Devlin sau poliţia să mă înhaţe. Cred că ar fi cazul să punem mîna pe telefon să-l sunăm pe Trent Harding.

– După masă, zise Kelly. Să începem cu începutul. Între timp, ce-ar fi să deschizi o sticlă de vin? Cred că nu ne-ar strica un pic.

Jeffrey scoase o sticlă de Chardonnay din frigider şi scoase învelişul dopului.

– Dacă Trent ăsta se dovedeşte a fi făptaşul, mi-ar plăcea să aflu cîte ceva despre copilăria lui. Trebuie să existe o explicaţie oarecare, chiar dacă-i ceva iraţional.

– Problema este că pare atît de normal! zise Kelly. Vreau să spun, e adevărat că are o privire cam fixă, dar poate că noi citim ceva în ochii lui. Altfel, arată ca tipul ăla care era căpitanul echipei de fotbal al clasei mele cînd eram în liceu.

– Cel mai mult mă deranjează felul întîmplător în care şi-a ales victimele, zise Jeffrey, în timp ce scotea dopul. Să ucizi o altă ființă omenească e destul de rău, dar să falsifici medicamente şi să omori la întîmplare e ceva atît de nebunesc încît nici nu-mi vine să cred.

– Dacă el e vinovatul, mă întreb cum poate să se poarte atît de bine în viața lui de fiecare zi, zise Kelly.

Cu un icnet, Jeffrey trase afară dopul sticlei de vin.

– Mai ales dacă se face infirmier, adăugă el. Trebuie să fi avut cîndva nişte motivații altruiste. Infirmierii, mai mult decît doctorii, trebuie să fie însuflețiți de dorința de a ajuta oamenii într-un fel eficient şi practic. Şi se pare că e inteligent. Dacă acest contaminant se dovedeşte a fi ceva în genul batracotoxinei, alegerea lui e diabolic de ingenioasă. Nu m-aş fi gîndit niciodată la un contaminant dacă n-ar fi fost bănuielile lui Chris.

– Drăguț din partea ta că spui asta, zise Kelly.

– Ei bine, întîmplător, ăsta-i adevărul, îi răspunse Jeffrey. Dar dacă Trent poartă vina, sigur că nu pot să admit că o să-i înțeleg vreodată motivațiile. Psihiatria n-a fost niciodată unul din punctele mele forte.

– Dac-ai deschis vinul, ce-ar fi să pui şi masa? zise Kelly, aplecîndu-se şi deschizînd cuptorul.

Masa fu delicioasă şi, deşi Jeffrey nu-şi dăduse seama că-i era foame, mîncă mai mult de o porție de calcan pane şi broccoli fierți în aburi.

Mai punîndu-şi salată, Jeffrey spuse:

– Dacă Seibert nu reuşeşte să izoleze o toxină la nici unul dintre cadravrele examinate, ne-am gîndit să-l exhumăm pe Henry Noble.

– Bine, dar e mort şi îngropat de aproape doi ani! exclamă Kelly.

Jeffrey ridică din umeri.

– Ştiu că sună un pic sinistru, dar faptul că a trăit o săptămînă după reacţia lui negativă la anestezie s-ar putea să ne fie de ajutor. O toxină ca această batracotoxină este concentrată în ficat şi eliminată de bilă. Dacă asta a folosit Harding, locul cel mai potrivit în care putem găsi substanţa este bila lui Henry Noble.

– La doi ani după deces?

– Seibert spunea că dacă cadavrul a fost bine îmbălsămat şi înhumat într-un loc umbrit, mai poate încă să fie depistată.

– Mi se face rău! zise Kelly. Nu se poate să vorbim despre altceva, măcar pînă terminăm masa? Hai mai bine să ne gîndim ce să-i spunem lui Trent Harding.

– Cred că trebuie să fim direcţi. Să ştie ce bănuim noi. Şi nu pot să nu mă gîndesc că putem folosi pozele alea în avantajul nostru. N-o să-i convină să intre în circulaţie asemenea fotografii.

– Dar dacă asta nu face decît să-l înfurie? întrebă Kelly, amintindu-şi ciocanul aruncat cu atîta sălbăticie. Capota maşini ei avea acum o urmă de lovitură de mărimea unei mingi de base-ball.

– Asta şi sper. Dacă se înfurie, poate că o să spună ceva care să-l dea de gol.

– De genul ameninţărilor? întrebă Kelly, plină de îndoială. Am ucis şi voi mai ucide? Aşa ceva?

– Ştiu că asta e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fîn, dar ai tu o propunere mai bună? o întrebă Jeffrey.

Kelly scutură din cap. Ideea lui Jeffrey merita o încercare. Era limpede că nu aveau nimic de pierdut.

– Am să aduc extensia aici, zise ea. Am un telefon lîngă televizor. Se duse să-l ia.

Jeffrey încercă să se pregătească pentru ce urma. Căută să se pună în locul lui Trent. Dacă era nevinovat, probabil că va închide imediat telefonul. Dacă era vinovat, o să devină agitat şi o să încerce să afle ce ştia cel care-l sunase. Dar toate astea erau simple presupuneri. Dacă Trent rămînea la telefon, asta nu era o dovadă sigură a vinovăţiei lui.

Kelly se întoarse în bucătărie, cu un telefon de un roşu mat.

– Mă gîndeam că ar fi mai bine dacă vorbim din biroul lui Chris, zise ea. Scoase televizorul din priză, se aplecă şi conectă telefonul. Ridică receptorul ca să se asigure că avea ton.

– Vrei să-l foloseşti pe ăsta sau pe cel din bucătărie? îl întrebă ea pe Jeffrey.

– Pe cel din bucătărie, răspunse Jeffrey, deşi nu era o mare diferenţă. Avea să fie o convorbire dură, indiferent din ce loc suna.

Jeffrey luă bucăţica de hîrtie pe care i-o dăduse Polly Arnsdorf cu numărul de telefon şi adresa lui Trent. Formă numărul lui Harding, apoi îi făcu semn lui Kelly să ridice receptorul de îndată ce începu să sune.

Telefonul sună de trei ori pînă răspunse Trent. Vocea îi era mult mai potolită decît se aşteptase Jeffrey. Zise:

– Alo, Matt? înainte ca Jeffrey să aibă timp să spună ceva.

– Nu sînt Matt, zise Jeffrey.

– Cine e? întrebă Harding. Vocea îi deveni rece, chiar iritată.

– Un admirator al operei dumitale.

– Cine?

– Jeffrey Rhodes.

– Te cunosc?

– Sînt convins că da, îi răspunse Jeffrey. Am fost anestezist la Boston Memorial, dar am fost pus pe liber după ce a intervenit o problemă. O problemă în sala de operaţie. Îţi sună a ceva cunoscut?

Urmă o pauză. Apoi Harding răcni:

– De ce dracu' mă suni? Eu nu mai lucrez la Boston Memorial. Mi-am dat demisia acum un an.

– Ştiu, răspunse Jeffrey. După aia te-ai dus la St. Joseph de unde tocmai ţi-ai dat demisia. Ştiu cîte ceva despre tine, Trent. Ştiu şi ce te-ai apucat să faci.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Patty Owen, Henry Noble, Karen Hodges, zise Jeffrey. Numele astea îţi spun ceva?

– Nu ştiu ce vrei să spui, omule.

– Cum să nu ştii, Trent? i-o întoarse Jeffrey. Eşti modest, asta-i tot. În plus, îmi închipui că nu-ţi convine să ştie mulţi despre asta. În definitiv, ţi-ai bătut capul să alegi toxina cea mai nimerită. Înţelegi ce vreau să spun?

– Omule, nu pricep nimic. Habar n-am de ce m-ai sunat.

– Dar ştii cine sînt, nu-i aşa, Trent? întrebă Jeffrey.

– Da, te cunosc, răspunse Trent. Îmi amintesc de dumneata de la Boston Memorial şi am citit şi ce scria în ziar.

– Mi-am închipuit, răspunse Jeffrey. Ai citit tot ce s-a scris despre mine. Numai că nu cred că va trece mult pînă să citească lumea şi despre tine cîte ceva.

– Ce vrei să spui?

Jeffrey ştia că îl dăduse peste cap, şi faptul că Trent era încă la telefon era încurajator.

– Treburile astea fac ce fac şi ies la iveală, continuă Jeffrey. Dar sînt convins că nu-ţi spun nimic nou.

– Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse Trent. Ai greşit adresa.

– Ah, nu, i-o întoarse Jeffrey. N-am greşit deloc adresa. Aşa cum ţi-am spus, cumva tot ai să ajungi în ziare. Am cîteva poze care ar arăta grozav într-o pagină de ziar. Mă gîndesc la mai multe exemplare răspîndite în tot spitalul Boston City. Colegii dumitale de acolo ar avea plăcerea să-ţi descopere o nouă faţă.

– Despre ce poze vorbeşti? îl întrebă Trent.

– Au fost o plăcere şi pentru mine, continuă Jeffrey netulburat, o adevărată surpriză.

– Nici acum nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Trent.

– Despre polaroide, răspunse Jeffrey. Poze color reprezentîndu-te pe tine şi mai nimic în plus. Caută în sertarul biroului tău, exact lîngă săculeţul cu marijuana. Cred că o să descoperi că-ţi lipsesc cîteva fotografii.

Trent bolborosi cîteva înjurături. Jeffrey avu impresia că-l aude cum pune jos receptorul. Trent se întoarse într-o clipă şi începu să urle în telefon:

– Deci tu ai intrat aici, nu-i aşa, Rhodes? Ei bine, te avertizez... vreau să-mi dai înapoi pozele alea.

– Nu mă îndoiesc că vrei, îi răspunse Jeffrey. Sînt destul de... grăitoare. Ce lenjerie grozavă! Cel mai mult mi-au plăcut chiloţeii roz.

Kelly îi aruncă lui Jeffrey o privire dezgustată.

– Ce urmăreşti? întrebă Trent.

– Aş vrea să ne întîlnim, răspunse Jeffrey. Să te cunosc în persoană. Pentru Jeffrey era clar că nu va reuşi să scoată nimic de la Trent la telefon.

– Şi dacă eu nu vreau?

– Faci cum vrei, zise Jeffrey. Dar, dacă nu reuşim să ne întîlnim, mă tem că nu pot să garantez unde vor ajunge copiile acestor fotografii.

– Ăsta-i şantaj.

– Foarte bine, răspunse Jeffrey. Îmi pare bine că ne înţelegem. Ei, fixăm o întîlnire sau nu?

– Sigur, zise Trent schimbînd brusc tonul. De ce nu vii aici. Ştiu că nu-i nevoie să-ţi spun unde locuiesc.

Kelly dădu din mîini şi şopti: „Nu".

– Deşi-mi surîde ideea unui contact apropiat şi personal, zise Jeffrey, nu cred că m-aş simţi chiar atît de bine venit în apartamenul tău. M-aş simţi mai bine cu mai multă lume în jur.

– Spune ce loc ţi-ar conveni.

Jeffrey îşi dădea seama că îl „prinsese", într-adevăr, pe Harding. Stătu o clipă pe gînduri. Care era acel loc public, fără riscuri, unde se puteau întîlni? Îşi aminti de hoinărelile lui pe malul rîului Charles. Era un spaţiu deschis unde se plimbau mulţi oameni.

– Ce-ai zice de Esplanade, pe malul rîului Charles? îi propuse Jeffrey.

– Cum o să te recunosc?

– Nu-ţi face griji, îi răspunse Jeffrey. Te recunosc eu. Chiar şi cu hainele pe tine. Dar, uite cum facem. Caută-mă pe scena de la Hatch Shell. Cum ţi se pare ideea?

– Spune la ce oră, zise Trent.

Abia îşi putea stăpîni mînia.

– Ce-ai zice de nouă şi jumătate?

– Presupun că vei fi singur.

– Nu prea am mulţi prieteni în prezent, îi răspunse Jeffrey. Iar maică-mea e ocupată.

Harding nu rîse.

– Sper că n-ai răspîndit poveşti tîmpite pe nicăieri. Nu admit nici un fel de calomnii.

Sînt convins că nu, gîndi Jeffrey.

– Ne vedem la Esplanade. Puse jos receptorul înainte ca Trent să aibă timp să mai spună ceva.

– Ai înnebunit? izbucni Kelly de îndată ce închiseră telefoanele. Nu se poate să te duci să te întîlneşti cu smintitul ăla. Asta nu făcea parte din plan.

– A trebuit să improvizez, îi răspunse Jeffrey. Tipul e deştept. Vedeam că nu fac nici un fel de progres. Dacă discut cu el faţă în faţă am să pot să-i văd mutra, să-i cîntăresc reacţiile. Există mai multe şanse să se dea de gol.

– Individul e un maniac. Te-a alerga cu un ciocan.

– Situaţia era diferită, zise Jeffrey. M-a prins în apartametul lui. Avea tot dreptul să fie furios.

Kelly îşi aruncă ochii în tavan, uimită.

– Acum te-ai apucat să aperi un ucigaş în serie?

– Îşi vrea pozele înapoi, zise Jeffrey. N-o să-mi facă nimic pînă nu le obţine. Iar eu, nici măcar n-o să le iau cu mine. Le las aici.

– Cred că ar trebui să reluăm ideea deshumării lui Henry Noble. Asta sună ca un picnic de duminică în comparaţie cu întîlnirea faţă-n faţă cu dementul ăsta.

– Dacă găsim o toxină în rămăşiţele pămînteşti ale lui Henry Noble salvăm cazul lui Chris şi-i spălăm numele, dar nu-l implicăm pe Trent. Trent este cheia acestei afaceri lugubre.

– Dar va fi riscant... şi să nu-mi mai spui din nou că nimic nu poate ieşi prost. Lasă că ştiu eu mai bine!

– Recunosc că există un risc. Cred că ar fi o prostie să nu-ţi dai seama. Dar, măcar, ne vom întîlni în public. Nu cred că Trent o să încerce ceva în public.

– Uiţi un lucru important. Tu gîndeşti raţional, Harding, nu.

– A fost un ucigaş foarte şiret pînă acum, îi aminti Jeffrey.

– Şi acum e disperat. Cine ştie ce poate încerca să facă?

Jeffrey o trase la pieptul lui.

– Uite ce e, spuse el. Seibert n-a reuşit nimic. Trebuie să încerc eu. Şi n-am prea mult timp la îndemînă.

– Dar cum crezi că am să pot eu să trag cu urechea? Chiar dacă tu ai noroc şi Harding mărturiseşte, rămîi tot fără preţioasa ta dovadă.

Jeffrey oftă:

– La asta nu m-am gîndit.

– Tu nu te-ai gîndit la multe, spuse Kelly printre lacrimi de frustrare. Ca, de pildă, la faptul că eu nu vreau să te pierd.

– Ai să mă pierzi dacă nu putem dovedi că Harding e omul nostru, zise Jeffrey. Trebuie să găsim un mijloc ca tu să poţi asculta discuţia. Poate că dacă i-aş propune lui Harding o plimbare...

Vocea i se stinse. Chiar că nu avea nici o idee. Căzură amîndoi într-o tăcere mohorîtă.

– Ştiu, zise Kelly în cele din urmă. Cel puţin, e o idee.

– Ce?

– Ei bine, te rog să nu rîzi, dar există o drăcovenie pe care am văzut-o în timp ce răsfoiam catalogul de reclame Sharper. E o chestie care se cheamă „ajutor de ascultare“. Arată ca un walkman, dar treaba lui este să capteze sunetul şi să-l amplifice. Îl folosesc vînătorii şi urmăritorii de păsări. La fel şi spectatorii de teatru. S-ar putea să funcţioneze perfect dacă stai pe scena de la Hatch Shell.

– Sună fantastic, zise Jeffrey, subit entuziasmat. Unde-i magazinul cel mai apropiat?

– Există unul la Copley Place.

– Minunat! exclamă Jeffrey. Putem să cumpărăm unul în drum.

– Dar ar mai fi o problemă.

– Care?

– Cum să te păzeşti tu.

– Fără curaj nu există glorie, spuse Jeffrey cu un zîmbet strîmb.

– Vorbesc serios, zise Kelly.

– Foarte bine, o să-mi pun ceva sub haină, pentru cazul cînd o dă în bară.

– Cam ce? O puşcă pentru elefanţi?

– Ei, nu chiar aşa, îi răspunse Jeffrey. Ai un levier în maşină?

– N-am idee.

– Nu se poate să nu ai, zise Jeffrey. O să iau levierul. O să am „ceva în mînecă“ aşa că, dacă devine violent, o să-i arăt eu lui. Dar, ca să fiu sincer, nu cred că Harding va încerca ceva în public.

– Şi dacă încearcă?

– Hai să nu ne facem griji din asta. Nu putem elimina toate riscurile. Dacă, într-adevăr, încearcă ceva, asta va fi o dovadă a vinovăţiei sale. Acum, hai. N-avem mult timp. Trebuie să fim la Hatch Shell pînă la 9.30 şi, între timp, mai trebuie să trecem şi pe la Copley Place.

– Lua-te-ar dracu', răcni Trent. Îşi ridică braţul şi-şi strînse pumnul, după care izbi cu putere de cîteva ori peretele de deasupra telefonului. Cu o trosnitură care-l suprinse şi pe el, pumnul îi pătrunse în peretele de ghips şi şipci. Trăgîndu-şi mîna afară, îşi cercetă buricele degetelor să vadă dacă s-a rănit. Nu văzu nici măcar o zgîrietură.

Întorcîndu-se cu faţa la cameră, Trent lovi cu piciorul măsuţa de cafea, smulgîndu-i un picior şi rostogolind ce mai rămăsese din ea pe podea, pînă se trînti de perete. Reviste, cătuşe şi cîteva cărţi zburară peste tot.

Uitînd-se în jur să mai găsească ceva pe care să-şi verse furia, dădu de o sticlă de bere goală. O apucă în mînă şi o zvîrli de peretele bucătăriei cu toată puterea. Sticla se sparse, împrăştiind cioburi pe podea. Abia atunci începu Trent să-şi revină.

Cum de se întîmplase aşa ceva? se întreba el. Fusese atît de precaut. Se gîndise la toate amănuntele. Mai întîi fusese nenorocita aia de soră şi acum doctorul ăsta dement. De unde dracu' ştia atîtea lucruri? Şi acum, mai pusese

mîna şi pe polaroidele lui. Trent îşi dădea seama că nu trebuia să facă asemenea poze. Nu făcuse decît să se prostească. Voise să vadă cum ar arăta... Nimeni n-ar putea înţelege. Trebuia neapărat să scoată fotografiile din mîna blestematului de doctor. Nici nu-i venea să creadă că tipul avusese tupeul să-i percheziţioneze casa.

Trent rămase împietrit în mijlocul camerei. Un alt gînd teribil îi trecu brusc prin minte. Cu un nou acces de panică, dădu buzna în bucătărie. Smulse uşa dulapului de lîngă frigider şi trase geamurile afară cu o singură mişcare rapidă. Cîteva căzură pe consola de dedesubt şi se făcură ţăndări.

Cu degete tremurînde, scoase peretele fals şi se uită în ascunzătoare. Oftă de uşurare. Nimic nu părea să fi fost clintit de acolo. Totul era în ordine.

Băgînd mîna înăuntru, Trent ridică pistolul său iubit, cel de calibrul 45. Şterse ţeava pe pieptii cămăşii. Arma era curată, lustruită şi gata de treabă. Vîrînd încă o dată mîna în ascunzătoare, scoase încărcătorul. După ce se convinse că era plin de gloanţe, îl introduse în mîner pînă auzi un mic clinchet.

Ce-l neliniştea cel mai mult pe Trent era ca Jeffrey să nu mai fi spus cuiva ce aflase. Tipul era un evadat, drept care Trent îşi închipuia că probabil nu vorbise cu nimeni. Va încerca el să afle ceva sigur. În orice caz însă Rhodes trebuia să dispară. Trent izbucni în rîs. Era clar că doctorul nu ştia cu cine avea de-a face.

Întorcîndu-se la seiful lui improvizat, Trent scoase o seringă de 5 cc şi, aşa cum făcuse şi în cazul lui Gail Shaffer, extrase o cantitate infimă din lichidul galben pe care o diluă cu apă distilată. Apoi puse fiola la loc. Cu ochii minţii, îl vedea pe Jeffrey Rhodes apucat de un atac puternic pe scena de la Hatch Shell. Imaginea îi aduse un zîmbet pe buze. Va fi o adevărată performanţă!

Luînd bucata de placaj, Trent o potrivi cu grijă pe fundul dulapului şi înlocui geamurile care nu fuseseră sparte. Lăsă restul aşa cum era; va curăţa locul după ce se va întoarce de la Esplanade.

După ce-şi sfîrşi pregătirile, Trent se uită la ceas. Mai rămăsese o oră şi jumătate pînă la întîlnire. Intrînd în camera de zi, aruncă o privire spre telefon şi se întrebă ce să facă. Apariţia lui Rhodes era genul de imixtiune potenţială despre care el, Trent, fusese avertizat. Se gîndi dacă să sune sau nu. Pînă la urmă, ridică receptorul. Telefona conform instrucţiunilor, îşi spuse el în timp ce forma numărul, ca să dea de ştire, nu ca să ceară ajutor.

14

Vineri
19 mai 1989
8.42 p.m.

– Ah, ia te uită! bolborosi Devlin văzînd cum uşa garajului lui Kelly începe să se ridice. Honda lui Kelly porni să vibreze cînd deschise motorul. Apoi maşina ieşi în stradă cu o viteză de două ori mai mare decît cea normală. Lăsînd urme de roţi după ea, ţîşni spre Boston.

Devlin bîjbîi să dea de cheia lui de contact. Nu se aşteptase s-o vadă plecînd atît de repede. Pînă să pornească el, maşina lui Kelly aproape că nu se mai vedea. Devlin fu nevoit să gonească ca s-o ajungă.

– Măi, să fie! îşi zise Devlin după ce făcură cîteva mile de la locuinţa lui Kelly.

Pe bancheta din spate apăruse, ca prin minune, un al doilea cap. Apoi, persoana escaladase scaunul din faţă ca să se aşeze lîngă Kelly.

Devlin se gîndi să nu se ambaleze prea tare în legătură cu întîmplarea asta neaşteptată, dar interesantă, dar nu trebui să se mai deranjeze. Cînd Kelly opri în faţa intrării complexului comercial Copley Place, Jeffrey Rhodes sări din maşină şi dădu buzna înăuntru.

– Perfect! exclamă Devlin încîntat, trecînd pe lîngă maşina lui Kelly şi oprind la marginea trotuarului.

Se gîndea că începe, în sfîrşit, să-i surîdă norocul. Jeffrey era deja înăuntru, la jumătatea scărilor rulante, atunci cînd

Devlin opri motorul şi se aplecă peste scaunul de alături. Tocmai cînd dădea să iasă din maşină, observă că fereastra se acoperise brusc cu o pată bleumarin. Mai văzu şi o curea de piele neagră şi un toc de pistol Smith & Wesson 38.

– Regret, dar aici nu se parchează, zise poliţistul.

Devlin privi patrula drept în ochi. Părea a avea în jur de optsprezece ani. Un răcan, îşi zise Devlin, dar cine altul ar primi o astfel de însărcinare într-o seară de vineri? Devlin se scotoci prin buzunare după legitimaţia care-i îngăduia să parcheze oriunde în oraş, dar răcanul nici nu se uită la ea.

– Circulaţi, zise el, mai puţin prietenos.

– Dar eu... Devlin se porni să explice cine era el. Totuşi, nu mai conta. Jeffrey dispăruse din vedere.

– Mie nu-mi pasă nici dacă eşti guvernatorul Dukakis, spuse tînărul poliţist. N-ai voie să parchezi aici. Dă-i drumu'. Făcu un semn în faţă cu bastonul.

Văzînd că trebuie să-şi schimbe planurile, Devlin se strecură la loc pe scaun şi porni iar maşina. Merse repede în jurul străzii. Cînd văzu maşina lui Kelly se linişti. Mica ciorovăială cu poliţistul se dovedise spre binele lui. Poate că nu-l pierduse pe Rhodes în mulţimea din magazin. Opri la marginea trotuarului, la distanţă de jumătate de stradă de maşina lui Kelly şi închise din nou motorul. Apoi cei doi – Devlin în maşina lui şi Kelly în a ei, neştiind nimic unul de celălalt – aşteptară să apară Jeffrey.

Punîndu-i căştile, vînzătoarea îi explică lui Jeffrey cum se deschide aparatul. Jeffrey răsuci de micul buton. Apoi vînzătoarea îi spuse să îndrepte aparatul spre perechea de la capătul opus la magazinului. Jeffrey făcu ce i se spuse.

– Nu crezi că ar arăta grozav pe măsuţa de cafea? o întrebă bărbatul pe femeie. Stăteau în faţa unui glob care arăta de parcă ar fi fost luat din recuzita unui film vechi despre Frankenstein. Conţinea o materie heliotropă care emitea lumină ca nişte mici descărcări de fulgere albastre.

– Da, răspunse femeia. Dar uită-te la preţ. Cu banii ăştia mi-aş putea cumpăra o pereche de pantofi Ferragamo.

Jeffrey era impresionat. Mai auzise şi murmurul înfundat al altor voci din jur, dar din conversaţia celor doi înţelesese fiecare cuvînt.

– Ştii Hatch Shell de pe Esplanade? o întrebă Jeffrey pe vînzătoare.

– Sigur că da.

– Crezi că se aude ceva cu aparatul ăsta de la tribuna vorbitorilor?

– Şi căderea unui ac.

Jeffrey cumpără aparatul, apoi se grăbi spre maşina lui Kelly. Era în acelaşi loc unde o lăsase.

– L-ai cumpărat? întrebă ea în timp ce el închidea uşa.

Jeffrey îi arătă pachetul.

– Acum sîntem echipaţi, zise el. Merge bine. I-am făcut proba.

Kelly porni maşina în direcţia Esplanade.

Nici unul, nici celălalt nu se uită în urmă. Nu ştiau nimic despre maşina Buick Regal negru care-i urmărea preţ de trei maşini în spatele lor.

Kelly o luă pe Storrow Drive ca să ajungă la Beacon Hill. Imediat ce ieşiră dintr-un pasaj subteran, Jeffrey zări în goana maşinii spaţiul înverzit de la Hatch Shell de pe Espalande. Soarele apusese, dar, afară, era încă lumină şi se putea vedea o mulţime de lume care se bucura de vremea primăvăratică. Asta îl făcu să se simtă puţin mai liniştit.

Intrară pe Revere Street, apoi pe Charles. Trecură de magazinele de pe Charles Street şi o luară la dreapta pe Chestnut. Parcară aproape de începutul străzii Chestnut şi coborîră din maşină.

În ultimele minute, nimeni nu scoase o vorbă. Agitaţia pregătirilor şi a drumului se potolise şi în locul ei se strecura teama că lucrurile s-ar putea să nu meargă conform planului. Jeffrey rupse tăcerea cerîndu-i cheile maşinii. Kelly i le aruncă peste capotă. Tocmai încuiase uşile.

– Ai uitat ceva? întrebă ea.

– Levierul, răspunse Jeffrey.

Se duse la portbagaj și-l deschise. Nu era levier. Era o combinație de cheie fixă și manivelă de cric. O vergea de oțel lungă de aproximativ 45 de centimetri. Jeffrey își plesni cu ea palma mîinii. Va face treabă bună dacă se va dovedi necesară. Oricine s-ar potoli, dacă ar fi trăsnit cu ea peste țurloaiele picioarelor. Spera să nu se ajungă la așa ceva.

O luară spre Esplanade pe podul pietonal Arthur Fiedler. Era o seară plăcută de mijloc de primăvară. Jeffrey observă pînzele colorate ale cîtorva ambarcațiuni îndreptîndu-se spre cluburile lor de iaht. În depărtare, un tren MBTA huruia de-a lungul podului Longfellow.

Devlin mormăi o înjurătură. Era destul de greu să găsești un loc liber de parcare lîngă un hidrant pe Beacon Hill. Pînă să găsească el un loc într-un spațiu interzis parcării la intrarea în Storrow Drive, Jeffrey și Kelly traversau podul în direcția Esplanadei. Devlin înhăță cătușele din mașină și alergă spre pod.

Devlin nu pricepea ce naiba se întîmpla. I se părea că o seară petrecută la Esplanade era o purtare ciudată din partea unui criminal condamnat care evadase și care știa că era urmărit de un vînător de recompense profesionist. Cu fata lîngă el, Jeffrey părea că se află la o întîlnire amoroasă. Devlin avea o adîncă bănuială că ceva era pe cale să se întîmple și-și simțea curiozitatea ațîțată. Își amintea că-i spusese lui Mosconi că, după părerea lui, Jeffrey clocea ceva. Poate că sosise momentul.

Devlin trecu podul și coborî panta laterală, după care păși pe iarba verde de primăvară. Nu i se părea că are rost să alerge să-l prindă pe Jeffrey, de vreme ce plasamentul era atît de perfect. Jeffrey se afla, efectiv, încolțit între Charles River, de o parte și Storrow Drive, de cealaltă. În plus, închisoarea din Charles Street era bine situată doar la o aruncătură de băț, exact dincolo de Charles Centre. Așa că Devlin își permise să-și satisfacă curiozitatea încă un minut-două ca să se lămurească ce avea de gînd să facă Jeffrey.

Cu coada ochiului, Devlin văzu ceva apropiindu-se de el din spate, dinspre dreapta. Făcu din reflex un pas spre stînga, răsucindu-se pe vine. Îşi vîrî mîna în jacheta de doc şi apucă capătul pistolului înfipt în tocul atîrnat de umăr.

Simţi cum se face roşu la faţă cînd un disc de plastic al unor jucători de *frisbee* zbură pe lîngă el, fugărit de un labrador negru care-l prinse înainte de a cădea la pămînt.

Devlin se săltă în picioare şi trase aer în piept. Nu-şi dăduse seama cît de încordat era.

Pe Esplanadă, se aflau vreo treizeci de oameni, care-şi vedeau de treabă în amurgul acelei zile. În afara jucătorilor de *frisbee*, mai erau şi unii care jucau fotbal american, în timp ce un grup bătea cu piciorul într-un sac Hacky. Dincolo de spaţiul verde, pe trotuarul de lîngă Hatch Shell, cîţiva tineri cu role se mişcau în ritmul muzicii unui radiocasetofon mare; pe drumul cu macadam se puteau vedea cicliştii şi cei ce făceau jogging.

Devlin îmbrăţişă cu privirea întreaga scenă, întrebîndu-se ce-i adusese acolo pe Jeffrey şi pe Kelly. Doar nu participau la nici una dintre aceste activităţi. Stăteau, pur şi simplu, în picioare şi discutau între ei în umbra copacilor care înconjurau tribuna vorbitorilor. Devlin îl zări pe Jeffrey ajutînd-o pe Kelly să-şi fixeze un aparat asemănător cu un walkman.

Devlin îşi puse mîinile în şolduri. Ce naiba se întîmpla aici? În timp ce-i urmărea, îl mai văzu pe Jeffrey făcînd ceva neaşteptat. Se aplecase şi o sărutase pe Kelly.

– Nu-i frumos! Nu-i frumos! murmură Devlin.

O clipă, Jeffrey şi Kelly se ţinură de mînă cu braţele întinse unul spre celălalt. În cele din urmă, Jeffrey îi dădu drumul. Apoi se înclină şi luă de jos o vergea subţire.

Ţinînd vergeaua în mînă, Jeffrey o rupse la fugă peste iarbă în direcţia scenei. Devlin dădu să-l urmeze, de teamă ca Rhodes să nu dispară dincolo de Hatch Shell, dar se opri văzîndu-l pe acesta suindu-se pe scenă, în dreapta.

În timp ce Devlin continua să-l privească din ce în ce mai curios, Jeffrey se duse drept în mijlocul scenei. Oprindu-se în

fața tribunei vorbitorilor, începu să spună ceva. Devlin nu reușea să-l audă, dar vedea cum i se mișcă buzele.

De la locul ei, Kelly îi făcu lui Rhodes semn că a înțeles. Ce se petrecea aici? se întrebă Devlin. Recita oare tipul din Shakespeare? Și dacă da, atunci Kelly ce făcea? Fata continua să poarte walkmanul. Devlin se scărpină în cap. Treaba asta devenea din ce în ce mai ciudată.

Trent Harding își înfipse pistolul lui automat de 45 mm în curea, exact așa cum făcuse cînd plecase la adresa lui Gail Shaffer. Puse seringa cu capătul bine fixat, în buzunarul drept din față. Se uită la ceas. Era puțin peste nouă. Era momentul s-o pornească.

Trent o luă spre Charles Circle, prin Revere Street. Ca să ajungă la parapetul de la Charles River, traversă podul pietonal, la vest de Longfellow Bridge.

Seara era înaintată cînd el o porni pe promenada întunecată încadrată de balustrade de granit. Deasupra se întindea bolta deasă a copacilor cu frunze proaspete. Rîul Charles clipocea reflectînd lumina trandafirie a cerului de seară. Soarele apusese cu vreo jumătate de ceas mai înainte.

Mai devreme, Trent fusese neliniștit și tulburat de criza pe care i-o provocase Jeffrey Rhodes, neștiind ce urmărea doctorul. Această amenințare de șantaj era pe atît de neașteptată, pe cît era de șocantă. Dar acum, cînd era pregătit, îngrijorarea lui Trent se risipise în mare parte. Voia să-și ia fotografiile înapoi și să se asigure că Rhodes acționa de unul singur. În afară de asta, doctorul nu însemna nimic pentru el, și-i va aplica injecția. După ce văzuse reacția lui Gail Shaffer, știa că va avea un efect rapid și eficient. Cineva va chema o ambulanță și asta va fi tot.

O pereche de alergători țîșni pe lîngă el în semiobscuritatea din jur și-l făcu să tresară. Îi venea să-și scoată pistolul și să-i doboare pe nenorociți din mers. Ar face-o exact cum se face în *Miami Vice*: cu picioarele desfăcute, cu brațele încordate și ținînd arma în ambele mîini.

În fața lui se ridica emisfera uriașă de la Hatch Shell. Trent se apropia de scenă pe latura convexă din spate. Simți un fior neașteptat, în timp ce adrenalina îi străbătea corpul. Abia aștepta să se întîlnească cu doctorul Jeffrey Rhodes. Băgă mîna pe sub jachetă și o încolăci în jurul mînerului pistolului de 45 mm. Degetul îi aluneca de-a lungul trăgaciului. Se simțea extraordinar. Pe Rhodes îl aștepta o surpriză nemaipomenită.

Trent se opri din mers. Trebuia să ia o hotărîre. S-o ia spre dreapta sau spre stînga ca să ajungă la Hatch Shell? Încercă să-și amintească amplasamentul scenei, întrebîndu-se dacă direcția din care venea avea vreo importanță. Își dădu seama că prefera să aibă Storrow Drive în spate. După ce se va ocupa de Jeffrey, dacă era nevoit să fugă, o va lua la goană spre șosea.

Jeffrey străbătea scena cu un pas nervos, rămînînd pe partea ei dreaptă. Patinatorii care se adunaseră în micul spațiu acoperit cu macadam, între scenă și peluză, stăteau și ei tot pe partea dreaptă și Jeffrey ținea să fie cît mai aproape de ei, fără ca Trent să aibă impresia că puteau să-i audă ce vorbesc. La început, patinatorii îl priviseră pe Jeffrey bănuitor. Dar, după cîteva minute, nu-l mai băgară în seamă.

Ce-l surprinsese pe Jeffrey la aparatul de ascultare era că nu înregistra muzica patinatorilor. Jeffrey se gîndi că asta depindea de plasarea casetofonului în afara zonei acustice a suprafeței concave a scenei Hatch Shell. Își închipuia că același lucru se întîmpla cu zgomotul circulației, atît de apropiată, de pe Storrow Drive.

Lumina dispărea acum de la o clipă la alta. Cerul era încă albastru-deschis, argintiu, dar stelele începuseră să apară și umbrele de sub copaci căpătaseră nuanța purpuriu-întunecat. Jeffrey n-o mai vedea pe Kelly. Majoritatea celor care jucaseră *frisbee* sau bătuseră mingea terminaseră distracția și plecaseră. Dar mai erau cîțiva oameni pe iarbă. Mai erau și cîțiva alergători care foloseau promenada ce se vedea în depărtare, la dreapta, și cîte un ciclist, din cînd în cînd.

Jeffrey se uită la ceas. Era nouă şi jumătate şi era cazul ca Harding să apară. Cînd trecu puţin de ora convenită, Jeffrey începu să se întrebe ce va face dacă Trent nu soseşte. Nu ştia de ce, dar pînă în acel moment nici nu se gîndise la o astfel de posibilitate.

Jeffrey îşi spuse că trebuia să se liniştească. Trent va veni. Deşi tipul nu era normal, dorea cu disperare să-şi ia pozele înapoi. Jeffrey se opri din mers şi-şi aruncă privirea peste peluza din faţa scenei. Dacă Trent se hotăra să devină violent, Jeffrey avea pe unde să fugă. Şi mai avea şi tija de metal pe care i-o dăduse Kelly, vîrîtă în mîneca dreaptă. Se putea dovedi utilă, chiar dacă n-o va folosi decît ca să-l ameninţe.

Jeffrey scrută depărtarea cu privirea. Oricît s-ar fi silit, n-o putea vedea pe Kelly în întunericul de sub arborii de lîngă tribuna vorbitorilor. Asta însemna că nici Harding n-o putea vedea. Trent n-avea cum să-şi dea seama că discuţia lor era urmărită de cineva.

O sirenă urlînd în depărtare îl făcu pe Jeffrey să tresară. Ascultă cu respiraţia tăiată. Zgomotul se apropia. Putea fi, oare, poliţia? O alertase Harding? Sirenele ţiuiră şi mai tare, pe măsură ce se apropiau, dar, curînd, Jeffrey se lămuri de unde venea zgomotul: o ambulanţă trecu în goană pe Storrow Drive.

Jeffrey oftă. Tensiunea îl distrugea. Mai făcu cîţiva paşi, apoi se opri brusc. Trent Harding se uita la el de pe treptele scenei, din partea stîngă. Ţinea o mînă lipită de şold, iar cealaltă în spate, pe sub jacheta de piele.

Jeffrey simţi cum îi piere curajul privindu-l pe Trent care, pentru moment, rămase nemişcat. Trent purta o jachetă uşoară de piele neagră, fără guler şi blugi prespălaţi. În lumina scăzută a amurgului, părul lui părea şi mai blond, aproape alb. Ochii îi scăpărau.

Jeffrey rămase în faţa omului pe care-l bănuia de cel puţin şase omoruri. Se întrebă din nou care fusese motivaţia acestui om. Părea de neînţeles. Chiar şi cu vergeaua de metal în mînecă şi cu toţi martorii potenţiali, Jeffrey se simţi, brusc, cuprins de panică. Trent Harding era un tip

imprevizibil. Nu se putea şti dinainte care îi va fi reacţia la încercarea lui de şantaj.

Trent urcă încet treptele scenei. Înainte de a păşi pe ultima treaptă care avea să-l aducă la acelaşi nivel cu Jeffrey, aruncă o privire în jur. Aparent satisfăcut, îşi fixă ochii pe Jeffrey. Veni spre el păşind ca un cocoş şi cu o expresie de dispreţ pe faţă.

– Eşti Jeffrey Rhodes? întrebă el, rupînd, în sfîrşit, tăcerea.

– Nu-ţi mai aminteşti de mine de la Memorial? îl întrebă Jeffrey cu voce spartă. Îşi drese glasul.

– Îmi amintesc de tine, răspunse Trent. Aş vrea să ştiu de ce mă plictiseşti. Jeffrey simţea cum îi bubuie inima în piept.

– Închipuie-ţi că sînt curios, răspunse el. Eu sînt acela care suportă consecinţele operei tale. Treaba s-a făcut. Am suferit o dublă condamnare. Mi-ar plăcea să ştiu care-ţi sînt motivele.

Jeffrey se simţea ca o coardă de pian întinsă la maximum. Muşchii îi erau crispaţi şi era gata s-o rupă la fugă în orice clipă.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Şi îmi închipui că nu ştii nimic nici despre polaroide.

– Le vreau înapoi. Vreau să mi le dai înapoi. Acum!

– La timpul potrivit. Totul la timpul potrivit. De ce nu-mi spui mai întîi ceva despre Patty Owen sau Henry Noble. Hai, îl îndemnă Jeffrey, te rog, vorbeşte. Vorbeşte!

– Vreau să ştiu cui i-ai mai împărtăşit teoriile tale trăsnite.

– Nimănui, răspunse Jeffrey. Sînt un proscris. Un om care s-a sustras justiţiei. Un om fără prieteni. Cui i-aş fi putut spune?

– Şi ai adus fotografiile cu tine?

– Nu de asta am venit aici? îl întrebă Jeffrey, evaziv.

– Asta-i tot ce vreau să ştiu, răspunse Harding.

Pe neaşteptate, dar calm, îşi trase mîna de la spate şi-şi îndreptă pistolul spre el. Apucînd arma cu ambele mîini, aşa cum făcea Crockett în *Miami Vice*, ridică ţeava spre fruntea lui Jeffrey.

Jeffrey îngheţă. I se opri inima în piept. Nu se aşteptase să vadă o armă. Privirea îngrozită i se fixă pe gaura neagră de

la capătul ţevii. Tija de metal era o bagatelă în comparaţie cu o astfel de armă.

– Stînga-mprejur! îi porunci Harding.

Jeffrey nu se putea clinti din loc. Trent băgă mîna în buzunar după seringă, continuînd să-l ţintească pe Rhodes cu arma.

Trent aplecă arma pe care o ţinea în mîna dreaptă şi scoase seringa din buzunar. Jeffrey se uită la ea înspăimîntat. Apoi, din întuneric se auzi un ţipăt. Era Kelly! „Ah, Dumnezeule“, îşi zise Jeffrey, închipuindu-şi-o alergînd peste peluză către scenă.

– Credeam c-ai venit singur, mîrîi Trent.

Făcu un pas înainte şi îşi încordă braţul în care avea arma. Jeffrey vedea cum degetul de pe trăgaci începuse să se mişte.

Înainte ca Jeffrey să aibă timp să reacţioneze, se auzi o împuşcătură, urmată de ţipetele patinatorilor care se împrăştiară care încotro.

Jeffrey simţi cum i se înmoaie picioarele. Vergeaua de metal îi căzu din mînecă cu un zgomot. Dar nu simţea nici o durere. Credea că fusese împuşcat, dar în schimb pe fruntea lui Trent apăru o gaură. Omul se clătină pe picioare. Urmă o rafală mai puternică de împuşcături rapide. Jeffrey avea impresia că zgomotul venise de după umărul lui, din dreapta scenei.

Trent fu doborît de împuşcăturile ce urmară, care-l loviseră drept în piept. Jeffrey se uită în jos, amuţit de şoc, în timp ce pistolul lui Trent se rostogoli pe scenă şi se opri cu un pocnet la picioarele lui. Seringa căzu pe podeaua de lemn şi nu se mai mişcă. Era aproape prea mult ca să poată suporta. Jeffrey se uită la Trent. Îşi dădea seama că era mort. O parte din jumătatea din spate a capului îi dispăruse.

În clipa în care se auzi împuşcătura şi tipul blond se clătină pe picioare de parc-ar fi fost lovit, Devlin se aruncă în iarbă. În momentul acela se aflase la jumătatea peluzei. Cînd îl văzu pe tipul blond că scoate pistolul, Devlin o luase la goană spre scenă. Avusese grijă să se lase mai jos, cu trupul

îndoit pe jumătate, cu gîndul de a-i lua pe cei doi prin surprindere. Auzise ţipătul lui Kelly, dar nu-l băgase în seamă. Urmase schimbul de focuri. Din experienţa lui de cînd lucra în armată dar, mai cu seamă, în Vietnam, ştia să distingă un foc de puşcă, dacă era produs de o armă de atac automată şi de mare calibru.

Devlin nu-l recunoscuse pe individul blond. Îşi închipuia că era acel talent din afara oraşului pe care Mosconi ameninţase că-l va angaja. Devlin era hotărît să nu se lase înşelat în privinţa banilor de recompensă. O să-i spună el vreo două lui Mosconi cînd îl va vedea prima oară. Dar, mai întîi, trebuia să rezolve problema de faţă care, de încurcată ce era, începuse să semene cu un carnaval. Treaba cu focurile de armă dovedea că îşi făcuse intrarea un al treilea vînător de recompense. Devlin mai avusese de-a face cu întreceri destul de afurisite, dar nu mai pomenise vînători de recompense, oricît de duri, care să elimine un competitor fără să-i adreseze o vorbă.

Din locul în care stătea întins pe peluză, Devlin îşi înălţă capul şi aruncă o privire spre scenă. Din unghiul acela nu putea să-l vadă pe blond. Doctorul rămăsese, pur şi simplu, pironit locului ca un prost, cu gura larg deschisă. Devlin abia se abţinu să strige la el să se lase la pămînt. Dar nu ţinea să atragă atenţia asupra lui însuşi pînă nu se lămurea de unde veneau focurile de armă.

Cu un nou ţipăt şi fără să se gîndească deloc la pielea ei, Kelly îşi reveni după rafala de gloanţe şi o rupse la fugă pe lîngă Devlin în direcţia scenei. Devlin îşi dădu ochii peste cap. Bine s-au mai potrivit ăştia doi, îşi zise el. Se întreba care dintre ei va reuşi să fie doborît primul.

Dar, cel puţin, ţipetele lui Kelly părură să-l smulgă pe Rhodes din transa lui. Se întoarse spre ea şi, ridicînd o mînă, urlă la ea să se oprească. Fata se supuse. Devlin se ridică şi se aşeză în genunchi pe iarbă. Din poziţia aceea îl putea vedea pe tipul blond zăcînd grămadă în mijlocul scenei.

Apoi Devlin observă doi bărbaţi care ieşiră din umbră şi urcară scările scenei. Unul dintre ei ţinea în mînă o puşcă de

asalt. Amîndoi purtau costume de haine închise la culoare, cu cămăşi albe şi cravate convenţionale. Ca şi cum aveau timp din belşug, se apropiară calm de doctor care se întoarse cu faţa la ei. Devlin îşi zise că, pentru nişte vînători de recompense, stilul lor era neobişnuit, dar era tot atît de eficient, pe cît era de nemilos. Era clar că pe Jeffrey Rhodes îl căutau.

Trăgîndu-şi propriul pistol din teacă şi apucîndu-l cu amîndouă mîinile, Devlin o luă la goană pe scenă.

– Nu mişca! răcni el poruncitor, îndreptîndu-şi arma spre pieptul omului cu puşca de asalt. Rhodes e al meu! Eu îl iau, pricepi? Cei doi bărbaţi înlemniră pe loc, evident surprinşi de apariţia lui Devlin: Şi eu sînt la fel de surprins să vă văd pe voi, băieţi, bolborosi Devlin pe jumătate pentru sine şi pe jumătate pentru cei doi bărbaţi în costum.

Cei doi se aflau doar la vreo şase metri depărtare. O distanţă bună de tragere. Jeffrey se afla la dreapta lui Devlin, exact la capătul cîmpului său vizual. Brusc, Devlin îl recunoscu pe unul dintre bărbaţi. Nu era un vînător de recompense.

Jeffrey simţea că-i sare inima din piept, iar gura îi era atît de uscată încît nu putea nici să înghită. Pulsul îi zvîcnea la tîmple. Apariţia subită a lui Devlin îl surprinse tot atît de mult ca sosirea celor doi bărbaţi în costum.

Ah, dacă Kelly ar sta deoparte de tot ce se pregătea să se întîmple! N-ar fi trebuit s-o bage şi pe ea în balamucul ăsta. Dar nu era acum momentul să-şi facă reproşuri. Bărbaţii în costum se opriseră din înaintarea lor implacabilă. Acum îşi concentrau întreaga atenţie asupra lui Devlin care se afla la marginea scenei, ţinîndu-şi pistolul în ambele mîini. Devlin îi urmărea şi el cu toată atenţia. Nimeni nu scotea o vorbă, nimeni nu se mişca.

– Frank? bolborosi Devlin în cele din urmă. Frank Feranno... ce naiba se petrece aici?

– Cred că n-ar trebui să te amesteci, Devlin, zise omul cu puşca. Nu-i treaba ta. Noi cu doctorul avem ce-avem.

– Doctorul e al meu.

– Regret, spuse Frank.

Cei doi bărbaţi începură să se îndepărteze încet unul de celălalt.

– Nu mişcă nimeni! urlă Devlin.

Dar cei doi nu-l băgară în seamă. Continuau să se mişte în direcţii opuse.

Jeffrey începu să se retragă. Mai întîi nu făcea decît un pas şi se oprea. Dar, de îndată ce-şi dădu seama că cei trei bărbaţi erau, cel puţin pentru moment, într-un impas, se hotărî să profite de situaţie. În acel moment, nu el era ţinta. În clipa cînd ajunse la scări, se răsuci pe călcîie şi o rupse la fugă.

Peste umăr, Jeffrey îl auzi pe Devlin cum le ordona oamenilor să stea pe loc că, dacă nu, trage. Jeffrey pătrunse pe peluză şi o ajunse pe Kelly acolo unde se oprise, în locul unde pajiştea se întîlnea cu drumul acoperit de macadam. O apucă de mînă şi goniră împreună spre podul Arthur Fiedler.

Ajungînd pe pantă, alergară pieptiş, pe o potecă întortocheată. Focuri de puşcă din direcţia scenei îi făcură să tresară, dar nu se mai uitară în urma lor. La început fusese doar o împuşcătură, dar aceasta fu urmată imediat de pocniturile rapide, susţinute, ale unei arme automate. Jeffrey şi Kelly traversară Storrow Drive, apoi coborîră de cealaltă parte. Gîfîind, ajunseră la maşina lui Kelly. Ea începu să-şi caute disperată cheile, în timp ce Jeffrey bătea cu palma în capota maşinii.

– Sînt la tine, strigă Kelly, amintindu-şi brusc.

Jeffrey scoase cheile din buzunar. Le aruncă peste maşină. Kelly descuie uşa şi săriră amîndoi înăuntru. Kelly porni maşina şi zvîcniră înainte, intrînd pe Storrow Drive. Schimbă repede viteza la 100 de kilometri. Cînd ajunseră la capătul lui Storrow în doar cîteva minute, Kelly pătrunse într-un labirint de străzi înguste.

– Ce naiba a mai fost şi asta? întrebă Kelly cînd amîndoi îşi recăpătară respiraţia.

– Aş vrea şi eu să ştiu, reuşi Jeffrey să spună. N-am nici o idee. Cred că se băteau pe mine.

– Şi eu care m-am lăsat convinsă să urmăm planul ăsta, izbucni Kelly. Şi de data asta ar fi trebuit să ascult ce-mi spune intuiţia.

– N-aveam cum să ne dăm seama ce se va întîmpla, zise Jeffrey. Planul nu era rău. A apărut o încurcătură. Totul e lipsit de sens, în afara faptului că singura persoană care putea să-mi refacă viaţa e acum moartă.

Jeffrey se cutremură cînd reînvie imaginea sinistră a lui Trent Hardin doborît de un glonţ în frunte.

– Acum *trebuie* să ne ducem la poliţie, zise Kelly.

– Nu trebuie deloc.

– Dar am văzut cum a fost ucis un om!

– Eu nu pot să mă duc la poliţie, dar du-te tu singură, dacă vrei, îi spuse Jeffrey. Aşa cum văd eu lucrurile, mă vor acuza probabil pe mine de uciderea lui Trent Harding. Asta ar fi culmea-culmilor!

– Ce-ai de gînd să faci? vru să ştie Kelly.

– Probabil că voi face ceea ce mă hotărîsem acum cîteva zile, zise Jeffrey. Să plec din ţară. Să mă duc în America de Sud. Acum, cînd Trent e mort, nu prea am de ales.

– Hai să ne întoarcem la mine acasă şi să stăm puţin să ne gîndim, fu de părere Kelly. În momentul ăsta, nici unul dintre noi nu e în stare să ia o hotărîre atît de importantă.

– Nu prea cred că ne putem întoarce acolo, zise Jeffrye. Devlin trebuie să ne fi urmărit de acasă. Sigur că ştie că am locuit acolo. Cred că mai bine ar fi să mă laşi la un hotel.

– Dacă te duci la hotel, vin şi eu cu tine, zise Kelly.

– Chiar vrei să stai cu mine după tot ce s-a întîmplat?

– M-am angajat să merg pînă la capăt.

Jeffrey era mişcat, dar ştia că nu putea s-o mai lase să rişte mai mult decît riscase deja. În acelaşi timp, o dorea lîngă el. Erau împreună doar de cîteva zile, dar deja simţea că n-ar fi ştiut ce să se facă fără ea.

Într-o singură privinţă, ea avea dreptate: nu era în stare să ia o hotărîre. Închise ochii. Era ca speriat de bombe. Prea multe se întîmplaseră. Era secat afectiv.

– Ce-ar fi să ieşim din oraş şi să ne instalăm la un mic han? propuse Kelly, văzînd că Jeffrey nu avea nici o idee.

– Foarte bine. Nu putea să se concentreze, mintea purtîndu-l înapoi, la momentele de groază şi încordare de pe scenă. Îşi aminti cum Devlin îl recunoscuse pe unul dintre cei doi băbaţi. Îl numise Frank Feranno. Jeffrey îşi închipuia că erau cu toţii vînători de recompense care se luptau cu lăcomie pe suma mare de bani pusă pe capul lui. Dar de ce-l omorîseră pe Harding? Asta n-avea nici un sens, decît dacă, bineînţeles, îl luaseră şi pe el drept vînător de recompense. Dar, chiar şi aşa, oare vînătorii de recompense se omorau între ei?

Jeffrey îşi deschise ochii. Kelly îşi făcea loc prin traficul nopţii de vineri.

– Nu ţi-e greu să conduci? o întrebă Jeffrey.

– Nu, deloc, răspunse ea.

– Dacă ai vreo problemă, pot conduce eu.

– După toate prin cîte ai trecut, cred că ar trebui să te relaxezi, îl sfătui Kelly.

Jeffrey încuviinţă din cap. Nu putea s-o contrazică. Apoi îi împărtăşi ideea lui că bărbaţii în costum erau şi ei vînători de recompense ca şi Devlin şi că se bătuseră cu el pe banii de recompensă.

– Nu cred, răspunse Kelly. Cînd i-am văzut pe oamenii ăia la început, m-am gîndit că erau cu Trent. Au venit imediat după el. Dar, pe urmă, cînd m-am uitat mai bine, m-am convins că nu erau cu Trent Harding, ci pe urmele lui. L-au împuşcat cu intenţie. Nu erau nevoiţi să-l împuşte. Voiau să-l împuşte. Nu tu erai ţinta lor.

– Dar de ce să-l omoare pe Trent? o întrebă Jeffrey. N-avea nici un sens. Oftă: Ei, bine, într-un fel, avea sens. Aveau ceva de cîştigat. Eu sînt convins că Trent Harding era un ucigaş, chiar dacă n-avem dovezi. Lumea se va descurca cu mult mai bine fără el. Jeffrey izbucni brusc în rîs.

– Ce găseşti atît de amuzant? întrebă Kelly.

– Mă minunez de propria mea naivitate. Chiar credeam că-l puteam face pe Harding să se demaşte întîlnindu-mă cu

el. Acum, cînd mă gîndesc, pot să jur că vedea asta, de la bun început, ca pe un prilej să mă omoare. Cred că n-avea de gînd să mă termine cu un glonţ, ci cu toxina lui.

Kelly apăsă brusc pe frînă şi opri la marginea drumului.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Jeffrey, alarmat.

Aproape că se aştepta ca Devlin să apară din noapte. Apariţiile omului ăstuia erau întotdeauna atît de suprinzătoare!

– Mi-a venit o idee, zise Kelly surescitată.

Jeffrey se uită atent la ea în lumina scăzută. Pe lîngă ei treceau maşini, inundîndu-i, pentru o clipă, cu lumina farurilor.

Kelly se întoarse spre el:

– Poate că uciderea lui Trent ascundea un anume profit.

– Ce vrei să spui?

– Poate că moartea lui ne pune în mînă o cheie pe care n-am fi avut-o dacă el nu era ucis.

– Nu prea înţeleg.

– Bărbaţii aceia în costum au venit ca să-l omoare pe Harding, nu pe tine. Sînt sigură de asta. Şi ăsta nu era un gest umanitar. Asta ne spune ceva. Kelly devenea din ce în ce mai însufleţită: Înseamnă că pe Harding cineva îl considera o ameninţare. Poate că nu-i convenea ca el să stea de vorbă cu tine. Cred că oamenii ăia gătiţi în costume şi cu arme în mînă erau ucigaşi de profesie. Respiră adînc: Cred că toată povestea asta s-ar putea să fie mai complicată decît ne închipuim noi.

– Vrei să spui că, după părerea ta, Harding nu era, pur şi simplu, un dement care acţiona de unul singur?

– Exact asta vreau să spun, răspunse Kelly. Ce s-a întîmplat în seara asta mă face să mă gîndesc la un soi de conspiraţie. Poate că e ceva legat de spitale. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît cred că trebuie să existe o altă latură a problemei pe care noi am neglijat-o total, concentrîndu-ne pe ideea unui psihopat solitar. Nu pot să cred că lucra de unul singur.

Jeffrey îşi aminti iar de schimbul de cuvinte dintre Frank Feranno şi Devlin. Frank spusese: „Asta nu te priveşte pe tine. Noi îl vrem pe doctor“. Îl voiseră pe Jeffrey, dar îl voiseră viu.

Cu siguranţă că avuseseră posibilitatea de a-l ucide, cum făcuseră cu Harding.

– Dar ce-ai de zis despre societăţile de asigurare? îl întrebă Kelly. Ea nu putuse niciodată să sufere societăţile de asigurare, mai ales după sinuciderea lui Chris.

– Ei, acum ce mai vrei să spui? o întrebă Jeffrey. După ce trecuse prin atîtea, mintea îi era paralizată. Nu reuşea să urmărească firul gîndirii ei.

– Cineva profită de aceste omoruri, zise Kelly. Nu uita că spitalele au fost şi ele acţionate în justiţie, o dată cu dóctorii. În reglementarea stabilită pentru Chris, asigurarea spitalului a plătit la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decît a plătit asigurarea lui Chris. Dar era aceeaşi societate de asigurare.

Jeffrey rămase puţin pe gînduri.

– Asta pare o ideea cam trasă de păr. Societăţile de asigurare profită, într-adevăr, dar fac asta mult mai tîrziu. Pe termen scurt, pierd, şi pierd zdravăn. Doar pe termen lung pot recupera costul unor reglementări atît de extravagante, percepînd prime de asigurare de la doctori.

– Da, dar, în cele din urmă, profită, răspunse Kelly. Şi, dacă societăţile de asigurare profită, cred că trebuie să le socotim şi pe ele implicate în toată povestea asta.

– E o idee, zise Jeffrey, neconvins. Nu vreau să-ţi minimalizez ideea genială, dar acum cînd Trent a dispărut din scenă, totul devine teoretic. Vreau să spun că încă nu avem nici o dovadă despre nimic. Nu numai că nu avem nici o dovadă că Trent era amestecat în chestiunea astea, dar nu avem nici o dovadă privitoare la o toxină. Şi, cu tot interesul arătat de Seibert, poate că nici nu vom obţine vreodată una.

Jeffrey îşi aminti de seringa cu care îl ameninţase Trent pe scenă. Ah, dacă ar fi avut prezenţa de spirit s-o fi luat de acolo! Atunci Seibert ar fi avut o cantitate suficientă pentru testele lui. Dar Jeffrey ştia că nu avea rost să se învinovăţească prea mult. În definitiv, în acel moment, era îngrozit de gîndul că va fi ucis.

În clipa aceea Jeffrey se gîndi la apartamentul lui Trent.

– De ce nu m-am gîndit la asta mai devreme? se întrebă el, surescitat. Se lovi pe frunte cu pumnul. Mai avem totuşi o şansă să dovedim amestecul lui Trent în decese şi în existenţa toxinei. Apartamentul lui Trent! Undeva, în acel apartament, trebuie să se găsească probe incriminatorii.

– Ah, nu, oftă Kelly, dînd încet din cap. Nu-mi spune că propui că ne ducem din nou în apartamentul lui Trent.

– E singura noastră şansă. Hai, de ce nu vrei? Sigur n-avem de ce să ne temem că vom da de Trent acolo. Mîine, s-ar putea ca autorităţile să se afle acolo. Trebuie să ne ducem în noaptea asta. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Kelly clătină din cap, nevenindu-i să creadă, dar porni motorul şi părăsi locul de staţionare.

Frank Feranno se simţea îngrozitor. Dacă l-ai fi întrebat pe el, aceasta fusese cea mai cumplită noapte din viaţa lui. Şi începuse atît de promiţător. El şi cu Tony urmau să salte zece miare pentru lichidarea unui flăcău pe nume Trent Harding şi drogarea unui doctor care se numea Jeffrey Rhodes. Pe urmă, tot ce aveau de făcut era să se ducă cu maşina pînă la Aeroportul Logan şi să-l instaleze pe doctor într-un Learjet care-l aştepta. Ar fi trebuit să fie foarte simplu, fiindcă flăcăul şi doctorul se întîlneau la Hatch Shell pe Esplanadă la nouă şi jumătate. Doi iepuri dintr-o singură lovitură. Aranjament mai simplu nici că se putea.

Dar lucrurile nu se petrecuseră conform planului. Bineînţeles că nu-şi închipuiseră că va apărea Devlin.

Frank ieşi din farmacia Phillips de pe Charles Circle, se îndreptă spre maşina lui neagră Lincoln Town şi urcă. Folosind oglinjoara de pe partea laterală a parasolarului îşi curăţă zgîrietura de pe tîmpla stîngă cu alcoolul pe care-l cumpărase. Îl ustură ca dracu' şi-şi muşcă limba. Devlin aproape că-l înşfăcase. Îi venea rău la gîndul că scăpase ca prin urechile acului.

Desigilă celălalt medicament cumpărat, o sticluţă de Maalox, şi-şi aruncă două tablete în gură. Apoi, apucînd telefonul din maşină, îşi sună asociatul din St. Louis.

Se auzi o melodie în telefon, apoi tipul răspunse.

– Matt, zise Frank. Sînt eu, Feranno.

– O clipă, răspunse Matt.

Frank îl auzi pe Matt cum îi spune soţiei sale că va prelua apelul în cealaltă cameră şi să închidă cînd aude că apare el pe fir. Un minut mai tîrziu, Frank auzi cum se ridică receptorul. Pe urmă-l ascultă pe Matt ţipînd la nevastă-sa că a ajuns la telefon. Urmă un clinchet, semn că ea închisese.

– Ce naiba s-a întîmplat? îl întrebă Matt. Ştii că nu trebuia să suni la numărul ăsta decît dacă-s probleme. Să nu-mi spui că aţi încurcat treaba.

– S-a ivit o problemă, răspunse Frank. O mare problemă. Tony a încasat-o. E mort. Ai uitat să-mi spui ceva, Matt. Trebuie să fie un preţ pe capul doctorului ăstuia. A apărut unul dintre cei mai nemernici vînători de recompense din branşă şi n-avea ce să caute acolo decît dacă erau nişte bani în joc.

– Ce-ai de spus despre infirmier? întrebă Matt.

– E o chestiune încheiată. Asta a fost uşor. Greu a fost să punem mîna pe doctor. Cîte parale s-au pus pe capul lui?

– Cauţiunea a fost fixată la jumătate de milion.

Frank scose un fluierat.

– Ştii, Matt, ăsta nu-i un amănunt fără importanţă. Trebuia să ne fi prevenit. Am fi tratat situaţia un pic mai altfel dacă am fi ştiut. Nu ştiu cît de important e doctorul pentru tine, dar trebuie să-ţi spun că preţul meu s-a ridicat. Îmi închipui că eşti nevoit să stabileşti recompensa la preţul minim. În plus, mi-am pierdut unul dintre cei mai buni oameni. Trebuie să-ţi spun că sînt foarte dezamăgit, Matt. Credeam că ne-am înţeles. Trebuia să-mi fi spus de cauţiune de la început.

– O să ne revanşăm noi faţă de tine, Frank, zise Matt. Doctorul este important pentru noi. Nu tot atît de important ca lichidarea lui Trent Harding, dar totuşi important. Uite ce zic eu, dacă ni-l pui în braţe pe doctor, ridicăm plata la şaptezeci şi cinci. Cum ţi se pare?

– Şaptezeci şi cinci sună bine. Pare-se că doctorul tău e destul de important. Poţi să-mi spui unde să dau de el?

– Nu, dar de asta sîntem dispuşi să plătim atît de mult. Mi-ai spus că eşti grozav – uite, a sosit momentul să mi-o dovedeşti. Ce-aţi făcut cu cadavrul lui Harding?

– Îmi pare bine că mă întrebi, răspunse Frank. Am avut norocul să-l aranjez pe Devlin după ce l-a împuşcat pe Tony, dar nu ştiu cît de tare l-am atins. N-am prea avut timp la dispoziţie. Dar cadavrul e curat. Nici un semn de identitate. Şi, ai avut dreptate: a existat o seringă. Am luat-o la mine. Am s-o îmbarc în avion.

– Minunat, Frank, zise Matt. Dar cu apartamentul lui Harding ce faci?

– Ăsta-i următorul punct de pe listă.

– Nu uita – vreau să-l curăţaţi lună, spuse Matt. Şi nu uita ascunzătoarea din dulapul de lîngă frigider. Scoate totul din el şi trimite ce-ai găsit cu avionul. Şi uită-te după agenda cu adrese a băiatului. Era un dobitoc atît de prudent încît s-ar putea să fi scris cine ştie ce acolo. Dacă-l găseşti, pune-l pe avion cu restul lucrurilor. Pe urmă, devastează-i casa. Fă să pară un jaf. Ai primit cheile?

– Da, am primit cheile, răspunse Frank. Am să pot intra în apartament fără probleme.

– Perfect! exclamă Matt. Îmi pare rău de Tony.

– Ei bine, viaţa-i un risc, zise Frank. Se simţea mai bine cînd se gîndea la cele şaptezeci şi cinci de miare. Frank închise telefonul, apoi formă alt număr.

– Nicky, aici Frank. Am nevoie de ajutor. Nimic complicat, trebuie doar să devastez o casă. Ce zici de cîteva sute de dolari? Trec să te iau pe Hanover Street în faţă la Via Veneto Café. Ia-ţi şi pistolul, poate ai nevoie de el.

Virînd la stînga şi intrînd în Garden Street, Kelly încercă o senzaţie neplăcută de déjà vu. Încă îl vedea pe Trent Harding năpustindu-se asupra lor cu ciocanul în mînă. Trase pe partea dreaptă a străzii şi parcă lîngă altă

maşină. Aplecîndu-se pe fereastră, ridică ochii la apartamentul lui Trent.

– Ah! exclamă ea. Lumina e aprinsă.

– Probabil că aşa a lăsat-o Trent, fiindcă se gîndea că lipseşte doar o jumătate de oră sau cam aşa ceva.

– Eşti sigur? îl întrebă Kelly.

– Bineînţeles că nu pot fi sigur, îi răspunse Jeffrey, dar pare o presupunere logică. Nu mă face mai nervos decît sînt deja la gîndul că urc iar acolo.

– Poate că poliţia e acolo.

– Nu-mi închipui că poliţia a ajuns deja la Hatch Shell şi, cu atît mai puţin, aici. Am să fiu prudent. Am să trag cu urechea înainte de a intra. Dacă vine poliţia cît sînt eu acolo, apasă pe claxon şi pe urmă ocoleşte strada pînă la Revere Street. Dacă e nevoie, am să merg pe acoperişuri şi o să cobor de pe una dintre clădirile de acolo.

– Am încercat să apăs pe claxon şi data trecută.

– De data asta o să fiu atent.

– Ce-ai de gînd să faci dacă găseşti ceva incriminant?

– Am să las totul pe loc şi am să-l chem pe Randolph, zise Jeffrey. Pe urmă, poate că el o să convingă poliţia să se prezinte cu un mandat de arestare. Dacă lucrurile ajung aici, am să predau investigarea cazului experţilor. Sistemul judiciar n-are decît să-şi pună în mişcare rotiţele lui ruginite. Între timp, cred că cel mai bine ar fi să plec din ţară. Cel puţin pînă voi fi reabilitat.

– După tine, totul pare cît se poate de simplu.

– O să fie simplu dacă găsesc toxina sau un echivalent, răspunse Jeffrey. Şi, Kelly, dacă părăsesc ţara, aş vrea să te gîndeşti dacă vrei să vii cu mine. Kelly deschise gura să spună ceva, dar Jeffrey o opri: Gîndeşte-te doar, zise el.

– Mi-ar plăcea să vin, răspunse Kelly. Zău că mi-ar plăcea.

Jeffrey zîmbi:

– O să mai vorbim despre asta. Acum, urează-mi noroc.

– Noroc! zise Kelly. Şi grăbeşte-te!

Jeffrey se dădu jos din maşină şi aruncă o privire spre fereastra deschisă din apartamentul lui Trent. Observă că plasa nu fusese pusă la loc. Asta era bine. Mai economisea timp.

Traversă strada şi porni spre uşa de la intrare. Reuşi să pătrundă prin uşa interioară fără probleme. În jur plutea un iz de ceapă prăjită şi se auzea simultan muzică de la mai multe aparate. În timp ce urca scara presărată cu gunoaie, panica îi creştea. Dar ştia că nu era momentul să se lase pradă temerilor. Cu o hotărîre reînnoită se urcă pe acoperiş şi începu să coboare pe scara de incendiu.

Jeffrey îşi vîrî capul în camera de zi şi îşi ciuli urechile. Nu se auzea decît muzica stereo înfundată care răsuna pe hol. Mulţumit că nu era nimeni acolo, intră înăuntru.

Observă imediat că era o dezordine şi mai mare decît data trecută. Măsuţa de cafea, cu un picior lipsă, era răsturnată. Tot ce se aflase pe ea era împrăştiat pe podea. Lîngă telefon se vedea o gaură rotundă în peretele de ghips. Cioburi de sticlă erau risipite pe pardoseala de lîngă uşa bucătăriei. Printre lucrurile aruncate observă şi o sticlă de bere spartă.

Dădu repede roată apartamentului şi se convinse că nu era nimeni acolo. Apoi se duse la uşa de la intrare şi puse lanţul de siguranţă. N-avea de gînd să rişte să fie surprins. Terminînd cu toate treburile astea, îşi începu căutarea. În primul rînd voia să vadă dacă-i găseşte corespondenţa. Nu va sta s-o citească acolo; prefera s-o ia cu el şi s-o parcurgă în tihnă.

Locul cel mai normal unde putea găsi corespondenţa era biroul. Dar, înainte de a se îndrepta spre birou, intră în bucătărie ca să vadă dacă nu găseşte o pungă oarecare în care să pună corespondenţa. În bucătărie dădu de şi mai multă sticlă spartă.

Se uită la sticla din bucătărie. Era pe consola de lîngă frigider. Păreau a fi nişte geamuri curate care fuseseră sparte dinadins. Îndreptîndu-se spre consolă, deschise dulapul de deasupra ei. Înăuntru, pe primul raft, mai erau nişte geamuri de acelaşi fel. Pe raftul de deasupra erau nişte farfurii.

Jeffrey se întreba ce se petrecuse în apartament înainte de plecarea lui Trent. Pe urmă observă ceva ciudat în interiorul

dulapului. Partea acoperită cu geam reprezenta jumătate din cea pe care erau farfuriile.

Băgînd mîna în dulap, Jeffrey îndepărtă geamurile şi bătu în perete cu buricele degetelor. Cînd făcu asta, observă că placajul se mişcă. Încercă să tragă fundul dulapului înspre el, dar nu reuşi. Schimbînd tactica, căută să împingă placajul. Cînd împinse colţul din dreapta, placajul se roti. Jeffrey apucă de colţul liber şi-l trase afară.

– Ura! exclamă Jeffrey cînd dădu cu ochii de o cutie neîncepută de 30 de fiole de Marcaină, o cutie de ţigări de foi, o colecţie de seringi şi o sticluţă cu dop de cauciuc conţinînd un lichid galben, vîscos. Îşi roti privirea în jurul bucătăriei în căutarea unui prosop. Găsi unul atîrnînd de mînerul frigiderului şi îl luă să apuce sticluţa cu el. Părea fabricată în străinătate. Semăna cu cele ce conţineau un fel de medicamente pentru injecţii sterile.

Folosindu-se de acelaşi prosop, ridică cutia de ţigări de foi din locul unde se afla şi, punînd-o pe consolă, îi săltă capacul. Înăuntru se afla un teanc impresionant de bancnote de o sută de dolari nou-nouţe. Amintindu-şi de propriul vraf de hîrtii de cîte o sută de dolari, Jeffrey socoti că în cutia cu ţigări de foi se aflau între douăzeci şi treizeci de mii de dolari.

Puse totul la loc. Şterse chiar fundul de placaj şi geamurile cu care umblase, ca să nu lase amprente. Era surescitat şi plin de încredere. Nu se îndoia că lichidul galben din sticluţă conţinea toxina-fantomă şi că, la analiză, va da la iveală ceea ce avea să găsească Seibert în serul lui Patty Owen. Chiar şi banii îl încurajară. Îi vedea ca pe o probă puternică că bănuiala lui Kelly privitoare la un soi de conspiraţie era corectă.

Îmbujorat de succes, Jeffrey simţea nevoia să mai descopere şi altceva. Pe undeva, prin apartament, trebuia să existe probe legate de natura conspiraţiei. Cercetînd la repezeală restul dulapurilor din bucătărie, dădu de ceea ce căutase la început: o pungă de cumpărături din hîrtie maro. Întorcîndu-se în camera de zi, cercetă rapid biroul unde găsi cîteva

scrisori şi chitanţe. Le puse pe toate în punga de hîrtie. Apoi, intrînd în dormitor, începu să caute în masa de scris. În al doilea sertar găsi un depozit secret de reviste *Playgirl*. Nu se atinse de ele. În al treilea sertar, descoperi un număr de scrisori, mai multe decît sperase. Trase un scaun lîngă el şi începu să facă o sortare brută.

Kelly bătea nervos cu degetele pe volan şi se foia pe scaun. O maşină ieşise dintr-o parcare la două intrări de clădirea lui Trent şi ea îşi petrecuse cîteva minute intrînd în locul ei. Aruncîndu-şi privirea la fereastra deschisă a lui Trent, se întreba ce-l reţinea pe Jeffrey acolo. Cu cît stătea el mai mult acolo, cu atît mai agitată devenea ea. Ce putea el să facă acolo, sus? Cît îi trebuia ca să cerceteze un apartament cu un singur dormitor?

Garden Street nu era o stradă agitată, dar, în timp ce Kelly aştepta, vreo jumătate de duzină de maşini cotiră pe Revere Street şi trecură pe lîngă ea. Şoferii păreau în căutare de locuri de parcare. De aceea, Kelly nu fu surprinsă cînd apăru brusc încă o pereche de faruri dinspre Revere Street şi se strecură spre ea. Îi reţinu atenţia faptul că maşina se opri exact în faţa clădirii lui Trent şi parcă lîngă o altă maşină. Farurile se stinseră şi se aprinseră luminile de parcare.

Kelly se răsuci în scaun şi zări un bărbat într-un pulover de culoare închisă ieşind de pe locul pasagerului şi pornind spre trotuar. Îşi întinse oasele, în timp ce şoferul cobora şi el din maşină. Şoferul purta o cămaşă albă, cu mînecile suflecate. În mînă avea o geantă. Cei doi bărbaţi rîdeau, amuzîndu-se de ceva. Nu păreau să se grăbească. Cel mai tînăr termină o ţigară şi aruncă chiştocul în şanţ. Apoi cei doi intrară în clădirea lui Trent.

Kelly se uită la maşină. Era un Lincoln Town negru, mare şi strălucitor şi avea în spate o mulţime de antene. Maşina părea total nepotrivită locului şi-i dădu o senzaţie neplăcută. Se întreba dacă să apese pe claxon, dar nu-i plăcea ideea de a-l alarma pe Jeffrey fără rost. Făcu o mişcare să iasă din maşină, apoi hotărî să rămînă pe loc. Se uită iar la fereastra

lui Trent, de parcă simplul fapt că privea într-acolo l-ar fi putut aduce jos pe Jeffrey nevătămat.

– Dacă poţi să-mi dovedeşti că pot conta pe tine, am planuri mari cu tine, Nicky, zise Frank în timp ce urcau scările. Acum, că nu-l mai am pe Tony, a rămas un loc liber în organizaţia mea. Pricepi ce vreau să spun?

– Tot ce ai de făcut e să-mi spui o singură dată şi treaba-i gata! îi răspunse Nicky.

Frank se întreba cum naiba să dea de doctorul ăla. O să aibă nevoie de cineva care să facă o groază de cercetări. Nicky era perfect, cu toate că era cam prostănac.

Ajunseră la etajul cinci. Frank gîfîia.

– Trebuie să mai reduc din paste, zise el, în timp ce scotea cheile lui Harding din buzunar. Se uită la broască şi încercă să ghicească ce cheie se potrivea. Nereuşind să se hotărască, o băgă pe prima în broască şi încercă s-o răsucească. Nu era bună. O încercă pe a doua care merse strună. Împinse uşa, care se opri brusc, blocată de lanţ.

– Ce dracu'? se miră Frank.

Jeffrey auzise prima cheia învîrtindu-se în broască. Sărise în sus de spaimă. Primul lui gînd fu total trăsnit: Trent nu fusese omorît. În clipa în care Frank încercă a doua cheie, Jeffrey ţîşni pe lîngă uşă, cuprins de panică. Cînd Nicky, care spărsese uşa, se rostogoli în cameră, Jeffrey era deja la fereastră.

– E doctorul! auzi Jeffrey pe cineva urlînd.

Sări peste pervazul ferestrei, de parcă participa la cursa cu obstacole. De data asta, o escaladă din prima încercare. După cîteva clipe, Jeffrey se căţără în sus pe scara de incendiu.

Ajungînd pe acoperiş, urmă drumul de dinainte, sărind peste acoperişurile cîtorva clădiri. Dar, de data asta, lăsă în urmă lucarna pe care o folosise în ajun, de teamă că avea cîrligul pus, aşa cum îl lăsase. În spatele lui, auzea zgomotul paşilor urmăritorilor. Jeffrey bănuia că aceşti străini erau aceiaşi care fuseseră la Hatch Shell şi despre care Kelly

credea că erau ucigaşi de profesie. Cînd venise acasă la Trent, nu se gîndise la ei.

Disperat, Jeffrey încercă mai multe lucarne, dar toate aveau uşa încuiată. Abia cînd ajunse la clădirea de pe colţ, găsi una cu uşa dată de perete. Dînd buzna înăuntru, Jeffrey trînti uşa în urma lui şi bîjbîi după ceva cu care s-o încuie. Dar nu găsi nimic cu care să blocheze uşa. Se întoarse şi porni în jos pe scări. Cei doi urmăritori cîştigaseră teren. Cînd ajunse în stradă, îşi dădu seama că nu erau departe.

Cînd fu jos, Jeffrey luă o hotărîre neaşteptată. Îşi dădu seama că nu va avea timp să ajungă la Kelly şi să se suie în maşina ei înainte ca cei doi să-l înhaţe, aşa că se răsuci pe călcîie şi o luă la goană pe Revere Street. N-avea de gînd să pună în primejdie liniştea lui Kelly, mai mult decît o făcuse deja. Va încerca să-i piardă pe urmăritori înainte de a se întoarce la ea.

În spatele lui îi auzi pe cei doi ajungînd în stradă şi luîndu-se după el. Nu avea un avans prea mare. Jeffrey o coti la stînga pe Cedar şi goni pe lîngă o spălătorie şi un magazin de semipreparate. Pe trotuar mergeau cîţiva oameni. Jeffrey începu să distingă paşii celui mai rapid dintre urmăritori. Se părea că omul avea o condiţie fizică mult mai bună şi reducea rapid distanţa.

Dînd colţul din nou şi intrînd pe Pinckney Street, Jeffrey coborî dealul în viteză. Beacon Hill nu-i era foarte familiar. Tot ce spera era că nu va eşua într-o fundătură. Dar Pinckney Street ieşea în Louisburg Square.

Jeffrey îşi dădu seama că trebuia să găsească o ascunzătoare, dacă ţinea să scape de urmăritori. Nu va reuşi niciodată să alerge mai repede decît ei. Dînd cu ochii de gardul de fier forjat care împrejmuia grădina centrală din Louisburg Square, alergă direct spre ea şi sări gardul, încumetîndu-se să treacă peste vîrfurile ascuţite de metal, care-i ajungeau pînă la piept. Cînd sări pe iarba de pe partea cealaltă, pantofii îi pătrunseră adînc în gazon. Zbughind-o înainte, ţîşni în nişte tufişuri dese şi se aplecă spre pămîntul jilav. Apoi îşi ţinu răsuflarea, aşteptînd.

Îi auzi pe cei doi alergînd pe Pinckney Street. Zgomotul pantofilor lor răsunînd pe pavaj trezea ecoul fațadelor clădirilor elegante de cărămidă. Curînd, unul din ei apăru în scuar. Cum își pierduse prada din vedere, bărbatul încetini pasul, apoi se opri. După cîteva clipe, îl ajunse și celălalt. Schimbară cîteva vorbe cu răsuflarea tăiată.

În lumina lămpilor de gaz care împrejmuiau scuarul, Jeffrey îi zări pe cei doi bărbați în momentul cînd se despărțeau. Unul o luă la stînga, altul la dreapta. Jeffrey îl recunoscu pe bărbatul pe care-l văzuse pe drumul ce cobora spre scena Hatch Shell. Celălalt, care-i era străin, ținea în mînă un pistol.

Bărbații cercetau metodic fiecare intrare și casă a scărilor, uitîndu-se și pe sub mașini, în timp ce înaintau în josul scuarului. Jeffrey nu se mișcă nici după ce urmăritorii nu se mai văzură. Se temea că orice mișcare le putea atrage atenția.

Cînd ghici că bărbații erau aproape de celălalt capăt al scuarului, îi veni o clipă ideea de a sări peste gard și de a o lua la goană spre Kelly. Dar se hotărî să nu facă asta. Îi era frică să nu fie văzut cînd escalada gardul.

Miorlăitul unei pisici undeva, lîngă el, îl făcu să tresară. La vreo jumătate de metru de el văzu o pisică cenușie. Ținea coada ridicată băț în sus. Mîța mai miorlăi o dată și se apropie ca să se frece de capul aplecat al lui Jeffrey. Începu să toarcă tare. Jeffrey își aminti de spaima pe care o trăsese în cămara lui Kelly din cauza Dalilei. Pînă atunci, pisicile nu prea-l băgaseră în seamă; acum păreau gata să apară ori de cîte ori voia să se facă nevăzut.

Întorcînd capul și uitîndu-se printre tufișuri, îi văzu pe cei doi bărbați sfătuindu-se la capătul scuarului de la Mount Vernon. Un trecător singuratic mergea de-a lungul trotuarului. Jeffrey se gîndi că poate ar fi fost bine să strige după ajutor, dar trecătorul intră într-una dintre case și dispăru imediat. Jeffrey se gîndi să strige, în orice caz, după ajutor, dar se răzgîndi, zicîndu-și că, probabil, asta nu va ajuta la nimic, doar că se vor aprinde cîteva lumini. Chiar dacă cineva ar fi avut prezența de spirit să sune la 911, ar fi durat zece,

cincisprezece minute pînă să sosească poliţia, în cel mai bun caz. În plus, Jeffrey nu era convins că ţinea să vină poliţia.

Cei doi bărbaţi se despărţiră din nou, în drum spre Pinckney Street. În timp ce mergeau, încercau să pătrundă cu privirile în zona verde. Jeffrey se simţi iar cuprins de panică. Mai cu seamă din cauza pisicii care cerea cu insistenţă să i se dea atenţie, Jeffrey îşi dădu seama că nu mai putea sta pe loc. Trebuia să se mişte.

Lăsîndu-se pe vine, Jeffrey făcu un salt spre gard. Sări peste el la fel de repede ca şi data trecută, dar cînd ateriză pe pavajul pietruit de pe cealaltă parte, glezna dreaptă i se răsuci. Durerea îl fulgeră pînă-n şira spinării.

Fără să dea atenţie gleznei, Jeffrey se repezi în goană pe Pinckney Street. În spatele lui îl auzi pe unul dintre bărbaţi răcnind la celălalt. În curînd, Pinckney Street răsună de paşii lor. Jeffrey lăsă în urmă West Cedar şi goni spre Charles. Căutînd disperat un ajutor, ieşi direct în stradă şi încercă să facă cu mîna la o maşină, dar nici unul dintre şoferii care treceau pe acolo nu vru să oprească.

Simţindu-i pe urmăritori cum se apropiau rapid pe Pinckney Street, Jeffrey traversă Charles şi continuă pe Brimmer, unde o luă la stînga. Alergă pînă în capătul străzii. Din nenorocire, cel mai rapid dintre cei doi cîştiga teren.

Disperat, Jeffrey se repezi spre Biserica Naşterii Domnului, cu speranţa că se va putea ascunde undeva înăuntru. Ajungînd la uşa masivă din arcada gotică, apucă mînerul greu şi trase de el. Uşa nu se clinti. Era încuiată. Jeffrey se întoarse în stradă tocmai cînd apărea unul dintre bărbaţi – cel cu pistolul. Cîteva clipe mai tîrziu, sosi şi celălalt bărbat, gîfîind mai tare decît primul. Era acela pe care Jeffrey îl văzuse şi mai înainte. Înaintară spre el împreună, cu pas măsurat.

Jeffrey se repezi iar la uşa bisericii şi începu să zgîlţîie clanţa, neputincios. Apoi simţi cum vîrful pistolului i se lipeşte de tîmplă. Îl auzi pe omul cu răsuflarea tăiată, spunînd:

– Adio, doctore!

Kelly bătu cu palma pe tabloul de bord.

– Nu pot să cred! zise ea cu voce tare. Ce face de stă atît de mult?

Se uită la fereastra lui Trent, poate pentru a suta oară. Nici urmă de Jeffrey!

Coborînd din maşină, se aplecă peste capotă, gîndindu-se ce era de făcut. Putea să claxoneze, dar nu-i venea să-l întrerupă, tocmai fiindcă se simţea atît de agitată şi speriată. Faptul că dura atît de mult însemna că descoperise ceva. Parcă-i venea să urce şi ea pînă la apartamentul lui Trent, dar se temea că bătaia ei în uşă îl va alarma şi-l va pune pe fugă.

Kelly era la capătul puterilor cînd Lincolnul negru şi strălucitor se întoarse. Cu mai puţin de zece minute înainte îl văzuse pe unul dintre cei doi bărbaţi întorcîndu-se şi pornind maşina. Dar venise din josul străzii, nu din clădirea unde locuise Trent. Kelly se uită cum şoferul parchează lîngă altă maşină în acelaşi loc unde fusese înainte. Apoi, aceiaşi doi indivizi coborîră din maşină şi se întoarseră în clădirea lui Trent.

Curioasă să vadă ce se întîmplase, Kelly se ridcă din dreptul maşinii şi făcu vreo cîţiva paşi spre Lincoln, ca să se uite mai bine la el. Îşi băgă mîinile în buzunare în timp ce se apropia de maşină, încercînd să pară un trecător oarecare, în eventualitatea că unul dintre cei doi bărbaţi apărea iar pe neaşteptate. Cînd ajunse în dreptul Lincolnului, aruncă o privire în susul şi în josul străzii, de parcă făcea ceva rău încercînd să-şi satisfacă curiozitatea. Se apleca şi se uită la tabloul de bord. Maşina avea un telefon mobil, dar, altfel, arăta normal. Mai făcu doi paşi şi-şi aruncă ochii în spate, întrebîndu-se, între timp, de ce maşina avea atîtea antene.

Kelly se îndreptă repede de spate. Cineva dormea încolăcit pe bancheta din spate. Se aplecă uşor în faţă şi se mai uită o dată. Una din mîinile omului era răsucită ciudat spre spate. Dumnezeule, îşi zise Kelly, ăsta-i Jeffrey!

Înnebunită, încercă uşa. Era încuiată. Se repezi la celelalte uşi. Toate erau zăvorîte. Se uită disperată după ceva greu, un fel de pietroi. Smulse o cărămidă desprinsă din trotuar. Alergînd înapoi la Lincoln, trînti cărămida în fereastra

uşii din spate. Fu nevoită s-o pocnească de mai multe ori pînă se sparse într-un milion de bucăţele de sticlă de mărimea prundişului. Băgă mîna înăuntru şi descuie uşa.

În timp ce se apleca în interior, încercînd să-l trezească pe Jeffrey, auzi un urlet venind de undeva, de sus. Îşi închipui că era unul dintre bărbaţii care coborîseră din maşină. Auziseră, probabil, cum se spărgea fereastra.

– Jeffrey! Jeffrey! ţipă ea. Trebuia să-l scoată din maşină. Auzindu-şi numele, el începu să se agite. Încercă să spună ceva, dar vocea îi era înăbuşită. Pleoapele i se ridicau cu greu, în timp ce-şi încreţea fruntea de efort.

Kelly ştia că n-avea timp de pierdut. Îl apucă de încheieturile mîinilor şi-l trase spre ea. Picioarele lui lipsite de vlagă se bălăbăneau spre pămînt. Trupul lui era greu ca plumbul. Părea gata să-şi dea duhul. Dîndu-i drumul la încheieturi, Kelly îl luă pe după piept ca într-o îmbrăţişare de urs şi-l tîrî afară din maşină.

– Încearcă să te sprijini pe picioare, Jeffrey, îl rugă ea. Era ca o păpuşă de cîrpe. Kelly ştia că dacă-i dădea drumul, avea să se prăbuşească pe pavaj. Se părea că-l drogaseră. Jeffrey! strigă ea. Mergi! Încearcă să mergi!

Adunîndu-şi toate puterile, îl tîrî pe pavaj. El încerca s-o ajute, dar parcă era paralizat. Nu mai era în stare să calce apăsat, cu atît mai puţin să se ţină pe picioare.

Pînă să ajungă în dreptul maşinii, Jeffrey reuşise să se ţină, cît de cît, pe picioare, dar era încă prea ameţit ca să ştie ce-i cu el. Kelly îl sprijini de maşină, lipindu-se de el ca să-l ţină drept. Deschise uşa din spate, apoi reuşi să-l împingă înăuntru. Se încredinţă că intrase bine, apoi trînti uşa.

Deschise uşa din faţă şi sări înăuntru. Auzi uşa de la clădirea lui Trent izbindu-se de opritoare cu un trosnet. Kelly porni motorul, trase volanul brusc la stînga şi acceleră. Izbi maşina din faţa ei destul de tare ca să-l arunce pe Jeffrey pe bancheta din spate.

Băgînd maşina în marşarier, Kelly lovi şi maşina din spate. Unul din bărbaţi ajunsese la ea. Deschise uşa

maşinii înainte ca ea să apuce s-o încuie. O prinse brutal de braţul stîng.

– Ce atîta grabă, doamnă? îi mîrîi el în ureche.

Cu mîna liberă, Kelly porni maşina şi apăsă pe accelerator. Apucă strîns volanul, simţindu-se trasă într-o parte de bruta agăţată de uşa ei. Maşina ei ţîşni înainte, trecînd la cîţiva centimetri pe lîngă maşina din faţă. Kelly trase volanul la stînga, zgîriind uşa deschisă de maşinile parcate pe partea opusă a străzii. Bărbatul care o apucase de braţ cu cîteva clipe mai înainte scoase un urlet de durere cînd fu înghesuit între un automobil parcat şi uşa maşinii lui Kelly, care rămăsese deschisă şi se bălăngănea.

Kelly continuă să apese pe accelerator. Goni pe Garden Street cu uşa încă deschisă. Puse frîna exact la timp ca să evite un grup de trecători care traversau intersecţia aglomerată dintre străzile Garden şi Cambridge. Oamenii se împrăştiară, în timp ce maşina lui Kelly se înclină într-o parte cu un scîrţîit de roţi, abia ocolindu-i pe unii dintre ei.

Kelly închise ochii, aşteptîndu-se la o catastrofă. Cînd îi deschise, văzu că se oprise, dar maşina se răsucise cu 180 de grade. Se afla pe contrasens pe Cambridge Street, avînd în faţă o coloană de şoferi furioşi. Cîţiva ieşiseră deja din maşini şi se apropiau de ea. Kelly băgă în marşarier şi, făcînd un arc, reuşi să se întoarcă în direcţia bună. Tocmai atunci zări Lincolnul negru zburînd pe Garden Street, gata să ajungă chiar în spatele ei. Maşina era acum în trena ei, la cîţiva centimetri de portbagaj.

Kelly îşi dădu seama că singura ei scăpare era să se piardă de Lincolnul cel mare în străduţele de pe Beacon Hill, unde mica ei Honda era mai uşor manevrabilă. Dădu primul colţ stîng din Cambridge Street. Făcînd virajul, intră, fără să vrea, pe trotuar şi izbi un conteiner de gunoi. Uşa maşinii ei se deschise larg, apoi se închise cu un pocnet. Kelly acceleră în susul dealului. Cînd ajunse în vîrf, frînă destul ca să poată face ocolul la stînga şi să intre pe strada îngustă Myrtle. Uitîndu-se în oglinda retrovizoare îşi dădu seama că stratagema ei dăduse deja roade. Lincolnul rămăsese în

urmă. Era prea mare ca să facă un viraj atît de strîns la o viteză atît de mare.

Kelly, care trăise în Beacon Hill cîţiva ani înainte de a se mărita, era familiarizată cu labirintul străzilor înguste cu sens unic. Luînd-o la dreapta în sensul opus circulaţiei pe Joy Street, care avea sens unic, Kelly îşi propuse să ajungă la Mount Vernon. De acolo o luă iar la dreapta şi merse la vale către Charles. Planul ei era să traverseze în goană Louisburg Square, apoi să dispară în circulaţia dinspre Pinckney. Dar, după ce frînă ca să intre în scuar, observă că ambele drumuri erau pentru moment blocate, unul de un taxi, celălalt de o maşină din care cobora un pasager.

Răzgîndindu-se, Kelly continuă drumul mai jos de Mount Vernon. Dar oprirea o costă. În oglinda retrovizoare văzu că Lincolnul se afla în spatele ei. Uitîndu-se înainte, observă că nu putea ajunge la spaţiul verde pe de Charles Street. În schimb, făcu la stînga la West Cedar.

Luînd-o la dreapta pe Chestnut Street, Kelly acceleră. Lumina semaforului din faţă, de pe Charles, se făcu galbenă, dar ea nu încetini. Ţîşnind în intersecţie, zări un taxi îndreptîndu-se spre ea, din dreapta. Şoferul semnaliza cu farurile. Kelly puse frîna şi răsuci volanul la stînga, derapînd din nou. În locul unei ciocniri directe, Kelly avu parte doar de o uitătură urîtă. Motorul ei nici măcar nu se oprise.

Kelly merse înainte chiar şi atunci cînd taximetristul ţîşni din maşina lui, agitîndu-şi furios pumnul şi urlînd la ea. Continuînd în jos, pe Chestnut, ajunse la Brimmer şi coti la stînga. În timp ce lua curba, văzu cum Lincolnul ocolea taxiul oprit.

Kelly avu un fior de panică. Stratagema ei nu funcţiona aşa cum sperase. Lincolnul continua să se ţină după ea. Şoferul lui părea să se descurce în Beacon Hill.

Kelly îşi dădu seama că trebuie să inventeze ceva mai puţin obişnuit. Coti la stînga şi intră în Byron Street, apoi iar la stînga şi pătrunse în parcajul de pe Brimer Street. Trecu pe lîngă ghereta de sticlă a paznicului, viră brusc spre dreapta şi intră direct în liftul auto.

Cei doi paznici care priviseră cu gura căscată în timp ce ea trecea pe lîngă ei, alergară spre lift. Înainte ca ei să apuce să scoată o vorbă, Kelly strigă:

– Sînt urmărită de un bărbat într-un Lincoln negru. Trebui să mă ajutați! Vrea să mă omoare!

Cei doi paznici se uitară buimăciți unul la celălalt. Unul ridică din sprîncene, celălalt își săltă umerii și se dădu jos din lift. Cel care rămăsese acolo, ridică mîna și trase de cablu. Ușile liftului se îmbucară ca falca superioară și cea inferioară a unei guri uriașe. Liftul începu să se ridice cu un geamăt.

Paznicul se întoarse și se aplecă spre Kelly.

– Da' de ce vrea să vă omoare? întrebă el, calm.

– N-ai crede dacă ți-aș spune, îi răspunse Kelly. Ce zici despre prietenul dumitale? O să-l dea afară pe bărbatul ăla dacă intră în garaj?

– Așa aș crede, zise paznicul. Nu ni se întîmplă în fiecare noapte să fim nevoiți să ajutăm o doamnă în nevoie.

Kelly își închise ochii ușurată, sprijinindu-și fruntea pe volanul mașinii.

– Ce-a pățit tipul de pe bancheta din spate? întrebă paznicul.

Kelly rămase cu ochii închiși.

– E beat, răspunse ea simplu. Prea multe păhărele.

Cînd Frank sună a doua oară, trebui să aștepte pînă cînd Matt trecu prin aceeași comedie a schimbatului telefoanelor. Frank se afla acum la el acasă și linia telefonică era cu mult mai bună decît atunci cînd sunase de la telefonul din mașină.

– Iar ai necazuri? îl întrebă Matt. Să știi că nu mă impresionezi, Frank.

– N-aveam cum să știm ce se va întîmpla, zise Frank. Cînd eu și cu Nicky ne-am dus acasă la Trent, am dat peste doctor acolo.

– Ce s-a întîmplat cu marfa aia din dulap? întrebă Matt.

– Nici o problemă, răspunse Frank. Era acolo, neatinsă.

– Ai pus mîna pe doctor?

– Asta-i problema, replică Frank. L-am alergat prin Beacon Hill. Dar l-am prins.

– Grozav! exclamă Matt.

– Ei, nu-i chiar grozav. Ne-a scăpat din nou. L-am drogat cu chestia aia pe care ai trimis-o cu avionul şi a lucrat ca o vrajă. Pe urmă, l-am încărcat în maşina mea şi ne-am dus să ne ocupăm de apartament şi să luăm chestia aia care-ţi trebuia ţie. Ne-am gîndit că n-avea rost să facem două drumuri la Logan. Ei, ce mai, prietena tipului a venit şi mi-a spart maşina. A făcut praf nenorocita aia de fereastră cu o cărămidă. Bineînţeles că noi am dat fuga pe scări s-o oprim, dar apartamentul băiatului e la etajul cinci. Nicky, unul dintre partenerii mei, a alergat în stradă să pună mîna pe ea, dar n-a apucat fiindcă tipa a roit-o cu maşina. I-a rupt braţul lui Nicky. M-am luat după ea cu maşina, dar mi-a scăpat.

– De apartament ce-ai de spus?

– Acolo nu-s probleme, răspunse Frank. M-am întors, l-am devastat şi am trimis chestia aia care-ţi trebuia cu avionul. Aşa că totu-i în regulă, numai că n-am pus mîna pe doctor. Dar cred că o să-l înhaţ dacă-ţi foloseşti pilele tale. Am numărul de înregistrare al fetei. Crezi că poţi să-mi faci rost de numele şi de adresa ei?

– Asta-i simplu, răspunse Matt. Te sun şi ţi le dau mîine, la prima oră.

15

Sîmbătă
20 mai 1989
8.11 a.m.

Jeffrey își recăpătă treptat cunoștința, amintindu-și vise ciudate, nebunești. Gîtul îi era atît de uscat încît îl durea cînd respira și îi era greu să înghită. Își simțea trupul greoi și țeapăn. Deschise ochii și începu să privească în jur ca să se orienteze. Se afla într-o încăpere ciudată cu pereți albaștri. Apoi observă instalația de perfuzie. Tresări și-și controlă mîna stîngă. Indiferent de ce se întîmplase în noaptea din ajun, sfîrșise printr-un tratament intravenos.

Mintea începu să i se limpezească și se răsuci în pat. Lumina dimineții se strecura printre jaluzelele de la ferestre. Lîngă el se afla o noptieră cu o cană și un pahar. Jeffrey bău lacom niște apă.

Ridicîndu-se în capul oaselor, își roti privirea prin cameră. Era o cameră de spital cu tot dichisul: obișnuitul birou de metal, șina pentru agățat perdeaua pe tavanul de deasupra patului, iar în colț, un fotoliu de vinilin care nu părea confortabil. În fotoliu se afla Kelly. Stătea încolăcită și dormea buștean. Un braț îi atîrna pe lîngă fotoliu, ușor înclinat. Un ziar zăcea pe podea sub mîna care-l scăpase din strînsoare.

Jeffrey își săltă picioarele peste marginea patului, cu gînd să se scoale și să meargă la Kelly, dar firul perfuziei îl ținu pe

loc. Cînd se uită în spatele lui văzu că era apă distilată şi că abia curgea.

Cu un tresărit, Jeffrey îşi aminti brusc cum fugise de oamenii aceia pe Beacon Hill. Groaza îi reveni cu o claritate uimitoare. Îşi aduse aminte cum fusese împins în uşa Bisericii Naşterii Domnului, cu un pistol lipit de tîmplă. Apoi fusese injectat cu ceva în spatele coapsei. Asta era tot ce-şi putea aminti. Din acel moment, mintea i se golise cu totul.

– Kelly! şopti Jeffrey. Kelly bolborosi ceva, dar nu se mişcă. Kelly! o strigă Jeffrey mai tare.

Pleoapele i se zbătură şi deschise ochii. Clipi de cîteva ori, apoi sări din fotoliu şi se repezi la Jeffrey. Îl apucă de umeri şi-l privi drept în faţă:

– Ah, Jeffrey, slavă Domnului că eşti bine. Cum te simţi?

– Bine, răspunse Jeffrey. Sînt bine.

– Noaptea trecută am fost îngrozită. Nu puteam să-mi închipui cu ce te-au drogat.

– Unde mă aflu? o întrebă Jeffrey.

– La spitalul St. Joe. Nu ştiam ce să fac. Te-am adus aici, la Camera de Urgenţe. Mă temeam să nu ţi se întîmple ceva, să nu mai poţi să respiri.

– Şi m-au internat fără să pună nici un fel de întrebări?

– Am inventat cîte ceva. Le-am spus că eşti fratele meu şi că nu eşti de aici, din oraş. Nimeni nu s-a îndoit de ce le-am spus. Cunosc pe toată lumea de la Urgenţe, şi pe doctori, şi pe surori. Ţi-am golit buzunarele, cu portmoneu cu tot. Nu s-a ivit nici o problemă, numai că la laborator mi-au spus că ai luat ketamină. A trebuit să mai inventez şi altceva. A trebuit să le spun că eşti anestezist.

– Ce naiba s-a întîmplat azi-noapte? întrebă Jeffrey. Cum de m-am trezit iar lîngă tine?

– Am avut un pic de noroc, asta-i tot, răspunse Kelly.

Stînd pe marginea patului lui Jeffrey, Kelly îi povesti tot ce se întîmplase din momentul cînd el a dispărut în imobilul lui Trent pînă cînd a ajuns la serviciul de urgenţa al Spitalului St. Joe.

Jeffrey se cutremură.

– Ah, Kelly, n-ar fi trebuit să te bag în povestea asta. Nu ştiu ce a fost în capul meu... Vocea i se stinse.

– Eu m-am băgat singură, zise Kelly. Dar nu asta contează. Ce contează e că sîntem amîndoi teferi. Cum te-ai descurcat în apartamentul lui Trent?

– Bine, pînă n-au dat peste mine, răspunse Jeffrey. Am găsit ceea ce căutam. Am dat de o ascunzătoare unde am găsit Marcaină, seringi, o groază de bani şi toxina. Erau pitite după un fund fals al unui dulap de bucătărie. Nu mai există nici o îndoială în legătură cu bănuielile noastre privitoare la Trent Harding. Am dat de dovada pe care speram s-o găsim.

– Ai găsit şi bani? întrebă Kelly.

– Ştiu exact la ce te gîndeşti, răspunse Jeffrey. Cum am văzut banii, m-am gîndit la teoria ta cu conspiraţia. Harding trebuie să fi lucrat pentru cineva. Doamne! Ce bine era dacă nu murea! În momentul ăsta poate că s-ar rezolva totul. Poate că mi-aş putea relua viaţa mea de dinainte. Jeffrey clătină din cap. Trebuie să profităm de ceea ce avem. Ar fi putut să fie mai bine, dar uite că acum e şi mai rău.

– Ce ne facem acum?

– O să ne ducem la Randolph Bingham şi o să-i spunem întreaga poveste. El ar trebui să anunţe poliţia să se deplaseze la apartamentul lui Trent. O să-i lăsăm pe ei să-şi bată capul cu problema conspiraţiei.

Răsucindu-se spre cealaltă parte a patului, unde era instalată perfuzia, Jeffrey îşi puse tălpile pe podea şi se ridică. Fu cuprins, pentru o clipă, de ameţeală în timp ce se căznea să-şi ţină halatul în jurul corpului. Nu era încheiat la spate. Văzîndu-l că se clatină, Kelly înconjură patul şi-i dădu o mînă de ajutor.

După ce-şi recăpătă echilibrul, Jeffrey se uită la Kelly şi spuse:

– Încep să cred că am nevoie de tine alături tot timpul.

– Cred că fiecare dintre noi are nevoie de celălalt, zise Kelly.

Jeffrey nu putu decît să zîmbească şi să clatine din cap. Părerea lui era că fata avea nevoie de el tot atît cît avea nevoie

să fie călcată de un camion. Oare îi adusese el şi altceva în afară de necazuri? Tot ce spera era că va avea prilejul să se revanşeze.

– Unde-mi sînt hainele?

Kelly se duse la dulap. Deschise uşa. Jeffrey dezlipi banda perfuziei şi o aruncă cu o strîmbătură de durere. Apoi se apropie de Kelly care-i dădu hainele.

– Geanta mea de sibir! exclamă Jeffrey, uimit. Atîrna de unul dintre cîrligele dulapului.

– M-am dus pînă acasă azi-dimineaţă, mai devreme, zise Kelly. Mi-am luat haine de schimb pentru mine, am hrănit pisicile şi ţi-am luat şi ţie geanta.

– Ai riscat, ducîndu-te acasă, spuse Jeffrey. La Devlin nu te-ai gîndit? Ai văzut pe cineva pîndind în jurul casei?

– M-am gîndit şi eu la asta, îi răspunse Kelly. Dar cînd am cumpărat ziarul azi-dimineaţă, mi-am dat seama că totul e în regulă. Se duse să ia ziarul *Globe* care rămăsese aruncat pe podea, lîngă fotoliu. I-l duse lui Jeffrey şi îi arătă un mic reportaj de la secţia Metro.

Luînd ziarul din mîna ei, Jeffrey se apucă să citească o descriere a incidentului de la Hatch Shell. Se relata că un infirmier care fusese recent angajat la spitalul St. Joseph fusese împuşcat de un faimos infractor din lumea interlopă, Tony Marcello. Un fost ofiţer al poliţiei din Boston, Devlin O'Shea, ţintise asupra atacatorului şi-l ucisese, dar fusese rănit grav în schimbul de focuri care urmase. Devlin fusese internat la Spitalul Boston Memorial şi starea sănătăţii lui era considerată stabilă. Se mai spunea şi că poliţia din Boston cerceta incidentul care se bănuia a avea legătură cu drogurile.

Punînd ziarul pe pat, Jeffrey o luă pe Kelly în braţe şi o strînse la pieptul lui:

– Îmi pare sincer rău că te-am băgat în toate astea, zise el. Dar cred că ne apropiem de sfîrşit.

Slăbindu-şi strînsoarea, Jeffrey se sprijini de spătar şi spuse:

– Hai să mergem la Randolph. Atunci o să vedem dacă nu putem pleca de aici. Am putea merge cu maşina pînă în

Canada, pe urmă să plecăm cu avionul într-un loc liniştit cît timp aici se desfăşoară o anchetă serioasă.

– Nu ştiu dacă pot pleca, îi răspunse Kelly. Cînd am fost acasă mi-am dat seama că Dalila va naşte în curînd.

Jeffrey o privi pe Kelly nevenindu-i să creadă.

– Ai fi în stare să rămîi aici din cauza unei pisici?

– Bine, dar nu pot s-o las, pur şi simplu, în cămară, răspunse Kelly. Îi poate veni sorocul oricînd.

Jeffrey îşi dădu seama cît de mult ţinea ea la pisicile ei.

– Bine, bine, răspunse el, cedînd imediat. Găsim noi o soluţie. Dar acum trebuie să ne ducem la Randolph. Ce trebuie să facem ca să pot ieşi eu de aici? Şi cred că n-ar strica să-mi spui cum mă cheamă.

– Numele tău este Richard Widdicomb, îl lămuri Kelly. Aşteaptă-mă aici. Mă duc la biroul de infirmerie să aranjez lucrurile.

După plecarea lui Kelly, Jeffrey termină cu îmbrăcatul. În afara unei dureri de cap difuze, se simţea bine. Se întreba cîtă ketamină injectaseră în el. Cînd se gîndea cît de adînc dormise, se întrebă dacă nu se adăugase şi ceva Innovar.

Deschizînd geanta de sibir, Jeffrey îşi găsi articolele de toaletă, rufăria de schimb, cîteva pagini de însemnări de mînă, făcute la bibliotecă, paginile de informaţii pe care le copiase din dosarul de la tribunal, portofelul şi o agendă mică, neagră.

Îşi băgă portofelul în buzunar şi luă în mînă agenda neagră. O deschise şi, timp de cîteva clipe, nu putu să se lămurească ce căuta în geanta lui de sibir. Era clar, o agendă de adrese, dar nu-i aparţinea.

Kelly se întoarse cu un medic rezident în urma ei.

– Dînsul este doctorul Sean Apple, zise ea. Trebuie să-ţi facă un control înainte de a te externa.

Jeffrey îl lăsă pe tînărul doctor să-i asculte respiraţia, să-i ia tensiunea şi să-i facă un examen neurologic rapid în cadrul căruia fusese nevoie să facă cîţiva paşi în linie dreaptă prin cameră, punînd un picior exact în faţa celuilalt.

În timp ce doctorul îl examina, Jeffrey o întrebă pe Kelly ce era cu agenda aceea neagră.

– Am găsit-o în buzunar la tine.

Jeffrey stătu liniştit pînă ce doctorul Apple îl declară apt să părăsească spitalul şi ieşi din cameră.

– Asta nu-i a mea, zise Jeffrey, ridicînd în sus agenda de adrese. Apoi îşi aminti. Era agenda de adrese a lui Trent Harding. Cu toate cîte se întîmplaseră, îi ieşise din minte. O lămuri şi pe Kelly şi începură să răsfoiască cîteva pagini împreună.

– Asta ar putea să fie importantă, spuse Jeffrey. Putem să i-o dăm lui Randolph.

Jeffrey o vîrî în buzunar.

– Eşti gata?

– Trebuie să semnezi pentru externare la biroul de infirmerie, îl înştiinţă Kelly. Nu uita: te cheamă Richard Widdicomb.

Plecarea din spital fu lipsită de incidente, aşa cum sperase şi Jeffrey. Îşi atîrnase geanta de sibir de umăr. Kelly ducea şi ea o geantă mică cu lucrurile ei. Urcară în maşină. De îndată ce ieşiră din parcare, Jeffrey începu să-i dea indicaţii. Ajunseseră la jumătatea drumului spre biroul lui Randolph cînd Jeffrey se întoarse brusc spre ea. Expresia feţei lui o sperie pe loc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Ziceai că indivizii ăia s-au întors în apartamentul lui Trent după ce m-au azvîrlit în maşina lor? o întrebă Jeffrey.

– Nu ştiu dacă s-au dus în apartamentul lui, dar s-au întors în imobilul lui.

– Oh, Doamne! exclamă Jeffrey. Întoarse capul şi privi înainte. Motivul pentru care au intrat aşa de uşor cînd eram eu acolo a fost faptul că aveau cheile. E clar că se duceau acolo cu un scop anume. Jeffrey întoarse iar capul către Kelly. Trebuie să mergem mai întîi în Garden Street, zise el.

– Nu cumva vrei să ne ducem iar acasă la Trent?

Lui Kelly nu-i venea să creadă.

– Trebuie. Trebuie să ne asigurăm că toxina şi Marcaina sînt încă acolo. Dacă nu sînt, ne întoarcem de unde am plecat.

– Jeffrey, nu se poate! ţipă Kelly. Nu-i venea să creadă că el voia să se întoarcă pentru a treia oară. De cîte ori se

dusese acolo, dăduse peste noi primejdii. Dar Kelly ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Jeffrey. Ştia că nu va reuşi să-l convingă să nu mai facă încă o vizită neautorizată acolo. Fără un cuvînt de împotrivire, porni, pur şi simplu, spre Garden Street.

– E singura soluţie, zise Jeffrey încercînd tot atît de mult să se convingă pe sine ca şi pe Kelly.

Kelly parcă la cîteva blocuri de clădirea de cărămidă galbenă. Rămaseră pe loc cîteva clipe, adunîndu-şi gîndurile.

– Fereastra e încă deschisă? întrebă Jeffrey.

Îşi roti privirea în jur ca să vadă dacă era cineva care păzea imobilul sau părea, în vreun fel, suspect. Acum se temea de poliţie.

– Fereastra e încă deschisă, zise Kelly.

Jeffrey dădu să spună că va fi înapoi în două minute, dar Kelly i-o tăie scurt.

– Nu te aştept aici, jos, spuse ea pe un ton care nu admitea replică.

Fără un cuvînt, Jeffrey aprobă din cap.

Intrară pe uşa din faţă, apoi pe uşa interioară. Imobilul era ciudat de liniştit, pînă cînd ajunseră la etajul trei. Prin uşa închisă răzbătea balamucul îngrozitor al desenelor animate de sîmbătă dimineaţă.

Ajungînd la etajul cinci, Jeffrey îi făcu semn lui Kelly să nu scoată un sunet. Uşa lui Harding era crăpată. Jeffrey se lipi de uşă şi ciuli urechea. Nu se auzea nimic altceva decît zgomotul străzii pătrunzînd prin fereastra deschisă.

Jeffrey împinse uşa, deschizînd-o şi mai tare. Scena care i se înfăţişă în faţa ochilor nu era încurajatoare. Apartamentul arăta mai rău ca oricînd, mult mai rău. Fusese devastat. Totul fusese aruncat cu brutalitate în mijlocul camerei. Toate sertarele mesei fuseseră scoase.

– Fir-ar să fie! şuieră Jeffrey. Intră înăuntru şi dădu buzna în bucătărie. Kelly rămăsese în pragul uşii, cu ochii la maldărul de obiecte.

Jeffrey se întoarse într-o clipă. Kelly n-avu nevoie să-l mai întrebe nimic; chipul lui spunea totul.

– Au dispărut, zise el, gata să-i dea lacrimile. Pînă şi fundul fals al dulapului s-a dus.

– Acum ce-o să facem? îl întrebă Kelly, atingîndu-i braţul cu mîna într-un gest consolator.

Jeffrey îşi trecu degetele prin păr. Se lupta cu plînsul.

– Nu ştiu, zise el. Acum, cînd Harding e mort şi apartamentul lui golit... Nu mai putu să continue.

– Nu se poate să ne dăm bătuţi acum, spuse Kelly. Ce zici de Henry Noble, pacientul lui Chris? Ziceai că toxina s-ar putea găsi în fierea lui.

– Da, numai că el e mort de doi ani.

– Stai un pic, spuse Kelly. Data trecută cînd am vorbit despre asta încercai să mă convingi tu pe mine. Păreai plin de speranţe. N-ai zis tu că trebuie să ne descurcăm cu ce avem?

– Ai dreptate, recunoscu Jeffrey, încercînd să-şi revină. Există o şansă. O să ne ducem la medicul legist. Cred că a sosit timpul să-i povestim lui Warren Seibert întreaga poveste.

Kelly conduse maşina pînă la morga oraşului.

– Crezi că doctorul Seibert poate fi aici într-o sîmbătă dimineaţă? întrebă Kelly în timp ce coborau din maşină.

– Mi-a spus că, atunci cînd sînt ocupaţi, lucrează aproape în fiecare zi, răspunse Jeffrey, ţinînd deschisă uşa clădirii ca să intre ea.

Kelly se uită la motivele egiptene din holul de la intrare.

– Asta îmi aminteşte de *Povestiri din criptă*, zise ea.

Uşa biroului pricipal era încuiată. Clădirea părea pustie. Jeffrey o conduse pe Kelly pînă la scara ce ducea la al doilea etaj.

– E un miros ciudat aici, se plînse Kelly.

– Asta nu-i nimic, răspunse Jeffrey. Stai să vezi cînd ajungem sus.

Ajunseră la etajul al doilea şi încă nu văzuseră ţipenie de om. Uşa sălii de autopsie era deschisă, dar nu era nimeni acolo, viu sau mort. Mirosul nu era chiar atît de greu ca la prima vizită a lui Jeffrey. După ce străbătură holul, trecură pe lîngă biblioteca prăfuită. Băgînd capul în biroul doctorului

Seibert, dădură de el aplecat peste masa de lucru, cu o cană mare de cafea lîngă el şi cu un teanc de rapoarte de autopsie în faţa lui.

Jeffrey bătu la uşa deschisă. Seibert sări în sus, dar, văzînd cine era, un zîmbet i se aşternu pe chip.

– Domnule doctor Webber, m-ai speriat.

Jeffrey se scuză.

– Trebuia să dăm un telefon, zise el.

– N-are importanţă, răspunse Seibert. Dar n-am încă nici un răspuns din California. Mă îndoiesc că o să aflu ceva de acolo pînă luni.

– Nu de asta am venit, replică Jeffrey. Se întrerupse o clipă ca să-i facă cunoştinţă cu Kelly. Seibert se ridică să dea mîna cu ea.

– N-ar fi mai bine să mergem în bibliotecă? Biroul ăsta n-are destul spaţiu pentru trei scaune. De îndată ce se instalară, Seibert îi încurajă să vorbească, întrebîndu-i: Ei, acum vreau să ştiu cu ce vă pot ajuta.

Jeffrey respiră adînc.

– Mai întîi, zise el, numele meu este Jeffrey Rhodes.

Jeffrey îi povesti apoi lui Seibert întreaga istorie incredibilă. Kelly îl ajută din cînd în cînd. Îi trebui lui Jeffrey aproape o jumătate de oră ca să ajungă la capăt.

– Deci, acum îţi dai seama de nenorocirea noastră. Nu avem nici o dovadă, iar eu trăiesc ca un fugar. Nu dispunem de prea mult timp. Ultima noastră speranţă pare a fi Henry Noble. Trebuie să găsim toxina înainte de a-i dovedi existenţa în vreunul dintre aceste cazuri.

– Sfinte Iisuse! exclamă Seibert. Erau primele cuvinte pe care le rostea de cînd începuse Jeffrey să vorbească. Din start, cazul ăsta mi s-a părut interesant. Acum socotesc că e cel mai interesant pe care l-am pomenit vreodată. Ei bine, o să-l scoatem din groapă pe Henry Noble şi-o să vedem ce putem face.

– Cam cît timp ne-ar trebui? întrebă Jeffrey.

– Trebuie să obţinem o autorizaţie de exhumare şi una de reînhumare de la Ministerul Sănătăţii, răspunse Seibert. Ca

medic legist n-o să-mi fie greu să le obţin. Ca un gest de politeţe, trebuie să-i anunţăm ruda cea mai apropiată. Îmi închipui că putem face asta într-o săptămînă-două.

– E prea mult, zise Jeffrey. Trebuie s-o facem imediat.

– Îmi închipui că putem obţine un ordin al tribunalului, replică Seibert, dar, chiar şi pentru asta, ne-ar trebui trei-patru zile.

– Şi aşa-i prea mult.

– Dar nu-mi închipui că se poate într-un timp mai scurt, răspunse Seibert.

– Avem nevoie să aflăm unde a fost înmormîntat, zise Jeffrey, trecînd la alt subiect. Spuneaţi că aveţi informaţia asta chiar aici.

– Avem raportul lui de autopsie şi ar trebui să avem şi o copie a certificatului lui de deces, spuse Seibert. Îşi împinse scaunul în spate. Mă duc să le iau.

Seibert ieşi din cameră. Kelly se uită la Jeffrey.

– Am impresia că ai o idee, zise ea.

– E foarte simplu, răspunse Jeffrey. Cred că trebuie, pur şi simplu, să ne ducem să-l dezgropăm pe omul ăla. În împrejurările de faţă, nu cred că am răbdare cu mofturi birocratice.

Seibert se întoarse cu o copie a certificatului de deces al lui Henry Noble. Îl puse pe masă în faţa lui Jeffrey şi rămase în picioare, lîngă umărul lui drept.

– Iată unde se află mormîntul, zise el, făcînd semn în mijlocul paginii. Bine măcar că n-a fost incinerat.

– La asta nu m-am gîndit niciodată, recunoscu Jeffrey.

– E în Edgartown, Massachusetts, explică Seibert. Nu locuiesc aici de multă vreme ca să cunosc întreg statul. Unde se află Edgartown?

– Pe Martha's Vineyard, îl lămuri Jeffrey. În capul insulei.

– Iată casa mortuară, zise Seibert. Numele ei e Boscowaney, la Vineyard Haven. Numele locatorului este Chester Boscowaney. Asta e important de ştiut, fiindcă va fi şi el implicat.

– Dar de ce? întrebă Jeffrey. El ţinea ca lucrurile să fie cît se poate de simple. Dacă va fi nevoit să facă asta,

Jeffrey se gîndea să se ducă acolo în miez de noapte cu un tîrnăcop şi o rangă.

– El este cel care trebuie să recunoască coşciugul şi cadavrul, zise Seibert. După cum îţi poţi imagina, au fost multe formalităţi, mai ales cu înhumarea.

– Lucruri la care tu nu te pricepi, zise Kelly.

– Cum arată o autorizaţie de exhumare? se interesă Jeffrey.

– Nu sînt complicate, răspunse Seibert. Întîmplător, am una pe biroul meu tocmai acum; e un caz în care familia se teme că organele copilului decedat au fost prelevate. Vrei s-o vezi?

Jeffrey făcu semn din cap că da. În timp ce Seibert se duse s-o aducă, Jeffrey se aplecă spre Kelly şi-i şopti:

– Nu m-ar deranja un pic de aer marin. Dar pe tine?

Seibert se întoarse şi-i puse lui Jeffrey hîrtia în faţă. Era bătută la maşină, ca un document legal.

– Nu pare ceva deosebit, zise Jeffrey.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Seibert.

– Cum că dacă aş veni eu aici cu un formular ca ăsta şi v-aş cere să exhumaţi pe cineva ca să examinez cadavrul pentru o problemă care mă interesează pe mine? întrebă Jeffrey. Ce-aţi zice?

– Noi toţi facem cîte o treabă particulară, din cînd în cînd, răspunse Seibert. Presupun că aş spune că vă va costa ceva bani.

– Cît? întrebă Jeffrey.

Seibert ridică din umeri.

– Nu există o taxă fixă. Dacă e ceva simplu, probabil că vreo două mii.

Jeffrey puse mîna pe geanta lui de sibir şi scoase unul dintre teancurile de bani. Numără 20 de bancnote de cîte o sută de dolari. Le puse pe masă în faţa lui Seibert. Pe urmă, adăugă:

– Dacă pot să folosesc o maşină de scris, voi avea o autorizaţie de exhumare cam într-o oră.

– Nu poţi să faci asta, îi răspunse Seibert. E ilegal.

– Da, dar eu îmi asum riscurile, nu dumneata. Pot să jur că nu verificaţi niciodată dacă aceste autorizaţii sînt autentice.

În ceea ce te priveşte pe dumneata, totu-i în regulă. Eu sînt cel care va călca legea, nu dumneata.

Seibert îşi muşcă buza o clipă.

– Asta-i o situaţie unică, spuse el. Apoi luă banii în mînă. Sînt de acord, dar nu pentru bani, adăugă el. Sînt de acord, fiindcă cred că povestea pe care mi-ai spus-o e adevărată. Dacă mi-ai spus adevărul, atunci e clar că este în interesul general să mergem pînă la capăt. Îi puse banii lui Jeffrey în braţe. Haideţi, zise el. O să deschid biroul de jos ca tu să poţi scrie o autorizaţie de exhumare. Şi, dacă tot faci treaba asta, poţi să mai faci o autorizaţie de reînhumare. Ar fi bine ca eu să-l sun pe domnul Boscowaney ca să cheme pe cine trebuie şi să aibă grijă ca groparul cimitirului să nu se ducă tocmai atunci la pescuit.

– Cît timp vor dura toatea astea? vru să ştie Kelly.

– O să dureze ceva timp, răspunse Seibert.

Se uită la ceas.

– Ne putem socoti norocoşi dacă ajungem acolo pe la mijlocul după-amiezei. Dacă găsim un om cu un excavator, putem termina cîndva în timpul nopţii. Dar s-ar putea să se facă tîrziu.

– Atunci putem aranja să rămînem acolo peste noapte, interveni Kelly. Există un han la Edgartown: Charlotte Inn. Ce-ar fi să fac nişte rezervări?

Jeffrey spuse că, după părerea lui, era o idee bună.

Seibert o conduse pe Kelly în biroul unui coleg ca să dea telefon. Apoi îl duse pe Jeffrey în biroul unde putea folosi maşina de scris.

Kelly sună la Charlotte Inn şi rezervă două camere. I se părea un început promiţător al căutărilor lor. Nu i-ar fi plăcut să recunoască, dar singura ei grijă în legătură cu aventura propusă era Dalila. Ce se întîmpla dacă năştea? Ultima oară cînd Dalila avusese pui, intrase în şoc din lipsă de calciu. A trebuit s-o ducă repede la veterinar.

Ridică iar receptorul şi o sună pe Kay Buchanan, vecina ei din casa de alături. Kay avea trei pisici. Ori de cîte ori era nevoie, una dintre ele avea grijă de pisicile celeilalte.

– Kay, ai intenţia să rămîi acasă în week-endul ăsta? întrebă Kelly.

– Da, răspunse Kay. Harold are de lucru. Stăm acasă. Vrei să-ţi hrănesc dihăniile?

– Mă tem că-i vorba de mai mult, răspunse Kelly. Trebuie să plec din oraş şi Dalila stă să nască. Cred că pisoiaşii pot apărea în orice zi.

– Ultima oară, aproape că şi-a dat duhul, spuse Kay, cam îngrijorată.

– Ştiu, răspunse Kelly. Aveam de gînd s-o sterilizez, dar ea mi-a luat-o înainte. N-aş pleca chiar acum, dar n-am încotro.

– Te-aş putea contacta dacă se încurcă lucrurile?

– Sigur că da, răspunse Kelly. Mă poţi găsi la Charlotte Inn în Martha's Vineyard. Îi dădu şi numărul.

– Ai să-mi rămîi datoare, zise Kay. Ai în casă destulă mîncare pentru pisici?

– Sigur că da, îi răspunse Kelly. Ai grijă să-l bagi şi pe Samson înăuntru. A rămas afară.

– Ştiu asta, răspunse Kay. Tocmai a avut un conflict cu birmanezul meu. Petrecere frumoasă! Am eu grijă de fortăreaţă.

– Mulţumesc foarte mult, zise Kelly.

Puse receptorul jos, recunoscătoare că avea o astfel de prietenă.

– Alo, zise Frank în telefon, dar nu auzi nimic. Plozii lui urmăreau programul de desene animate de sîmbătă dimineaţă şi dăduseră sonorul tare, ceea ce îl scotea din sărite. Nu închide, strigă el, punînd receptorul jos. Se duse pînă în camera de zi.

– Hei, Donna, potoleşte-i pe ţîncii ăia că, dacă nu, arunc televizorul pe fereastră.

Frank închise uşa glisantă. Sonorul fu redus la jumătate. Îşi tîrşii picioarele pînă la telefon. Era îmbrăcat în halatul lui de diftină şi purta papuci de velur.

– Cine-i? întrebă el în receptor, după ce-l ridicase de pe consolă.

– Matt. Am făcut rost de informaţia de care ai nevoie. Mi-a luat mai mult timp decît mă aşteptam. Uitasem că azi e sîmbătă.

Frank luă un creion din sertar.

– Perfect. Dă-mi-o, zise el.

– Numărul de înregistrare pe care mi l-ai dat s-a emis pe numele Kelly C. Everson, răspunse Matt. Adresa este Willard Street nr. 418, Brookline. E departe de tine?

– Exact după colţ, răspunse Frank. Mi-ai făcut un mare serviciu.

– Avionul e încă acolo, spuse Matt. Am nevoie de doctorul ăla.

– E al tău deja, spuse Frank.

– Eu nu mă înfurii uşor, îi spuse Devlin lui Mosconi. Dar dă-mi voie să te avertizez: acum sînt turbat. E ceva în legătură cu cazul doctorului ăstuia, Jeffrey Rhodes, de care nu mi-ai pomenit. Ceva ce trebuie să ştiu.

– Ţi-am spus tot, replică Mosconi. Ţi-am spus mai multe despre cazul ăsta decît ţi-am spus despre oricare altul de care te-ai ocupat. Ce interes aş avea să-ţi ascund ceva? Spune şi tu. Eu sînt ăla care are de pierdut.

– Atunci cum îmi explici că Frank Feranno şi unul dintre bătăuşii lui şi-au făcut apariţia la Hatch Shell? întrebă Devlin. Se strîmbă de durere în timp ce-şi schimba poziţia în patul de spital. Avea un trapez care atîrna de un cadru deasupra patului, pe care-l folosea ca să se ridice. N-a lucrat niciodată în branşa vînătorilor de recompense, după cîte ştiu eu.

– De unde naiba vrei să ştiu eu? exclamă Mosconi. Uite ce e, n-am venit pînă aici ca să mă beşteleşti tu. Am venit ca să văd dacă eşti într-o stare atît de rea cum se insinua în ziare.

– Rahat! izbucni Devlin. Ai venit aici ca să vezi dacă mai sînt în stare să ţi-l pun în braţe pe doctor, aşa cum ţi-am promis.

– Cît de rău te-a aranjat? îl întrebă Mosconi, uitîndu-se la julitura de deasupra urechii drepte a lui Devlin. Îi răseseră cea

mai mare parte din părul de pe partea aceea a capului ca să-i coasă rana. Era o plagă urîtă.

– Nu chiar atît de rău cît te-aş aranja eu dacă mă minţi, răspuse Devlin.

– Chiar au tras trei gloanţe în tine? întrebă Mosconi. Se uită la bandajul complicat care acoperea umărul stîng al rănitului.

– Ăla care mi-a zburat pe lîngă cap nu m-a nimerit, răspunse Devlin. Slavă Domnului! Altfel o mierleam. Dar cred că m-a pus la pămînt. M-a lovit în piept, dar vesta mea antiglonţ m-a protejat. Nu m-am ales din asta decît cu un punct dureros în coşul pieptului. Glonţul care m-a atins în umăr a nimerit în plin. Frank avea o afurisită de armă de asalt. Noroc că nu a folosit un glonţ dum-dum.

– E caraghios că te-am trimis după ucigaşi în serie şi te-ai întors fără o zgîrietură, dar cînd te-am trimis după un doctor acuzat de nu ştiu ce problemă privind administrarea anesteziei, era cît pe ce să nu te mai întorci.

– Tocmai de-aia cred că mai e ceva în afacerea asta. Ceva în legătură cu băiatul ăla care-a fost lichidat de Tony Marcello. Cînd am dat prima oară cu ochii de Frank, m-am gîndit că poate avuseseşi tu o discuţie cu el.

– Nici vorbă! răspunse Mosconi. Tipul ăla e un criminal.

Devlin îi aruncă lui Mosconi o uitătură gen „Cine pe cine prosteşte".

– Bine, las-o baltă! zise el. Dar dacă-i amestecat şi Frank în treaba asta, înseamnă că-i vorba despre ceva în stil mare. Frank Feranno nu se bagă decît acolo unde-i vorba de parale serioase şi de jucători de prima mînă. De obicei, de amîndouă.

Cu un pocnet care-l uimi pe Mosconi, bara de la marginea patului căzu. O desfăcuse Devlin. Cu o strîmbătură, Devlin îşi folosi mîna teafără ca să se ridice în şezut. Apoi îşi săltă picioarele peste marginea patului. Pe dosul palmei stîngi avea legat un tub de perfuzie şi îl trase afară. Acul ieşi o dată cu banda adezivă şi începu să împroaşte lichidul pe podea.

Mosconi fu îngrozit:

– Ce naiba faci? întrebă el, făcînd un pas în spate.

– Tu ce naiba crezi că fac? țipă la el Devlin, ridicîndu-se. Scoate-mi hainele din dulap!

– Nu se poate să pleci.

– Uite că plec, răspunse Devlin. De ce să mai stau aici? Mi-am făcut injecția contra tetanosului. Și, după cum ți-am spus, sînt turbat. În plus, ți l-am promis pe doctor în douăzeci și patru de ore. Mi-a mai rămas puțin timp.

O jumătate de oră mai tîrziu, Devlin se externa din spital, împotriva avizului medical.

– Îți iei întreaga răspundere, îl avertizase o soră fandosită.

– Mai bine dă-mi antibioticele și pastilele calmante și lasă morala.

Michael îl conduse cu mașina pînă la Beacon Hill de unde Devlin urma să-și ia propria mașină. Era în același loc, în spațiul interzis parcării, chiar la poalele dealului.

– Vezi să-ți exersezi mîna aia cu care semnezi cecurile, îl sfătui Devlin pe Mosconi, în timp ce se dădea jos din mașină. O să ai vești de la mine.

– Crezi, în continuare, că n-ar trebui să chem pe altcineva?

– Ar fi o pierdere de vreme, îi răspunse Devlin. Plus că m-aș înfuria pe tine cum m-am înfuriat și pe Frank Feranno.

Devlin se sui în propria mașină. Prima lui destinație era secția de poliție de pe Berkeley Street. Îi trebuia pistolul lui și știa că acolo o să-l găsească. Odată terminată treaba asta, îl sună pe detectivul pe care-l tocmise să o urmărească pe Carol Rhodes pe vremea cînd credea că ea îl va conduce la Jeffrey. De data asta îi ceru tipului să se ducă în Brookline ca să stea de pază în fața casei lui Kelly Everson.

– Vreau să știu tot ce se petrece acolo, pricepi? îi spuse Devlin.

– N-o să pot ajunge acolo decît ceva mai tîrziu, după-amiază, zise omul.

– Du-te cît poți mai repede, îl îndemnă Devlin.

După ce aranjă şi problema asta, Devlin porni cu maşina spre North End. Parcă lîngă altă maşină pe Hanover Street şi intră în cafeneaua Via Veneto.

Cum intră, se auzi un tîrşîit de picioare spre fundul cafenelei, chiar în spatele frescei înfăţişînd un fragment al Forumului Roman. Un scaun cu spătar metalic căzu pe podea. Devlin auzi şirurile unei perdele de mărgele foşnind.

Fără să mai piardă nici o clipă, Devlin dădu buzna din cafenea în stradă. Îşi făcu drum printre trecătorii de pe Bennet Street, apoi o luă la stînga. Intrînd într-o alee îngustă, se repezi la un om scund, rotofei şi cu un început de chelie.

Omul încercă să-l evite pe Devlin, dar acesta îl înhăţă de haină pînă să apuce tipul să facă doi paşi. Zbătîndu-se încă, omul încercă să se smulgă din haină, dar Devlin îl ţintui de perete.

– Nu prea eşti încîntat că mă vezi, nu-i aşa, Dominic? îi zise Devlin. Dominic făcea parte din reţeaua de informatori ai lui Devlin. Acesta din urmă ţinea acum să vorbească cu el din pricina îndelungatelor lui legături cu Frank Feranno.

– Eu n-am nici o vină că Frank te-a împuşcat, spuse Dominic, tremurînd vizibil. El şi cu Devlin se cunoşteau de multă vreme.

– Dac-aş fi crezut că ai, n-aş sta acum de vorbă cu tine, spuse Devlin cu un zîmbet pe care Dominic îl descifră imediat. Dar mă interesează să ştiu ce mai cloceşte Frank zilele astea. Mi-am închipuit că tu eşti omul care poate să mă lămurească.

– N-am ce-ţi spune despre Frank, răspunse Dominic. Lasă-mă-n pace. Ştii ce pot să păţesc.

– Asta numai dacă eu m-apuc să trăncănesc faţă de alţii, răspunse Devlin. Am spus eu ceva despre tine cuiva, măcar celor de la poliţie? Dominic nu spuse nimic. În afară de asta, continuă Devlin, Frank e o problemă minoră. În clipa asta, de mine trebuie să te temi. Şi, trebuie să-ţi mai spun ceva, Dominic, nu sînt într-o dispoziţie prea bună. Spunînd asta, Devlin băgă mîna în haină şi scoase un pistol. Ştia că asta o să aibă efectul scontat.

– Nu ştiu mare lucru, zise Dominic, agitat.

Devlin îşi băgă pistolul înapoi în toc.

– Asta nu înseamnă cine ştie ce pentru tine, dar pentru mine contează mult. Pentru cine lucrează Frank? Cine l-a pus să-l lichideze pe băiatu' ăla ieri noapte, pe Esplanade?

– Nu ştiu.

Devlin dădu să-şi scoată pistolul din haină pentru a doua oară.

– Matt, spuse Dominic. Asta-i tot ce ştiu. Mi-a spus Tony înainte de a se duce pe Esplanade. Lucrează pentru un tip pe care-l cheamă Matt. Din St. Louis.

– Care-i afacerea? Drogurile? Ceva de genul ăsta?

– Nu ştiu. Nu cred c-a fost vorba de droguri. Urmau să-i facă de petrecanie băiatului şi să-l trimită pe doctor la St. Louis.

– Nu cumva vrei să mă tragi pe sfoară, Dominic, ia zi? îl întrebă Devlin amenintător.

Asta era departe de scenariul pe care-l avusese în minte.

– Zău că-ţi spun adevărul, zise Dominic. De ce-aş minţi?

– L-a trimis Frank pe doctor la St. Louis? întrebă Devlin.

– Nu, le-a scăpat. Frank l-a angajat pe Nicky după ce-a fost împuşcat Tony. De data asta, prietena doctorului l-a înhăţat şi-a uşchit-o cu el în maşina ei. I-a paradit un braţ.

Devlin rămase impresionat. Măcar nu era el singurul profesionist care dăduse de belea cu doctorul.

– Va să zică Frank e încă băgat în afacerea asta? întrebă Devlin.

– După cîte ştiu eu, da, răspunse Dominic. Cred c-a vorbit cu Vinnie D'Agostino. Zice-se că-i vorba despre o groază de bani în afacerea asta.

– Vreau să ştiu ce-i cu tipu' ăsta din St. Louis, zise Devlin. Şi mai vreau să ştiu ce pun la cale Frank şi Vinnie. Foloseşte-te de numerele de telefon obişnuite. Şi, fii atent, Dominic, dacă nu mă suni, mă şucăresc. Cred că ştii ce m-apucă pe mine cînd sînt şucărit. Nu-mi închipui că e nevoie să-ţi mai povestesc.

Devlin îl lăsă pe Dominic să plece. Se răsuci pe călcîie şi ieşi din alee fără o privire în urmă. Tipul ar face bine să-şi facă treaba. Devlin n-avea chef să se mai învîrtească

fără rost pe acolo, dar era hotărît să afle ce era-n capul lui Frank Feranno.

Euforia lui Frank se risipi cînd dădu cu ochii de casa lui Kelly. Draperiile acopereau toate ferestrele şi nu părea să fie nimeni înăuntru. Frank oftă. Cele şaptezeci şi cinci de miare erau mai departe decît crezuse.

Cam vreo jumătate de oră stătu pe loc şi păzi casa. Nimeni nu intra, nimeni nu ieşea. Nu se vedea nici un semn de viaţă, în afara unei pisici siameze care stătea tolănită în mijlocul peluzei din faţă cu aerul că ea era stăpîna acelui loc.

În cele din urmă, Frank se dădu jos din maşină. Mai întîi, făcu cîţiva paşi în jurul casei, ca să vadă dacă garajul avea ferestre. Avea. Făcîndu-şi mîna pîlnie la ochi, se uită înăuntru. Nici urmă de Honda Accord pe care o urmărise cu o seară înainte pe Beacon Hill. Întorcîndu-se în faţa casei, Frank se hotărî să sune la uşă şi să vadă ce se întîmplă. Ca să se liniştească, îşi pipăi pistolul. Apoi apăsă pe butonul soneriei.

Văzînd că nu se întîmplă nimic, lipi urechea de uşă şi mai apăsă o dată pe sonerie. Auzea cum ţîrîie înăuntrul casei, ceea ce însemna că măcar soneria funcţiona. Făcîndu-şi iar mîna pîlnie, se uită prin ferestruica din uşă. Nu putu să vadă mare lucru din cauza unei perdele de dantelă de cealaltă parte.

„Fir-ar să fie", îşi zise el, întorcîndu-se cu faţa spre stradă. Pisica siameză era tot acolo, întinsă în mijlocul peluzei.

Păşind pe iarbă, Frank se apleacă şi mîngîie pisica dolofană. Samson îi aruncă o privire bănuitoare, dar nu fugi.

– Ei, îţi place asta, pisicuţo? zise Frank.

Tocmai atunci, o femeie ieşi din casa de alături şi se îndreptă spre el.

– Ţi-ai făcut un prieten, Samson? întrebă el.

– E pisicuţa dumneavoastră, doamnă? întrebă Frank pe tonul lui cel mai amabil.

– N-aş putea spune, răspunse femeia, chicotind. E duşmanul de moarte al birmanezului meu. Dar, ca vecini, trebuie să încercăm să avem relaţii bune.

– Ce pisică mare şi frumoasă, zise Frank, ridicîndu-se. Tocmai se pregătea s-o întrebe pe femeie de Kelly Everson cînd o văzu că se îndreaptă spre intrarea lui Kelly.

– Hai, Samson! îl chemă ea pe siamez. Vino să vedem ce face Dalila.

– Vă duceţi la Kelly acasă? întrebă Frank.

– Da, răspunse ea. Minunat! exclamă Frank. Se apropie de ea. Numele meu e Frank Carter şi sînt văr cu Kelly. M-am gîndit că poate o găsesc acasă.

– Numele meu e Kay Buchanan, răspunse ea, întinzîndu-i mîna. Sînt vecina lui Kelly şi, uneori, dădaca pisicilor ei. Mă tem că o să ai mult de aşteptat. Kelly e plecată în week-endul ăsta.

– Fir-ar să fie! zise Frank pocnind din degete. Mama mi-a dat adresa ei ca să vin s-o salut. Nu sînt de aici, din oraş. Am venit doar pentru cîteva zile cu treburi. Cînd se întoarce Kelly?

– Nu mi-a spus precis, răspunse Kay. Ce ghinion!

– Mai ales că nici nu prea am ce face astăzi, adăugă Frank. Aveţi idee unde s-a dus?

– Doar pînă la Martha's Vineyard în Edgartown, cred, răspunse Kay. Mi-a spus că a fost nevoită să se ducă. Bănuiala mea e că e vorba mai mult despre o ieşire romantică. Dar n-am obiectat. Ca să vă spun drept, m-am bucurat pentru ea. Are nevoie să se distreze mai mult. Destul a ţinut doliu, nu credeţi?

– Da, bineînţeles că da, răspunse Frank, sperînd să nu se mai lungească discuţia asta.

– Ei, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Kay. Acum trebuie să văd de mîţele astea. Cealaltă îmi dă probleme. Ziceaţi că Samson e mare, dar s-o vedeţi pe Dalila! Asta pisică mare, nu glumă! Urmează să nască în orice moment. Ştiţi ce, poate mai treceţi pe aici luni, dacă mai sînteţi încă în oraş. Îmi închipui că pînă atunci se întoarce şi Kelly. Bine-ar face să se întoarcă. N-am de gînd să fac pe dădaca pentru cine ştie cîţi pisoi!

– Poate c-o să-i dau un telefon, spuse Frank.

Îi plăcea ideea că era vorba despre o călătorie romantică. Poate că asta însemna că se dusese şi doctorul cu ea.

– Aveţi idee unde stă?

– Mi-a spus că la Charlotte Inn, răspunse Kay. Hai, Samson! Hai să mergem!

Frank o gratifică pe Kay cu unul dintre cele mai sincere zîmbete de care era în stare, în timp ce ea se îndrepta spre porticul din faţă şi scoase cheia din lampa suspendată. Frank se întoarse la maşina lui.

Imediat ce porni maşina, întoarse în direcţia opusă. În legătură cu cele şaptezeci şi cinci de miare, un lucru era clar: n-avea de gînd să-i spună Donnei despre banii ăştia. O să-i ascundă pe undeva. Poate că va face o călătorie în Insulele Cayman.

Ideea unei scurte călătorii la Martha's Vineyard îi surîdea şi ea. Şi-i mai venise şi altă idee grozavă. Dacă tot trebuia să-l îmbarce pe doctor în avionul lui Matt, de ce să nu ia şi el avionul pînă la Insule? Asta însemna să ştii să-ţi foloseşti căpăţîna, gîndi el.

În timp ce se întorcea în oraş, Frank începu să se gîndească pe cine să ia cu el, dacă nu reuşea să dea de Vinnie D'Agostino. Nu se îndoia că o să-i ducă dorul lui Tony. Ceea ce se întîmplase era o ruşine. Frank se gîndi şi la Devlin şi se întrebă dacă era bine să se ducă să-i facă o vizită la spital ca să-i spună că nu-i purta pică. Dar se răzgîndi. Pur şi simplu n-avea timp.

Luînd-o pe Hanover Street, Frank opri şi parcă lîngă alte două maşini din faţa cafenelei Via Veneto. Apăsă pe claxon. După puţin timp, cineva ieşi în grabă din cafenea, îşi mută mai încolo propria maşină şi-i făcu loc lui Frank să parcheze ca lumea. Circulaţia care se blocase pe Hanover Street fu reluată. Mai mulţi şoferi îl claxonaseră pentru că-i ţinuse pe loc.

– Du-te-n mă-ta! răcni Frank prin fereastră. E nemaipomenit ce nepoliticoşi sînt unii oameni, îşi zise el.

Frank intră în cafenea şi dădu mîna cu patronul, care se repezise de la tejghea să-l întîmpine. Frank se aşeză la o masă

din faţă care avea pe ea semnul „Rezervat". Comandă un espresso dublu şi îşi aprinse o ţigară.

După ce ochii i se obişnuiră cu lumina scăzută din cafenea, Frank se răsuci pe scaun şi cercetă încăperea. Nu-l văzu pe Vinnie, dar dădu, în schimb, cu ochii de Dominic. Frank îi făcu semn patronului şi-i spuse să-l anunţe pe Dominic să vină să stea de vorbă cu el.

Dominic se apropie de masa lui Frank cu un aer agitat.

– Ce-i cu tine? întrebă Frank, privindu-l pe Dominic.

– Nimic, răspunse Dominic. Oi fi băut prea multă cafea.

– Ştii pe unde-i Vinnie? îl întrebă Frank.

– E la el acasă, răspunse Dominic. Era pe aici acum o juma' de ceas.

– Du-te şi spune-i să vină la mine. Zi-i că-i ceva important, adăugă Frank.

Dominic dădu din cap şi ieşi pe uşa din faţă.

– Ce-ai zice de un sandviş? îl întrebă Frank pe patron. În timp ce mînca, Frank încerca să-şi amintească unde se afla Charlotte Inn în Edgartown. Fusese acolo doar de vreo cîteva ori. După cîte-şi amintea, nu era un oraş prea mare. De fapt, locul cel mai mare de acolo era cimitirul.

Vinnie apăru împreună cu Dominic. Vinnie era un tip tînăr, plin de muşchi, care îşi închipuia că toate femeile erau cu ochii pe el. Frank se cam temuse să-l folosească, fiindcă părea imprudent, parcă încerca tot timpul să arate ce poate. Dar, de cînd Tony nu mai era şi Nicky era pe tuşă, Frank dăduse de fundul sacului. Pe Dominic ştia că nu-l putea folosi. Dominic era o pacoste. Fusese întotdeauna prea agitat. Se pierdea cu firea, mai ales atunci cînd lucrurile mergeau prost. Frank avusese de furcă cu el.

– Ia loc, Vinnie, zise Frank. Ce-ai zice de o călătorie pe gratis la Charlotte Inn, în Edgartown?

Vinnie luă un scaun şi se aşeză pe el, aplecîndu-se în faţă peste spătar ca să-şi scoată muşchii în relief. Frank îşi zise că băiatul mai avea multe de învăţat.

– Dominic, zise Frank, ce-ar fi să te uşcheşti?

Dominic ieşi prin dosul cafenelei şi dădu fuga la magazinul de dulciuri de pe Salem Street. Magazinul avea în fund un telefon cu plată. Luă în mînă carnetul cu telefoanele lui Devlin şi sună la primul dintre cele două pe care le avea. Cînd Devlin apăru pe fir, făcu mîna pîlnie în jurul receptorului înainte de a deschide gura. Nu-şi dorea să-l audă cineva.

16

Sîmbătă
20 mai, 1989
7.52 p.m.

– Bine-am făcut că nu ne-am hotărît să venim cu avionul, îi spuse Kelly lui Jeffrey în timp ce un avion cu reacție huruia în depărtare. Încă n-am fi ajuns aici. Se pare că abia se ridică ceața.

– Bine, măcar, că nu mai plouă, zise Jeffrey.

Se uita cum se înfigea cupa excavatorului în pămîntul reavăn.

Ajunseseră pînă în insulă de la Woods Hole cu feribotul Steamship Authority. Fusese o idee bună că luaseră camioneta oficială oferită de Seibert, care purta sigla instituției pe ușă. N-ar fi reușit niciodată să se suie pe vas cu un vehicul dacă n-ar fi insistat Seibert că era o călătorie în interes de serviciu. Venind cu camioneta lui, în locul Hondei lui Kelly, reușiseră să-și rezolve problema. Dar, chiar și așa, fuseseră oarecare proteste. Mașina lor fusese ultima care se îmbarcase.

Călătoria se defășurase fără incidente. Ca să se apere de ceață și de ploaia măruntă, stătuseră sub punte unde găsiseră un colțișor pentre nefumători și se așezaseră acolo. Jeffrey și Kelly își petrecuseră mai tot timpul răsfoind agenda lui Trent, dar nu dăduseră peste nici un fel de piste.

Singura însemnare care îi atrăsese atenția lui Jeffrey fusese un anume Matt, notat sub numele unor medici. Jeffrey se întreba dacă era același Matt care lăsase un mesaj pe robotul telefonic al lui Trent cînd fusese el acolo prima oară. Codul zonei era 314.

– În ce loc e 314? o întrebă Jeffrey pe Kelly.

Kelly nu știa. Jeffrey îl întrebă pe Seibert care răsfoia una dintre revistele medicale pe care le luase cu el în acea călătorie.

– În Missouri, îi răspunse Seibert. Am o mătușă la St. Louis.

Odată ajunși la Vineyard Haven, cel mai mare oraș de pe Martha's Vineyard, se duseseră direct la Casa Mortuară Boscowaney. Mulțumită telefonului dat de Seibert în dimineața aceea, Chester Boscowaney îi aștepta.

Chester era un bărbat care se apropia de șaizeci de ani, supraponderal, cu obraji atît de rumeni că păreau dați cu ruj. Era îmbrăcat într-un costum cu vestă, de culoare închisă, cu un buzunăraș de care atîrna un ceas. Se purta onctuos, servil chiar. Înșfăcase cele cîteva sute de dolari pe care i le oferise Jeffrey la sfatul lui Seibert cu graba unui cîine flămînd.

– Totul a fost aranjat, spuse el în șoaptă, de parcă tocmai s-a fi desfășurat o înmormîntare. Ne întîlnim acolo, la mormînt.

Kelly, Jeffrey și Warren se duseseră la Edgartown și se anunțaseră la Charlotte Inn. Kelly și Jeffrey se înscriseseră în registru drept domnul și doamna Everson.

Singurul obstacol pe care-l mai aveau în cale fusese provocat de mecanicul excavatorului, Harvey Tabor. Fusese la Chappaquiddick și săpase un sistem de canalizare pentru o casă de la malul mării și nu reușise să se întoarcă la Edgartown decît după ora patru. Dar, nici măcar atunci nu reușise să ajungă la cimitir. Explicase că soția lui pregătise o masă specială pentru ziua de naștere a fiicei lor și că nu putea să li se alăture la cimitir decît după petrecere.

Întreaga afacere se pornise puţin după ora şapte. Primul lucru pe care Jeffrey i-l spusese lui Seibert fusese că nimeni nu-i ceruse să arate autorizaţiile. Boscowaney nu-i întrebase dacă au aşa ceva. Seibert răspusese că era totuşi bine că le aveau asupra lor.

– Paza bună trece primejdia rea, adăugase el.

Paracliserul cimitirului era un bărbat pe nume Martin Cabot. Avea o faţă ascuţită şi un trup subţire. Arăta mai degrabă ca un marinar bătut de vînturi decît ca un paznic de cimitir. Se uitase lung la Seibert şi apoi spusese:

– Sînteţi cam tînăr pentru un medic legist.

Warren îi explicase că sărise peste anul trei şi că era doctor, medic legist, nu vreun reprezentant al procuraturii. Jeffrey bănui că Warren era sensibil la acest subiect.

Paracliserul şi mecanicul excavatorului nu prea se aveau bine. Martin îl tot bombănea pe Harvey, spunîndu-i unde să se ducă şi ce să facă. Harvey îi răspundea lui Martin că era mecanic de excavator de multă vreme şi nu avea nevoie de sfaturi.

Înlăturarea pămîntului din spatele pietrei funerare de granit a lui Henry Noble se terminase pe la şapte şi jumătate. Era un loc frumos, umbrit de un arţar mare.

– Asta-i încurajator, spusese Seibert. Sub umbra asta cadavrul nu se poate degrada şi putrezi prea repde.

Kelly simţise cum i se întorcea stomacul pe dos.

– Uşurel! ţipă Martin. O să spargi capacul cavoului.

O dungă de beton pătat apăru sub pămîntul proaspăt.

– Ţine-ţi gura, Martin, răspunse Harvey, în timp ce cobora escavatorul în groapă.

Îl lovi uşor de beton. Harvey trase sapa spre el şi o ridică în sus. O porţiune mare a capacului cavoului ieşi la iveală.

– Vezi să nu rupi mînerele! strigă Martin.

Kelly, Jeffrey şi Seibert stăteau pe o parte a gropii, Chester şi Martin, pe cealaltă. Soarele nu apusese încă, deşi coborîse mult pe cer şi era acoperit de nori întunecoşi, prevestitori de ploaie. Fuioare de ceaţă se răsuceau deasupra

cimitirului, mînate de briza marină. Martin legase o frînghie în jurul uneia dintre crăcile arțarului. Văzînd-o, Jeffrey se gîndi la nodul din jurul gîtului unui spînzurat, deși singurul lucru care atîrna era becul solitar al unei lămpi suspendate. Lumina lui se proiecta direct în groapa pe care o săpa excavatorul.

Kelly fu scuturată de un tremur pricinuit mai mult de aventura lor decît de frig, deși se făcea din ce în ce mai răcoare. Camera primitoare cu tapetul ei în stil victorian de la Charlotte Inn părea a fi undeva departe. Se dădu mai aproape și-l apucă pe Jeffrey de mînă.

Se mai scurseră cincisprezece minute pînă ce fu curățat și restul de pămînt care acoperea lespedea de ciment. Cînd lespedea fu destul de curată, Harvey și Martin coborîră pe suprafața ei ca să îndepărteze ce mai rămăsese necurățat cu lopata.

Apoi Harvey se urcă din nou pe excavatorul lui și îndreptă cupa exact deasupra lespezii. El și cu Martin coborîră iar în groapă ca să lege cu cabluri de oțel mînerele lespezii de dinții cupei.

– E-n regulă, Martin. Ieși din groapă, zise Harvey, încîntat să-i dea și el lui Martin un ordin. Se urcă iar pe excavatorul lui. După care se uită la Jeffrey, la Kelly și la Seibert și spuse:

– Trebuie să vă mutați mai încolo. Acum am să răsucesc capătul spre voi.

Cei trei făcură ce li se ceruse. După ce se îndepărtară, Harvey se apucă iar de treabă.

Motorul excavatorului huruia și se opintea. Apoi, cu un pocnet, capacul cavoului fu îndepărtat. Jeffrey observă că fusese lipit cu o substanță asemănătoare catranului. Excavatorul trase lespedea într-o parte și o lăsă să coboare pe pămînt.

Toată lumea s-a adunat la marginea gropii. În cavou se odihnea un sicriu de argint.

– Nu-i așa că-i o frumusețe? zise Chester Boscowaney. E unul dintre cele mai bune din seria asta. Nimic nu-i mai bun decît un coșciug Millbronne.

– Nu-i nici un pic de apă în cavou, spuse Seibert. Ăsta-i un alt semn bun.

Privirile lui Jeffrey alunecară deasupra întregului cimitir. Era o privelişte ciudată. Noaptea cobora repede. Pietrele funerare aruncau umbre înguste, purpurii, în jurul lor.

– Ei, acum ce vrei să faci, doctore? îl întrebă Martin pe Seibert. Vrei să ridicăm sicriul ori preferi să cobori şi să-l deschizi acolo unde este?

Jeffrey îşi dădu seama că Seibert nu se putea hotărî.

– Niciodată nu mi-a plăcut să cobor în cavouri, zise el, dar, dacă ridicăm sicriul, consumăm şi mai mult timp. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine. Abia aştept să mă aşez la o masă bună.

Kelly simţi din nou cum i se răsuceşte stomacul.

– Pot să te ajut şi eu? întrebă Jeffrey.

Seibert se uită la Jeffrey.

– Ai mai făcut ceva de genul ăsta? S-ar putea să ţi se pară cam sinistru şi nu pot să-ţi garantez cum va mirosi, mai ales dacă a pătruns ceva apă înăuntru.

– N-or să fie probleme, zise Jeffrey, deşi era plin de îndoieli.

– Ăsta-i un sicriu Millbronne, interveni Chester Boscowaney, cu mîndrie. Are o garnitură de cauciuc de jur-împrejur. N-o să fie nici un pic de apă.

– Am mai auzit eu de-astea, bombăni Seibert. Ei, hai, începem treaba!

Jeffrey şi Seibert păşiră pe marginea de beton a cavoului şi se lăsară în jos, pe cele două părţi ale coşciugului. Seibert era la picioarele coşciugului, Jeffrey la capătul lui.

– Îmi trebuie o manivelă, zise Seibert.

Chester i-o dădu.

Seibert pipăi cu mîna partea din spate a sicriului pînă dădu de locul căutat. Apoi, vîrînd manivela în gaură, încercă s-o răsucească. Trase cu toată puterea pînă reuşi s-o urnească. În cele din urmă, începu să se mişte cu un scrîşnet îngrozitor. Kelly tresări.

Sigiliul coşciugului se rupse cu un şuierat.

– Aţi auzit zgomotul ăla? întrebă Chester Boscowaney. N-o să găsiţi nici un strop de apă înăuntru, credeţi-mă!

– Bagă-ţi degetele sub muchie, îi spuse Seibert lui Jeffrey, şi saltă în sus.

Capacul sicriului se deschise cu un scîrţîit. Toată lumea îşi aruncă ochii înăuntru. Faţa şi mîinile lui Henry Noble erau acoperite de o pînză fină din ceva alb şi scămos. Pe dedesubt se vedea pielea de un cenuşiu-închis. Era îmbrăcat într-un costum albastru cu o cămaşă albă şi o cravată ecosez. Pantofii lustruiţi păreau noi. Pe satinul alb din interior se vedeau pete de mucegai verde.

Jeffrey încercă să respire pe gură ca să evite mirosul, dar, spre mirarea lui, nu era chiar atît de rău. Se simţea mai mult un iz de mucegai decît un miros greu; parcă erai într-o pivniţă care nu mai fusese deschisă de multă vreme.

– Arată foarte bine, zise Seibert. Directorul casei funerare are complimentele mele. Nici urmă de apă.

– Mulţumesc, spuse Chester Boscowaney. Şi vă pot asigura că aveţi în faţă cadavrul lui Henry Noble.

– Ce-i chestia asta albă, scămoasă.

– Un fel de ciupercă, răspunse Seibert. O rugă pe Kelly să-i dea trusa lui. Kelly îi întinse geanta neagră.

Seibert păşi încet pe marginea coşciugului. Abia avea loc unde să-şi pună picioarele, dar se descurcă. Îşi aşeză geanta pe coapsele lui Henry Noble, o deschise şi scoase o pereche de mănuşi groase de cauciuc. După ce-şi puse mănuşile, începu să descheie cămaşa lui Noble.

– Eu ce pot să fac? întrebă Jeffrey.

– Pentru moment nimic, răspunse Seibert. Dădu la iveală incizia suturată făcută la autopsia decedatului. Luă o foarfecă din geantă şi tăie cusătura, apoi desfăcu cele două laturi ale rănii. Ţesutul era uscat.

Jeffrey îşi îndreptă spinarea. Mirosul era acum mai neplăcut, dar Seibert nu părea să-l ia în seamă.

Seibert deschise rana, apoi băgă mîna în cavitatea abdominală şi scoase de acolo o pungă curată şi grea din plastic. Conţinutul avea o culoare închisă. Punga avea în ea o cantitate destul de mare de lichid. Ridicînd punga în lumină, Seibert o clătină uşor, examinîndu-i conţinutul.

– Evrica! exclamă Seibert. Iată ficatul.

Arătă cu degetul ca să vadă şi Jeffrey. Lui Jeffrey nu prea-i venea să se uite, dar îi făcu pe plac lui Seibert.

– Părerea mea e că fierea este încă ataşată de ficat.

Seibert aşeză punga pe pieptul lui Henry Noble şi desfăcu capsa. O duhoare puternică se răspîndi în aerul umed al nopţii. Seibret vîrî mîna înăuntru şi scoase ficatul. Îl răsuci în mînă şi-i arătă lui Jeffrey fierea.

– Perfect! zise el. E încă umedă. Credeam că se uscase.

Palpă micul organ.

– Are şi ceva lichid înăuntru.

Puse ficatul şi fierea pe punga din plastic. Băgă, din nou, mîna în geanta lui neagră şi scoase de-acolo o seringă şi cîteva sticluţe pentru eşantioane. Înţepă fierea şi extrase cît de multă bilă reuşi să găsească. Turnă cîte puţin în fiecare dintre sticluţele de eşantioane.

Toată lumea urmărise mişcările lui Seibert cu atîta atenţie încît nu observase ce se mai întîmpla în jur. Nimeni nu văzuse un Chevrolet Celebrity albastru închiriat, oprindu-se în cimitir cu farurile stinse, şi nici nu auzise uşile deschizîndu-se şi paşii celor doi oameni care se apropiau.

Frank nu avusese o după-amiază liniştită. Încă o dată, ceea ce el crezuse că va fi o operaţie uşoară se transformase într-o mare durere de cap. Aşteptase cu plăcere să călătorească într-un avion cu reacţie particular, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Dar, după ce se suise în avion şi-şi pusese centura de siguranţă, avusese o criză de claustrofobie. Nu-şi dăduse niciodată seama cît de mici erau aceste avioane particulare. Apoi, ca să se mai complice puţin lucrurile, nu reuşiseră să decoleze imediat din cauza numărului mare de

avioane care soseau la Logan. După aceea, se mai schimbă şi vremea.

La început, un front de ceaţă învăluise Capul şi insulele, apoi o furtună puternică năvălise dinspre vest, bombardînd oraşul cu piatră de mărimea unor bile. Frank se dăduse jos din avion ca să aştepte sfîrşitul furtunii în terminalul aviatic general. Pînă să obţină permisiunea de a decola şi pînă ca vizibilitatea să devină destul de bună ca să aterizeze la Vineyard, se făcuse aproape şase.

Apoi, colac peste pupăză, zborul fusese un coşmar. Din cauza turbulenţelor, avionul săltase tot timpul ca un dop într-un rîu vijelios. Frank avu rău de avion şi vărsă într-o pungă de hîrtie. În tot acest timp, Vinnie trăncănise fără oprire despre cît de grozav era avionul. Ronţăise alune şi cartofi prăjiţi fără pauză.

Cînd ajunseră la Martha's Vineyard, Frank se simţea stors. Îl trimisese pe Vinnie să închirieze maşina, în timp ce el rămăsese în toaleta bărbaţilor. Abia după ce mîncase nişte biscuiţi crocanţi şi băuse o Coca începuse să se simtă normal.

Se duseseră direct la Charlotte Inn. La recepţia din faţă întrebaseră de Kelly Everson. Frank recursese la aceeaşi şmecherie, pretinzînd că este rudă cu ea, dar acum mai înflorise povestea, spunînd că voia să-i facă o surpriză verişoarei lui. El şi cu Vinnie îşi făcuseră cu ochiul unul altuia cînd se apelase la acest mic şiretlic. Bineînţeles că se gîndiseră la o supriză. Erau înarmaţi amîndoi cu pistoale ascunse discret în tocuri atîrnate de umăr, în timp ce Frank mai avea şi o nouă doză de tranchilizant în buzunar.

Dar surpriza se dovedi a-i fi destinată lui Frank. Femeia de la recepţia hanului Charlotte le spusese că, după părerea ei, cei doi Eversoni se aflau la cimitirul din Edgartown. Adăugase că domnul Everson petrecuse cîtva timp la telefonul de lîngă recepţie, încercînd să aranjeze o întîlnire cu Harvey Tabor, operator de excavator. Cînd se întoarseră în maşină, Frank îi spusese lui Vinnie:

– La cimitir? Asta nu-mi sună bine deloc.

La început făcură ocolul cimitirului. Într-un copac era agăţat un bec care lumina patru persoane ce stăteau în faţa unui excavator.

– Acum ce-am de făcut? întrebase Vinnie. El era cel de la volan.

– Ce naiba zici că fac ăştia? se mirase Frank.

– Pare-se că dezgroapă pe cineva, răspunsese Vinnie cu un hohot macabru. Ca într-un film de groază.

– Asta nu-mi place, zise Frank. Mai întîi, a apărut Devlin la Esplanade, iar acum doctorul ăsta-i în cimitir la miez de noapte ca să dezgroape morţi. Asta nu-i normal. Simt că mi se face pielea de găină.

Frank îl pusese pe Vinnie să mai dea roată cimitirului încă o dată ca să aibă el timp să se gîndească ce era de făcut. Fusese o idee bună. Din partea opusă, reuşiseră să observe că mai erau două persoane jos, în groapa deschisă. În cele din urmă, Frank spusese:

– Hai să ne facem treaba. Stinge farurile şi apropie-te pînă la jumătatea drumului. De-acolo mergem pe jos.

Devlin nu avusese mai mult noroc decît Frank. Luase un avion comercial şi petrecuse cea mai mare parte din timp pe pista din Boston. Chiar şi după ce porniseră, avionul avusese o oprire la Hyannis care durase patruzeci de minute. Ajunsese la Vineyard abia după ora şapte. Odată aflat acolo, trebuise să aştepte să i se dea pistolul pe care serviciul de securitate al aeroportului nu-i îngăduise să-l ţină la el în timpul zborului. Pînă să ajungă la Charlotte Inn, se făcuse aproape nouă.

– Scuzaţi-mă, spusese el, adresîndu-se femeii de la recepţie.

Ea tocmai citea ceva la lumina unei lămpi vechi de bronz.

Devlin ştia că arăta mai rău ca oricînd, cu acea tăietură mare, suturată. După ce-i tăiaseră atîta păr, nu mai reuşise să-şi facă obişnuita lui coadă de cal. În schimb, încercase să-şi perie părul de pe partea cealaltă a capului peste locul cu

rana cusută. Recunoştea şi el că rezultatul era, în cel mai bun caz, surprinzător.

Femeia ridică ochii din carte şi rămase uimită văzîndu-l pe Devlin. Pe lîngă toate celelalte, Devlin îşi dădu seama că nu erau prea mulţi oaspeţi la Charlotte Inn care arborau un cercel în formă de cruce malteză.

– Aş vrea să vă pun cîteva întrebări în legătură cu unii dintre oaspeţii dumneavoastră, începu Devlin. Din păcate, s-ar putea să folosească nume false. Una dintre aceste persoane e o tînără cu numele de Kelly Everson. Devlin o descrise. Cealaltă persoană este un bărbat de vreo patruzeci de ani. Îl cheamă Jeffrey Rhodes. E doctor.

– Îmi pare rău, dar noi nu dăm informaţii despre oaspeţii noştri, replică, scurt, femeia.

Se ridicase de pe scaun şi făcuse un pas în spate, de parcă s-ar fi aşteptat ca Devlin s-o înhaţe şi s-o zgîlţîie pînă obţinea ce dorea de la ea

– Păcat, răspunse Devlin. Dar poate că sînteţi de acord să-mi spuneţi dacă un tip înalt, cam corpolent, cu păr închis la culoare şi ochi umflaţi, căzuţi în fundul capului, a fost pe-aici şi a cerut lămuri despre aceeaşi pereche. Numele lui e Frank Feranno, dar nu stă să aleagă sub care nume-şi face datoria.

– Poate ar fi bine să vorbiţi cu directorul, zise femeia.

– E-n regulă, răspunse Devlin. O să mă descurc cu dumneata. A fost domnul ăsta pe aici? E cam atît de înalt.

Devlin ridică mîna în sus cam la distanţa de un metru optzeci.

Femeia era vizibil tulburată şi se mai înmuie puţin, sperînd că în felul ăsta va scăpa de Devlin.

– A trecut pe aici un domn cu numele de Frank Everson, văr cu doamna Everson, zise ea. Dar nu Frank Feranno. În orice caz, nu cît am fost eu aici, la recepţie.

– Şi ce i-aţi spus acestui pretins văr? întrebă Devlin. Asta nu înseamnă că-mi dezvăluiţi ceva despre un client al hanului, nu-i aşa?

– I-am spus că soţii Everson sînt, mai mult ca sigur, la cimitir.

Devlin clipi din ochi. Se uită o clipă atent la chipul femeii, să vadă dacă nu observă vreo ezitare, dar ea îi susţinu privirea. La cimitir? Nu-i venea să creadă că femeia minţea. Era vorba despre o altă întorsătură bizară a acestui caz ciudat?

– Care-i drumul cel mai scurt către cimitir? întrebă Devlin.

Indiferent de ce se va întîmpla, avea sentimentul că timpul îl presa.

– Luaţi-o în jos pe strada asta şi faceţi primul cot la dreapta, îl lămuri femeia. Nu se poate să nu nimeriţi.

Devlin mulţumi femeii şi dădu fuga la maşină, atît cît îi îngăduia braţul bandajat.

Jeffrey se uită la Seibert cum cîntăreşte ficatul lui Henry Noble în mîna stîngă. Ţinîndu-l mai departe de el, ca să nu-i curgă pe haine soluţia de îmbălsămare, deschise punga din plastic cu restul organelor interne în descompunere ale decedatului. Jeffrey tresări atunci cînd Seibert dădu drumul ficatului îndărăt în pungă, cu un aer neglijent, şi îi lipi capătul ca să nu mai curgă din lichid.

Seibert tocmai se pregătea să pună la loc punga în trupul lui Henry Noble, cînd se auzi o voce:

– Ce dracu' se petrece aici?

La fel ca toţi ceilalţi, Jeffrey ridică privirea în direcţia de unde se auzise vocea. Un bărbat păşi în cercul de lumină. Era îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, cămaşă albă, pulover şi un hanorac negru. În mînă ţinea un pistol.

– Dumnezeule! exclamă Frank cu repulsie.

Încremenise în faţa priveliştii sinistre a mormîntului deschis. Greaţa de care suferise mai devreme îi reveni şi mai abitir.

Jeffrey îl recunoscu imediat pe bărbatul de la Esplanade şi din dreptul uşilor Bisericii Naşterii Domnului. Cum de reuşise să le ia urma? Şi ce era în capul lui?

Jeffrey şi-ar fi dorit o armă, orice mijloc de apărare. Ultima oară, omul ăsta făcuse tot ce putuse ca să-l drogheze.

Frank începu să vomite din cauza imaginii cumplite şi a duhorii. Îşi acoperi gura cu mîna liberă şi se întoarse spre Kelly, Chester şi Martin. Cu o fluturare a pistolului le făcu semn lui Jeffrey şi lui Seibert să iasă din groapă.

Seibert se căţără afară din cavou, întrebîndu-se dacă acest intrus era vreo rudă a lui Henry Noble.

– Eu sînt medicul legist, spuse el, sperînd să aibă un ton oficial şi să domine situaţia.

Seibert mai avusese şi altădată de-a face cu membri ai familiei furioşi. Nimeni nu era încîntat de autopsii, mai ales rudele. Făcu un pas înspre Frank şi ceilalţi.

Jeffrey observase reacţia lui Frank cînd dăduse cu ochii de Henry Noble şi-l văzuse cum întorsese capul. Aplecîndu-se înainte, apucă punga de plastic cu organele lui Noble. Trebuie să fi cîntărit cam între un kilogram şi jumătate şi două kilogrme. Se ridică din cavou şi păşi pe iarbă, ţinînd punga lîngă şold şi puţin spre spate.

– Dumneata nu mă interesezi, îi spuse Frank lui Warren, îmbrîncindu-l grosolan într-o parte. Ia fă-te-ncoace, doctore Rhodes! Frank schimbă pistolul în mîna cealaltă, apoi scotoci în buzunar şi scoase seringa: Stînga-mprejur! îi porunci el lui Jeffrey. Vinnie, ai grijă să m-acoperi...

Jeffrey răsuci punga din plastic în aer şi o azvîrli în capul lui Frank cu toată forţa de care fu în stare. Punga se sparse la impact şi Frank se trezi sprijinit cu mîinile de pămînt. Seringa alunecă pe movila de pămînt; pistolul se rostogoli în groapă, căzînd cu un pocnet în cavou şi aterizînd pe sicriu.

La început, Frank rămase năucit, nepricepînd cu ce fusese lovit. Apoi se uită cu groază la zeama care fusese împroşcată pe el şi împrejurul lui, pe pămînt. Recunoscînd creierul şi ghemul întunecat al intestinelor, fu apucat de vărsături cumplite. Între atacurile de vomă, încerca să şteargă mîzga care i se lipise pe cap şi pe umeri.

Jeffrey ţinea încă în mînă punga din plastic goală, cînd Vinnie se repezi în cercul de lumină din marginea întunecată. Nervos şi încordat, îşi ţinea pistolul în ambele mîini.

– Nu mişcă nimeni! strigă el. Cine mişcă, e mort! Îşi rotea arma în arcuri zvîcnite de la unul la altul.

Jeffrey nu-l văzuse pe complicele lui Frank. Dacă l-ar fi văzut, poate că n-ar fi riscat să-l lovească pe Frank.

Ţinîndu-şi arma aţintită asupra grupului, Vinnie păşi spre Frank care se ridicase tremurînd în picioare. Stătea cu braţele întinse, scuturîndu-şi lichidul de pe mîini.

– Ţi-ai revenit, Frank? întrebă Vinnie.

– Unde dracu' mi-e pistolul? fu tot ce spuse Frank, în chip de răspuns.

– A căzut în groapă, zise Vinnie.

– Scoate-l! îi porunci Frank.

Îşi descheie fermoarul de la hanorac şi şi-l scoase cu grijă, după care-l azvîrli la pămînt.

Vinnie se apropie de groapă şi se uită în jos, neliniştit, încercînd să vadă unde căzuse pistolul. Era foarte vizibil, între genunchii cadavrului. Henry Noble părea să privească în jos, spre el.

– N-am mai intrat într-un mormînt în viaţa mea, zise Vinnie.

– Adu-mi pistolul! urlă Frank. Îi aruncă o privire furioasă lui Jeffrey şi spuse:

– Nemernicule! Îţi închipui că o să scapi cu şmecheria asta împuţită?

– Nu mişcă nimeni! strigă Vinnie.

Se apropie de marginea mormîntului. Abătîndu-şi o clipă privirile, sări jos. Se uită imediat îndărăt. Capul îi rămăsese deasupra nivelului gropii. Vinnie îşi aţinti arma asupra lui Chester, care stătea cu picioarele tremurînd între Kelly şi Martin. Harvey era la stînga lui Martin. Jeffrey stătea aproape de Frank, în timp ce Seibert se afla între Frank şi ceilalţi.

Cînd Vinnie se apleca să ia arma, Jeffrey se gîndi la două posibilităţi: unu, să o ia la fugă şi să se ascundă în întuneric destul de repede ca să-i scape lui Vinnie, şi doi, de vreme ce

el era acela pe care-l urmăreau de fapt, să se repeadă după el amîndoi şi să-i lase pe ceilalţi în pace. Avea dreptate doar în prima privinţă.

Cînd Jeffrey o zbughi pe drumul cimitirului în întuneric, îl auzi pe Frank urlînd:

– Aruncă-mi pistolul, nenorocitule!

Părăsind cercul de lumină, Jeffrey fu imediat înghiţit de umbre. Îi trebuiră cîteva clipe să se obişnuiască cu obscuritatea. Cînd reuşi, îşi dădu seama că nu era chiar o beznă totală, aşa cum îşi închipuise. Iarba umedă lucea de reflexele luminilor oraşului din jur. Siluetele pietrelor funerare îi aminteau în mod ciudat că aici se afla în lumea morţilor.

O maşină parcată, de culoare închisă apăru deodată în faţa lui Jeffrey. Se opri puţin ca să caute cheile de contact, dar nu găsi nici una. Uitîndu-se îndărăt spre locul luminat de deasupra mormîntului lui Henry Noble, zări trupul mătăhălos al lui Frank îndreptîndu-se în direcţia lui. Vinnie rămase în urmă, păzindu-i pe ceilalţi.

Jeffrey ţîşni pe lîngă maşină, intrînd în umbrele nopţii. Îşi aminti că masivitatea lui Frank era înşelătoare şi că era suprinzător de agil şi de rapid. Jeffrey nu credea că-l va întrece pe Frank. Trebuia să născocească ceva. Să-şi facă un plan. Putea oare să ajungă în centrul oraşului? Fiind o noapte de sîmbătă, Edgartown trebuia să fie, cît de cît, animat, deşi sezonul turistic nu începuse încă.

Jeffrey auzi în spatele lui pocnetul înspăimîntător al unui foc de armă. Frank ţintise asupra lui. Jeffrey auzi glonţul şuierîndu-i pe lîngă tîmplă. Se răsuci în cealaltă direcţie, spre stînga şi în afara drumului cimitirului.

Aplecîndu-se spre pămînt, Jeffrey începu să se strecoare printre pietrele de mormînt. N-ar fi vrut să fie o ţintă uşoară. Se gîndea cu groază că pe Frank nu-l mai interesa atît de mult să-l prindă viu. Acum, cînd nu mai alerga pe drum, paşii nu-i mai erau atît de siguri. Înaintarea îi era încetinită de pietre şi plăcuţe plate de mormînt. La un moment dat, se împiedică şi fu gata să-şi piardă echilibrul.

Reuşi să se ţină pe picioare numai apucînd un obelisc de granit într-o strînsă îmbrăţişare. Obeliscul se clătină pe soclul lui, amenințînd să se răstoarne. Asta se întîmplă cînd Frank trase al doilea foc.

Glonţul se lovi de marginea obeliscului, exact sub braţul lui Jeffrey care făcu un pas înapoi. Uitîndu-se în direcţia gurii de pistol, îl văzu pe Frank alergînd spre el. Distanţa se micşora.

Jeffrey iuţi pasul, cuprins de o panică din ce în ce mai mare. Repira greu şi simţea o durere într-o parte. Se rătăcise printre morminte. Nu ştia încotro să o mai ia. Nu era sigur dacă se îndrepta spre oraş.

Cu coada ochiului, Jeffrey zări mai multe construcţii cu un singur etaj şi bănui că erau cavouri. Se hotărî să alerge într-acolo. Luînd-o în direcţia lor, nimeri pe un alt drum pietruit al cimitirului. Odată ajuns la şirul de cavouri, Jeffrey se ghemui între primele două. Strecurîndu-se în spatele lor, înaintă de-a lungul şirului, apoi se întoarse în direcţia drumului. Se uită pe după un colţ să vadă ce face Frank.

Bărbatul era la vreo cincisprezece metri distanţă. Se oprise brusc în faţa primului cavou. Şovăi o clipă, apoi porni în direcţia lui Jeffrey. Acesta din urmă tocmai dădea să se întoarcă cu spatele, cînd Frank păşi brusc între două morminte şi dispăru din raza vizuală a lui Jeffrey.

Jeffrey stătu să se gîndească ce să facă. O singură mişcare greşită şi ajungea în mîinile lui Frank. Amintindu-şi expresia de pe chipul lui Frank, după ce-l pocnise cu punga de organe în descompunere, Jeffrey îşi spuse că omul nu va fi prea iertător.

Chiar vizavi de locul unde stătea Jeffrey se vedea un cavou de marmură care părea mai vechi decît celelalte. Chiar şi pe întuneric, Jeffrey îşi dădu seama că uşa de fier era uşor întredeschisă.

După ce-şi mai aruncă încă o dată privirea spre drum, ca să îşi dea seama dacă se zărea Frank, Jeffrey se repezi la uşa deschisă. O împinse atît cît să se poată strecura în interiorul

răcoros al cavoului. Încercă s-o închidă în urma lui, dar, cînd o trase, se auzi un hîrşîit pe pardoseală. Jeffrey se opri imediat. Nu putea să rişte să mai facă vreun zgomot. Uşa rămăsese deschisă vreo şapte centimetri, ceva mai puţin decît atunci cînd o observase el prima oară.

Rotindu-şi privirea în interiorul celulei lui înguste, Jeffrey descoperi că singura lumină venea de la o fereastră mică, rotundă, plasată sus, pe peretele din spate al cavoului.

Jeffrey bîjbîi spre lumina slabă care se strecura prin fereastră, făcînd un pas mic cu piciorul drept, apoi trăgîndu-şi-l şi pe stîngul după el. Pipăind în întuneric, descoperi nişte adîncituri pătrate în perete şi-şi dădu seama că erau pentru coşciuge.

Ajungînd la peretele din spate, se lăsă pe vine în colţ. În timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul adînc, desluşi fîşia îngustă de lumină verticală ce pătrundea prin uşa deschisă.

Aşteptă. Nu se auzea nimic. I se păru că se scurseseră vreo cinci minute şi se întrebă cît mai avea de aşteptat pînă să se aventureze iar afară.

Apoi, cu un hîrşîit de metal frecat de piatră, uşa veche a cavoului fu larg deschisă. Se trînti de peretele de piatră. Jeffrey sări în picioare.

Apoi o brichetă se aprinse şi lumină faţa rotundă a lui Frank. Ţinea bricheta în mîna întinsă. Jeffrey îl văzu pe Frank clipind din ochi, apoi zîmbind.

– Ia te uită! Ce bine se nimereşte! Eşti deja în mormînt.

Cămaşa îi era pătată şi părul i se lipise de cap din cauza fluidului de îmbălsămare. Zîmbetul sardonic al lui Frank se prefăcu în rînjet. Sări jos în cavou cu pistolul într-o mînă şi bricheta în cealaltă.

Cînd ajunse la vreo doi metri distanţă, Frank se opri. Îndreptă pistolul spre faţa lui Jeffrey. În lumina flăcării scurte, trăsăturile lui Frank erau groteşti. Găvanele adînci ale ochilor parcă erau goale. Dinţii păreau galbeni.

– Trebuia să te trimit la St. Louis viu, mîrîi Frank, dar, după ce m-ai umplut de zoaiele alea puturoase, m-am

răzgîndit. O s-ajungi la St. Louis, n-ai grijă, dar între patru scînduri de brad, amice.

Pentru a doua oară în viaţa lui şi în zilele din urmă, Jeffrey fu nevoit să privească, fără împotrivire, capătul unei arme îndreptîndu-se spre el şi tremurînd uşor, în timp ce se apăsa pe trăgaci.

– Frank! strigă o voce răguşită. Numele fu repetat de ecou în încăperea îngustă.

Frank întoarse capul în cealaltă parte, măturînd aerul cu pistolul. Un foc de armă zgudui mica încăpere. Apoi, un al doilea foc răsună în cavou. Jeffrey se trînti la pămînt. Bricheta lui Frank se stinse. Se aşternură o tăcere înfricoşătoare şi o beznă totală.

Jeffrey rămase absolut nemişcat, cu mîinile deasupra capului şi cu obrazul lipit de pardoseala rece de piatră. Apoi auzi un glonţ şuierînd.

Jeffrey îşi ridică încet capul, îngrozit de ceea ce avea să vadă. Frank era exact înaintea lui, trîntit cu faţa în jos. Pistolul lui zăcea pe jos, prea departe ca să-l apuce cu mîna. În spatele lui Frank se vedea o pereche de picioare. Înălţîndu-şi şi mai mult capul, Jeffrey se pomeni în faţă cu chipul lui Devlin O'Shea.

– Ce surpriză! exclamă Devlin. Uite-l şi pe doctorul meu preferat! Ţinea o brichetă aprinsă într-o mînă şi o armă în cealaltă, întocmai ca Frank.

Jeffrey se chinui să se ridice în picioare. Devlin făcu cîţiva paşi pînă la Frank şi-l întoarse pe partea cealaltă. Se aplecă şi-i pipăi carotida ca să-i ia pulsul.

– Fir-ar să fie! zise el. Sînt un ţintaş prea bun. Zău că n-am vrut să-i fac de petrecanie. În orice caz, n-aveam intenţia să-l lichidez. Devlin se ridică şi se apropie de Jeffrey. De data asta, scuteşte-mă de înţepături otrăvite, îl avertiză el.

Jeffrey făcu un pas în spate şi se sprijini de perete. Devlin arăta mai rău decît Frank.

– Ce zici de noua mea pieptănătură? îl întrebă Devlin, care observase reacţia lui Jeffrey. Asta i-o datorez imbecilului

ăstuia de pe podea. Devlin îl arătă cu degetul pe Frank. Ia ascultă la mine, doctore, zise el. Am pentru tine o veste bună și una proastă. Pe care vrei s-o auzi mai întîi?

Jeffrey ridică din umeri. Știa că acum totul se sfîrșise pentru el. Tot ce regreta era că Devlin apăruse tocmai acum, cînd erau atît de aproape de obținerea mult doritei dovezi.

– Hai, îl îndemnă Devlin. N-o să mă ții aici toată noaptea. Nu uita că mai e și derbedeul ăla tînăr de colo care stă cu arma ațintită asupra prietenilor tăi. Ei, vrei s-auzi vestea bună sau vestea proastă?

– Vestea proastă, răspunse Jeffrey. Se întreba dacă Devlin nu-i va răspunde cu un foc bine țintit. Vestea bună, pe care nu va apuca s-o audă, era că, măcar, va avea parte de o moarte rapidă.

– Și eu care-aș fi pariat pe un car de bani că preferai să auzi mai întîi vestea bună. Dacă mă gîndesc prin cîte ai trecut pînă acum, aș zice că asta ți-ar trebui. Ei, vestea proastă este că am de gînd să te bag în pușcărie. Vreau să pun mîna pe banii ăia de recompensă de la Mosconi. Dar, hai să-ți spun și vestea bună. Am descoperit niște informații care probabil c-or să dea peste cap condamnarea ta.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Jeffrey, uimit de această dezvăluire.

– Nu cred că-i momentul și locul pentru o discuție amicală, îi răspunse Devlin. Nu-l uita pe deșteptul ăla de Vinnie D'Agostino care stă cu degetul pe trăgaci. Uite, vreau să fac o învoială cu tine. Te rog să-mi dai concursul. Asta înseamnă că nu mai admit s-o iei la sănătoasa, să mă-mpungi cu ace sau să-mi dai cu serviete-n cap. Mă ocup eu de Vinnie, așa că n-o să aibă nimeni nimic de suferit, dar te rog să fii drăguț și să creezi o mică diversiune. După ce-l dezarmez pe Vinnie, o să-l leg cu cătușele de lespedea aia de mormînt care-i acolo jos, pe pămînt. Pe urmă, chemăm poliția din Edgartown. O să-i oferim o distracție mai dihai decît aia de care a avut parte cînd au eșuat toate prezervativele alea pe

plaja de la Chappaquiddick Island. Pe urmă, ne ducem cu toţii la masă. Ce zici?

Jeffrey abia reuşi să scoată o vorbă, de uimit şi ameţit ce era.

– Hai, doctore! îi zise Devlin. N-o să mă ţii aici toată noaptea. Ne-am înţeles sau nu?

– Da, răspunse Jeffrey. Ne-am înţeles.

Charlotte Inn avea un restaurant foarte plăcut care dădea într-o curte interioară cu o fîntînă. Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, iar scaunele erau confortabile. O echipă de chelneri şi chelneriţe era gata să satisfacă orice dorinţă a mesenilor.

Dacă cineva i-ar fi descris lui Jeffrey, ceva mai devreme, scena de care se bucura acum, ar fi rîs şi ar fi respins-o ca pe ceva imposibil. În jurul mesei se aflau patru persoane. La dreapta lui Jeffrey, stătea Kelly. Fata era vizibil neliniştită, dar avea un aer radios. La stînga lui Jeffrey, se aşezase Seibert. Nici el nu arăta deosebit de calm; îl îngrijora faptul că documentele de exhumare erau false şi că scena de la cimitir va fi cercetată de autorităţi. În faţa lui Jeffrey se afla Devlin, singurul de la acea masă care părea total relaxat. În loc de vin, el bea bere şi era deja la a patra sticlă.

– Doctore, îi zise Devlin lui Jeffrey. Eşti un om răbdător. Încă nu ai întrebat nimic despre informaţia despre care ţi-am spus în cavou şi care te pune în libertate.

– Mi-a fost frică, îi răspunse Jeffrey cu sinceritate. Mi-a fost frică să sparg vraja sub care am trăit de cînd am plecat de acolo.

Totul se petrecuse aşa cum prevăzuse Devlin. Jeffrey făcuse multă gălăgie, ca şi cum el şi cu Frank se încăieraseră zdravăn lîngă maşina închiriată. Cînd Vinnie se apropie să vadă dacă putea să-şi ajute şeful, Devlin îi răsărise din spate şi-l dezarmase cît ai clipi. Apoi apăruseră şi cătuşele.

Singura derogare de la planul inițial fusese faptul că Devlin nu-i legase cătușele lui Vinnie de lespedea mormîntului. În schimb, îl legase direct de una dintre toartele sicriului.

– Tu și Henry o să vă țineți companie reciproc, îi spusese el băiatului îngrozit.

Apoi, toți ceilalți se întoarseră la Charlotte Inn, unde Devlin se ținuse de cuvînt și chemase poliția din Edgartown. Deși fuseseră invitați și ei la masă, Chester, Martin și Harvey refuzaseră politicos, preferînd fiecare să se destindă la el acasă, după coșmarul de la cimitir.

– Atunci, am să-ți povestesc eu fie că vrei, fie că nu, spusese Devlin. Dar, mai întîi, am să-ți spun cîteva lucruri. În primul rînd, aș vrea să mă scuz c-am tras asupra ta în hotelul ăla păduchios. Pe vremea aia eram șucărit și te credeam un infractor adevărat. Un tip pe care ajunsesem să-l urăsc. Dar, pe măsură ce trecea timpul, am aflat mai multe despre cazul tău, puțin cîte puțin. Mosconi nu prea m-a ajutat, așa că n-a fost ușor. În orice caz, mi-am dat seama că se petrecea ceva, cînd nu te-ai mai purtat ca un oarecine care se eschivează de la plata cauțiunii. Pe urmă, cînd Frank a intrat în scenă, m-am lămurit că se întîmpla ceva ciudat, mai ales cînd mi-a ajuns la urechi că urma să se-aleagă cu șaptezeci și cinci de miare ca să te îmbarce spre St. Louis. Nu puteam să pricep nimic pînă n-am aflat că ăia care-l angajaseră pe Frank aveau interes să te tragă de limbă ca să le spui ceva ce descoperiseși tu. Ei, în momentul ăla m-am hotărît să dau de mahării ăștia din afara orașului. Îmi închipuiam că, fiind vorba despre o groază de bani, era ceva legat de droguri. Pe urmă, am aflat că nu era vorba despre asta. Ei, aici vine partea aia care aș zice că te interesează. Ce părere ai avea dacă ți-aș spune că tipul care l-a angajat pe Frank Feranno poartă numele de Matt Davidson? Un Matt Davidson din St. Louis?

Lui Jeffrey îi căzu lingura din mînă. Se uită la Kelly.

– Acel Matt din agenda de adrese a lui Harding, zise el. Mai mult decît atît, adăugă Jeffrey. Băgă mîna sub masă

şi-şi luă geanta de sibir. Căută printre hîrtiile dinăuntru şi scoase două copii ale dosarului acuzat/reclamant pe care le făcuse la tribunal. Le puse pe masă ca să le vadă toată lumea. Jeffrey arătă numele lui Matthew Davidson care apărea ca avocat al acuzării în procesul de malpraxis de la spitalul Suffolk General. Matthew Davidson a fost avocat al acuzării şi în procesul meu, adăugă Jeffrey.

Kelly puse mîna pe cealaltă hîrtie conţinînd informaţii privitoare la procesul de la Commonwealth.

– Avocatul acuzării în procesul ăsta, Sheldon Faber, a fost acelaşi ca în procesul soţului meu, spuse ea. Acum, dacă stau să mă gîndesc, era din St. Louis.

– Daţi-mi voie să verific ceva, spuse Jeffrey, ridicîndu-se de la masă. Adresîndu-se lui Devlin, adăugă: Stai pe loc, mă întorc imediat.

Devlin fusese gata să-l urmeze. Jeffrey părăsi grupul şi se îndreptă spre telefonul public. Cerînd cu Serviciul de Informaţii din St. Louis întrebă de numerele de telefon de la birou ale celor doi avocaţi. Numerele erau aceleaşi!

Jeffrey se întoarse la masă.

– Davidson şi Faber sînt parteneri. Trent Harding fusese angajatul lor. Kelly, ai avut dreptate. A fost o conspiraţie. Toată porcăria asta era condusă de avocaţii acuzării, care-şi stabiliseră propriile lor pretenţii şi declanşaseră procesele.

– Cam aşa mă gîndisem şi eu, zise Devlin. Izbucni într-un hohot de rîs. Am auzit de urmăritori de ambulanţe, dar indivizii ăştia îşi provoacă ei singuri accidentele. Inutil să mai spun că toate astea vor avea un efect pozitiv asupra recursului tău.

– Asta-mi dă mie de lucru, zise Seibert. Mie şi cromatografului meu. Avocaţii ăştia specializaţi în procese de malpraxis trebuie să-l fi angajat pe Trent Harding să contamineze fiolele de Marcaină şi să le plaseze în depozitele de medicamente ale sălilor de operaţie. Tot ce sper eu este că Henry Nobel a trecut prin asta pentru ultima oară. Trebuie să izolez toxina.

– Mă întreb dacă avocaţii ăştia sînt implicaţi în cazuri asemănătoare din alte oraşe, spuse Kelly. Cît de extinsă este aria lor de acţiune?

– Eu nu pot decît să fac o presupunere, spuse Jeffrey, dar aş crede că totul depinde de cîţi psihopaţi în genul lui Trent Harding sînt în stare să găsească. Clătină din cap.

– Niciodată nu i-am putut suferi pe avocaţi, zise Devlin.

– Kelly, spuse Jeffrey copleşit de emoţie, înţelegi ce înseamnă asta?

Kelly zîmbi:

– Nu mai avem nevoie de America de Sud.

Jeffrey o cuprinse în braţe. Nu-i venea să creadă. În sfîrşit, se va întoarce la viaţa lui de dinainte. Exact la momentul potrivit ca s-o poată împărţi cu femeia pe care o iubea.

– Băiete! strigă Devlin la unul dintre chelneri. Mai adu-mi un Bud şi ce-aţi zice de o sticlă de şampanie pentru îndrăgostiţi?

EPILOG

Luni,
29 mai 1989
11.30 a.m.

Randolph își potrivi ochelarii ca să poată citi. Își drese glasul. Jeffrey stătea la o masă simplă de stejar în fața lui, bătînd darabana cu degetele pe suprafața ei zgîriată. Servieta de piele a lui Randolph se afla pe masă, în dreapta lui Jeffrey. Era deschisă. Jeffrey zări înăuntru o pereche de teniși și o groază de hîrtii și formulare legale.

Jeffrey purta o cămașă de dril albastru-deschis și pantaloni de bumbac bleumarin. După cum promisese, Devlin îl adusese pe Jeffrey îndărăt la Boston, unde-l predase autorităților.

Jeffrey nu fusese încîntat de perioada petrecută la închisoare, dar încercase s-o folosească cît putuse mai bine. Își ridica moralul repetîndu-și tot timpul că va sta acolo doar temporar. Avusese chiar timp să înceapă să joace baschet, lucru pe care nu-l mai făcuse de cînd era student la Medicină.

Jeffrey intrase în contact cu Randolph de la Charlotte Inn după masa festivă cu Devlin. Randolph se apucase imediat de treabă sau cel puțin așa pretinsese. Asta se întîmplase cu o săptămînă în urmă. Acum Jeffrey simțea că începe să-și piardă răbdarea.

– Știu că tu îți închipui că asta se poate face peste noapte, îi spuse Randolph, dar adevărul este că rotițele justiție se învîrtesc tare încet.

– Spune-mi esenţialul, îi replică Jeffrey.

– Esenţialul este că am înaintat formal trei moţiuni, îi răspunse Randolph. Prima şi cea mai importantă este cea privitoare la un nou proces de contravenţie. Pe asta am înaintat-o judecătoarei Janice Maloney, rugînd-o să renunţe la verdict pe motiv de erori de procedură...

– Cui îi pasă de erori de procedură? izbucni Jeffrey, exasperat. Nu-i mai important că întreaga afacere a fost provocată de doi avocaţi ai acuzării care urmăreau să-şi umple buzunarele?

Randolph îşi scoase ochelarii:

– Jeffrey, îmi dai voie să termin? Ştiu că nu mai ai răbdare şi te înţeleg.

– Atunci termină, îi răspunse Jeffrey, apelînd la toată răbdarea de care era în stare.

Randolph îşi puse iar ochelarii pe nas, apoi îşi coborî privirea la însemnările lui. Îşi drese încă o dată glasul:

– După cum ţi-am spus, continuă el, am înaintat o moţiune pentru un nou proces, pe baza erorilor de procedură şi a unor probe descoperite de curînd care justifică revizuirea.

– Dumnezeule! exclamă Jeffrey. De ce nu vorbeşti limpede? De ce o iei aşa, pe ocolite?

– Jeffrey, te rog, zise Randolph. Într-o astfel de situaţie, există proceduri care trebuie urmate. Nu poţi cere un nou proces pentru orice fel de probe. Trebuie să stabilesc clar că aceste probe noi pe care le avem nu puteau fi obţinute prin eforturi raţionale. Nu se acordă noi procese pentru incompetenţa avocaţilor. Pot să continuu? întrebă el. Jeffrey aprobă din cap. Cea de-a doua moţiune pe care am înaintat-o priveşte amendarea recursului la sentinţa pentru malpraxis, spuse Randolph. Asta este o petiţie de reparaţie echitabilă extraordinară ca urmare a unor probe recent descoperite. Jeffrey îşi dădu ochii peste cap. A treia moţiune pe care am prezentat-o priveşte o nouă audiere în legătură cu garanţia. Am discutat cu judecătoarea Maloney şi i-am explicat că nu a existat o intenţie de vătămare din partea ta şi că nu te-ai eschivat de la plata cauţiunii, ci că ai întreprins o investigaţie lăudabilă şi,

în final, încununată de succes, care a dus la dezvăluirea unor probe noi.

– Cred că eu aş fi exprimat toate astea un pic mai simplu, răspunse Jeffrey. Ei, ea ce-a răspuns?

– A răspuns că va lua moţiunea în considerare, replică Randolph.

– Minunat! răspunse Jeffrey, ironic. În timp ce eu putrezesc aici, în închisoare, ea va lua moţiunea în considerare. Asta-i minunat! Dacă toţi avocaţii s-ar face doctori, toţi pacienţii şi-ar da duhul pînă să se rezolve maldărul de hîrtii.

– Trebuie să ai răbdare, îl sfătui Randolph, care era obişnuit cu ironiile lui Jeffrey. Cred că mîine o să aflu ceva despre audierea privind garanţia. Într-o zi-două, te punem în libertate. Pentru celelalte probleme, va fi nevoie de mai mult timp. Avocaţii, ca şi doctorii, nu au obligaţia să dea garanţii, dar convingerea mea este că vei fi achitat.

– Mulţumesc, răspunse Jeffrey. Dar despre Davidson şi compania ce ai de spus?

– Mă tem că asta-i altă poveste, spuse Randolph, oftînd. Bineînţeles că o să colaborăm cu împuternicitul districtual din St. Louis care m-a asigurat că se vor întreprinde cercetări. Dar, din păcate, el crede că şansele unei acuzaţii efective sînt reduse. În afara unor zvonuri, nu există probe ale unui parteneriat dintre Davidson şi Trent Harding. Singura dovadă a unei astfel de tovărăşii este însemnarea din agenda de adrese a domnului Harding, care nu poate demonstra sau proba natura acestei tovărăşii. În acelaşi fel, nu există nici o dovadă care să lege numele lui Trent Harding de batracotoxina găsită de doctorul Warren Seibert în toate cazurile, după ce a izolat-o din bila domnului Henry Noble. Cu domnul Frank Feranno mort şi orice pretinsă asociere între el şi Davidson bazată, de asemenea, pe zvonuri, pentru moment, inculparea lui Davidson şi a lui Faber este puţin probabilă.

– Nu pot să cred! replică Jeffrey. Deci, Davidson şi colegii lui se vor putea apuca în curînd din nou de treabă, ca de obicei, deşi, probabil, nu în Boston.

– Ei, asta nu pot să ştiu, zise Randolph. Aşa cum am spus, se vor face cercetări. Dar, dacă nu se dau la iveală alte probe noi şi convingătoare, presupun că Davidson va face noi încercări. Firma lui este, fără îndoială, bine cunoscută în probleme de malpraxis. Şi, acest domeniu continuă să fie foarte profitabil. Dar poate că data viitoare vor face o greşeală. Cine ştie?

– Dar despre divorţul meu ce-ai de zis? întrebă Jeffrey. Sper că ai veşti bune.

– Mă tem că şi în privinţa asta vor fi probleme, răspunse Randolph, băgîndu-şi hîrtiile în servietă.

– De ce? întrebă Jeffrey. Eu şi Carol nu avem dezacorduri. E un divorţ amical şi mutual acceptat.

– O fi fost mai demult, răspunse Randolph. Dar asta a fost înainte ca soţia ta să-l angajeze pe Hyram Clark ca avocat pentru divorţ.

– Ce importanţă are de cine se foloseşte?

– Hyram Clark are obiceiul să te strîngă de beregată, zise Randolph. O să-ţi socotească şi plombele de argint din măsele cînd îţi va evalua averea. Trebuie să fim şi noi pregătiţi să angajăm pe cineva la fel de agresiv.

Jeffrey oftă din rărunchi.

– Poate că noi doi ar trebui să ne căsătorim, Randolph. Pare-se c-o să rămînem legaţi multă vreme.

Randolph rîse în felul său reţinut, de aristocrat din Boston.

– Hai să vorbim şi despre lucruri mai vesele, propuse el. Ce planuri ai, în general? Cu această întrebare, Randolph se ridică.

Jeffrey se lumină la faţă:

– Imediat ce scap de aici, Kelly şi cu mine plecăm într-o vacanţă. Într-un loc cu mult soare. Probabil în Caraibi. Jeffrey se ridică şi el.

– Dar medicina cui o laşi? îl întrebă Randolph.

– Am discutat deja cu anestezistul-şef de la Memorial, răspunse Jeffrey. Acolo lucrurile se mişcă mai repede decît rotiţele justiţiei. O să fiu repus în drepturi curînd.

– Deci te întorci acolo?

– N-aş crede, răspunse Jeffrey. Kelly şi cu mine sîntem aproape hotărîţi să ne mutăm în alt stat.

– Nu mai spune! exclamă Randolph. Pare o relaţie serioasă.

– Aşa şi este, replică Jeffrey. Cît se poate de serioasă.

– Ei, în cazul ăsta, zise Randolph, poate n-ar fi rău să alcătuiesc un acord premarital preliminar.

Jeffrey îl privi pe Randolph neîncrezător, dar apoi văzu cum i se ridică colţurile gurii într-un zîmbet.

– Am glumit, spuse Randolph. Ce, ţi-ai pierdut simţul umorului?
